L2,

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEPTIMUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIↃIↃCCXC

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

PA 4230
A2
1789 v. 7

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝ. Ουκουν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι 1
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τοὐν-

1 ΙΚΑΡΟΜΕΝ. Η ΥΠΕΡΝΕΦ.) Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνὸν, εἰσάγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑποκείμενον εἰς Ἴκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλοπράγμον καὶ περίεργον καὶ φασματῶδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενον, ὃς Πατάρων ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντισθένους δόξαν ὑποποιούμενος, γενναῖος ἦν καὶ συγκεκροτημένος τὸ σῶμα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς ὥρας εὐπρόσωπον ὑποφέρεται καὶ οὕτως ὥστε εἰ πίστις ὕπεστι Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἐρασθῆναι κατὰ Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ περιέτυχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὅμοιος, φασὶν, ὁμοίῳ συνήφθη. καὶ τὸ τοῦ βίου λοιπὸν δυσαποσπάστως ἔσχηκε τούτου, τερατείαις τε συγχαίρων, καὶ εἰς μηδὲν ὑγιὲς διανοίας τὴν σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λουκιανὸς φασματαλογῆσαι τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες αὐτῷ προηρημένος, καὶ ὑπερνέφελα τερατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἴκαρον, λίνον λίνῳ συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed ſuppletis deficientib. ex C.

5 Σταθμὸς) Μονή. V.

ICAROMENIPPUS

SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. IGITUR ter mille haec erant a Terra inde ſtadia ad Lunam uſque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem

13784

τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῆ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ Φορτικὰ ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.

ΜΕΝ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἔναγχος ἀποδημίας.

1 Παρασάγγαι) Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυῖαι ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, η'. ἄλλοι δὲ ζ'. V.

Παρασάγγαι) Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ξ'. ὁ δὲ στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὑρήσεις πολλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρου. G. (Perſica eſt menſura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *Solan.*)

9 Ὑποξενίζοντος) Ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγομένου. V.

12 Λογίζομαι) Ἀριθμῶ. G.

ibid. Τῆς ἔναγχος) Τῆς χθεσινῆς. G.

ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum coelum, & arcem Iovis arduam.... & haec fuerint expeditae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum ſequor, te audio, Soles & Lunas, inſuper vero etiam grandia nomina, manſiones quaſdam & paraſangas, peregrina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, ſi ſublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ 'γαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

ΜΕΝ. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τᾶν, δοκῶ σοι λέγειν, ὃς ἀρ- 2
τίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ;

ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ Διὸς ἥκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε καὶ Ὀλύμ-

6 Παρασάγγας ὅλους) Ὁλοκλήρους. V.
9 Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ) Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. V.
13 Τὸ πέρα πίστεως) Ὑπὲρ τὴν πίστιν. V.

Sod. Tum tu, o noſter, ſicut Phoenices ſtellis ſignabas viam?

Men. Non, ita me Iuppiter; ſed ipſis in aſtris peregrinatus ſum.

Sod. Longum Hercle ſomnium narras, ſi imprudens paraſangas totas dormiſti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Iove tibi adſum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Iove demiſſus e coelo adeſt?

Men. Ego vero ab ipſo tibi illo ſummo Iove advenio hodie, rebus auditis viſiſque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipſo nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus ſum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe,

πιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλῳ ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ᾽ Ὅμηρον εἴπω, τῶν οὐρανιώνων ἑνί; ἀλλ᾽ ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ.

ΜΕΝ. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

6 Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ) Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρὺξ μειρακίσκος εὐπρεπής· τούτου ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς ἀετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V.

11 Προσφερὲς) Ὅμοιον. V.

12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐρώμενον. V.

natus ipſe & terreſtris qui ſim, fidem negare poſſim viro ſupra nubes elato, &, ut ſecundum Homerum dicam, coelicolarum uni? Sed illud mihi dic, ſi videtur, qua ratione ſurſum ſublatus ſis, & unde copia tibi tantarum ſcalarum obtigerit? Quantum enim ad ſpeciem, non valde ſimilis illi Phrygi es, ut etiam coniicere poſſimus, te quoque ad pincernae forte officium in ſublime raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, ſi remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae ſimilis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad aſcenſum neque ſcalis fuit, neque ut amaſius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Iam ſupra ipſum Daedalum eſt, quod narras, ſi quidem praeter cetera, nobis non ſentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις 3
μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅτε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτεροῤῥυήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἠρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος) Ἴκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. ὅτε οὖν ἐπέτοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ, ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ᾽ οὗτος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

11 Τὰ ὠκύπτερα) Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὀξὺ καταλήγοντα. V.

Men. Recte, Sodalis, nec *procul* a ſcopo conieciſti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipſe quoque machinatus ſum.

Sod. Tum tu, audaciſſime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapſus, Menippeum quoddam pelagus nobis, ſicut Icarium, tuo ſignatum nomine faceres?

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae erant, cum primum illa ad ſolem liquefacta eſſet, defluentibus pennis non potuit non decidere: at noſtrae ſine cera fuerunt alae.

Sod. Quid ais? iam enim neſcio quomodo ſenſim me ad veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολὴ, δίειμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιίδῃς, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον.

4 ΜΕΝ. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φὴς, ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχὰς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καί μοι ἐνταῦθα, πολλήν τινα παρ-

1 Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ) Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ὤμους. V. 8 Ἀστεῖον) Ἡδύ. G.

de robuſtis illis: horum alis abſciſſis... ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar.

Sod. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum exſpectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Iovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, tentabam. Et hic mihi mul-

εἶχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὔθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργὸν, οὔτε ἀρχὴν, οὔθ' ὅ, τι τὰ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεῤῥιμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόῤῥητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαΐξασα, καὶ βροντὴ καταῤῥαγεῖσα, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ᾤμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν

11 Διαΐξασα) Ὁρμήσασα. V. 13 Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν) Ἄδηλα. V.

tam dubitationem obiecit primo quidem ipſe hic, qui a ſapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exſtitiſſet, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis eſſet. Deinde per partes cum conſiderarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per coelum ſparſas, & Solem ipſum, quid tandem eſſet, cupiebam cognoſcere. Praeſertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a ſententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diverſitatem, occultam quandam cauſam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel coniectura, vel ſignis erant mihi imperveſtigabilia. Ita igitur animo affectus cum eſſem, optimum factu iudicabam, de philoſophis hiſce diſcere ſingula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum eſt, poſ-

ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος, ἠξίουν μετεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ᾽ οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἅτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον,

4 Ὑψαγόραι τινὲς) Ὑψαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, οὐράνια φρονοῦντες. V.

8 Ἠξίουν μετεωρολέσχης τε) Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.

10 Ἐδέησαν) Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἴσχυσαν. V.

ſe dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus triſtitia, & colore pallido, & menti hirſutie, valde enim altiloqui & coeli conſulti homines ſtatim mihi videbantur: his ergo me cum commiſiſſem, magna vi pecuniae partim e veſtigio repraeſentata, partim in futurum pro ſumma & faſtigio ſapientiae promiſſa, poſtulabam doceri, quomodo de ſublimitate rerum diſputandum eſſet, & ornatum huius univerſi ediſcere. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes coniicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo ſequeretur alterum, ſed

ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὸν αὑτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὑτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε 6
ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἵγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ᾽ οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξῄεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε

8 Τερατουργίαν) Ματαιολογίαν. V. 9 Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων) Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. V.

pugnantia omnia & ſibi contraria, tamen perſuadere mihi poſtulabant, & ad ſuam quiſque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, ſi viri ſapientes de natura rerum inter ſe diſſederunt, nec eadem de iiſdem rebus ſenſerunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, ſi audias ſuperbiam illorum, & prodigioſam in diſputando audaciam: qui primum conſtituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, ſed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae ſenectute vel pigritia caecutientes, tamen & coeli ſe fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae ſupra Lunam ſunt, incederent: &, tanquam de ſtellis delapſi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum ſaepe fortaſſe, neque Megaris quot ſtadia ſint Athenas uſque, accurate

εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ
τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων
λέγειν, ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς
περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφον-
τες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες,
καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν
7 ἐπιμετροῦντες. Ἔπειτα δὲ κἀκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον
αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως
ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι,
ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις
ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύ-
δρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην,
ὑδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἱμο-
νιᾷ τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ
8 ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἑξῆς διανέμοντος. Τὴν μὲν γὰρ
ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ

7 Ἄγνωμον) Ἀνόητον. G.   11 Μύδρον μὲν) Σίδηρον πεπυρωμένον. V.

noſſent, interiecta inter Lunam & Solem regio quot ſit ulnarum, auderent dicere: aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, inſuper vero deſcribentes circulos, & triangula ſuper quadratis formantes, & ſphaeras quaſdam varias, coelum nempe ipſum permetientes. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obſcuris cum agant, nihil pro coniectura proferunt, ſed ultra modum contendunt, nec ullam aliis exceſſus facultatem relinquunt, ac tantum non deierant, candentem maſſam eſſe Solem, habitari Lunam, aquam bibere ſtellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum diſpenſet. Quanta quidem ſit inter ſententias illorum pugna, facile eſt diſcere. Et vide, per Io-

σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἴγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μέν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἥκων, οὔτε ὅπου ἑστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν.

ETAIP. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις.

MEN. Τί δ᾽ εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός

1 Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ) Εἰ γειτονοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

8 Ἐτεκταίνετο) Κατεσκεύαζε. V.

13 Τί δ᾽ εἰ ἀκούσειας) Εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται καὶ Ἀριστοτέλη. V.

14 Ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε) Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἴτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως. τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιοῦντος καὶ ἐπὶ στάσιν ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπυ-

vem *te rogo*, utrum vicinae ſint hae ſententiae, & non plurimum inter ſe diſſidentes. Primo enim illis ſententia de mundo diverſa eſt, quandoquidem aliis generationis & interitus expers eſſe videtur; alii vero opificem illius & modum conſtructionis dicere auſi ſunt, quos vel maxime admiratus ſum, qui Deum quidem aliquem artificem huius univerſi conſtituerunt, non adiecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi conſiſtens, fabricatus ſit omnia: cum tamen ante exortum huius univerſi neque tempus, neque locum cogitare poſſimus.

Sod. Audaces ſane quoſdam & praeſtigiatores homines narras.

Men. Quid vero ſi audias illos, cariſſime, de ideis & incorporeis quae diſputant, aut illorum de fine & infinito

τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν
9 ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμνυντο. καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἠρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μέν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκά-

ρούσης τὸ ἤδη πρὸς παῦλαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμηκὸς τῶν γινομένων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης τῷ ἐνδελεχεῖ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῳ τῆς κινήσεως. V.

4 Παμπόλλους) Δημόκριτον διαπαίζει. G.

6 Ἕτερος) Ἐμπεδοκλέα μωμᾶται διὰ τὸ νεῖκος. G.

8 Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν) Πυθαγόραν λέγει. V.

ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν) Σωκράτην λέγει. V.

11 Τῶν ὅλων ἀρχὴν) Εἰς Μωσέα ἀποτείνεται τάχα. V. (Tu lege *Lactantium.* Sed paulo ſupra de Pythagora intelligitur. *C.*)

ſermones? Nam haec rurſus vehemens illis pugna eſt, aliis fine quodam totum hoc circumſcribentibus, aliis autem infinitum hoc eſſe putantibus. Verum etiam, multos quoſdam eſſe mundos, pronuntiabant, & eos, qui tanquam de uno diſputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem univerſorum eſſe, ſentiebat. De Diis enim quid opus etiam eſt dicere? ubi quibuſdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anſeres, & platanos deierabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni ſoli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronuntiabant, &, diviſis provinciis, unum quendam primum Deorum voca-

λευν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις

1 Τοῖς δὲ τὰ δεύτερα) Τοὺς Σωκρατικοὺς λέγει. V.

2 Ἔτι δὲ, οἱ μὲν) Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: Ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον) Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

3 Οἱ δὲ) Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. eſt μέν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, ſolem, & aſtra Deos fecerat. *Grot.* Flor. 573, in Fragm. Menandri. *Solan.*

ibid. Εἶτα καὶ προνοεῖν) Ἐπικουρείους φησί. V.

7 Τοὺς παρηβηκότας) Γεγηρακότας. V.

8 Δορυφορήμασιν) Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα συνεσέρχεται μὲν τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

10 Ἀδέσποτον) Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

12 Ὑψιβρεμέταις τε) Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερηφάνοις. V.

bant, aliis ſecundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum noſtrarum non omnibus videbantur Dii: ſed erant quidam, qui omni illos cura ſolverent, uti nos ſolemus ſeniores liberare miniſteriis. Nulla enim in re non comicis ſatellitiis ſimiles illos introducunt. Alii, haec omnia ſupergreſſi, nec eſſe omnino Deos credebant, ſed, ſine domino, ſine duce ferri mundum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non au-

τε καὶ ἠϋγενείοις ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπῃ τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὕροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαί ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ δυνατὸν εἶναί μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ περιθείμην πτερὰ, (ταῦτα

2 Ἀνεπίληπτόν τι) Εἰ ληπτός ἐστι τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, οὗπερ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνέστη μόνῳ, Λουκιανοῦ κάκιστον ἄθεον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

4 Ἀτεχνῶς) Πάνυ. V.

5 Ἕτερος δέ με θυμὸς) Λογισμός. V.

11 Αἴσωπος ἀετοῖς καὶ κανθάροις) Ὁ μυθοποιός· πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ τὸν κάμηλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διΐ. V.

debam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem diſputationum converſus aliquid reprehenſione vacuum reperirem, & ab alio nuſquam everſum. Itaque plane Homericum illud uſu mihi venit. Nam ſaepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers conſilii, in terra auditurum me de hiſce rebus verum, deſperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, ſi ipſe volucris quacunque ratione factus in coelum aſcenderem. Huius autem rei mihi ſpem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aeſopus, qui aquilis aliquando & ſcarabaeis, quin camelis, viam in coelum aperuit. Atque ut ipſi mihi naſcerentur alae, id quidem nulla ratione fieri poſſe apparebat: ſi vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim ſo-

γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώμα-
τος) τάχα ἄν μοι τὴν πεῖραν προχωρῆσαι. καὶ δὴ συλ-
λαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ
γυπὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας,
καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἁρμοσάμενος,
καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ
παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπη-
δῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι
χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ
τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρό-
τερον ἤδη τῆς πείρας ἡπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρό-
πολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων ἐς αὐ-
τὸ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ 11
ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ
ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν
ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-

6 Λαβάς τινας) Κρατήματα. V.

15 Ὑμηττοῦ) Ὄρη τῆς Ἀττικῆς. V.

16 Εἶτα ὑπὲρ Φολόης) Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς - μοίρας. τὸν Ταΰγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.

ibid. Ἐρυμάνθου) De Erymantho ceteriſque lege Srrabonem alioſque. *G.*

las ſufficere ad humani corporis magnitudinem, forte ſucceſſurum mihi experimentum. Comprehenſis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curioſe amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptaſſem, & ubi extremae pennae ſunt, anſas quaſdam paraſſem manibus; ipſe me primum experiebar, exſultans & ſubſerviens manibus, tollens me, anſerum inſtar, de humo paululum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque conſcenſa arce inde me per praeceps in theatrum ipſum demiſi. Cumque ſine periculo devolaſſem, alta iam & ſublimia ſapiebam, ſolvenſque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam uſque volabam, atque hinc deinde ad ſummam Corinthi arcem: deinde ſupra

μάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταΰγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισιτισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ᾐσθόμην κάμνοντος ἐμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρῃκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν· μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν

3 Ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβὰς) Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὃς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν Θεσσαλικῶν ἐστι Τεμπῶν, ὄρος ὑψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλλης παρατεῖνον. V.

4 Ὡς ἐνῆν) Ὡς δυνατὸν ἦν. V.

9 Κάμνοντος) Κοπτουμένου. V.

13 Τῶν ἱπποπόλων Θρ.) Τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀναστρεφομένων. V.

Pholoën & Erymanthum, uſque ad Taygetum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus eſſem & altivolus, non amplius quae pullorum ſunt cogito, ſed conſcenſo Olympo, viatico aſſumto, quam poterat fieri leviſſimo, ceterum recta verſus coelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipſum quoque fero facilius. Cum vero ad ipſam iam Lunam delatus eſſem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me ſenſi, & maxime ala ſiniſtra, vulturina. Appulſus ergo ibi aſſedi, interquieſcens & in terram de ſuperiori loco deſpiciens, &, ut Homericus ille Iuppiter, iam equeſtrium Thracum terram adſpiciens, iam Myſorum, paulo poſt autem, ſi videretur mihi, Graeciam, Perſidem, & Indiam:

Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο.

ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γὰρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ συναπόδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. Καὶ 12
πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾷν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἴγε μὴ τὸν Ῥοδίων

15 Καὶ εἴγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν) Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς, ἡλίῳ ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἡλίῳ ἀνεῖτο· ἑξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείᾳ ᾠκοδόμηται τετράγωνος, στα-

e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; ſed ſi quid etiam obiter tibi obſervatum ſit, illud quoque ſciamus. Nec enim pauca me auditurum exſpecto equidem, de figura terrae, omniumque, quae in illa ſunt, qualia tibi, e loco ſuperiore intuenti, viſa ſint.

Men. Recte iſtuc, Sodalis, coniicis. Itaque, quatenus fieri poteſt, eſcendens in Lunam, cogitatione mecum peregrinare, & univerſam eorum, quae in terra ſunt, poſitionem conſidera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego ſubito deſpiciens multum dubitarem, ubi eſſent tanti montes, & ingens adeo mare. Et niſi Rhodiorum illum Co-

κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἄν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποστίλβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύναια, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φὴς ταῦτα, καὶ αὑτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἴγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι

διαῖος τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ' ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἦ ἡμέρας μὲν σημεῖον τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραιτονίου ἕρμασι διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προστάγματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

loſſum vidiſſem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugiſſet. Iam vero illa excelſa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram eſſe, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero ſemel viſum intentum fixiſſem, tota iam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, ſed ipſi diſtincte, qui navigarent, qui proelium committerent, qui colerent agrum, qui cauſas agerent, tum mulierculae, animalia, & ſimpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improbabilia ſunt, quae dicis, & ſibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interiecto ſpatio in parvitatem contractam, & niſi Coloſſus eam tibi indicaſſet, forte aliud videre tibi viſus eſ-

ᾠήθης ὁρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰ- 13
πεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ᾽ ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ᾽ ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πάνυ μ᾽ ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. κἀγὼ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καί τινα σεληναῖον δαίμονα ᾠήθην ὁρᾶν. ὁ δὲ, Θάῤῥει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ᾽ ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;

1 Καθάπερ Λυγκεὺς) Ὁ Λυγκεὺς οὗτος λέγεται οὕτως ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

11 Σποδοῦ πλέως) Ἀνάπλεως. V.

ſes: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus ſubito, quaecunque ſupra tellurem ſunt cognoſcis, homines, animalia, & parum abeſt, quin culicum pulliciem?

Men. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud neſcio quomodo praetermiſerim. Cum enim ipſam quidem terram viſu agnoſcerem, reliqua vero perſpicere ob profunditatem non poſſem, viſu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat ſollicitudinem. Cum autem demiſſo eſſem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adſtat ſapiens Empedocles, carbonarius ad ſpeciem, & cinere oppletus, & aſſatus. Ego vero cum viderem, (dicetur enim) aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, *Bono*, inquit, *animo eſto*, *Menippe*,

Non tibi Divus ego: quid me immortalibus aequas?

ὁ Φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὁρᾷν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. κἀπειδὰν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· κἂν ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἦδ' ὃς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας,
14 ὀξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλύν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λη-

9 Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης) Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένῳ διὰ πυρός. V.

11 Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα) Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἐρασθεῖσα ἡ σελήνη συνῆν αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τοῦ Ἐνδυμίωνος ὄμνυσι. V.

13 Ἀτὰρ) Ἀλλαδή. V.

15 Νῦν γὰρ δὴ λημᾷν) Ὀφθαλμιᾷν, λῆμα γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπος. V. (lippire, lippitudo, vulgo *αἱ τζίμβλα*. C.) Non plane ſcriptum.

Phyſicus ille ſum Empedocles. Cum enim in crateras ipſe me deieciſſem, vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et iam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore paſcor. Venio igitur exſoluturus te praeſenti ſollicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non diſtincte, quae in terra fiunt, vides. Bene ſane facis, inquam, *optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion,* inquit, *non huc veni mercedis cauſa. Sed animo commotus ſum, cum te triſtem viderem. Verum ſcin', quo facto acutum viſum nanciſci poſſis? Non equidem, per Iovem*, inquam, *niſi tu mihi caliginem quodammodo abſtergas ab oculis: nunc enim lippire non*

μᾶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ δεήσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς, ἀετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος ἀετὸς, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ. φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν οὐχὶ τὼ ὀφθαλμὼ τοῦ ἀετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελὼν, ὡς νῦν γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν παρὰ σοὶ, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυχα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξα-

13 Καὶ μὴν παρὰ σοὶ) Ἐν σοί ἐστι, φησὶ, τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. V.

16 Πτερύξασθαι) Ταῖς πτέρυξι τὸν ἀέρα πλήττειν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. V.

mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, *nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipſe iam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc eſt? neque enim novi*, inquam. *An neſcis*, inquit, *te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero*, inquam. *Quid vero alae & oculo commune eſt? Quod*, inquit, *multum viſus acumine reliquis animantibus praeſtat aquila: adeo ut ſola contra ſolem obtueatur: & ob id ipſum eſt rex & vera germanaque aquila, ſi nihil nictans radios intueatur. Aiunt iſta*, inquam. *Et iam poenitet me, quod, huc cum eſcenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi impoſui: qui ſic imperfectus venerim, nec regie per omnia inſtructus; ſed ſimilis ſum ſpuriis iſtis & abdicatis. Quin penes te eſt*, inquit, *ſtatim alterum oculum habere regium. Si enim volueris ſurgens paulum, retenta vulturis ala, alteram ſolam movere, pro ratione alae dex-*

σθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ· τὸν γὰρ ἕτερον, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χείρονος. ἅλις, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετῶδες βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν, ἐς καπνὸν ἠρέμα διελύετο. Κἀπειδὴ τάχιστα ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁπόσα οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύ-

9 Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν) Κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

15 Πτολεμαῖον μὲν συνόντα) Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβουλεύειν αὐτὸν ἀπέκτεινε. V.

tro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non poteſt, quin obtuſius cernat, qui deterioris partis ſit. Satis fuerit, inquam, *& ſi dexter ſolus aquilinum cernat: neque enim quidquam mihi deceſſerit: quandoquidem fabros etiam vidiſſe mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis ſimul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero ſenſim ſe ſubducens, in fumum paulatim diſſolvitur. Vix coeperam movere alam, cum ſtatim ingens me lux circumfulget, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Deſpiciens enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorumque facinora, neque ea ſolum, quae ſub divo fierent, ſed quae domi etiam, cum latere ſe putarent: Ptolemaeum coëuntem cum ſorore, inſidiantem Lyſimacho filium, Se-

κου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ διανεύοντα λάθρα τῇ μη-
τρυιᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς
ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον.
ἑτέρωθι δ᾽ αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν
εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην·
Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυ-
φορούντων εἵλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν
ὀφρὺν κατηλοημένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
παρὰ Σκύθαις, καὶ Θρᾳξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις
ἦν ὁρᾷν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρ-
πάζοντας, ἐπιορκοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων
προδιδομένους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέ- 16
σχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ γε-

1 Στρατονίκῃ) Γυνὴ τοῦ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat ſimiliter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. *G.*

8 Τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος) Διατεθρυμμένος, τεθερισμένος, συντετριμμένος. ἀλοᾷν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

14 Διατριβὴν) Τὴν διατριβὴν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παρείληφεν, ἐφ᾽ οὗ καὶ ἐν τῷ Προμηθεῖ πρότερον. V.

leucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, interfectum ab uxore Alexandrum Theſſalum, & Antigonum ſtupro ſocrum ſuam polluentem, & miſcentem Attalo venenum filium: & rurſus ab altera parte mulierculam, quam Arſaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium ſtringit in Arſacen. Spartinus autem Medus e convivio a ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, inſidiatores, raptores, periuros, metuentes, proditos a familiariſſimis. Ac regum quidem res ſic me detinuerunt. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam vi-

λοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλήν σοι παρεσχῆσθαι.

ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἑξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾷν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλα-

5 Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ) Πορνείῳ. V. (Aliter videtur legiſſe, quam in hodiernis Codd. *Solan.*)
11 Τερπωλὴν) Τέρψιν. V.
14 Ἔνεργον ἦν) Δυσχερές. V.
16 Εἰλαπίναι) Εὐωχίαι, ἄριστοι. V.

debam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum diſcipulo, Cliniam rhetorem ex Aeſculapii templo phialam ſubducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui cauſas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univerſum enim varium quoddam & omnigenum erat ſpectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene eſſet ſi diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuiſſe voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non poteſt, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum ſumma rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuiſſe in ſcuto *expreſſa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae,

πίναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῄστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἁπάντων τούτων 17
ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παραστησάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ,

3 Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι) Τὴν τῶν Γετῶν χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων κατεξαναστὰν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς ταπεινῶσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊάνου ὕστερον οὕτως ἐξολοθρεύθη Δεκεβάλῳ χρώμενον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαράκοντα περιστῆναι ἄνδρας. ἑκάστου δὲ ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίτων ἐν ταῖς Γετικοῖς. Gens fera & barbara & immitiſſima. *G.*)

11 Ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος) Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ πολλῶν σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. V.

12 Παραστησάμενος) Παρίστασαι, καταδουλοῖς· ὅθεν παραστησάμενος, παραλαβὼν, ἑλὼν, καταστρεψάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον συστήσομαι. V.

ab altera parte iudicia & conciones; alia parte ſacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam reſpicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero tranſirem ad Scythas, videre erat errantes in plauſtris: paulum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iſte cinnus viſus ſit. Velut ſi quis, ſaltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque,

τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλος. Φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἵα γένοιτ᾽ ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταὶ, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τἀναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τοὐντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ᾽ ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεά-

5 Γέλοιος) Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. V. 9 Ἀπῳδὰ) Ἔξω τῆς ᾠδῆς. V.

relicto concentu, ſuum ſibi carmen canere: ſtudioſe autem faciente unoquoque, & ſuum peragente *canticum*, & ſuperare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus ſit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confuſus.

Men. Verum, Sodalis, tales ſunt omnes in terra ſaltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum conſtructa eſt, non voces modo diſſonas edentium, ſed figura etiam & habitu diſſimilium, contrarioque ſe motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de ſcena choragus exigat, non amplius illo opus eſſe dicens. Ab eo inde tempore ſimiles omnes iam tacentes, nec amplius confuſum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipſo hoc vario & multiformi theatro ridicula

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

τρῷ πάντα μὲν γελοῖα δήπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. Μά- 18
λιστα δὲ ἐπ᾽ ἐκείνοις ἐπῄει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ᾽ ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ᾽ οὐδὲν Φακοῦ Αἰγυπτίου

3 Τὸ Σικυώνιον πεδίον) Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνόη περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

12 Τὴν Κυνοσουρίαν) Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἠμφισβήτουν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τετρακοσίους ἀφ᾽ ἑκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνακεχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων καταkριθέντων. V.

13 Φακοῦ πλατύτερον) Φακὸς, ὁ ὠμός. φακῆ δὲ, ἡ ἑψηθεῖσα. V.

ſcilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere ſubiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni ſibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae ſunt vicina Oenoae, aut Acharnis iugera mille poſſident. Cum enim univerſa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata eſſet; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum eſſet, in quo divitibus illis, ut magni ſibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima iugera poſſidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Deſpiciens autem in Peloponneſum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus ſum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia

πλατυτέρου, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

19 ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας! αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω;

ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἱλουμένους, ἐνίους δ᾽ ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μέν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ᾽ αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικοὺς,

4 Τὸ γὰρ Πάγγαιον) Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V. 14 Θέει φέρων) Τρέχει. V.

latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro ſibi placentem ſi quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis ſpectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Iovem, & ipſi viri quanti ſuperne videbantur?

Men. Puto iam ſaepe te formicarum forum vidiſſe, diſcurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rurſus in oppidum: atque alia ſtercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Veriſimile autem eſt, eſſe apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quoſdam, & demagogos, & ſenatores, & muſicos, & philoſophos. Verum

καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἵγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν πάντα ἱκανῶς ἑωρᾶτο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, διασείσας ἐμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὔπω στάδιον ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε, φησιν, οὕτως ὄναιο, διακόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διΐ.

1 Ταῖς μυρμηκιαῖς) Τοῖς τῶν μυρμήκων τόποις. V.

5 Τοὺς Μυρμιδόνας) Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται οὖν ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ χώραν ὀλιγανδροῦσαν, ηὔξατο τῷ Διΐ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται. V.

9 Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς) Λέγεται ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο δέρμα τῆς αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βαστάζειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

12 Βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ) Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆσαί σοι, εἰ μὴ χρεία ἔσται βαστάσαι τι. V.

ipſa cum ſuis viris oppida formicetis maxime ſimilia ſunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Theſſalorum fabulas conſidera. Invenies enim Myrmidonas, pugnaciſſimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo ſatis omnia viſa mihi pariter ac deriſa eſſent, concuſſo corpore evolavi

Adque Iovem aegida habentem & cetera numina Divûm.

Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, inquit, *ita tibi bene ſuccedat! miniſtra mihi apud Iovem aliquid. Dixeris*, inquam: *nihil enim grave eſt, niſi forte ferendum aliquid ſit. Legationem*, inquit, *non difficilem, & preces defer a me ad Iovem. Patientiam enim con-*

ἀπείρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν Φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τἀμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἥν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖσθαι τέ με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναί φασί μοι, ἄνωθεν ἧκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκροῦσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον
21 διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; κἀγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦ-

8 Τὸ φῶς) Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

ſumſi, Menippe, omnem, multa illa & moleſta audiendo a philoſophis, quibus nullum aliud opus eſt, quam curioſe de me diſputare, quae ſim? quanta? utrum, & quam ob cauſam dimidiata aut gibboſa fiam? Et alii etiam habitari me aiunt, alii, ſpeculi inſtar impendere mari, alii, quidquid quiſque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique, ipſam quoque lucem furtivam eſſe mihi & adulterinam, aiunt, quae deſuper a Sole veniat: nec deſinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & diſſidium inter nos excitare velle. Nec enim ſatis illis erant, quae de ipſo Sole dixerunt, lapidem illum eſſe, & maſſam ignitam. Quamquam quot ego illis conſcia ſum, quae noctibus faciunt turpia & deſpuenda, ſeveri interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conſpiciendi plebeiis? Atque ego videns iſta tamen taceo: nec enim decere

μαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον. ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιᾶσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νὴ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι ὅτι ποῤῥωτάτω, ἵν᾽ αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διῒ, καὶ προσθεῖναι δ᾽ ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίσῃ, καὶ τὴν στοὰν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὁσημέραι πρὸς αὐ-

2 Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον) Τὴν ἑκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δριμέως καὶ τοῦτο λέγει δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιοῦντος, ἅτε ἄλλου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

10 Ἵνα) Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.

arbitror revelari atque illuminari illas noctium tranſigendarum rationes, & illam uniuſcuiuſque in ſcena vitam. Verum ſi quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, ſtatim nube contracta me involvo, ne oſtendam multitudini viros ſenes, in barba prolixa, & in virtutis profeſſione turpiter ſe gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me ſermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, ſaepe cogitavi migrare quam longiſſime, ut illorum linguam male ſedulam effugerem. Memento igitur iſta renuntiare Iovi, & adiicere, non poſſe me loco meo manere, niſi Phyſicos illos obterat, & os obturet Dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, ſinemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie iſti di-

22 τῶν γεωμετρουμένη. Ἔσται ταῦτα, ἦν δ᾽ ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ᾽ ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

μετ᾽ ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ᾤμην διαλαθεῖν, ἅ τε ἐξ ἡμισείας ὢν ἀετός· τὸν δὲ ἀετὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοὔνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ᾽ ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους,

metiuntur. Fiet iſtuc, inquam, & ſimul ardua via coelum verſus tendo,

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paulo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque iam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi coelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi: facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Iovi eſſe, noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo ianuam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Iovi. Ac paulo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſollicitudinis expertes: inſpe-

οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῆ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τι- 23
τανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, φησὶ,

Τίς, πόθεν εἷς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους, εἱστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἶτα ἑξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τἄλλα πάντα,

2 Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι) Ὅμοιον τοῦτο τῷ τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ· Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσον οὐκ ἤδη. ἤδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ εἰς μακράν. V.

4 Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες) Καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

9 Ἐμβεβροντημένος) Γραι. ἐξηχηθείς. G.

13 Ἀπαγορεύσαιμι) Ἀπαρνήσαιμι. V.

ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων) Ὑπὸ διαφορῶν δοξῶν ἀνθελκόμενος. V.

rata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commoverat; & exſpectabant, omnes non ita multo poſt adventuros homines eodem modo alatos. Iuppiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae metu oppeterem. Adſtabam tamen obſtupefactus, & a maieſtate vocis attonitus. Tempore autem cum recepiſſem animum, enarro diſerte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem ſublimia ediſcere, ut venerim ad philoſophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut ſermonibus illorum diſtractus animum deſponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqua ad coelum uſque omnia

μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ᾽ οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὤτου πέρι καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέ-

3 Ὑπανεὶς) Ὑποχαλάσας. V. *ibid.* Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὤτου πέρι καὶ Ἐφιάλτου) Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In altero *Voſſ.* in Fol. ſic: Καὶ Ἐφιάλτου) Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἤδη ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ᾽ ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δέ γε ἀλληγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλωέως παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ Δημω--. V.

Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum aſcendere, & ſuperponentes montibus montes aſcenderunt, donec Apollo eos ſagittis confecit. Allegorice autem ſic. Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης Phyſici Philoſophi Theſſali, Ἀλωέως παῖδες, primi metiri conati ſunt diſtantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστήμης, ipſa autem ex analogia θηρᾷ hoc, & ab umbra ab excelſis montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀποῤῥεούσης· haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altiſſima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra ἐδόκουν analogiam aliquam menſurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὀρέων τούτων τοῦ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιὰν, κατακρημνισθέντες ἀπώλοντο· hinc confictum, montes hos componentes, ut aſcenſibile facerent coelum, ab Apolline ſagittis confixos. *G.*

6 Χρηματίσαντες) Διοικήσαντες. V.

Poſt reliqua etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem Iuppiter, & remittens aliquantulum ſupercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialto*, *cum Menippus etiam in coelum aſcendere auſus ſit? ſed nunc quidem ad hoſpitalem te coenam vocamus*, *cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus*, *ac deinde te dimittemus*. Cum his dictis ſurgens ad eum coeli locum pergit, unde facillime exaudiri poſſunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* cauſa aſſidendi. Dum pro-

ζεσθαι. Μεταξύ τε προϊὼν, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ 24
γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἠρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπιτελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, κἂν

6 Τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν) Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπετέλουν μετὰ τινὸς στυγνότητος, θύοντες ἐν αὐτῇ Διῒ Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ μεγαλουργίαν ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν, πλεῖον τῶν τ' ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεὼς, καὶ οὐκ ἂν συνετελέσθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναντελάβετο τῶν ἔργων. V. (Addunt Exc. G. ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διασιαίνειν τεθεῖσθαι.)

8 Ἐν Δωδώνῃ νεὼν) Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ μαντεῖον. V.

12 Παίζεις ἔχων, ἔφη) Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαίνων. Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

greditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc ſit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos ſuperiori anno hiems perſtrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* poſtea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus eſſet de genere Phidiae?* &, *Quam ob cauſam intermitterent Athenienſes tot annis Iovialia?* &, *Utrum Olympium ſuum templum exaedificare cogitent?* &, *Utrum comprehenſi eſſent, qui Dodonaeum templum ſpoliaverant?* De his cum reſpondiſſem, *Dic mihi*, inquit, *Menippe, de me quid ſentiunt homines? Quid*, inquam, *Domine, aliud, quam religioſiſſimum illud, regem te eſſe omnium Deorum? Ludis tu quidem*, inquit.

μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θρᾴκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἄν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νό-

4 Ἡ Πίσα) Ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. V. -- Piſa urbs Elidis Peloponneſi, in qua templum Olympii Iovis, & certamen quinquennale, quod Hercules inſtituit, ut ait Pindarus. G.

13 Τοιγαροῦν ψυχροτέρους) Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὡσαύτως καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἧττον τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται καὶ ἀνεπίσκεπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τούτους προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀναφελές τε καὶ ἄκαρπον. V.

Quam novarum rerum ſtudioſi ſint, accurate novi, etſi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipſis viderer, & medicus, & ego eſſem in univerſum omnia : compita plena Iovis, fora tum Iovis omnia plena: *ac Dodona & Piſa ſplendidae conſpicuaeque erant omnibus, prae fumo autem ſacrificiorum nec proſpicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam conſtituit, Pergami autem ſanandi Aeſculapius, & Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt : mihi vero tanquam decrepito ſatis habitum honoris putant, ſi quinque ſolidis annis interiectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria vi-*

μων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. Τοιαῦτ᾽ ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακοῦσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἑξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων ἐοικυῖαι, πώματα ἔχουσαι, καὶ παρ᾽ ἑκάστῃ θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. ηὔχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ηὔχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον· ὁ δὲ γεωργὸς ᾔτει ὑετὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπα-

deas Platonis legibus, aut ſyllogiſmis Chryſippi. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi aſſidentem illum preces audire oportebat. Erant autem feneſtrae deinceps puteorum orificiis ſimiles, habentes opercula: & ad unamquamque ſella aurea poſita. Ad primam harum aſſidens Iuppiter, remoto operculo precantibus ſe dabat. Orabant vero undique terrarum diverſa & varia. Ego enim ipſe quoque capite admoto preces ſimul audiebam. Erant vero eiuſmodi: *Iuppiter, regnare mihi contingat! Iuppiter, cepae mihi naſcantur & allia! Iuppiter, pater mihi mox moriatur!* Alius quidam diceret: *Utinam heres ſim uxoris! utinam lateam, dum ſtruo fratri inſidias! contingat mihi cauſam vincere, coronari Olympia!* Navigantium vero unus Boream adſpirare rogabat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, ſolem

κούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο·

Ἀλλ᾽ ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ᾽ ἀνένευσε.

τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τοῦ στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ᾽ ὥσπερ ὁ Πύῤῥων ἐπεῖ-
26 χεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἑξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς

11 Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει) Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυῤῥωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ἀπονέμεις, Λουκιανέ· ἀντιδιαστέλλονται γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας· ὡς αὐτῶν ἐστιν ἐκείνων τῶν Πυῤῥωνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν. ἔπασχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παράσχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν. V.

fullo. Audiens vero Iuppiter, precibus ſingulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc dedit, abnuit illud.

Iuſtas etenim preces ſurſum admiſſas per feneſtellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorſum flando remittebat, ut ne quidem prope coelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contraria petentibus & hoſtias pollicentibus aequales, non habebat, utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum uſu ei venit, neque quidquam poterat pronuntiare; ſed Pyrrhonis inſtar, ſuſtinebat ſe adhuc & diſpiciebat. Cum autem ſatis operam dediſſet precibus, in proximam tranſiit ſellam, ad feneſtram alteram, admotoque capite, iuriiuran-

ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἑξῆς θρόνον, κληδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῄει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διῒ τοῦ θύοντος ἑκάστου τοὔνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τήμερον παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.
27 Ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διῳκημένων, ἀπῄειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δείπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ

16 Τοὺς μετοίκους) Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. V.

do vacavit & iurantibus. Ubi his quoque ſe praebuiſſet, & Hermodorum Epicureum obtriviſſet, in proximam ſellam tranſiit, ut ominibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad ſacrificiorum feneſtram tranſgreſſus eſt, per quam aſcendens fumus renuntiabat Iovi ſacrificantis uniuſcuiuſque nomen. His perfunctus, ventis atque tempeſtatibus quid faciendum eſſet iniunxit: *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per Lydiam; tu, Note, quietus eſto; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam: & grandinis mille circiter medimni ſpargantur per Cappadociam.* Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abiimus. Iam enim coenae tempus erat: meque aſſumtum Mercurius aſſidere iuſſit apud Panem, & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic pa-

ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγευόμην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅ, τε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν

1 Μύρτα) Ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης. V.

7 Καὶ αὐτὸς) Ut Homerus, ſic & Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, ſic & Lucianus βωμολόχος. G.

11 Αὐτῇ κνίσσῃ) Σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. V.

13 Καὶ ὁ Σειλ. κόρδακα) Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μετὰ μέθης ὄρχησις. V.

15 Καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν) Τὸ, ἄριστον μὲν ὕδωρ. V.

nem miniſtrabat Ceres, & Bacchus vinum, & carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambroſiam & nectar clanculum guſtavi. Optimus enim Ganymedes, humanitate ductus, ſi qua deſpicientem animadverteret Iovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infuſas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipſe, puto, non minus quam ego, iſta viderit, nec frumento veſcuntur, nec vinum bibunt nigricans, ſed apponitur ipſis ambroſia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, ſi pro cibo hauriant aſcendentem cum nidore victimarum fumum, & ſanguinem hoſtiarum, quem altaribus ſacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem ſaltavit Silenus, ſurgenteſque Muſae Heſiodi de nativitate Deorum carmina, &

τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. κἀπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ 28
Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ᾽ οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φύει πώγωνα, ἢ πῶς γίνεται νὺξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον. ἕωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν. Κἀπειδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέ- 29
γειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὗτος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστά γε ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προτραπεὶς ἔγνων μηκέτ᾽ ἐπὶ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀρ-

2 Ὑποβεβρεγμένος) Ἀντὶ τοῦ μεθύων. V.

8 Κατέδραθον) (Lege κατέδαρθον) Κατεκοιμήθην. G.

primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum ſatias eſſet, unuſquiſque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet Divoſque homineſque
Tota nocte quies: ſed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae ceteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in coelo, praeſente ſemper ſole, & una epulante. Poſt paulum obdormiſcebam. Mane autem ſurgens Iuppiter praeconio vocari concionem iubet. Et praeſentibus omnibus dicere incipit: *Cauſam vos convocandi heſternus hic noſter hoſpes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiſcum de philoſophis, maxime a Luna, illiuſque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Eſt enim hominum genus, non ita diu ſeculo ſpumae inſtar innatans, pi-*

γὸν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤθη περιστέλλοντες, ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἢν ἀφέλῃς τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνθρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια, τήν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳ-

1 Ὑπόμωρον) Δυσθανόντα. V. 2 Τετυφωμένον) Ὑπερήφανον. V. 11 Ἐοικότες) Γραι. ἐμφερεῖς. G.

grum, contentioſum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, ſtolidum, inflatum, contumelioſum, ut Homerico verbo utar, Telluris inutile pondus. *Hi ergo in turmas diviſi, excogitatis diverſis diſputationum labyrinthis, alii Stoicos ſe vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumpoſito ſibi auguſto virtutis nomine, ſuperciliis ſublatis, demiſſis barbis, circumeunt ficto habitu deſpuendos mores occultantes, ſimiles maxime Tragicis illis actoribus, quorum ſi perſonas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam eſt, homuncio ſeptem drachmis ad certamen illud conductus. Tales vero cum ſint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem abſurda narrant, conductiſque adoleſcentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam multis ſermonibus tritam tragico*

δοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ
πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην
ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι
δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν
ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχου-
σι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι
μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ'
ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ
ἐναρίθμιοι, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦ-
σι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοι-
δορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ λοιδοροῦ-
σι τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι
δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ ἰταμώτατος,
καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος. Καίτοι τὸν δια- 31
τεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν
ἄλλων, ἢν ἔρῃ, Σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί
φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; φαίη ἂν,

16 Ἦν ἔρῃ) Ἐὰν ἐρωτήσῃς. G.

clamore praedicant, tum diſputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud diſcipulos quidem tolerantiam ſemper & temperantiam laudant, divitiaſque & voluptatem deſpuunt: ſoli vero, & ſibi cum ſunt relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut ſordes delingant obolorum! Graviſſimum vero omnium hoc eſt, quod nullam ipſi neque communem rem neque ſuam conferentes in medium, ſed inutiles & ſupervacanei, Non habiles bello, non conſultantibus apti, *tamen accuſant reliquos; & ſermonibus quibuſdam amaris congeſtis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque ille inter ipſos ferre primas videtur, qui & vocaliſſimus ſit, & impudentiſſimus, & ad maledicta audaciſſimus. Atqui ſi eum, qui contendit & clamat, & accuſat alios, interroges,* Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *di-*

εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἤ τινα τέχνην μετιέναι περιττόν εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδετος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μέν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα
32 μέν ἐστιν ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἅπαξ οὗτοι πεῖσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐ-

5. Ὁ Μῶμος) Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γενόμενα. V.

cat ſane, ſi iuſta & vera velit dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, ſuperfluum mihi videtur: ſed clamo, & ſqualeo, & frigida lavor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et ſi quis divitum ſumtuoſe obſonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: ſi vero amicorum aliquis aut ſodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. *Tales ſunt nobis, Dii, iſtae beluae. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumelioſi ſunt, nec mediocriter nos perſtringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino, quae fiant, inſpici. Itaque tempus eſt, ut rationem harum rerum habeamus. Nam ſi ſemel hi perſuadere ſeculo poterunt, non mediocriter eſurietis. Quis enim adhuc ſacra vobis fa-*

δὲν ἕξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα 33 τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, οὐ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

5 Διετεθρύλλητο) Θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληροῦτο. V.

11 Τὴν ἐκεχειρίαν) Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

12 Ἐς νέωτα) Εἰς τὸ ἑξῆς, ἤτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρῳχημένου δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Eſt autem temporis adverbium futuri: praeteriti namque ſignificativum τὸ πέρυσι· praeſentis autem τὸ τῆτες· futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

ciat., ſi hoc nihil ſibi profuturum ſperet? Quae quidem Luna accuſet, omnes heri, narrante hoſpite, audiviſtis. Ad haec iam, quae & hominibus utiliſſima, & ſecuriſſima nobis ſint, conſulite. Haec ubi dixit Iuppiter, crebris concio vocibus perſonuit, cum omnes ſtatim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rurſus ſilentio, Iuppiter, *Erunt iſta, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipſa dialectica peribunt. Verum, ut nunc eſt, puniri quemquam nefas. Feſti enim, ut noſtis, dies ſunt per menſes hoſce quatuor: & iam imperavi iuſtitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.'*

Haec ubi dicta, ſuperciliis pater annuit atris.

34 Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἑσπέραν χθὲς κατέθηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

2 Τὰ πτερὰ) Καὶ τί τὸ κωλύον, καὶ αὖθις ἀναλαβόντα ἀετοῦ πτέρυγας καὶ γυπῶν ἀναπτῆναι ταὐτὰ καὶ πάλιν; G.

4 Ὁ Κυλλήνιος) Ἑρμῆς ὁ ἐν Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

De Menippo autem, ait, *haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimiſit. Me vero Cyllenius dextra aure ſuſpenſum heri circa veſperam in Ceramico depoſuit. Omnia audiſti, Sodalis, *allata* e coelo, omnia. Abeo iam, ambulantibus in Poecile philoſophis bonum illum nuntium allaturus.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ
Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν ὁπόσοι τῶν φιλοσόφων 1
παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν ᾔδεσαν ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾷν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν

BIS ACCUSATUS
SEU TRIBUNALIA.

IUPPITER, MERCURIUS, IUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

Iup. DISPEREANT vero, quotquot philoſophorum apud ſolos felicitatem eſſe Deos contendunt. Si enim ſciant, quot hominum cauſa ſubeamus moleſtias; non ſane nectaris aut ambroſiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impoſtori, beatos vocanti nos, & coeleſtia enarranti, qui neque videre, quae in terra ſunt, poterat. Iam Sol quidem hicce curru iun-

ἥλιος οὑτοσὶ, ζευξάμενος τὸ ἅρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιῤῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ἐκκεκώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλούντων κατὰ χρείαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ᾽ ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντα

3 Κνήσασθαι τὸ οὖς) Aurem ſcalpere. *G.*

4 Ἀφηνιάσαντες) Τὸν χαλινὸν ἀποῤῥίψαντες. V.

cto per totum diem coelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri ſcalpendae, quod aiunt, ſufficiat. Si enim vel paulum per imprudentiam remittat, excuſſis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipſa circumit, lucens comiſſantibus, & intempeſta nocte de coena redeuntibus. Rurſus Apollo, negotioſam artem qui ſibi delegerit, parum abeſt, quin obſurdeſcat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi faceſſunt: & iam quidem Delphis eſſe cogitur, paulo poſt currit Colophonem, & inde Xanthum tranſit, tum curriculo rurſus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in univerſum, quocunque illum Antiſtita, ſacro liquore poto, & commanſa lauro, & commoto tripode, adeſſe iubeat, impigrum oportet con-

τοὺς χρησμοὺς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐῶ γὰρ λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξὺς ἦν, κἂν ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας καρποῦται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λικμῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἑκάστοις συντελοῦσι. Καίτοι 2 τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διῃρημένος; ᾧ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν

feſtim praeſto eſſe, conſuentem oracula, niſi velit perire ſibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipſi artis tentandae cauſa inſidias ſtruant, dum agninas carnes atque teſtudines una coquunt, adeo ut niſi acutas nares haberet, deriſo illo abiret Lydus. Aeſculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aſpera, & inſuavia tangit, & ex alienis calamitatibus ſuos haurit dolores. Quid vero ſi ventos dicam, plantarum cultum adiuvantes, & navigia deducentes, & adſpirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes ſomnum; aut ſomnia, quae cum ſomno pernoctant, & oracula illi ſubiiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra ſingulis conferunt. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipſe rex & pater omnium, quot iniucunda ſuſtineo, quot negotia habeo, inter tot curas diſtractus? cui primum

ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἁπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἡ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς

2 Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς) Ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες τῶν ἔργων ἅπτωνται. τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως τι ἐπιτελούντων λέγεται. V.

9 Ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον) Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ Τρητὸν λεγόμενον, οὗ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεα ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

ipſa Deorum opera inſpicere neceſſe ſit, quotquot imperii noſtri aliquam partem nobiſcum adminiſtrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde ſexcenta alia per me peragenda, quae vix aſſequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad ſummam adminiſtrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipſe diſpenſavi atque ordinavi, quietus ſum & particularibus curis liber: verum facere quidem iſta me oportet, ſed eodem tempore uſque quaque reſpicere ad omnia, ut illum in Nemea paſtorem; ad fures, ad peierantes, ad ſacrificantes, ſi quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laborioſiſſimum eſt, eodem tempore adeſſe Olympiae ad hecatombam, &

πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυ-

2 Ἐν Αἰθίοψιν) Homericum hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας. Et mox, εἶθ' ὅγε τέρπετο δαιτί· καὶ τὰ ἑξῆς. *Odyſſ.* I. (v. 22.) G.

Babylone ad inſpiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & epulari apud Aethiopes. Sed ne ſic quidem effugere querelas facile eſt: verum ſaepe,

Dîque, equiteſque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: noſtros, Iovis, almus ocellos
Nondum ſomnus habet. Si qua enim vel paulum conniveamus, ilicet verus eſt Epicurus, qui pronuntiat, rebus nos terreſtribus nihil providere: nec contemnendum periculum, ſi homines iſta illi credant; verum ſine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, ſine libamentis crateres, frigida altaria. In univerſum nec mactabitur, nec litabitur, & fames multa *ingruet*. Quae cum ita ſint, gubernatoris inſtar excelſus ſolus ſto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii ſunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *In-*

πνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων μερμηρίζω κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμημένος.
3 Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἳ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἑώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρῶτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἁπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶνται, κἀμὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ᾗ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

7 Ἑώλους δίκας) Ἕωλός ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. V.

ibid. Ὑπ' εὐρῶτος) Σήψεως. V.

8 Καὶ μάλιστα ὁπόσαι) Καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν τεχνῶν. οἷον ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς. V.

13 Ὑπερημέρους) Παραβαινούσας τὴν προθεσμίαν, τουτέστι διαπαρασυρούσας. V.

tra animum curas, ac per praecordia verſo, eo ſolo honoratus, quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim philoſophos, qui ſolos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambroſiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot cauſarum libellos ſervamus repoſitos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praeſertim genere, quos ſcientiae atque artes contra homines quoſdam detulere, antiquos ſane quoſdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & iudicium invocant, & tarditatis me accuſant, ignari, non negligentia contigiſſe, ut diu adeo differentur iudicia, ſed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: ſic enim vocant noſtras occupationes.

ΕΡΜ. Κἀυτὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσ- 4
χεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὓς ἔδει πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγελοῦμεν;

ΕΡΜ. Οὔμενουν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστι κατὰ τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι

16. Ἐξεῖναι ἐφέντων) Ἔκκλητον δεδωκότων. V.

Merc. Ipſe quoque, Iuppiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non ſum auſus. Quando vero tute ſermonem de his inieciſti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, ſubmurmurant vero collatis capitibus, moras accuſantes: quos oportebat olim, conditione ſua cognita, rebus iudicatis unumquemque acquieſcere.

Iup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denuntiemus?

Merc. Non ſane: ſed iam proponamus.

Iup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum eſſe iudiciorum, in hanc formulam: *Quicunque detulere cauſas, ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Iuſtitiam ſorte aſſignaturam illis iudices pro portione aeſtimationum ex omnibus Athenienſibus. Si quis vero iniuſtum putet factum eſſe iudicium, licere ipſi*

ἐφέντι ἐπ᾽ ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἵν᾽ ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα;

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾷν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν φὴς αὐτὸν ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μηδὲ τὸν

1 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἄνωθεν. V.

3 Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

10 Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου) Τὸν Σωκράτην λέγει. V.

14 Μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα) Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾷν, ἐπιτρέποντα τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα ὃν συνετάξατο. V.

ad me provocanti, iudicari de novo, quaſi plane iudicatum non eſſet. Tu vero, filia, aſſidens ad Severas Deas, ſortire dicas, & iudicantibus attende.

Iuſt. Rurſus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, ſi ferre deridentem Iniuſtitiam non poſſim?

Iup. Bona ſperare fas eſt. Omnino enim iam perſuaſerunt illis philoſophi, ut Iniuſtitiae te praeferant, Sophroniſci praeſertim *filius*, qui ſummis iuſtum laudibus extulit, & bonorum maximum eſſe oſtendit.

Iuſt. Valde nimirum illi ipſi, quem dicis, ſermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus & coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-

ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκὼς, παρὰ τοσοῦτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τἀναντία περὶ τῆς Ἀδικίας φιλοσοφοῦντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν 6
τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔῤῥεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἁπανταχῆ πώγων βαθὺς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντώντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπιχράναντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ

didiſſet Aeſculapio: in tantum ſuperabant accuſatores, contraria philoſophati de Iniuſtitia.

Iup. Peregrina adhuc vulgo iſta tempeſtate erat philoſophia, pauci erant philoſophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res ſunt, non vides, quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in ſiniſtra liber, & ut pro te philoſophentur omnes? plenae ſunt ambulationes turmatim & per phalanges ſibi invicem occurrentium, & nemo eſt, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictis, quae ad eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpuſque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philoſophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod eſt in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non contin-

πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσει φιλοσόφου.

7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ κἂν ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς κἂν ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

8 ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ

3 Δεδίττονται) Ταράττουσι. V. 6 Προσποιεῖσθαί με) Ἰδιοποιεῖσθαι. V. 10 Προεπεξενῶσθαι) Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. V.

gat, quam oculus quocunque reſpiciens non incidat in philoſophum.

Iuſt. Quin illi ipſi metum mihi incutiunt, Iuppiter, qui contendant inter ſe, & ipſi, quae de me diſputant, ignorent. Aiunt vero etiam, pleroſque illorum in ſuis quidem diſputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, ſed ſine dubio excluſuros, ſi quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniuſtitiam hoſpitio ante ab illis receptam.

Iup. Non omnes, filia, pravi ſunt. Satis autem fuerit, ſi vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam, ut vel paucae hodie *cauſae* iudicentur.

Merc. Abeamus, Iuſtitia, recta Sunium verſus, paulum ſub Hymetto ad ſiniſtra Parnethis, ubi duo illa cacumina:

δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδιθι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνότες εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς καταπτοῖο πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται, καὶ εἰ δυνατή μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή.

ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας

1 Ἐκλελῆσθαι πάλαι) Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. V.

4 Σκείρωνες) De his conſule Scholia ad *Iovem Tragoedum* (Vol. VI, pag. 249.) *G.* *ibid.* Βουσιρ.) Φαλάρ.) Hic ad *Iov. Trag.* remittebat Solan. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2 *Ver. Hiſt.* c. 23, ubi eadem nomina occurrunt. *Reitz.*

videris enim olim viae oblita eſſe. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non iam ſimilis eſt ſeculi conditio. Mortui ſunt illi Scirones, & Pityocamptae, & Buſirides, & Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero Sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te diſputant, inhiantes, ſicunde ad illos rurſus devoles.

Iuſt. Tu enimvero, Mercuri, ſolus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis ſis, atque verſeris in gymnaſiis & in foro, (forenſis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti ſint, & utrum fieri poſſit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane *poteſt*: iniuſtus enim ſim, ſi tibi, ſorori, non dicam: non parvum enim e philoſophia fructum vulgus il-

ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο,
αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριώτερα διαμαρτάνουσι·
πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ
οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύ-
λοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παρα-
λαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρη-
στοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμά-
των, καὶ πρός γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἑτοιμότατοι·
ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο
ὁπόσον δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους,
ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι,
καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν. εἰσὶ δ' οἳ καὶ μόνον ψαύσαν-
τες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπι-
χρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴονται καὶ οὗτοι με-
ταβεβάφθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ
9 διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν

10 Δευσοποιὸν) Τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. V.

lorum cepit. Etenim, ſi nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quoſdam incides, nam verum, puto, dicendum eſt; in quoſdam vero ſemiſapientes & ſemipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philoſophia ſuſcepit, quotquot ad ſaturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti ſunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi ſunt paratiſſimi. Qui vero prae antiquis ſordibus non ſatis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii, & punctis pardalium inſtar maculoſi. Sunt vero, qui, ubi extra ſolum ſummo digito ahenum contigere, fuligine inuncta, ſatis ipſi quoque mutaſſe colorem ſibi videntur. Apertum vero, futuram tibi conſuetudinem eſſe cum optimis. Sed dum loquimur, iam appropinquamus At-

τῇ Ἀττικῇ· ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπείπερ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο, τὴν πνύκα ὁρῶσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις οὗτος ὁ προσιὼν ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί φὴς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ᾤκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν, καὶ τὴν

4 Τὴν πνύκα ὁρῶσα) Τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος παρὰ τὸ πεπηγέναι καὶ συνεστάναι πρὸς ὕψος. V.

6 Ἐπηκόου) Ἐπήκοος χῶρος ὁ πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι. ἤτοι ἡ περιωπή. G.

11 Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου) Ἁρμοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν. V.

13 Τὸ Παρθένιον) Ὄρος Ἀρκαδίας. V.

ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος) Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύων, οὐ δι' ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἡττήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

ticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem iam deflectamus: & quandoquidem modo deſcendimus, ipſa quidem hic in colle conſidere poteris, concionem proſpiciens, exſpectanſque, dum *mandata* a Iove edixero. Ego vero conſcenſa arce ſic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero.

Iuſt. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis ſit ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fiſtula, hirſutis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, poſt appulſum vero Datidis, & exſcenſionem bar-

Μαραθῶνάδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἧκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν ἐκ γειτόνων, πρόσεισι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη.

ΕΡΜ. Καὶ . . .

ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πὰν, μουσικώτατε καὶ πηδητικώτατε Σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πὰν, κατέπεμψέ με ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

3 Σπήλυγγα) Σπήλαιον. V. 4 Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ) Τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

barorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athenienſibus, & ab eo inde tempore iſtam ſub arce ſpeluncam nactus, ibi habitat prope Pelaſgicum, cenſeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viſos ſalutatum accedit.

Pan. Salvete, Mercuri & Iuſtitia.

Merc. Et...

Iuſt. Tu quoque *ſalve*, Pan, canendi & ſaltandi inter Satyros omnes peritiſſime, Athenis autem etiam pugnaciſſime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium.

Iuſt. Demiſit me, Pan, ad ſortienda iudicia, Iuppiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur?

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῷ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πὰν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν 11
ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι

3 Ἀπωσάμενος κυδοιμὸν) Πόλεμον. λέγεται γὰρ Πὰν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι. V.

Pan. In univerſum non pro dignitate apud illos ago, ſed multo, quam ſperaveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno aſcendentes, delectum caprum non caſtratum mihi ſacrificant, hircoſiſſime olentem: tum carnes epulantur, teſtem me advocantes laetitiae, & tenui honorantes plauſu. Verumtamen affert quandam mihi oblectationem riſus illorum & iocus.

Iuſt. Ceterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti ſunt a philoſophis?

Pan. Quos mihi narras philoſophos? numquid illos demiſſo vultu, triſtes, ſimul multos, illos mento tenus mihi ſimiles, loquaces illos?

Iuſt. Sane.

Pan. Quid dicant, neſcio, nec ſapientiam illorum intel-

τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γάρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικὰ, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ πλαγίου καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-

1 Ὄρειος γὰρ ἔγωγε) Ἐν ὄρεσι διαιτώμενος. V.

2 Ἀστικὰ) Πολεμικά. V. Immo πολιτικά. Quamvis ne hoc ſatis recte. *Solan.*

10 Συνουσίας) Ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμπτωμα. V.

ibid. Μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον) Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον καὶ ὀξὺ τῆς φωνῆς. V.

ligo: monticola enim ego, & comtula iſta dicta atque urbana non didici, Iuſtitia: unde enim in Arcadia Sophiſta aut Philoſophus? ad obliquam arundinem uſque, & fiſtulam ego ſapiens: ceterum caprarum paſtor, & ſaltator, &, ſi opus ſit, pugnax. Verum audio tamen illos ſemper clamantes, & virtutem quandam, & ſpecies, & naturam, & expertia corporis proferre, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt ſuos inter ſe ſermones: procedente vero diſputatione, ad orthium uſque modum vocem intendunt; adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi ſtudio, & vultus rubeſcat, & intumeſcant cervices, & venae ſurgant velut tibicinum, cum in anguſta inflanda tibia vim ſibi adhibent. Perturba-

χῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ᾽ ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκηλημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ᾽ εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δείλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύτ- 12
τειν ἔδοξε;

5 Τεθήπασι) Θαυμάζουσι. V.

tis igitur *invicem* ſermonibus, & confuſo quaeſtionis ſtatu abeunt plerique conviciantes ſibi invicem, ſudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille viciſſe videtur, qui vocalior eſt audaciorve. Interim vulgus illos ſtupet, maxime ſi quos nihil magis neceſſarium occupatos tenet, atque adſtant, audacia illorum atque clamoribus defixi *ac deliniti.* Mihi igitur his *indiciis* vani homines eſſe videbantur, aegreque ferebam illam barbae ſimilitudinem. Utrum vero aliquid publice utile inſit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis iſtis exoriatur, non equidem dixerim. Verum ſi abſque diſſimulatione rem ipſam dicere fas eſt, (habito enim hic, ut vides, in ſpecula) multos illorum ſaepe iam vidi, ſero veſpere.

Iuſt. Exſpecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi viſus eſt?

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῴς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἥκειν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος·

Pan. Nempe.

Merc. *Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix fauſtumque ſit, agemus hodie, Februarii ineuntis ſeptimo. Quicunque cauſas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iuſtitia ſortietur dicas & ipſa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Athenienſibus: merces uniuſcuiuſque cauſae triobolum. Numerus iudicum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam in iudicium venirent, mortui ſunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis iniuſte in ſua cauſa iudicatum eſſe putet, provocatione certabit: eſt autem ad Iovem provocatio.*

Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iuſtitia, clamores! Quam ſtudioſe vero concurrunt trahentes alii alios arduo aſcenſu in collem Martium! Iam vero adeſt etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, & ſortiminor, & iudicatote, ut vobis legitimum eſt. Ego ve-

ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἐμοίγε, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. 13

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν, ὡς ὁρᾷς, προσίασι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἕπου, μιαρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας

3 Ἅλις ἔχοιμι) Ἀντὶ τοῦ ἅλις ἔχω, ἤγουν ἀρκούντως. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὁπότε μήτε κατ᾽ εὐχὴν κεῖται, μήτε ἀντὶ ὑποτακτικοῦ ῥήματος. οἷον· οὗτος δὲ ὁπότε εἰσέλθοι, κακὰ πολλά με εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. V.

ro, diſcedens in ſpeluncam, fiſtula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari ſoleo Echonem. Auditionum vero & iudicialium orationum ſatis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Iuſtitia, advocemus.

Iuſt. Bene mones. Denſi enim, ut vides, cum tumultu accedunt, veſparumque inſtar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, ſceleſte.

Alius. Calumniator es.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te feciſſe horribilia.

Alius. Mihi prius ſortire.

Alius. In ius veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Iuſt. Scin', quid agamus, Mercuri? Cauſas alias differe-

δίκας ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καί μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφὴ πρὸς Ἀρετήν.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένει.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

ΕΡΜ. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύῤῥωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

13 Ἀργυραμοιβικὴ) Τραπεζιτική. V.

mus in craſtinum: hodie vero ſortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel ſcientiis, contra viros delatae ſunt. Et cedo huius mihi generis libellos.

Merc. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.*

Iuſt. Sortire ſeptem *iudices.*

Merc. *Porticus* [Stoa] *contra Voluptatem, iniuriarum, quod ſuum amatorem Dionyſium abduxit.*

Iuſt. Quinque ſufficiunt.

Merc. *De Ariſtippo Voluptas contra Virtutem.*

Iuſt. Quinque & his litem iudicanto.

Merc. *Menſaria fugae crimen intendit Diogeni.*

Iuſt. Tres ſolos ſortire.

Merc. *Pictoria contra Pyrrhonem deſerti ordinis.*

Iuſt. Novem iudicent.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος; 14

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ νεαρὸν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ᾽ ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ αὐτῷ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται τοὔνομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ· κωλύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος.

2 Κατὰ τοῦ ῥήτορος) Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἶ αὐτὸς, κακόδαιμον Λουκιανέ. V.
11 Κακώσεως τῷ Σύρῳ) Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Merc. Viſne illas quoque ſortiamur, Iuſtitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem?

Iuſt. Antiquas prius dirimamus: hae poſtridie iudicabuntur.

Merc. Verum ſimiles illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo ſortiti ſumus. Itaque inter haec iudicari aequum eſt.

Iuſt. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus. Sortiamur tamen, ſi videtur. Verum ſolas haſce: ſatis multae enim iudices ſortitae ſunt. Cedo libellos.

Merc. *Rhetorica malae tractationis* dicam ſcribit *Syro: Dialogus eidem, contumeliae.*

Iuſt. Quis vero hic eſt? neque enim adſcriptum eſt nomen.

Merc. Sic modo ſortire, *Rhetori Syro:* nihil enim impediet, etiam ſine nomine.

ΔΙΚ. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάσθαι· πλὴν ἀποκλήρου ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἕστηκα, ὡς ὁρᾷς.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ κᾂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐθελήσει ἔν γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιοῦν.

Iuſt. En tranſmontanas iam etiam Athenis in Areopago ſortiemur *dicas;* quas trans Euphratem iudicatas eſſe oportebat. Verum ſortire undecim, eoſdem utrique dicae.

Merc. Bene tu quidem, Iuſtitia, parca es, ne multum inſumatur in ſportulas iudicum.

Iuſt. Primi ſedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi.

Merc. Non poſſum, ait, cauſam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem ſto, ut vides.

Iuſt. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli cauſa dirumpere ſe parati.

Merc. Sed nemo temere volet cauſam Ebrietatis palam ſuſcipere. Et tamen cum ratione iſtuc videtur petere.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ᾽ ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρότερον τὰ 16
ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἠδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προστάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ᾽ ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἕωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀ-

Iuſt. Quid?

Merc. Academia ſemper in utramque partem dicere parata eſt, & hoc ipſum meditatur, contraria bene poſſe dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde poſterius pro ſe verba faciet.

Iuſt. Nova quidem iſta ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque cauſam, quando tibi facile eſt.

Acad. Audite, Iudices, primum quae pro Ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix iniuria a me, Academia, affecta eſt, mancipio, quod ſolum habebat amicum & fidele ſibi, quod nihil eorum, quae ipſa imperabat, turpe putaret, privata, iſto, dico, Polemone: qui interdiu comiſſabundus vagabatur per forum medium, cum pſaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad veſperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ſerto redimitus. Haec vera eſſe, teſtes Athenienſes univerſi, qui

Θηναῖοι ἅπαντες, οἳ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δέον πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια σκολιὰ καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄθλιος, καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται λῃρῶν, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ λῃρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεὶς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω.

ne unquam quidem ſobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comiſſatum veniret infelix, ut ad alias omnes ſolebat; illa plagio uſa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad ſe deduxit, aquam bibere coëgit, ſobrium eſſe de novo inſtituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum eſſet, tortuoſas illum quaſdam voculas, miſeraſque, & multae ſollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipſo effloreſcebat, rubore pallidus, miſer, & rugoſus corpore factus eſt: & cantilenarum omnium oblitus, ſine cibo nonnunquam & ſitiens ad mediam uſque veſperam deſidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & ſexcenta de ea mala narrat. Dicta ſunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepſydra*.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄν- 17
δρες δικασταὶ, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ κἀμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὅν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς Ἡδονῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις παρασχοῦσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἅ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιῄει γὰρ ἕωθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας,

Iuſt. Quid tandem ad haec dicet? ſed aequum viciſſim infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebrietate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis, quam nulla iſtam iniuria affecerim, cognoſcetis. Nam Polemonem illum, quem ſuum ait ſervum, non male natum, neque pro Ebrietate, ſed familiarem mihi & ingenio ſimilem, praeripuerat iuvenem adhuc & tenerum, adiuvante Voluptate, quae & ipſi frequenter miniſtrat, corrupitque miſerum, comiſſationibus & meretricibus deditіcium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro ſe dici paulo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam ſobrius, comiſſatum veniens ad quoſcunque,

ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ᾽ ἐμὲ ἧκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιοῦσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστὰς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ᾽ ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῄρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ᾐσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος, ἑαυτόν τε ἑώρα ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἠφανίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ᾽ αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδρὰς ὥσπερ εἶχεν, ηὐτομόλησε παρ᾽ ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτή φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ᾽ ἑκὼν

contumelia maiorum ſuorum, & totius civitatis, riſus hoſpitibus. Verum ad me cum veniſſet, equidem, ut facere ſoleo, apertis ianuis ad ſodalium quoſdam praeſentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adſtans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore noſtram diſputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad ſobrietatem ab illa diſputatione rediit, abſtulitque coronas, & tacere iuſſit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo ſomno expergefactus, tum ſe, quomodo affectus eſſet, inſpexit, tum vitam condemnavit ſuperiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubeſceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhi-

αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάθητε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, παραλαβοῦσα, γελοίως ἔχοντα, καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτός τε χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνάστητε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν. 18

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδὲν, εἶναί τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λαχόν- 19

1 Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν) Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

bentem, ut iſta dicit; ſed quod ipſe ſua ſponte haec meliora putaret. Et iam illum mihi voca, ut diſcatis, quomodo erga me affectus ſit. Hunc ego, Iudices, cum accepiſſem ridicule ſe habentem, & neque vocem mittere, neque ſtare prae mero valentem, converti, ad ſobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honeſtum, & ſobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipſe gratiam habet harum rerum cauſa, tum pro ipſo neceſſarii. Dixi. Vos autem iam conſiderate, cum utra noſtrûm eſſe illi fuerit melius.

Merc. Age ſane, nolite cunctari, ferte ſuffragia, ſurgite. Iudicare oportet etiam alios.

Iuſt. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non eſt, eſſe aliquem, qui ſuum Ebrietati calculum adiecerit. Sedete iam, quibus ſortito obvenit iu-

τες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

20 ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτὴν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀῤῥενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὄψεως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε. καὶ ἥν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγα-

7 Ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι) Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

dicare cauſam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infuſa iam eſt aqua. Tu iam, varie picta, [*Poecile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem, Iudices, quam ſpecioſam contra adverſariam mihi dicendum ſit, quin veſtrûm etiam pleroſque video coniectis in iſtam oculis ei arridere, me autem deſpicere, quod in cute ſum tonſa, virili vultu, & triſtis atque ſevera videor. Tamen ſi volueritis audire me dicentem, confido, multo me iuſtiora prae iſta dicturam. Nimirum hoc ipſum etiam praeſens crimen eſt, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc temperantem, Dionyſium, deceptum ad ſe traduxit: quamque ante vos modo cauſam iudicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praeſenti cauſae gemina eſt. Diſpicite enim nunc, utrum porcorum inſtar humum ſpectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil

λόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ᾽ αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ᾽ αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκεύασται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται συναγορεύσοντα· οὕτως

6 Μορμολυττομένη) Ταράττουσα. V.
8 Ἀφηνιάσαι) Φυγεῖν. V.
11 Ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται) Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέκρουσαν ἀθέους μὲν ὄντας, ἡδονὴν δὲ πρεσβεύοντας. V.

cogitantes; an poſt honeſtatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philoſophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque ſuave quod eſt mancipiorum more ſequentes, quaerenteſque felicitatem in melle & ficubus? Tales enim eſcas imprudentibus iſta proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam oſtentans, pleroſque ad ſe allicit: in quibus etiam miſerum iſtum, noſtras ut habenas excuteret, adduxit, cum obſervaſſet aegrotantem: neque enim ſanus unquam orationem illius admiſſurus erat. Verum quid ego iſti indigner, quae ne Dîs quidem parcat, ſed eorum calumnietur providentiam? Itaque ſi ſanum ſequi iudicium volueritis, impietatis etiam poenam ab iſta ſumſeritis. Audivi equidem, neque ipſam ad dicendum ſe comparaſſe, ſed Epicurum adducturam eſſe patronum: adeo tribunalis maieſtatem per delicias concul-

ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ὑμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν οὖσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὅρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ᾽ ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

21 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ᾽ εἰ μὲν ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὅν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ

2 Τὸν ὑμέτερον Θησέα) Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεὺς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

cat. Verum illud certe iſtam interrogate, quales putet futuros fuiſſe Herculem & veſtrum Theſeum, ſi, voluptatis caſtra ſecuti, fugiſſent labores. Nihil enim impediebat, quo minus iniuſtitiae plena eſſet terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi reſpondere, celerrime, quam nihil ſit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religioſe iam ite in ſuffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inſpicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Tranſi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Iudices: neque enim multis mihi argumentis opus eſt. Sed ſi quidem incantationibus quibuſdam aut venenis, quem amatorem

Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἡδονὴ, Φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσαχθεὶς, καὶ ἥν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς

7 Τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους) Τοὺς περιεστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

ſuum dicit Porticus, Dionyſium, adegit Voluptas, ab iſta ut ſegregatus ad ſe reſpiceret; venefica videatur merito, & damnetur iniuriarum, uſa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exoſus iſtius inſuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas eſſe ratus, evitatis tortuoſis illis argumentationibus & labyrinthorum ſimilibus, ad voluptatem transfugit lubens, reſciſſis velut vinculis quibuſdam illis argumentorum cirris, hominem ſapiens, non ſtipitem, & laborem, id quod eſt, malum, ſuavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, & *velut* dediticium tradere infelicem hominem deſperationi, idque cum velut ſup-

ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἱκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κᾆτα δι' ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι,

1 Τοῦ ἐλέου βωμὸν) Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τοῦ ἐλέου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. V.

7 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγῆς ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφορίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι τῷ πρώτως εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι· ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψύχους τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα διατεῖνον, τὸ οἱονεὶ ὠφελοῦν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὕπαιθρος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν αἴσθησιν ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἕνεκεν πόνοις αὐτὸν ἐκδόντα ἀνιαρῶς διακεῖσθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτὸς, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἤ τινα σχέσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει διαφοράν. καὶ ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ οὔτε ἕξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονίμευσις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθά· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάῤῥος, καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ

plex ad miſericordiae aram, *ſic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratiſſimam illam Virtutem, per ardua multo ſudore eniſus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis conſumta, beatus ſit poſt vitam? Ecquis vero iuſtior iudex hoc ipſo videri poteſt? qui etiam eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, ſi quis alius, & ſolum, quod honeſtum eſt, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde di-

μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος * ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἵλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρ-

ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προϊουσῶν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακά· λύπη δὲ, καὶ δυσελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτησις, καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἐδόξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἔνθερμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶον φασὶν, ζῶον δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὄντος λογικοῦ, θνητοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἄνθρωπον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δέ ἐστιν τὸ κατὰ ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένως ζώντων κακοδαιμονούντων. διότι δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζωὴν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς ἐν τῇ φιλοσυνθεσίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ᾽ ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ᾽ ἕνα μὲν τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακόν· καθ᾽ ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ περιττὰς ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, ὑγίειαν, αἰσθητηρίων ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν καὶ σώματος, καθὸ ἡ μέν ἐστι φάσεων ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ τρωτὸν καὶ πηρώσεως δεκτικὸν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ὀξύτητα διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δέ ἐστι τέκνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπινέμουσιν ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ᾽ ἐκείνοις ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νωθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν, τεκνοποΐας, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρείαν, ὡς ἡ καὶ παρὰ

dicifſet malum eſſe laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui

τερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἄϊδος κυ-

τῶν ἀνοήτων ἀποδοχή· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας οὔσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικά ἐστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὔθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὰς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μέν ἐστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ σχέσις κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἴσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτά ἐστι, φασὶν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ εἶναι ληπτά· ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ καταστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καταστρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἱρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἡ δὲ δόξα δι' ἀλαζόνειαν, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. V.

* Ὡς κακὸν ὁ πόν.) Κακὸν ἡγῆ τὸν πόνον; ναί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus eſt huius ipſius opuſcul. V. c. 22. *Solan.*)

9 Τὴν τοῦ Ἄϊδος κυνέην) Τὴν τοῦ ᾅδου περικεφαλαίαν. λέγουσι

de tolerantia & patientia doloris multa diſputant, privatim colere Voluptatem: & quantum ad diſputationem gerere ſe fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubeſcere quidem, ſi appareat, eos de contentione remittere, & ſua prodere decreta: verum miſerum in modum Tantali illud ſupplicium ſuſtinere; & ubi latendi ſpem habeant, & ſecure leges violandi, pleno ſe hauſtu ingurgitare ſuavibus. Si quis igitur Gygis anulum det iſtis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futu-

νέην, εὖ οἶδ᾽ ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τὶ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὰν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ᾽ ἔχει. εἴρηκα· ὑμεῖς δ᾽ ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

δὲ, ὅτι ταύτην φέρων οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. V.

9 Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος) Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. *Hic erat in margine longa diſputatio, cuius initium:* κακὸν &c. (ut in V. ad ὠφελεῖσθαι uſque, poſt quod ibi ſequitur, οἱ θερμαινόμενοι) *& multa alia. Deinde:* Horum autem bonorum quaedam eſſe circa animam; quaedam extra, ſive circa corpus: quaedam vero neque ſecundum animam, neque extra. *Et rurſus:* Bonorum quaedam eſſe τελικά· quaedam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάῤῥος, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae ſint per ſe expetibilia, & quae propter aliud. Nam finis eſt, ἡ δὲ ὑγεία καὶ εὐαισθησία δι᾽ ἑαυτὰ αἱρετά. G.

rum, ut, longum valere iuſſis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionyſium: qui ad morbum uſque ſperabat, profuturas ſibi aliquid illas de tolerantia diſputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, ſerioque penetraret ad ipſum dolor; videns, diſputare contra Porticum corpus ſuum, & contrarias ſententias ponere; illi potius, quam iſtis credidit, ſeque hominem eſſe, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam ſtatua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuſet, *gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte ſuffragia.

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὔ φασιν, ὦ Στοὰ, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἡδονή.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: reſpondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? noſti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *reiectum*?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere ſe diſſyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quieſcite. Ferent enim ſuffragia.

Port. Verum viceram, ſi peregiſſem interrogationes in tertia figura indemonſtrabilium.

Iuſt. Quis ſuperavit?

Merc. Omnibus *calculis* Voluptas.

ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ 23
Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐμενοῦν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῆτε, ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἔστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παραπλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ αὖ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι

15 Τὸ δεῖνα μέν τοι) Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθει μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προενέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν. δεήσαν γὰρ καὶ ὡρισμένως εἰπεῖν οὐδὲ οὕτως τὸ τριώβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικόν· ᾐσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐτελὲς τὸ τριώβολον. V.

Port. Provoco ad Iovem.

Iuſt. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

Merc. De Ariſtippo Virtus & Luxuria. Ariſtippus autem ipſe quoque adſit.

Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim eſt Ariſtippus, ut ſermones illius indicant & opera.

Lux. Nequaquam; ſed me, Luxuriam. Meus enim vir eſt, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis.

Iuſt. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque cauſa, uſque dum Iuppiter pronuntiet de Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Voluptas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare

μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὦσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.

ΔΙΚ. Ἱκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὖθις δικάσετε.

24 ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι καιρὸς, καὶ σὺ τοίνυν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσηται ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμοῦ δικάσεταί μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; ἀπέφευγεν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βάκτρον. οὐ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύῤῥωνα κήρυττε.

13 Πέφευγεν) Τοῦ Διογένους ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυραμοιβικὴ φοβηθεῖσα ἔφυγε. V.

alii iam adſunto. Verum illud ne capiant hi … ſportulam dico. Neque enim iudicarunt cauſam.

Merc. Nequidquam ergo aſcenderint viri ſenes viam tam longam.

Iuſt. Satis fuerit, ſi tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rurſus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopenſem adeſſe tempus eſt. Tu igitur, Menſaria, dic.

Diog. Verum, Iuſtitia, ſi non deſierit mihi moleſta eſſe, non amplius fugae mihi litem intendet, ſed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim iam ſtatim fuſte illam percutiam.

Iuſt. Quid hoc? Fugit Menſaria, ille vero ſublato eam baculo perſequitur: non leve malum miſera nanciſcetur, puto. Pyrrhonem praedica.

ΕΡΜ. Ἀλλ᾽ ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύῤῥων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐῴκει τοῦτο πράξειν.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρῴην ἀπηνέχθησαν κατ᾽ αὐτοῦ αἱ γραφαὶ, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἴσαγε τῆς Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαὶ, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἕωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολ-

1 Ὁ Πύῤῥων δὲ) Ὁ Πύῤῥων ζωγράφος πρότερον ὢν, γέγονε μετὰ ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκοπὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστήμαις. V.

12 Ἕωλον) Παλαιάν. V.

Merc. Verum Pictoria quidem adeſt, Iuſtitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & *olim* ſic facturum putabam.

Iuſt. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat eſſe iudicium.

Iuſt. Itaque deſertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen ipſius delatum eſt, nec quidquam urgebat, eas cauſas nunc iudicari. Verum quando ita viſum eſt, primam agi iube cauſam Rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Iuſtitia. Quod enim non obſoleta eſt cauſa, ſed nova & inſolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod ſperant, ſe audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accuſantes, cauſam vero adverſus ambo

λοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ, ὦ Ῥητορικὴ, τῶν λόγων.

26 ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. εἶθ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δίκαιον, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον σιωπᾷν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προῄρημαι καὶ βεβούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ τ'αὐτὰ δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὄψεσθε, ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς

dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

Rhet. Primum quidem, Athenienſes, Deos Deaſque precor univerſos, ut quanta eſt ſemperque fuit mea adverſus urbem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praeſenti certamine tribuatur. Deinde, quod iuſtiſſimum eſt, eam vobis mentem dare Deos, ut adverſarium tacere iubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accuſationem peragere patiamini. Non idem autem mihi ſentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, reſpicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam ſimillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod maius detrimentum ab eo capiam, proſpiciendum ſit. Verum enimvero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accuſatio-

κατηγορίας. Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὑροῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾷν εἰς ἐμὲ, ὑπέπτησσέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη, πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, παρενέγραψα, καὶ ἀστὸν ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν ἐπιδειξομένῳ τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελείφθην· ἀλλὰ 27

3 Κάνδυν ἐνδεδυκότα) Ἱμάτιον Περσικὸν, ὅ τινες λέγουσιν Ἀρκαδικόν. V.

nem aggrediar. Ego enim, Iudices, iſtum admodum adoleſcentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Aſſyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid ſe faceret dubium, aſſumſi, atque inſtitui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis reſpicere, (tum nempe reverebatur me adhuc, & colebat, & ſolam admirabatur) relictis aliis, quicunque me petebant, divites, & honeſti, & claris maioribus, ingrato me iſti deſponſavi, pauperi, ignobili, iuveni, dotem afferens non parvam, multas admirabileſque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adſcripſi, & civem feci: adeo ut qui ſpe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi viſum eſſet circumire ad divites nuptias oſtentandas, neque tum deſtitui; ſed ubicunque

πανταχοῦ ἑπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος
28 παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἠμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἴασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών·

12 Αὐτὸς δὲ τὸν γεν.) Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἡ βαθεῖα ἤσκεῖτο ὑπήνη. V.

16 Τὸ ἄμετρον) Ἄνετον. V. Inverte, ut recte habeat. *Solan.*

illum ſecuta, ſurſum deorſum circumduci me paſſa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria ſunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo ſinum traieci: & denique in Celticam uſque cum illo ſolvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obſequebatur, eratque mecum, ut ne ſemel quidem abnoctaret. Cum vero ſatis ſibi iam viaticatus eſſe, & ſatis gloriae habere videretur: ſublatis ſuperciliis, & ſumta ſuperbia, me neglexit, vel potius plane deſeruit; iſtum vero barbatum, iſtum habitu *noſcendum facile*, qui Philoſophiae dicitur filius, ſupra modum & amatoris inſtar, ſe licet ſeniorem, diligere coepit, cum hoc habet conſuetudinem: nec erubeſcit, libertatem, & illud meis in verbis ſolutum, con-

εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας
ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλῃ τῇ
φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλα-
βίζων· ἀφ᾽ ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν
ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων,
καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, καὶ μακρὰ
ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις.
τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ
δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν,
ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. Πῶς οὖν οὐκ 29
ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις,
ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ᾽ ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ
δι᾽ ἣν ἔνδοξός ἐστιν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν

4 Ἢ κρότος πολὺς) Κρότος μὲν ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν λόγων, καὶ μάλιστα τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐν θεάτρῳ λαλουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πεπαῤῥησιασμένως χειροτονούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ᾽ αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον οὐδὲν, ἀλλά τι πρὸς ἔπος τῶν ἀντιλεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν οἷς [εἴ] ποτε ἀστεῖον ῥηθείη μειδίαμα ἄχρι τοῦ τὰ χείλη διᾶραι, τὸ πρόσωπον διαθεῖ μόνον. καὶ εἴπου βραχύ τι δεήσει ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον ἐξανύεται. V.

11 Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις) Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἤτοι γυναῖκα. V.

cidere, atque in parvas, inciſorum inſtar, interrogatiunculas ſe ipſum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat, ſi quid vellet, magna voce, breves quoſdam ſermones contexere, & tanquam colligere ſyllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plauſus multus, illi non redierit; ſed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiſcant. Iſta adamavit generoſus, me contemta. Aiunt autem, illum neque cum ſuo iſto amaſio pacem habere, ſed in iſtum quoque, ut arbitror, contumelioſum eſſe. Quidni igitur ingratus ſit iſte, & legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, & per quam ſit nobilis, ita ignominioſe tamen deſeruerit, & novas res appetierit:

ὠρέχθη πραγμάτων· καὶ ταῦτα νῦν, ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τοὔνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὃν τοῦ τρίβωνος οὐδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾷν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον, οὗτος ἀπολογείσθω, ἢν δύνηται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

idque hoc ipſo tempore, cum ſolam me admirantur homines, & ſuam videri antiſtitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulſantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iſte autem ne ſic quidem ad me convertitur, ſed ad amaſium ſuum reſpicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum ſe ab illo exſpectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos autem, ſi mea ratione in cauſa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipſam gladium acuiſſe. Contra amaſium autem ſuum, Dialogum, cauſam ſic dicat, ſi potuerit.

Merc. Hoc quidem probari non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſam dicat dialogi habitu, ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ᾽ ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συναπεδήμησε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατά γε τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι᾽ ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τουτονὶ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καί με μηδὲν τοῦ χρησίμου ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην 31
οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμίου

12 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην) Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κωμῳδικῆς διεξέρχονται λέγων. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ δὲ μεθύοντας καὶ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ γὰρ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δέ ἐστιν ἐν συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν ἀρετὴν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς πότοις ἀσελγαινόντων, καὶ κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους περιφανεῖς ἐνισταμένων. V.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit adverſaria, ſi longa oratione utar, qui ipſam hanc dicendi facultatem a ſe habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipſis eorum, quae crimini mihi dedit, diſſolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecunque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim inſtituit me, peregrinata eſt mecum, Graecis me adſcripſit, & harum rerum nomine gratiſſimum mihi fuerit illius coniugium. Quas vero ob cauſas, relicta illa, ad hunc me Dialogum converterim, audite, Iudices: neque quidquam utilitatis me meae cauſa mentiri cogitaveritis. Ego namque videns iſtam non amplius temperantem eſſe, neque in decen-

σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμουμένην δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾀδόντων ἀκούουσα τραχείᾳ τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

32 Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα.

ti illo habitu permanere, quo uſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare ſe, & capillos meretricio more diſponere, & infucare faciem, & genas pingere: ſtatim ſuſpicabar aliquid, &, quo oculum ferret, obſervabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noſter ebriis amatoribus, ad illam comiſſatum euntibus, pulſantibuſque fores, quibuſdam etiam vi irrumpere ſine more modoque audentibus. At illa ridere, & his, quae fierent, delectari: ac ſaepe aut de tecto deſpicere, & audire aſpera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, laſcivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens, nomen illius de adulterio deferendum non putavi; ſed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii. Hae ſunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, in-

καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾷν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστέων ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἠρέμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὔορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς.

ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος. Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμείνατε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ᾽ ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. 33

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μακροὺς μὲν

4 Καὶ τυράννων κατηγορίας) Διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καί τιν᾽ ἄλλ᾽ ἅττα τοιαῦτα. V.

iuriae. Quamquam ſi vel nihil eiuſmodi ab ea actum eſſet, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus diſcedere, & quieſcere pati iudices: evitatiſque tyrannorum accuſationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide diſputantem, [laudes ac plauſum non deſiderantem.] Multa cum dicere habeam, iam deſinam. Vos vero religioſum ferte ſuffragium.

Iuſt. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Iuſt. Rhetor videtur eſſe, qui contrarium tulit. Iam tu dic, Dialoge, iiſdem iudicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriuſque cauſae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos

ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὤν. καί μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ Φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἁψίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαιτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσω-

13 Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμέλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἴσχρότατα προσενείρειν τοῖς διαλόγοις. οἵ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὁρᾶσθαι, αἵ τε κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες ἀεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἔτι καὶ ὁρμητικοὶ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντα εἰσάγει, καί τινας ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διεσκεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἴαμβον δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἴαμβον

orationem nolim, ſed breviter more meo *agere*. Tamen ut in iudiciis fert conſuetudo, ſic accuſationem inſtituam, ignarus licet undique ſim talium & rudis. Et hoc mihi ſit apud vos exordium. Iniuriae autem & contumeliae, quibus ab iſto ſum affectus, hae fere ſunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & univerſi circuitu diſputantem, ſublimem, ſupra nubes incedentem per aëra, ubi *magnus in coelo Iuppiter volucrem currum agens fertur*, detractum inde, cum ad ipſam iam abſidem volarem, & ſupra coeli terga pararem eſcendere, confractiſque alis, ad vulgi conſuetudinem detruſit, &, tragica illa modeſtaque

πεῖον ἀφεῖλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἴαμβον, καὶ κυνισμὸν, καὶ τὸν Εὔπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην, δεινοὺς ἄνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαι· μηκέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν

ὡς χλευαστικὸν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρήσασθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίσατο. οἵ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι φιλόσοφοι, ἅπασι διελοιδοροῦντο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὧν καὶ Μένιππος εἷς ἦν. V.

14 Οὔτε πεζὸς) Καταγινώσκει τοῦ ῥήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθηροτέρου καὶ κροτουμένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων διαλόγων ἀλλότριον. V.

perſona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, impoſuit. Deinde in unum collata incluſit mecum, iocum mordacem, & Iambum, & Cynicam licentiam, cum Eupolide Ariſtophanem, homines idoneos ad traducendum, quae ſunt maxime ſevera, ad irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem, ut videtur, effoſſum ad me introduxit terribilem vere canem, & occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi iniuria affectus ſim, qui non ſervem habitum proprium ac domeſticum, ſed comoedias iſti, & ridicularia, & prodigioſa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium abſurdiſſimum eſt, mirabili quadam permixtione temperatus ſum, neque pedeſtris ſum, neque

μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34 ΕΡΜ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ᾽ ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντη δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾷν καταναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ τοῦτο πολ-

10 Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν) Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, διασυρμοῦ τέθεικεν ἕνεκα. τῷ γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελῶντος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκεῖνο τῆς μεγαληγορίας. V.

per metra incedo: ſed hippocentauri inſtar, compoſitum quoddam & peregrinum ſpectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad iſta, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos ſubeo. Quidvis enim potius de Dialogo ſperabam, quam iſta de me dicturum: quem ego talem cum accepiſſem, qui triſtis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipſam ob cauſam venerabilis ille quidem, ſed non omnino ſuavis, neque gratioſus multitudini haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo ſqualore purgatum, & ſubridere coactum, iucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi coniunxi, ea quoque re multam ipſi machinatus

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὔνοιαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχῖνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ᾽ ἐγὼ οἶδ᾽ ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμιγοῦς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψώραν ἡδέως κνώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγηται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστι συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ἰδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ᾽ ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τῶν γε

16 Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Τὸ τῆς Θράττης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ εὐφυῶς ἐκείνη ἀπέσκωψεν εἰς Θάλητα τὸν φυσικόν. V.

ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem ſpinas, quae in illo ſunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum ſumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non ſubtilia iſta atque tenuia, aſſidens, minutim cum illo diſputo, Utrum immortalis ſit anima? &, Quot ſextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiſcibilis, & quae ſemper unius modi ſuique ſimilis erat, materiae in illam temperationem, in qua miſcebantur omnia, infuderit? &, Utrum Rhetorice civilitatis particulae ſimulacrum ſit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, neſcio quomodo, minutis id genus diſputatiunculis, ut illi, qui libenter ſcalpunt ſcabiem: & illa cura iucunda illi videtur, & vehementer ſibi placet, ſi dicatur, non cuiuſvis eſſe perſpicere, quae ipſe acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam poſtulat, & alas illas quae-

ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδυσα· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

35 ΕΡΜ. Βαβαὶ, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ᾽ ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

1 Ὡς θοιμάτιον τοῦτο) Τὸν Ἀττικισμόν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρὸν καὶ διεσμιλευμένον. οὐ γάρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιβδήλευσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. V.

9 Τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει) Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ῥᾳδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονεύει, ἀλλ᾽ οὖν πάντως καὶ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

rit, ac circumſpicit, non videns interim, quae ſunt ante pedes. Nam ceterarum rerum cauſa nihil, puto, mihi obiiciet, quaſi hac veſte Graeca detracta, Barbaricam ſibi, ipſe Barbarus cum videar, induerim. Iniuſtus enim fuiſſem, ſi talia contra leges in ipſum deſignaſſem, & patria illum veſte ſpoliaſſem. Cauſam dixi, ut potui. Vos vero ſimilem ſuperiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipſis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiuſdem eſt ſententiae. Nimirum haec conſuetudo eſt, pertuſum omnibus iſte fert calculum, nec deſierit optimis quibuſque invidere. Sed vos quidem diſcedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. Τι ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρω- 1
ποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπίστανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης;

ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾷν.

ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν;

1 ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ) Τῶν πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ καὶ γελοιότατος εἶναι ὑποδύεται. G.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. QUID tandem igitur eſt, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac ſervi, artem unuſquiſque aliquam norunt, per quam & ſibi ſunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipſe iuveris, vel alii quidquam impertias?

Par. Quid ſibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Eſtne ars, quam tu forte noris? verbi cauſa Muſicam?

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, καὶ πλεῖον. ὥστε μὴ δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι· Φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δη-

1 Μὰ Δία) Ἡ ἀπομοτικὴ συναπακουομένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ προσκεῖται. V.

8 Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἶναι) Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατὸν κακόν με εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ χείρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τοῦτο δοκεῖ ὀνειδίζων, ἀλλ' ὡς εἰδότι καὶ σεμνυνομένῳ ἐπὶ τῷ κακὸς εἶναι. ἢ οὕτως ἁπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ δοκῇς παρέχειν ἄγνοιαν, ὁπηνίκα μέ τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἑκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλεῖον τῆς παρὰ σοὶ δοκήσεως. V.

Par. Non, per Iovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque dum hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetoricen? A Philoſophia enim tantundem abes, quantum abeſt pravitas.

Par. Equidem ſi fieri poſſet, longius etiam *abeſſe optem.* Itaque noli putare, te hoc mihi obiicere tanquam ignoranti. Aio enim malum me eſſe, & peiorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didiciſti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; ſed popula-

μοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; καὶ γὰρ οὐδὲ τἄλλα οὕτως ἔχει σοι, ὡς μὴ καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης.

ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἣν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἴομαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μέν τινα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἥν τινα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

rium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte iſtuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus ſum.

Tych. Cuius igitur alterius?

Par. Cuius? Praeclarae, ut ego puto: quam ſi didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipſa recte in illa me iam verſari aio; quamquam verbis non habeo tibi dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius ſatis eſſe meditatus. Itaque artem me aliquam ſcire, nec eam ob cauſam in difficultate me verſari, nunc tibi licet cognoſcere: Quam vero *artem ſciam*, alias audies.

Tych. Sed *moram* non ſuſtinebo.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανεῖταί σοι ἀκούσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 ΤΥΧ. Κᾆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίη ἄν;

ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὑτὴν τὰς αἰτίας.

14 Παραιτεῖσθαι) Ἀπολύειν. V.

Par. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars iſta.

Tych. Atqui eam ipſam ob cauſam cupio diſcere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; ſed nunc dicito, niſi tamen pudore impediris.

Par. Paraſitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem inſaniat, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero inſanire tibi videar, *at tu etiam* inſaniam illam in cauſa eſſe putato, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me iam abſolve. Aiunt enim, Deam illam, *Inſaniam*, gravem ceteroquin eſſe ſe habentibus, ſed excuſare illorum peccata, quorum cauſas, magiſtri aut paedagogi inſtar, in ſe recipiat.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῳ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλως πάμπολυς.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

4 Πάνυ) Εἰρωνεία. V.

Tych. Igitur, Simon, Paraſitica ars eſt?
Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.
Tych. Et tu Paraſitus ergo?
Par. Egregie vero maledixiſti.
Tych. Sed non erubeſcis, cum Paraſitum te vocas?
Par. Nequaquam: ſed ſi non ita me vocarem, erubeſcerem.
Tych. Et, per Iovem, ſi deſignare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, iſque cupiat noſſe; nempe dicemus, Paraſitus?
Par. Multo magis *deſignaveritis* iſtuc dicentes, quam *ſi* Phidiam *vocetis* ſtatuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam ſuo ille Iove, gaudeo.
Tych. Atqui illud mihi conſideranti multus erupit riſus.
Par. Quid?

ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

3 ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μήν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδὰν πυνθάνηταί τις ὁποία τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματική, ἰατρική, παρασιτική.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἤ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὢν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος οὐδέν.

ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει.

Tych. Si epiſtolis in ſummo, uti moris eſt, inſcribamus, *Simoni Paraſito.*

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam ſi *Dioni* inſcribas, *Philoſopho.*

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam abſurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec *vel illa* ars ſit, reſpondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Paraſitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo iſtud ita putem, dixero, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus.

Tych. Dic. Parum vero veritatis intererit.

ΠΑΡ. Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὖσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὑτωσὶ γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ᾽ εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ᾽ οὖν ἐστι τέχνη, ὡς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὄκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ 4
τινος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὀρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνημόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη;

ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ᾽ ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν,

Par. Age ergo, primum de arte, ſi tibi videtur, quae tandem ſit genere, videamus. Sic enim aſſequamur forte etiam artes ſpeciatim: ſi quidem recte illius participes ſint.

Tych. Quid tandem ergo eſt ars? Nam ſcis *videlicet.*

Par. Omnino equidem *ſcio.*

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, ſi quidem noſti.

Par. *Ars*, ut memini ex homine docto audire, *conſtat ex perceptionibus conſentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.*

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retuliſti.

Par. Si vero omnia haec conveniant in Paraſiticam; quid aliud ipſa quoque, quam ars, ſit?

Tych. Ars enimvero, ſi quidem res ita ſe habeat.

Par. Age ergo ſingulatim artis formis applicantes Paraſiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vi-

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίη. ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν τά τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή· τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἴγε

1 Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι) Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρόν· ἤρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. V. (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. G.)

tioſae cum pulſantur teſtae, maligne reſpondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem eſſe rerum certo perceptarum. Primum quidem eſt explorare ac diſcernere, quis idoneus ſit ad ſe nutriendum, quique praebere ſibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet ſententiam. Niſi forte nummularium habere artem quandam dicemus, ſi dignoſcere ſciat adulterina numiſmata ab his, quae non ſunt *talia*; hunc autem ſine arte dignoſcere fallaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, ſic homines aperti ſtatim ſint. Verum id ipſum accuſat etiam vir ſapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoſcere,
Innata nulla corpori certa eſt nota.

Unde etiam natura maior Paraſiti ars eſt, ſi quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἆρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐῤῥωμένης εἶναί σοι δοκεῖ;

TYX. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἴει;

TYX. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὑτωσὶ λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἑστιάσεσθαι μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἡ κρί-

quoque obſcuras adeo, & minime manifeſtas, magis quam divinatio, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentiſſimum ſe alenti oſtendat, nonne intelligentiae, & robuſtae ad percipiendum facultatis eſſe tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipſis coenis meliori quam quiſquam conditione diſcedat aliquis, & iucundior conviva habeatur illis, qui non eandem, quam ipſe, artem habent, idne ſine ratione ac ſapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, noſſe virtutes & vitia obſoniorum ciborumque, curioſitatem inertis viri eſſe, tibi videtur? idque cum generoſiſſimus Plato ſic dicat: *Si is, qui epulaturus eſt, coquinariae non ſit peritus, paratae coenae minus firmum*

6 σις. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγ-
γεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε
ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ
ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλά-
κις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται
παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου
καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλ-
λυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ,
μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ
πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὂν, οὐδὲ ζῆν
γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι) Καὶ μὴν, μάταιε, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ -- αὐτῆς ἐμποιεῖν -- τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ε --- παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀντιτιθῇς, οὐδὲν γὰρ αὗται τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος, οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὗται τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρήστου σεσυλημέναι. Εἶτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἕξιν ἐντίθεται παρασίτῳ ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύνων αὐτὴν ἀπεφήνω πρὸς τὸ ἀνύπαρκτόν σε -- -- τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως ἐξοστρακιζομένη. V.

iudicium. Eſſe autem non *ex perceptione* modo, ſed *coëxercitatam* etiam Paraſiticam, ex his facile diſcas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menſes, & annos ſaepe ſic durant, ut non ſimul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipſas habent: at Paraſiti perceptiones, niſi quotidie ſit in ſua palaeſtra, perdunt non ſolum, puto, artem, ſed ipſum etiam artificem. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne inſanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere & bibere: ac ne vivere quidem abſque illo licet.

Tych. Sic eſt ſane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, 8
ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ τινα τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾷν, σωθείης ἄν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι᾽ ἧς δυνήσεαι σώζειν ἑαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνίᾳ δὲ οὔ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere eſt Paraſitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, ſed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperaſne te ſervatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis?

Tych. Sic eſt.

Par. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte ſervatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ᾽ ἐκεῖνο, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῷς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὀρθῶς σύγε λέγων. δοκεῖ γάρ δή μοι οὕτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτική ἐστι τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ.

11 Ἀλλ᾽ ἐκεῖνο σκόπει) Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οἳ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφήναντο. V.

Par. Ars igitur eſt Paraſitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque inertia eſt Paraſitica, neque facultas, ſed corpus quoddam concinnatum e comprehenſionibus exercitatis, artem nempe eſſe, inter nos hodie convenit?

Tych. Quantum ex iſtis colligo. Verum illud *ſupereſt*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Paraſiticae.

Par. Recte tu illud poſtulas. Videtur enim mihi recte ita finiri: *Paraſitica eſt ars eſculentorum & poculentorum, atque propter iſta dicendorum, finis autem illius voluptas.*

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ᾽ ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
—— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ᾽ ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων·

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι,

οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὔδαιμον

Tych. Pulcherrime definiiſſe mihi tuam artem videris. Sed illud diſpice, ne cum philoſophorum quibuſdam pugna tibi ſit de fine.

Par. Quin ſufficit, modo ſit idem finis felicitatis & Paraſiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Paraſiti vitam, beatam nempe & invidendam eſſe ſolam,

Non, inquit, *finis quiſquam iucundior exſtat,*
Quam ſi laetitiae populum tenor occupet omnem.
—— —— *Si menſa exſtructa ſit alte*
Pane ac carne, merumque cavis crateribus hauſtum
Circum omnes pincerna ferat, cyathiſque miniſtret.

Et quaſi non ſatis illa admiratus eſſet, ſuam ipſius ſententiam manifeſtiorem reddit, bene dicens:

Haec noſtro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam paraſi-

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἄτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

tari. Ac non vulgari viro illos ſermones tribuit, ſed Graecorum ſapientiſſimo. Atqui ſi voluiſſet Ulyſſes Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philoctetem reducit e Lemno, cum vaſtat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a ſe ipſo ſectus, maloſque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *iucundiorem finem.* Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione conſtitutus rurſus apud Calypſonem, cum liceret ipſi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam ſubigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem iucundiorem*, ſed vitam Paraſitorum. Vocabantur autem eo tempore Paraſiti *convivae.* Quomodo igitur dicit? Rurſus enim verſus ipſos memorare operae pretium eſt; neque enim ſatis intelligere licet, niſi ſaepius recitentur:

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης. καί·
Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος 11
τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἑκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστιν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

5 Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὅμοιον τῷ, μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. εὐθείᾳ γὰρ, οὐ γενικῇ συνέταξε τοῦτο, ἢ ἀντὶ τοῦ πεφρόντισται, σπουδῆς ἠξίωται. V.

Convivaeque ſedent deinceps. Et:
Menſa exſtructa ſit alte Pane & carne.

Atque Epicurus valde impudenter ſuffuratus Paraſiticae finem, felicitatis, quam ipſe ſtatuit, finem facit. Hoc autem eſſe furtum, neque curae eſſe voluptatem Epicuro, ſed Paraſito, ſic diſcas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem ineſſe in corporis a moleſtia vacuitate: deinde in eo, ſi neque anima tumultus vel perturbationis plena ſit. Utrumque horum conſequitur Paraſitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine ſolis, ac diſtantiis, de primis elementis, ac de Diis, ſintne an non ſint? qui de ipſo bonorum fine ſemper pugnat, & ab aliis diſſidet; ille non in humanis modo, ſed in mundanis etiam eſt moleſtiis. At

καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφεικὼς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἴ-
12 καδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγ-

Paraſitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec eſſe loco poſſe, quam ſunt: cum ſecuritate multa & tranquillitate, nulla re tali ipſum interpellante, edit & dormit ſupinus, pedibus manibuſque remiſſis, ut Ulyſſes in rate domum navigans. Quin non hanc ſolum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob iſta. Epicurus enim iſte, quicunque demum eſt, ſapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abeſt, ut ſuaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a ſe habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Paraſitus eſt, & non, ut ait, *Philoſophus:* ſi vero a ſe, non vivet ſuaviter.

Tych. Quomodo non ſuaviter?

Par. Quia ſi cibum a ſe habeat, multa ſane, Tychiade, hanc vitam conſequi neceſſe eſt. Et vide, quot ac quanta?

κῇ καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἁπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φῄς;

ΤΥΧ. Κἀμοὶ δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίη, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω;

ΤΥΧ. Νὴ Δία, κἀμοὶ δοκεῖ.

Oportet eum, qui ſuaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi ſic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa poſſidet, hoc forte ſuppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat ſapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de ſuis opibus copioſe miniſtrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia neceſſe eſt, eum, qui ſua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum ſit cum coquo, ſi male paravit cibum, aut, ſi non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum diſpenſatore rei familiaris, ſi male diſpenſet, pugnandum. An non ita eſt?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς,
ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔ-
τε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκο-
νόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη,
καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος
13 ὑπὸ μηδενὸς, ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκῃ ἐνοχλούμενος. Ἀλλ᾽
ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶ τούτων καὶ τῶν
ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον,
καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πα-
σῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοι-
νῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης
ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς,
ἅπερ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν
τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ
ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν
διδασκάλων ὁρῶμεν; τίς δ᾽ ἐπὶ δεῖπνον ἀπιὼν, ὤφθη

Par. Epicuro quidem evenire iſta poſſunt omnia. Itaque nunquam conſequetur finem. Sed Paraſito neque coquus eſt, cui iraſcatur, neque ager, neque diſpenſator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut ſolus ipſe edat ac bibat, earum, quibus iſte neceſſario conflictatur, moleſtiarum a nulla interpellatus. Verum artem eſſe Paraſiticam, tum ex his, tum ex reliquis ſatis demonſtratum eſt. Supereſt, ut demonſtremus, etiam eſſe optimam: idque non ſimpliciter; ſed primo quidem, communiter artibus omnibus eſſe praeſtantiorem; deinde etiam ſingulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praeſtat, quod omnis ars neceſſario adhibet diſciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo eſt, quin abominetur. Hanc vero ſolam, ut videtur, artem diſcere licet ſine labore. Quis enim de coena unquam diſceſſit plorans, ut quoſdam de magiſtris videmus? Quis vero ad coenam iens

σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτὰς, ὥστε ἔνιοι δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ κἀκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕστερον τοῦ- 14
το ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ, καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τινὲς, ἀλλὰ

3 Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθ.) Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὗται πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς κεκτημένοις μεταχειρίζονται. V.

viſus eſt triſtis, ut qui ſcholas frequentant? Quin Paraſitus ſponte ſua ipſe ad coenam venit, artis cupidiſſimus: qui vero artes diſcunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum eſt, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matreſque munerantur, quibus Paraſitum quotidie? *Pulchre per Iovem*, inquiunt, *ſcripſit puer; date illi cibum: non recte ſcripſit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur. Verum aliae artes poſtremum hoc habent poſt diſciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, & ardua ad illum via eſt. Paraſitica vero ſola reliquarum, ſtatim ipſo diſciplinae tempore, ſua arte fruitur; & ſimul, dum incipit, finem etiam ſuum conſequitur. Ac non quaedam reliquarum artium,

πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;
15 Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδείς ἐστιν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι
οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον
χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέ-
ρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους,
τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι
λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν
16 θεῶν. Ἔτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορ-
θοῦν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ
οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν
17 εὐφραινόμενον μανθάνειν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χω-

ſed univerſae ad ſola alimenta *paranda* natae ſunt: Paraſitus autem ſtatim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae cauſa; & ſtruere fabrum domos non ſtruendi cauſa: ſed Paraſitus nihil ſequitur aliud; verum idem & opus ipſius eſt, & illud, cuius cauſa ſuſcipitur? Etiam reliqua nemo eſt qui neſciat: *ut*, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo ſolos in menſe dies feſtos habere; ipſaſque civitates, alios annuos, alios autem menſtruos dies feſtos obire, ac tum exhilarari dici: Paraſitum vero triginta menſis dies feſtos agere. Omnes enim Deorum eſſe illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte verſari volunt, ii pauco cibo & potu pauco utuntur, aegrotorum inſtar: qui enim copioſo potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et re-

ρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ὅπλον χρῆσθαι αὐτῇ. Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς 18
ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες. Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα- 19
λοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται. Κἀκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύ- 20
οντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι· ταύτῃ δέ ἐστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέ- 21
χναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας.

liquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici: neque enim tibia canere licet ſine tibia, neque pſallere ſine lyra, neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda, ita non gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea poſſit. Et, quod nec iniquum eſt, alias artes diſcimus mercede data; hanc accepta. Inſuper aliarum artium quidam ſunt magiſtri; Paraſiticae autem nullus: ſed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina ſorte contingit. Etiam illud mihi conſidera, quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exercere non poſſunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

Tych. Utique.

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item.

ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέ-

Tych. Quid vero? nonne qui aliena ſumunt, iniuſte agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Paraſitus, ſumens aliena, ſolus non iniuſte agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia ſunt initia: Paraſiticae vero origo plane generoſa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Paraſiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, ſed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: ſed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & menſae, & artis huius myſteriorum. Ego ergo ſaepe audivi dicentes, Qualis autem hic ſit amicus, qui

πωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ 23
βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδροῦντες, ἀλλά, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί 24
δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀροῖ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται; Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν 25
κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾖ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός.

ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασι-

neque comedit neque bibit nobiſcum, ut qui putarent videlicet ſolum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum. Hanc vero maxime regiam eſſe artium, etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum moleſtia tantum & ſudore exercent, ſed, per Iovem, ſedentes atque ſtantes, nempe velut ſervi artium: at Paraſitus ſuam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod ſolus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; ſed ſine ſemine & aratro depaſcitur omnia? Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere ſuam, etſi malus ſit vel ſtultus: paraſitari autem nemo poteſt, qui vel ſtultus ſit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem oſtendis eſſe Paraſiticam! Ita-

τικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

26 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ᾽ ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλόν πως καθαιροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμας ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὰν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαιμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυ-
27 σικάα τῶν θεραπαινίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὔ.

12 Πολὺ κρατοῦσαν) Ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. G. *ibid.* Σχολῇ δῆλον) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

que ipſe mihi velle videor Paraſitus fieri, pro eo, qui ſum.

Par. Quantum ergo communiter omnibus praeſtet *artibus*, oſtendiſſe mihi videor. Age vero etiam, quantum ſingulatim unaquaque ſit praeſtantior, conſideremus. Ac ſellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui deſtruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimiſque praeſtet artibus, oſtendendum. In confeſſo eſt enim apud omnes, Rhetoricam & Philoſophiam *eſſe principes:* quas propter praeſtantiam etiam ſcientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem eſſe Paraſiticam oſtendero; ſine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauſicaa, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praeſtat, & Rhetorica & Philoſophia, primo ob id ipſum, quod in rerum natura adeſt: nam de hac conſtat; de iſtis non

οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ᾽ οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τοὐναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσαν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γάρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δή ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δὶς δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes:* ſed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philoſophiam, quae eodem ſe modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes:* aliter enim ſe res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; ſimpliciterque aliam alius putat eſſe Philoſophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem ſententia iidem manent, neque ars illorum una eſſe videtur. Ex quibus nempe coniicere licet reliqua. Neque enim omnino artem eſſe dico, quam ne eſſe quidem certum ſit. Nam quid tandem? Arithmetica una eſt & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Perſas, quatuor ſunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philoſophias vero multas ac diverſas videmus; & neque principia omnium, neque fines conſentire.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν
εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς.
28 ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι
κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγ-
γνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ κατα-
λήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν
εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν
εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀρ-
γάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ
ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ
29 Φιλοσοφία μία. Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως
τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προ-

7 Φιλοσοφίαν δὲ τίς) Ἐντεῦθεν διασύρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἓν τὸ ὂν καὶ ἄπειρον. εἴπωδ. . . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δόξαν . . . τρέπε διὰ συλλογισμῶν γενναίων ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ δογμάτων, καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην, εἶδος, στέρησιν . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη ἀεὶ ὑπόκειται ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἕν. ἀφ' εἴδους γὰρ ὄντος ἐξανάγκης στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως οὔσης, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἕν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους . . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπέγραψαν φυσικοὺς, οὐ μέντοιγε δὲ ὡς θεολόγους. V.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philoſophiam dicunt; ipſi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis ſit parum conſentiens, ſi *in medium* progreſſus aliquis venia dignas cenſeat, eo quod mediae cuiuſdam *ancipitiſque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus eſſe videatur. Quis vero Philoſophiam, tanquam neceſſariae veritatis diſciplinam, ferre poſſit non unam eſſe, neque magis inter ſe conſonare, quam *diverſi generis* inſtrumenta *muſica?* Iam una quidem non eſt Philoſophia: infinitam enim eſſe video. Multae autem non poſſunt eſſe: quandoquidem una eſt, *ſi eſt* Philoſophia. *Ergo nulla eſt.* Similiter de eo, utrum ſit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propo-

κειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο, οὗ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.
Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλ- 30
λησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τούσδε, ἑτέρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ 31

9 Ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις) Τὸ ἑξῆς, οὐδέ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στοϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. *V*. Non aſſecutus eſt Luciani ſenſum. Sic tamen etiam Coll. *Solan*.

ſito non eadem dicunt omnes, ſed pugna eſt euntium in diverſa ſententiarum, *ex illo ipſo* maxime demonſtratur, plane non eſſe in rerum natura illud, cuius una non ſit perceptio. Quod enim diſputatur, Quid eorum potius illud ſit? & nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipſam tollit eius, de quo quaeritur, ſubſtantiam. Verum non ita ſe habet Paraſitica: ſed inter Graecos pariter ac Barbaros una eſt, & circa eadem eodem modo *verſatur:* neque eſt, ut dicat quiſquam, aliter hos, aliter vero illos paraſitari: neque ſunt, ut videtur, in Paraſitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diverſa, ſed omnibus reſpectu omnium eſt conſenſus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Paraſitica forte hoc reſpectu etiam ſapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixiſſe mihi videris. Verum

καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ Φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι Φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας;

ΠΑΡ. Οὕς τινας μέντοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν κἀμὲ, ὡς κατά τινος αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὕς τινας καὶ εὕροις εἰπεῖν.

ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραψάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι οὕς τινας λέγω, δύναιο.

quantum ad reliqua etiam deteriorem eſſe tua arte Philoſophiam, quomodo demonſtras?

Par. Igitur illud primum dicendum eſt: Philoſophiam nemo unquam Paraſitus adamavit: Paraſiticam vero appetiiſſe, multi memorantur Philoſophi, & in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere poſſis Philoſophos, paraſitandi ſtudioſos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque ſimulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Iuppiter, Simon: ſed vehementer dubito, quos inventurus ſis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audiſſe eos, qui vitas illorum ſcripſere, alioquin omnino poſſes, quos dicam, agnoſcere.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νὴ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν τίνες εἰσίν.

ΠΑΡ. Ἐγώ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας
οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους,
καὶ οὓς ἥκιστα οἴει. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὗ- 32
τος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας,
ἧκέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναι-
το, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν
Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν
ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς
Σωκράτους διατριβαῖς ἐῤῥῶσθαι φράσας. Τί δὲ καὶ 33
Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί
σοι φιλοσόφων;

ΤΥΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γοῦν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ·

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui ſint.

Par. Ego tibi oſtendam, & recenſebo, eoſque non viles, ſed, ut mihi videtur, praeſtantiſſimos, & quos tu minime putes. Igitur Aeſchines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanoſque dialogos ſcripſit, venit quondam, ſecum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, ſi poſſet, Dionyſio Tyranno innoteſceret; lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliquo tempore in Sicilia, paraſitans Dionyſio, deſedit, longum valere iuſſis Socratis diſputationibus. Quid vero, Ariſtippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philoſophis?

Tych. De nobiliſſimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore verſabatur Syracuſis paraſitatus Dionyſio. Quin omnium ipſe Paraſitorum princeps apud illum audiebat: & erat ſane praeter ceteros

καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής·
ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ
Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι
34 δοκεῖ καὶ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων
ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἧκεν εἰς Σικελίαν
ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράν-
νῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφυΐας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν
Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρα-
σκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ
Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ
ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ
Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μου-
σικὸς, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος
Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι

12 Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Ν.) Ἧς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων περὶ Συρακούσας γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipſum quotidie mitteret Dionyſius, ab eo qui diſcerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornaſſe artem videtur. At Plato ille veſter praeſtantiſſimus, venit & ipſe quidem hoc conſilio in Siciliam: cum vero paucis diebus paraſitatus Tyranno fuiſſet, illa paraſitatione, quod ſatis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regreſſus, ubi multo ſe labore ad eam rem paraverat, altero curſu denuo navigavit in Siciliam, coenatuſque paucos dies propter inſcitiam excidit: ſimiliſque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Ariſtoxenus Muſicus, vir commemorabilis, qui & ipſe Paraſitus fuit Nelei. Iam Eu-

τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίστασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασι- 36
τικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.
Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτίᾳ σπουδά- 37
σαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλο-
σοφεῖν ἐθελήσαντα. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὔδαιμον τὸ μὴ 38
πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ 39
διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἡ παρασιτικὴ, πῶς ἐπιδεικνύεις;

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὁ μέν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁδ᾽ αὖ πολέμου. ἐν δὴ

ripidem Archelao ad mortem uſque paraſitatum eſſe, & Anaxarchum Alexandro, omnino noſti. Ariſtoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Paraſiticam. Ergo Philoſophos, ſicut dicebam, Paraſiticae vitae operam dantes, oſtendi: Paraſitum vero nemo dicere poteſt, philoſophari qui voluerit. Iam ſi beatum eſt non eſurire, neque ſitire, neque rigere; haec nulli adſunt alii, niſi Paraſito. Itaque Philoſophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat, & eſurientes: Paraſitum vero non *inveniat;* aut ille non fuerit Paraſitus, ſed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philoſopho ſimilis.

Tych. Satis iſta. Sed multum etiam praeſtare Philoſophiae ac Rhetoricae Paraſiticam, quomodo demonſtras?

Par. Sunt, vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror, alterum vero belli. In hiſce vero ne-

τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὑτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ᾽ ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40 ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ᾽ ἡμῖν αὐτοῖς, ἠγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾷν ἔξω δηϊουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον

ceſſe omnino eſt, manifeſtas fieri artes, earumque profeſſores, quales ſint. Prius autem, ſi videtur, conſideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim ſibi, tum reipublicae utiliſſimi.

Tych. Quam non mediocre certamen virorum denuntias! & olim intra me rideo equidem, qualis ſit collatus Paraſito Philoſophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipſi noſtrum fingamus, nuntiatum ſubito, hoſtes irruptionem in patriam noſtram feciſſe, neceſſitatem autem poſtulare, ut contra ipſos erumpamus, nec agros vaſtari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicunque militari ſunt aetate, & venire ſane reliquos, in his vero etiam Philoſophos quoſdam, & Rhetoras, & Paraſitos. Primo igitur illos

τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς δεομένους ἀναλήψεως; Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν 41
παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς, (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα

10 Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον) Ἄπαγε, κατάρατε. οἰνοποσία καὶ μέθῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθορὼς καὶ κρεώδης ἐκκεκραγὼς, δόξει θυμοειδής τις εἶναι· οὐ μέν τοι καὶ ἔσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παράφορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὃς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκίᾳ καταπεφορτίσθαι καὶ κατεραστωνεύεσθαι τὴν γνώμην — οὐδὲν γενναῖον οἷός τε δεδεῖχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν πρώτην τοῦ πολέμου βοὴν φροῦδος ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομείνας ταλαιπωρίαν. οὐ μὲν Σωκράτης -- οὗτος τὴν ἐπὶ Δηλίῳ -- ἀλλ' αὐτός τε ἀ -- ὢν κατελάμβα -- καὶ ἄλλους ὑπεκφέρων τῆς μάχης καὶ διασώζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ σκελετώδης, ἅτε φιλόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

exuamus. Oportet enim, qui armandi ſunt, primum nudari. Inſpice vero viros, o bone, ſingulatim, & proba corpora. Quoſdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridoſque, quaſi iam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes? Vide autem contra *in alteram partem* tranſgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt iucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſan-

καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ᾽ οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ᾽ ἂν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;
42 Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον.

ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγ-

8 Λείψαντα τὴν τάξιν) Εἰς Δημοσθένην αἰνίττεται, τοῦτο παθόντα. V. Ἴσως δὲ καὶ εἰς Σωκράτην addunt C.

guine repleto: non enim honeſtum eſt oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit, dum vivet miles, & pulcher, ſi pulchre moriatur? Sed quid opus eſt coniecturis iſta effingere, cum ipſarum rerum habeamus exempla? Ut enim ſimpliciter dicam, in bello, quicunque uſquam fuerunt Rhetores vel Philoſophi, parum extra muros progredi non ſunt auſi; ſi vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus deſertis refugiſſe.

Tych. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis!

Par. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Iſocrates tantum abeſt, ut in proelium progreſſus unquam ſit, ut neque in tribunal eſcenderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipſum ſuppeditaſſe. Quid porro? Nonne Demades, & Aeſchines, & Philocrates prae metu, denuntiato

γελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἴγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ᾽ αὐτὰ ἐπολέμει, κἀκεῖνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκοῦργος, οἵ γε δοκοῦντες ἀνδρειότεροι, κἀν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυκοῦργος οὐδ᾽ ἐξῆλθον, ἀλλ᾽ οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ᾽ ἐντειχίδιοι κάθηντο παρ᾽ αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πρίαιτο τίς ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμῖξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμ-

11 Ἐντειχίδιοι) Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

ſtatim Philippi bello, & patriam & ſe Philippo prodiderunt, manſeruntque Athenis ſic, ut ſemper rempublicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque ſi quis etiam Athenienſis alius in illis partibus militaret, ipſe quoque inter ipſorum erat amicos. At Hyperides, & Demoſthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus ſemper ciebant, maledicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipſum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exſerere ultra muros auſi ſunt, ſed poſt moenia deſidentes, domi ſuae iam obſeſſi, ſententiolas quaſdam & conſultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui iſta perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, a quo neque ſervulum quis emat*; progredi auſus in Boeotiam, ante quam committe-

βαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενὸς, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θρᾳξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

43 ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὔ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιᾶσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ οὕτω. πρῶτον μὲν, οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,

3 Ἀλλὰ Θρᾳξὶ καὶ Σκύθαις) Περὶ Δημοσθένους λέγει, Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

rentur acies, & ventum ad manus eſſet, abiecto clypeo fugit. An nunquam iſta prius a quoquam audiſti, quae ſint notiſſima, non dico Athenienſibus, ſed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi iſta. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philoſophis? neque enim ſane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuſes.

Par. Hi rurſus, Tychiade, de fortitudine diſputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioreſque. Conſidera vero ita. Primo non eſt, qui nominare queat Philoſophum in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, ſi militarunt, fugerunt omnes. Antiſthenes quidem, & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeſchines, &

καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὅμιλος, οὔτε εἶδον παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.

ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ᾽ ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ᾽ εἰ 44
δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου, οὐδ᾽ ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, ὅστις οὐκ ἐπίσταται

4 Φεύγων ἐκεῖθεν) Μὴ συκοφάντει, κατάρατε· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ᾽ ἀριστεύων διετέλει. V.

Ariſtoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero auſus progredi in pugnam ſapiens illorum Socrates, inde a Parnethe fugiens in Taureae ſe palaeſtram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius ſedentem cum adoleſcentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas obiicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, iſta iam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis inceſſere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, ſi videtur, age iam & tu, Paraſitus in bello qualem ſe praeſtet, dicito: & an omnino antiquorum quiſquam Paraſitus fuiſſe dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etſi aliarum omnium rerum rudis ſit: *nemo ergo eſt*, qui neſciat,

παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅ τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὗ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέῤῥει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἔγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

45 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὔπω γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἄνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ὧνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

apud illum praeſtantiſſimos Heroum Paraſitos eſſe. Nam & Neſtor ille, cuius a lingua mellis inſtar defluebat oratio, ipſius Paraſitus regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat & corpore praeſtantiſſimus & iuſtiſſimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Neſtorem. Neque enim Aiaces decem ſibi contingere optat, neque decem Achilles: ſed olim *ait* futurum fuiſſe, ut caperetur Troia, ſi tales, qualis hic Paraſitus, ſenex licet, milites decem habuiſſet. Idomeneum etiam Iove natum, Paraſitum ſimiliter dicit Agamemnonis.

Tych. Iſta quidem ipſe etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Paraſiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, verſuum illorum, quos ipſe Agamemnon dicit ad Idomeneum.

ΤΥΧ. Ποίων;

ΠΑΡ. —— Σὸν δὲ πλέον δέπα αἰεὶ

Ἕστηχ᾽ ὥσπερ ἐμοὶ, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλῆρες ἑστήκει τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ᾽ ὅτι αὐτῷ δι᾽ ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ᾽ οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιωθέντα ὀψὲ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐ-

Tych. Quorum?

Par. — *Tibi pocula ſemper*

Plena ſtetere, velut mihi, ſi potare luberet.

Hic enim *plena ſemper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum ſteterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; ſed quod ipſi per totam vitam liceret ſoli coenare cum rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibuſdam diebus vocarentur. Aiacem enim ſolitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris cauſa coenae regis adhibendum. Idomeneus vero atque Neſtor coenabant cum rege quotidie, ut ipſe ait. Neſtor vero Paraſitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuiſſe, nec enim coepiſſe artem in Agamemnone, ſed ſuperiori tempore in Caeneo

δὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὑτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

46 ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γὰρ οὐδ᾽ αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρω εἶναι· τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἴσω μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλότατοι, ἀλλ᾽ οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθὸς, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ᾽

& Hexadio: videtur autem nec deſiſſe paraſitari, niſi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Paraſitus. Si vero alios etiam noſti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Paraſitus Achillis fuit Patroclus, iſque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet eſſet adhuc iuvenis? Etenim nec ipſo illum Achille deteriorem eſſe, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Proteſilai iam ardentem reſtinxit: licet vectores in ea eſſent non viliſſimi, ſed Aiax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter ſagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iovis filium, Paraſitus Achillis: nec ſicut alii mor-

αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον.

ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες ἂν αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ 47
παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·
Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,

tuus eſt; cum ipſum Hectorem Achilles interfecerit ſolum ſolus, & ipſum Achillem Paris; Paraſitum vero Deus, & homines duo. Morienſque voces edidit, non quales Hector fortiſſimus, qui Achillis genibus advolutus ſupplicavit, ut cadaver ſuum reddatur ſuis; ſed quales convenit emittere Paraſitum.

Tych. Quas ergo?

Par. *Viginti tales ſi me contra arma tuliſſent,*
Unuſquiſque mea domitus iacuiſſet ab haſta.

Tych. Sufficiunt iſta. Aſt, non amicum fuiſſe Patroclum, ſed Paraſitum, illud tenta dicere.

Par. Ipſum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, ſe Paraſitum fuiſſe.

Tych. Mira narras.

Par. Ipſa ergo audi verba:
Ne mea, Achille, tuis procul oſſibus oſſa reconde,

Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ πάλιν ἀποβὰς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησι, ὁ Πηλεὺς
Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους· τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι, καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἄρηϊ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.
48 Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίου; τί δέ; οὐχὶ καὶ ἐραστής; ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρα-

Verum una, ut veſtris una ſumus aedibus alti.

Et rurſus, iam diſcedens,

Hic me ſuſceptum, inquit, *Peleus*
Et ſtudioſe aluit, iuſſitque tibi eſſe miniſtrum:

hoc eſt, Paraſitum. Si enim amicum voluiſſet dicere Patroclum, non nominaſſet Miniſtrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Miniſtros, niſi hos, qui neque ſervi eſſent, neque amici, nempe Paraſitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei & ipſum Miniſtrum nominat: cum ſic, puto, tum vocarentur Paraſiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Iovis qui filius eſſet, non dignetur vocare *Marti aequiparandum*, ſed Merionem illius Paraſitum. Quid vero? nonne & Ariſtogiton, plebeius homo & pauper, ut ait Thucydides, Paraſitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim eſt, ut

σταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· καὶ νῦν ἕστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοίδε ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέ- 49
μῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ᾽ ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕῳ μάχεσθαι δέοι· καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὁ μέν τις ἀκριβῶς ἁρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει τότε μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὄπισθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, κἀκεῖνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ

Paraſiti iidem etiam ſint alentium ſe amatores. Hic igitur rurſus Paraſitus Athenarum urbem, tyrannide oppreſſam, vindicavit in libertatem. Et nunc ſtat aeneus in foro ſuo cum amaſio. Hi ergo, viri fortiſſimi cum eſſent, fuere iidem Paraſiti. Tu vero qualem ſuſpicaris in bello futurum Paraſitum? Nonne primum talis pranſus ibit in aciem, ſicut etiam Ulyſſes aequum eſſe cenſet? Etenim quem in proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etſi ſtatim a lucis exortu pugnandum ſit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipſa belli metuenda ſuſpicans tremit; eo tempore hic noſter hilari vultu cibum capit, & poſt egreſſionem in primis ſtatim pugnam capeſſit: ſed qui illum alit, altero ſtat ordine poſt Paraſitum, quem ille, ut Teucrum Aiax, ſuo clypeo occultat, emiſſiſque telis,

τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέ-
50 πει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν. Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστὰς αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ
51 πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ φι-

6 Ὡς ἄξιόν γε) Εἰρωνεία. V.

ſuo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius, quam ſe, ſervare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Paraſitus, non ſane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & ſicut in convivio pulchre iacentis. Et operae pretium eſt iuxta iacens videre Philoſophi cadaver aridum, ſqualidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miſeros ſi videat? Quis vero non coniiciat, pallidos & comatos homunciones ſi iacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli cauſa ſolviſſe? Tales quidem in bello ad Philoſophos & oratores *comparati* ſunt Paraſiti. In pace vero tantum mihi videtur Paraſitorum ars Philoſophiae praeſtare, quan-

λοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὅμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδὺς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τοῦ χωρίου μᾶλλόν ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν

tum ipſa pax bello. Ac primo, ſi vis, conſideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc ſibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, & iudicia, & palaeſtras, & gymnaſia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Paraſitus in forum quidem & ad iudicia non accedit, quod, puto, ſycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his ſolet. At palaeſtras & gymnaſia, & convivia perſequitur, & ornat ſolus ipſe. Quandoquidem quis in palaeſtra Philoſophus aut Rhetor exutus cum Paraſiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnaſio viſus, non dedecus potius loci eſt? Etiam in ſolitudine nemo horum ſubſiſtat

ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπιόντα μένει, καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτῶν ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικὼς, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἁμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφρᾶναι τοὺς συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ᾄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἥκων; καὶ ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν
52 βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ. πρῶτον τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν

5 Ἀντιθήγει) Ἀλλὰ καὶ λέοντα ἀντιβρυχήσεται; ἢ καὶ λύκον ἀντωρυήσεται αἶξ; τοῦτό μοι λέγε. V.

Ἀντιθήγει) Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχήσεσθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρυήσεσθαι. G.

occurrentem feram: at Paraſitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum, neque horridus aper percellit; ſed etiamſi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Paraſitus. Nam lepores magis ipſis canibus perſequitur. In convivio autem Paraſito quis certare audeat, ſive iocanti, ſive edenti? Uter magis exhilarare convivas poterit? hicne tandem canens & dicteria iaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, deiecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea ſententia tale quid in coena Philoſophus, quale canis in balneo. Sed age, his relictis, ad ipſam iam vitam Paraſiti veniamus, ita ut iſtorum ſimul *vitam* inſpiciamus & comparemus. Primo igitur Paraſitum gloriae contemtorem ſemper videas,

μὲν παράσιτον ἀεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὃ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ᾽ ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὃ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ᾽ αὐτῇ ἑάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττεται τοὺς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται. ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μι-

1 Δόξης καταφρονοῦντα) Οὕτω καὶ χοῖροι λεχθεῖεν δόξης καταφρονεῖν, ἀεὶ τῷ βορβόρῳ πλαττόμενοι. V. (κιλυνδούμενοι. C.)

neque curae ipſi eſſe, quid homines ſentiant. Circa Rhetores autem ac Philoſophos invenias, non quoſdam, ſed omnes, a ſuperbia & gloria conteri, & non a gloria ſolum, ſed, quod turpius illo eſt, a pecunia. Ac Paraſitus quidem ad pecuniam ita affectus eſt, ut vix aliquis ſparſos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipſi videtur inter pecuniam atque ignem intereſſe. Verum enimvero Rhetores, &, quod indignius eſt, illi, qui philoſophari ſe dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati ſunt, ut e numero Philoſophorum, qui maxime iam celebrantur, (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res iudicat, corruptionis munerum damnatus ſit; alius mercedem argutiarum a diſcentibus exigat; alius pro ſuo convictu mercedem a rege & ipſe, nihil erubeſcens, poſcat. Propter hanc ſenex iam vir adhuc peregrinatur, & mer-

σθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθὸς, ὃ λαμβά-
53 νει. Εὕροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παράσιτος ἔξω τούτων ἐστὶν ἁπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθείη. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖταί γε μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθείη. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνὴ, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός.

1 Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα) Οἷον ὅτι μισθός. V.

cede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus, operam locat: nec ipſum quoque nomen erubeſcit, mercedem eſſe nimirum, quod accipit. Invenias autem non haec modo circa iſtos, ſed perturbationes etiam alias, triſtitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Paraſitus extra haec omnia eſt. Neque enim iraſcitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec eſt, cui iraſcatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triſte nihil quidquam efficit, ſed riſum potius. Sic exhilarat, quibuſcum verſatur, ipſe quidem triſtitia minime omnium afficitur; hanc ipſi commoditatem parante arte ſua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi ſunt, neque domus, neque ſervus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino triſtitia affici, qui illa habeat, neceſſe eſt, cum tamen ſoleant interire. Sed neque gloriae cupidus eſt, neque opum, neque formoſi cuiuſquam.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδείᾳ τροφῆς λυ- 54
πηθῆναι αὐτόν.

ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀνδρεῖος ἀπορίᾳ ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρεῖος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπορίᾳ φρενῶν ἐστι φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινὸς, καὶ οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς;

ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὔτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλό- 55
σοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τούς γέ τοι

Tych. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile eſt.

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Paraſitum non eſſe, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abeſt ab illo fortitudo, fortis eſt; neque prudens, cum deſtituitur prudentia, eſt prudens. Alioquin enim neque Paraſitus fuerit. Propoſitum vero nobis eſt quaerere de eo, qui Paraſitus eſt, non de eo, qui non eſt. Si vero fortis non aliter, quam praeſente fortitudine, & prudens, prudentia praeſente; etiam Paraſitus praeſente paraſitandi facultate Paraſitus cenſebitur: adeo ut niſi hoc in illo fuerit, de alio, nec iam de Paraſito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Paraſitus?

Par. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla, eſt ut doleat. Iam Philoſophi ſimul omnes & Rhetores maxime timent. Pleroſque certe illorum cum clava prodire

πλείστους αὐτῶν εὕροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ
ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, καὶ τὰς θύ-
ρας δὲ μάλα ἐῤῥωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύ-
κτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ
δωματίου προστίθησιν· εἰκῇ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου
ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον
θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπιὼν,
ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ. φιλο-
σόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, τόξα
ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλα-
56 νεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς
ἔχοι κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγὴν, ἢ ἄλ-
λο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη
παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύ-
σας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοὔνομα μεταλαμ-
βάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγα-
θὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ πα-

videas, non armatos nempe, niſi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu ſibi inſidietur. At hic ianuam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero ſi noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam ſi non ortus eſſet. Et ſi per deſertum eat, ſine gladio iter facit. Nihil enim uſquam metuit. Philoſophos autem ſaepe ego vidi, telis inſtructos, cum nihil uſquam eſſet metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Paraſitum nemo accuſet adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cuiuſcunque ſimpliciter criminis. Nam talis quidem Paraſitus non fuerit, ſed ipſe ſe iniuria afficiat. Itaque ſi forte adulterium committat, ſimul cum iniuria nomen etiam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut ſit bonus, ſed ut improbus: ſic, puto, Paraſi-

ράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ κἂν τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου 57
κρείττων ἐστὶ τοῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τοὐναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἑαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,

8 Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην.) Εὐτελοῦς καὶ παρεωραμένου τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἀποίσεται γραφήν; V.

tus, ſi quid ſceleris committat, ipſum hoc, quod eſt, amittit, id vero, quod commiſit, ſuſcipit. Scelera vero talia Oratorum & Philoſophorum plurima non noſtra modo aetate patrata ab illis novimus, ſed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defenſio exſtat Socratis, & Aeſchinis, & Hyperidis, & Demoſthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Paraſiti vero non exſtat defenſio, neque poteſt quiſquam memorare litem Paraſito intentatam.

Tych. Sed, per Iovem, vita quidem Paraſiti melior forte Rhetorum & Philoſophorum vita: at mors miſerior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philoſophos enim novimus, aut omnes, aut pleroſque certe, male malos periiſſe, alios de ſententia iudicum, maximorum criminum

φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

58 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προϊὼν

1 Φαρμάκῳ) Ὡς Σωκράτης. V. *ibid.* Καταπρησθέντας τὸ σῶμα) Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.
2 Φθινήσαντας) Ὡς Ἀντισθένης. *ibid.* Φυγόντας) Hoc verbum in edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota appoſita. Sed nulla in V. eſt lacuna. Excidit tamen Scholion aliquod: nam vox haec Antiſthenem non reſpicit; & in textu reperitur ad alium ſpectans. In C. non exſtat hoc Schol. *Solan.*

damnatos, veneno; alios toto corpore combuſtos; alios ex urinae difficultate interiiſſe, alios in exſilio: Paraſiti autem mortem id genus nemo dixerit, ſed beatiſſimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiiſſe, ille cruditate mortuus eſt.

Tych. Satis tibi hoc contra Philoſophos pro Paraſito certatum certamen eſt. Supereſt, ut dicere coneris, An etiam honeſta atque utilis alenti ſit iſta poſſeſſio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam paſci a divitibus; id ipſum autem pudori eſſe ei, qui ſic paſcitur.

Par. Quam puerilis eſſes, Tychiade, ſi non poſſes intelligere, virum divitem, ſi vel Gygis haberet aurum, ſolus ſi cibum capiat, pauperem eſſe; & ſi progrediatur in

ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθὴς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παράσιτον πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ 59
ἐστιν, ὡς σὺ φὴς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ᾧγε μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαι τινὶ, τούτου προεσθίοντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ

14 Τούτου προεσθίοντος) Τοῦτο καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαινέσεται μυῖαν προγευομένην τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐδεσμάτων. V.

publicum ſine Paraſito, mendicum videri. Et quemadmodum miles ſine armis eo contemtior, & veſtis ſine purpura, & ſine phaleris equus, ſic etiam dives ſine Paraſito, humilis homo viliſque videtur. Quin ornatur ab illo dives: Paraſitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec probrum illi eſt, ut tu ais, iſti paraſitari, nempe tanquam praeſtantiori viliorem; cum diviti hoc utile ſit, nutrire Paraſitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam ſecuritas multa ab huius ſatellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adſtantem videns: ſed neque veneno facile moriatur, Paraſitum qui habeat. Quis enim inſidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praeguſtante? Itaque dives non ornatur modo, ſed maximis etiam ex periculis a Paraſito liberatur. Adeo Pa-

φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

60 ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ᾗ ἄριστα οἴει. φέρε γὰρ, τὸν σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. Τροφήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

raſitus, quidquid eſt periculi, amore ductus ſubit, ac non tantum in edendo diviti nihil conceſſerit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris perſecutus, neque ulla in re artem tuam deſtituiſſe, non, ut dicebas ipſe, imparatus, ſed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Supereſt, ut audiam, an non ipſum Paraſiticae nomen turpiculum ſit.

Par. Vide ergo reſponſionem, an ſatis tibi videatur dici, & tenta ipſe viciſſim ad quaeſita reſpondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *ſiton* veteres quid vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *ſiteiſthai?* nonne *edere?*

Tych. Sic eſt.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστὶν, ὃ αἰσχρὸν Φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀπόκριναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; 61

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἕθ' ἕλοιο καὶ τοῦ ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

Par. Nonne igitur conſtat, *paraſitari* nihil eſſe aliud?

Tych. Hoc ipſum enim eſt, quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rurſus mihi reſponde: utrum tibi videtur praeſtare, & utrum propoſitis duobus elegeris, *navigarene*, an *iuxta navigare?*

Tych. Equidem *iuxta navigare.*

Par. Quid vero, *currerene*, an *iuxta currere?*

Tych. *Iuxta currere.*

Par. Quid vero, *equitarene*, an *iuxta equitare?*

Tych. *Iuxta equitare.*

Par. Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari?*

Tych. *Iuxta iaculari.*

Par. Nonne ergo ſimiliter etiam malis *iuxta edere*, cum aliis, (hoc enim eſt paraſitari) quam *edere* ſimpliciter?

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἕωος καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητής σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Neceſſe eſt tibi aſſentiri. Atque in poſterum ego tibi, ut pueri, mane veniam & poſt prandium, diſcendae huius artis cauſa. Aequum autem eſt, ut eam tu me ſine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi ſum diſcipulus. Aiunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ
Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ΑΝΑΧ. ΤΑΥΤΑ δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ 1
νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. καίτοι κατ᾽ ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἅτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννενευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἢν ἰδοὺ ἀράμενος ἐκεινοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὰ

7 Καλινδούμενοι) Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. G.

ANACHARSIS
SIVE DE EXERCITATIONIBUS
(vulgo *de Gymnaſiis.*)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. ISTA vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi ſe invicem alter alterum ſupplantant: alii angunt, & infleɛtunt, & in luto volutati ſe mutuo conſpurcant ut ſues. Quamquam ab initio cum primum ſe exuerunt, (vidi enim) pingui ſe ungere ſolent, & mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero, neſcio quo inſtinɛtu, trudunt ſe invicem pronis capitibus, & frontibus arietum inſtar concurrunt. Et ubi ecce iſte alterum cruribus ſublatum proſtravit humi, ipſe deinde ſu-

ἔδαφος· εἶτ᾽ ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνω-
θῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ
τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ
λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἱκε-
τεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ τοῦ
ἐλαίου ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ᾽ ἀφανί-
σαντες τὸ χρίσμα, καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες,
ἐν ἱδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν,
2 ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἕτε-
ροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ
ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑπο-
βαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πάττουσίν τε ἀλλήλους,
καὶ αὐτοὶ ἑκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δί-
κην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι,
τῆς ψάμμου τὸν ὄλισθον ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν
3 ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην

perincumbens tollere ſe illum non ſinit, contruditque deorſum in lutum. Tandem vero iam cruribus ſuis illius ventrem complexus, ſuoque cubitu gutturi illius ſubiecto, ſuffocat miſerum, qui iſtius interim humerum plaudit, ſuppliciter *eo geſtu* rogans, puto, ne plane fauces ſibi elidantur. Ac ne olei quidem cauſa parcunt, quo minus inquinentur, ſed deterſo unguento, oppleti ſtercore, ſudore inſuper multo *diffluentes*, riſum mihi quidem praebent, anguillarum inſtar alterius alter elabentes manibus. Alii in ſubdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, ſed arenam iſtam profundam ſubſtratam habentes in cavea, conſpergunt ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, accumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberi-

κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες,
καὶ λακτίζουσιν. οὑτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν
ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος αὐτῷ καὶ
ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πὺξ ὡς ὁρᾷς πατα-
χθέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ᾽ οὐδὲ ὁ ἄρχων οὑτοσὶ διίστη-
σιν αὐτοὺς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τοῦτον εἶναι. Ὁ δὲ καὶ 4
ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλα-
χόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέον-
τες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμε-
νοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι τίνος 5
ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι
δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μετα-
πείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ 6
γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν
Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ

bus ſe invicem calcibuſque impetunt. Hic ergo miſer ipſos videtur dentes exſpuere: adeo ſanguine illi atque arena os oppletum eſt, pugno, ut vides, mala illi percuſſa. Sed neque iſte praefectus illos ſeparat, aut pugnam ſolvit: e purpura enim, de magiſtratu aliquem hunc eſſe, colligo. Quin incitat etiam, &, qui percuſſit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter ſe movent, & exſultant quaſi currentes, cum eodem in loco maneant; & iactato in altum corpore calcibus aëra petunt. Haec igitur, ſcire velim, cui bono ſit facere: nam mihi furori potius ſimilis res videtur, nec eſt, qui facile hoc mihi eripiat, non inſanire, qui iſta faciunt.

Sol. Nec mirum eſt, Anacharſi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi ſint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum viciſſim vobis

εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξαντα ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπισταίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάῤῥει, ὦ 'γαθέ· οὐ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢν γοῦν ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει.

ANAX. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.
7 Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

multas & diſciplinas eſſe & ſtudia veriſimile eſt, quae aliena videantur Graecis nobis, ſi quis noſtrûm, ut tu iam hiſce, illis adſtet. Sed crede mihi, vir optime, non ſunt furor, quae fiunt, neque iniuriae cauſa iſti ſe invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conſpergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non iniucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te ſpero, aliquamdiu in Graecia, non ita multo poſt unus & ipſe eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vobis eveniant utilia iſta atque iucunda. Mihi quidem ſi veſtrûm aliquis tale quid faciat, ſentiet, non fruſtra nos accinctos acinace. Verum dic mihi, quod nomen poſuiſtis his, quae hic fiunt, aut quid facere iſtos dicamus?

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνά-
σιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος
τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ἐπὶ τῇ
στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ
δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ
καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν. Τῶν 8
γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πά-
λη καλεῖται, οἱ δ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ
παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν.
καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ
δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας
προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ'
αὑτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ΑΝΑΧ. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν; 9

ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθ-
μοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος·
Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

Sol. Locus ipſe, Anacharſi, Gymnaſium a nobis appellatur, & eſt illud Apollini Lycio ſacrum. Vides ſignum illius, illum ad columellam ſe acclinantem, ſiniſtra habentem arcum: dextra vero ſupra caput reflexa velut e longo labore requieſcentem oſtendit Deum. Exercitationum autem iſtarum ea, quae fit in luto iſto, lucta vocatur; iſti in pulvere, luctantur ipſi quoque: illud, quod erecto corpore ſe invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & diſci, & ſaltus: quorum omnium certamina proponimus, &, qui vicerit, ille praeſtantiſſimus inter ſuos videtur, & reportat praemia.

Anach. Quae ſunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Iſthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de ſacris Deo; apud

Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ΑΝΑΧ. Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἐστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ᾽, ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵ τινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν· ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς

nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharſi? an quod parva tibi videntur iſta?

Anach. Non: ſed magnifica dixiſti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea conſtituerunt; digna, pro quibus auferendis ſupra etiam, quam poſſunt, contendant athletae: adeo ut malorum cauſa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero ſuffocentur, & luxentur; quaſi non liceret ſine moleſtia copiam malorum, cui volupe ſit, conſequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adverſariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda iſta munera reſpicimus. Haec enim victoriae ſigna ſunt, & indicant, qui vicerint. Verum quae conſequitur gloria, ea vero quantivis pretii eſt victoribus: pro hac etiam calcibus peti praecla-

θηρωμένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὐτῇ· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ᾽ ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ΑΝΑΧ. Τοῦτο φὴς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἄπειρος εἶ, φημὶ, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρίανδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, 11

rum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea ſine labore contigerit; ſed oportet, qui illam appetat, multa ab initio ſubire difficilia, ac tum demum utilem illum honeſtumque finem e laboribus exſpectare.

Anach. Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem, quod omnes illos videbunt coronatos, & victoriae cauſa laudabunt, qui diu ante miſerati illos fuerant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum noſtrarum adhuc: paulo poſt aliter de iis ſenties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium ſpectaculorum cauſa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipſum hoc vero, Solon, miſerrimum eſt, ſi non

εἰ μὴ ἐπ᾽ ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ᾽ ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ θοἰμάτιον περιῤῥήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ᾽ ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτι γε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς φὴς ἁπανταχόθεν τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυμάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατανοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾷν παιομένους γε,

paucis arbitris iſta ſubeunt, ſed apud tot ſpectatores, ac teſtes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut ſanguine fluant, aut angantur ab adverſariis. Haec enim beatiſſima ſunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, ſi quis aut pulſet civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut veſtem deripiat, magnas illi poenas noſtri ſeniores infligunt, etiamſi cui paucis teſtibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Iſthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem miſereri ſubit *ob ea*, quae patiuntur: ſpectatores autem, quos ais undique convenire praeſtantiſſimos ad iſtas celebritates, & ipſos valde miror, ſi neceſſariis relictis otium ſibi ſumunt ad talia. Nondum enim illud poſſum intelligere, quae ſit illis iucunditas, videre ferientes ſe &

καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ᾽ ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12 Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἄν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἄν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν ἄληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ΑΝΑΧ. Νὴ Δί᾽, ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι 13 καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα κατηριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη,

conflictantes homines, & terrae alliſos, & alterum ab altero contritos.

Sol. Si tempus eſſet, Anacharſi, Olympiorum, aut Iſthmiorum, aut Panathenaeorum, ipſa te res doceret, quam non temere ſtudium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quiſquam ita te admovere quaſi poſſit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam ſi ſedens ipſe inter medios ſpectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos inſuperabiles, & ſtudium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te laudandi, & inclamandi, & plaudendi non facturum.

Anach. Per Iovem, Solon, & irridendi inſuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, vi-

καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς φὴς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν.

ΑΝΑΧ. Εἶτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολ-

7 Ὑπώπια) Ὑπώπια, genae. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα πτοιά. ὦπες γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

deo nullius magnae rei cauſa vobis diſperire, cum neque patria ſit in periculo, neque regio vaſtetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, ſi, cum ſint, ut ais, praeſtantiſſimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines iſtas ac magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi ſemper meminiſſe praemiorum, quae tanta ſint ſcilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt, qui decertant?

Sol. Minime, ſed unus ex omnibus, qui illos ſuperavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obſcura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum ſciant, victorem

λοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννενοηκέναι 14
πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἢν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα πρὸς αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι.

ΑΝΑΧ. Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ᾽ οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς Σκυθίας ἥκω παρ᾽ ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθη παρ᾽ ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων

unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui fruſtra miſeri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharſi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitaſſe: nec enim inſtituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando ſcire, quomodo pulcherrime condi poſſit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes haſce, & honoris ſtudium, quo in illis verſamur, & ſcies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamſi fruſtra nunc laborare videantur.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia cauſa e Scythia ad vos venio, tantis terrae ſpatiis ſuperatis, magnum Euxinum ac procelloſum tranſvectus, niſi ut leges Graecorum ediſcam, &, qui ſint apud vos mores, cognoſcam, & formam reipublicae optimam meditando aſſequar: qua de cau-

Ἀθηναίων καὶ ξένον, προειλόμην κατὰ κλέος, ἐπείπερ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοίης λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

15 ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι, ὡς μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκα-

ſa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenienſibus hoſpitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam ſcriptorem eſſe, & morum optimorum inventorem, teque inſtituta utilia introduxiſſe, atque in univerſum rempublicam quandam conſtituiſſe. Igitur quamprimum me doce, & diſcipulum tibi habe: nam ego iucunde vel ſine cibo & potu tibi aſſidens, quouſque ipſe durare dicendo poſſis, hianſque audiam te de republica & legibus aliquid diſputantem.

Sol. Univerſa quidem, ſodalis, breviter enarrare non facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquiſque rebus nobis placeant. Quae vero de iuvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus, ubi primum intelligere, quid ſit melius, incipiunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus; haec iam tibi enarro, uti

μεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἑκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαί οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὅν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ 16

diſcas, cuius rei gratia haſce illis exercitationes propoſuerimus, & labore ſubigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina ſolum, ut auferre poſſint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: ſed maius quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipſis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propoſitum eſt: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, ſed quae hominum in ſe felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuſcuiuſque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conſervationem, & in univerſum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere ſibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa ſunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes iſtae & labores ducunt.

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta

τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγοῦ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ᾽ ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω καταμάθῃς. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νὼ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῂς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι᾽ ὅν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ΑΝΑΧ. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω· καθ᾽ ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ᾽ ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθείην, μήδ᾽ ἐκείνων ἔτι καταγελᾶν, εἴ τινα

praemia cum recenſenda haberes, mala narrabas & apia, & ſilveſtris olivae ramum, & pinum?

Sol. Verum, Anacharſi, nec illa parva tibi videbuntur, ſi, quae dico, perceperis. Eodem enim conſilio iſta fiunt, & partes iſta omnia parvae ſunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At ſermo meus, migrato, neſcio qua ratione, ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Iſthmo fiunt, & Olympiae, & Nemeae. Sed nos iam, otioſi enim ſumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod aio ſtudioſe omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis ſermo proceſſerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, ſi quem videam olea ſibi pla-

ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥᾳδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν καὶ φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὅ, τε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι,

centem, aut coronatum apio. Sed, ſi videtur, in umbroſum illum locum progreſſi aſſideamus in ſedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque ſolem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi viſum eſt, ne ſolus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidiſſima pars eſt aſtri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & ſiccum aridumque aëra reddentis; atque ſol circa meridiem iam ipſi imminens capiti, aeſtum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo ſenex iam homo, neque ſudes ad aeſtum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam ſentire videaris, nec umbroſum locum circumſpicias, quo ſubeas, ſed facile excipias ſolem.

Sol. Nempe vani iſti labores, Anacharſi, & perpetuae

καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι
17 τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ὁπόσα οἴει ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἄν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ

5 Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ) Ἐλλιπὴς ἡ φράσις τοῦ συμπερικλείοντος προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν δυσχερῶς ἀκούσῃ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἐλλειπτικῶς πρόεισιν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. Ἐλλείπει γὰρ τὸ σκόπει, ἵν' ᾖ τὸ τέλειον οὕτως. ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν οὖν ἄνωθεν τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εἴσῃ σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἐλλιπῶς ἔχοντα τοῦτο νοεῖν. καὶ οὕτω τοῦ ἐλλιποῦς ἀναπληρούμενον. V.

in luto volutationes, & ſubdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra ſolis iacula propugnaculum praebent: nec iam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe. Et *fac*, ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus ſum, ut omnino illis fidem habeas: ſed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere ſtatim & examinare meum ſermonem *memineris*. Alterutrum enim duorum omnino conſequemur, aut firmiter ut in hanc traducare ſententiam, effuſis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hiſce rebus non ſentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam ſe tibi habere profi-

μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔσῃ ὠφεληκώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην αὐτὴν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὑτοσὶ (δείξας σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μέν ἐστι· σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν. καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ΑΝΑΧ. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον 18
τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βε-

tebitur: quatenus enim me inſtitueris, & ad meliorem traduxeris ſententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: ſed in medium ſtatim illud conferam, ac ſtans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienſes, ſcripſi vobis leges, quales utiliſſimas fore civitati putabam. At hic hoſpes*, (hic te oſtendam, Anacharſi) *Scytha ille quidem, ſed vir ſapiens, aliter me inſtituit, & aliam me meliorem diſcendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos ſcribatur hic vir, & aeneum illum ſtatuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam.* Et bene noris, non ducturam ſibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino diſcere, quae proſunt.

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Athenienſibus, irriſores cum diſſimulatione vos eſſe in ſermonibus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in

βιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακὼς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα σὲ, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, ὥς φασιν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ πειστέον σοι· καὶ ἀντερῶ, ἤν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὔκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήμα-

plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc antiquiſſimam per tot iam ſecula bonis legibus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas inſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legislatori: & contra dicam, ſi quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo diſcam firmius. Et ecce iam evitato ſole, in opaco ſumus, & iucunda hic ſedes atque opportuna in ſaxo frigido. Itaque ab initio inde *exorſus* rationem doce, cur aſſumtos a pueris inde adoleſcentulos ſtatim labore ſubigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hiſce; & quid pulvis & volutatio-

τα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιῤῥέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, 19
ἔνθα ἄν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόῤῥω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἢν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόῤῥω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσει οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς Φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς

nes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praeſertim ab initio ſtatim cupiebam audire: reliqua vero in poſterum per partes ſuo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum eſſe cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas ſermonem. Metuo enim, ne priorum obliviſcar, ſi multa poſtea affluant.

Sol. Hoc tute, Anacharſi, diſpenſabis melius, ubicunque tibi viſa fuerit non nimis plana eſſe oratio, aut longius aliquorſum temere fuſa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena ſint a diſputatione, neque procul a ſcopo *quaſi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamſi dicantur longiuſcula: quandoquidem etiam Areopagitarum conſilio, quod caedis apud nos cauſas iudicat, patrio more receptum eſt ſic facere. Cum enim aſcendens in collem conſedit ad

τὸν πάγον συγκαθέζηται φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἢν δέ τις ἢ φροίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνουστέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δείνωσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθὺς, οὐκ ἐῶν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέποιεν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔγω-

1 Φόνου) Ὅτι ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ φόνου ἐδίκαζεν ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μηδὲν τούτων πεποιηκότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [*Actor.* XVII, 19.] οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ διαπορεῖν. καινότητα εἰσηγούμενον δογμάτων τίνι ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθιστῆναι ἢ τοῖς ἐπισκέπτεσθαι δυναμένοις, ἤθει τε σεμνῶν καὶ λόγων περιουσίᾳ; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκάθηντο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λέγειν παρ' Ἕλλησιν προσμαρτυρεῖται. M.

iudicandum *cauſas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipſi per ſe, aut adducto, qui pro ſe verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipſa dicunt, patitur conſilium, & audit ſilentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miſerationem, vel indignationem, extrinſecus arceſſitam inducat cauſae, qualia multa iudicibus ſtruunt Rhetorum filii: progreſſus *in medium* praeco ſilentium ſtatim imponit, neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quaſi & involvere cauſam verbis, ut nuda, quae facta ſunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharſi, Areopagitam in praeſens mihi conſtituo equi-

γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾷν κέλευε, ἢν αἴσθῃ καταῤῥητορευόμενος· ἄχρι δ' ἂν οἰκεῖα τῷ πράγματι λέγηται, ἐξέστω ἀπομηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἥ τε σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ΑΝΑΧ. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρεργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδίδαξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι

dem: & ex mei conſilii lege audi, & tacere iube, ſi ſentias, rhetoricas tibi inſidias ſtrui: quamdiu domeſtica cauſae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim ſub ſole iam diſputabimus, ut moleſtum ſit, ſi extendatur oratio: verum & umbra denſa eſt, & nos otioſi ſumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam habeo non mediocrem ea cauſa, quod obiter etiam, quae in colle Martio fiunt, me docuiſti, admiranda ſane & bonorum iudicum opera, qui ex vero calculum laturi ſint. Hac ergo conditione iam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me poſuiſti, ad formam illius conſilii te audiam.

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi eſt, quae de civitate ſtatuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus ineſſe iudicamus, ut ſunt moenia, & templa, & navalia: ſed iſta quidem uti corpus quoddam fir-

ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις

mum, & immobile eſſe, ad receptionem & ſecuritatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim eſſe, qui iſta impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & cuſtodiant, quale quid in unoquoque noſtrûm eſt anima. Hoc igitur conſiderantes, curamus quidem, ut vides, etiam corpus civitatis, ornamuſque, uti quam pulcherrimum nobis ſit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad ſummam ſecuritatem circumſeptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & ſuae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello ſervaturos civitatem, liberamque & beatam cuſtodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos diſciplina educent at-

ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνετοὶ ἤδη γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδὼς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ᾽ αὐτοὺς δεόμεθα, ὑφ᾽ ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ γίγνοιντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἳ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνηται

que nutriant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum, quae bene ſe habent; ac pudor, & rubor, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enaſcitur in illis, & ipſa iam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur maius conſiſtentia: tum aſſumtos docemus, aliis animae diſciplinis atque exercitationibus propoſitis, alia vero ratione labori corporibus aſſuefaciendis. Neque enim ſatis nobis videtur, eo modo ingenio eſſe unumquemque, uti natus eſt, ſive quantum ad corpus, ſive quod ad animum; verum inſtitutione apud illos indigemus ac diſciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata ſunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis eſt ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles ſunt ac tenerae, tegunt ac ſepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero iam craſſitiem aliquam ſur-

τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ
παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν,
21 καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μου-
σικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπίζομεν, καὶ γράμ-
ματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι δι-
δάσκομεν· προϊοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ
ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατα-
κοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐ-
τοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινὰς, καὶ πράξεις
ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπε-
γείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ
τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν,
καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔξω
τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν
ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προὔκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς

culus habet, tum & ſuperflua putatione reſecant, & ventis eos quatiendos agitandoſque dum permittunt, fertiliores efficiunt. Ac mentem quidem Muſica primum atque Arithmetica quaſi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus iam virorum ſapientium ſententias, & opera antiqua, & ſermones utiles, verſibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paulatim concupiſcunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipſi canantur, & admirationi ſint poſteris, qualia multa nobis Heſiodus Homeruſque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos iam tractare communia ... Quamquam extra cauſam iſta forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propoſitum; ſed cur talibus illos laboribus exercendos pute-

τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν· ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σιωπᾷν προστάττω, οὐ περιμείνας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ΑΝΑΧ. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ΑΝΑΧ. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἧττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς
προῤῥήσεων, καὶ ἀποπλανᾷν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μή
σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιῤῥέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦ-
τα ἐρῶ διὰ βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ
αὐτῶν διασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. Ῥυθμίζομεν οὖν 22

mus. Itaque ſilentium ipſe mihi impero, non exſpectato praecone, aut ipſo te Areopagita, qui prae pudore, credo, ſuſtines iam tantum extra cauſam blaterare.

Anach. Dic mihi, Solon, in eos, qui neceſſaria non dicunt in colle Martio, ſed reticent, nulla a conſilio poena excogitata eſt?

Sol. Quid hoc me interrogaſti? nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermiſſis, quae pulcherrima ſunt, & mihi ad audiendum iucundiſſima, minus neceſſaria dicere cogitas, gymnaſia, & laborioſas exercitationes corporum.

Sol. Nempe memor ſum, vir optime, eorum, quae in principio dicta ſunt, nec volo inde ſermonem abducere, ne *copioſe nimis* affluens memoriam tuam turbet. Verumtamen iſta quoque dicam breviter, quoad eius fieri poteſt: accurata enim earum rerum conſideratio alterius diſputationis fuerit. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quan-

τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ᾽ ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις, καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ᾽ ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἴσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμεί-

dam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propoſitae ad legendum magnis literis uno in loco deſcriptae, tum quae facienda ſint iubent, tum quibus abſtinendum; partim virorum bonorum conſuetudine, a quibus & dicere, quae opus eſt, diſcant, & quae iuſta ſunt facere, & ex aequo capeſſere rempublicam, neque concupiſcere turpia, & honeſta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophiſtae apud nos & Philoſophi appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum ſpectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes ſentiant, idque cum illorum ipſorum cau-

νους γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ΑΝΑΧ. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φῂς, τοὺς τραγῳδοὺς, 23
καὶ κωμῳδοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἧττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ 'γαθὲ, ᾤκτειρον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-

ſa, meliores enim ſic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter ſimilia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, ſi quidem illi ſunt. Calceos habent graves & altos, veſtem taeniis diſtinctam aureis, galeas impoſitas geſtant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipſi vero intus magnos ciebant clamores, & neſcio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem iſtis, & pedeſtres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univerſum illos ridebat: excelſos vero illos triſtes audiebant univerſi, miſerati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miſerabantur, bone vir, ſed poëta forte antiquam ſpectatoribus calamitatem oſtendebat, & verba

ταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ᾽ ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνᾴδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ᾽ αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ᾄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ᾽ οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους
24 ἡμῖν γίγνονται. Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἁπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάσταις, ὡς μήτε θάλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα γίγνοιντο. ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῷ διαρκέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ᾽ ἔτι

miſerabilia tragico cantu verſus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Veriſimile eſt autem, te etiam tibiis canentes quoſdam tum vidiſſe, & alios concinentes, conſiſtentes in circulo. Neque iſta, Anacharſi, inutilia ſunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his ſunt ſimilia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, ſic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta ſunt, primo aſſuefacere volumus aëri, ac ſingulis tempeſtatibus familiaria quaſi reddere, ut neque aeſtum aegre ferant, neque frigori non poſſint pares eſſe. Deinde oleo ungimus & ſubigimus, ut contentionem ſuſtinere maiorem poſſint. Abſurdum enim fuerit, ſi coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius, & diutius durare, quae tamen mortua

ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθήσεσθαι. τοὐντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μέν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐῤῥῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννενευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἓν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς διαπονούμενα.

iam ſint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diverſis exercendi rationibus excogitatis, & magiſtris uniuſcuiuſque conſtitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare ſtudemus, ut labores tolerare diſcant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utiliſſimas in illis efficit, dum animoſos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & inſuper ut robuſti ac patientes ſint. Quotquot vero illorum deorſum vergentes luctantur, ii cadere diſcunt ſine periculo, & facile ſurgere, & impulſiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi ſe pati queant, & in altum tollere adverſarium, non inutilia exercentes iſti quoque, ſed unum quidem primum & maximum ſine controverſia ſibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labo-

ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακεὶς, καταῤῥίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ᾽ ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα πορίζομεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐῤῥωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο, οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε εὐθὺς πολλῷ ῥεόμενα, καὶ ἀσθμαί-

re ſubiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipſum parvum eſt. Uſu enim inde edocentur, ſi quando opus ſit iſta diſciplina in armis. Manifeſtum enim eſt, futurum, ut celerius hoſtem etiam talis vir complexus ſupplantatum deiiciat, &, ipſe ſi ceciderit, ſurgere facilius poſſit. Nempe, Anacharſi, ad illud in armis certamen ſuppeditare ſtudemus omnia, putamuſque multo melioribus nos uſuros his, qui ita exercitati ſint, cum prius nuda illorum corpora ſubigendo laboribus valentiora & robuſtiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipſum gravia adverſariis. Vides enim, puto, quid ſequatur, quales futuros eſſe armatos probabile ſit, qui nudi etiam metum hoſtibus iniiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae ſe ferant, qualia ſunt mulierum corpora in umbra marceſcentia, trementia, ſudore ſtatim multo fluen-

νοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἢν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἄν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀῤῥενωποὶ, πολὺ τὸ ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ κατεσκληκότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς τοῦ φαύλου περιλελειμμένον, ἐῤῥωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα,

16 Ἀθέρας) Τὰ τοῦ ἀστάχυος κέντρα. M.

tia, & ſpiritum difficulter ſub galea trahentia, praeſertim ſi etiam ſol, ut nunc, circa meridiem aeſtum augeat: quibus quid facias? ſitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad ſolum ſanguinis conſpectum turbentur ſtatim, praemorianturque ante, quam intra teli iactum & ad manus hoſtibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuſcum a ſole colorem trahentes, & virili adſpectu iuvenes, multum animi, & caloris, & virtutis oſtendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugoſi atque aridi, neque ſua ſibi mole graves, ſed ad iuſtam quaſi proportionem circumſcripti; qui ſi quid inutile eſt carnium & ſuperfluum, ſudoribus abſumſerint, quod autem vim ac tenorem praeſtat, ſincerum omnis vitii relictum valide ſervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praeſtant in corporibus, glumam *nempe* atque paleas flatu abigunt,

καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα, καὶ προσωρεύοντα.
26 Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὀψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην· (αὖθις γὰρ ἐπὶ τὸν λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἡ καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ᾽ ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν κατακαυθείη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ᾽ ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι ἐς τὸ εἴσω, μηδὲ παραδέχεσθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-

fructum autem purum ſeparant, & acervant. Hinc valere illos neceſſe eſt, & quam longiſſime durare in laboribus: ſeroque ſudare talis incipiat, raro infirmus eſſe deprehendatur. Quemadmodum ſi quis ignem ſimul iniiciat in triticum atque eius ſtipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius ſtipula conflagret, triticum vero paulatim, neque flamma ſurgente magna, neque uno impetu, ſed paulatim fumigans, aliquamdiu poſt & ipſum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut ſuperet temere. Nam interiora bene parata ſunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel ſolem ipſum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copioſum illud

μὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιῤῥέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευα-
σμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον, ἀπο-
πληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπι-
πλεῖστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ
προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐρ-
γάζεται, καὶ ἀναῤῥιπιζομένη πλείων γίγνεται. Καὶ μὴν 27
καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκός τε διαρκεῖν
ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες.
καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στεῤῥὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ
ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν
βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ
ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ
δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται
ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν
ἔχοντες. εἶτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἁμιλλῶνται.
εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περι-

16 Χαλκοῦν περιφερὲς) Τὸν δίσκον λέγει. ἡ γὰρ σφαῖρα σόλιον ἐκαλεῖτο. G.

calidum inteſtinum affluens, tanquam olim paratum & ad neceſſarios uſus repoſitum, ſupplet ſtatim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praeſtat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non conſumtionem virium, ſed incrementa efficiunt, quibus illae quaſi ventilatae maiores fiunt. Verum etiam, ut curſu valeant, eos exercemus, cum aſſuefacientes illos, ut in longitudinem ſufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et curſus inſtituitur non in ſolido & reſiſtente *ſolo*, ſed in arena profunda, ubi neque firmum ponere veſtigium, neque inniti facile eſt, ſubtracto a cedente materia pede. Verum etiam ſaltu foſſam traiicere ſi opus ſit, aut ſi quid obſtet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de proiiciendis in longum iaculis certant. Vidiſti vero etiam

φερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐς τὸ πόῤῥω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε
28 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα ὑποβέβληνται. πρῶτον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὄλισθον ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἱδρούντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν εἴκαζες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν

1 Ὄχανον) Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

aliud quid in Gymnaſio aeneum, rotundum, parvo clypeo ſimile, anſam non habenti neque lora: ac tentaſti illud, cum iaceret in medio, videbaturque tibi grave, & difficile ob laevitatem comprehenſu. Illud igitur & ſurſum iactant in aërem, & in longinquum, certamine quodam, quis longiſſime progreſſus ſuperet reliquos. Ac labor iſte tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noſter, cuius rei cauſa ſubiecta ſint. Primo quidem ne in durum impingant, ſed in molle cadant ſine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant neceſſe eſt, cum madeſcunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile eſt neque ridiculum, ſed ipſum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita ſe habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere

διολισθαίνοντας. αἴρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἱδρωκότα μετ'
ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαῤῥυῆναι τῶν χειρῶν σπουδάζον-
τα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ
ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι
φίλον τρωθέντα ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πο-
λέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ
τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτι-
θέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.
Τὴν μέντοι κόνιν τοὐναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς 29
μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ
πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχρό-
τητος, ἐθίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν
χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν
ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπατ-
τομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώ-
λυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραι-

ſane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus ſtudentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, ſi oporteat amicum vulneratum facile ſublatum acie efferre, aut etiam hoſtem comprehenſum ſublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propoſitis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: poſtquam enim in luto edocti ſunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, aſſuefiunt etiam effugere, ipſi comprehenſi ſi fuerint, e manibus, idque etiamſi, unde fugere difficile ſit, teneantur. Verum etiam ſudorem inſperſus pulvis continere videtur, ne denſus nimis effluat: & facit, uti diutius durent vires, atque impedimento eſt, ne damnum a ventis percipiat, qui laxa-

οἷς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμᾷ, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιῃτημένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλὸν, ἐροίμην ἄν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὔξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκὼς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαῤῥεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ᾽ ἐστιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι᾽ αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα,

tis tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum ſordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum iſtorum uno, qui ſub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati ſunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri ſimilis fieri praeoptes? Novi enim, te ſtatim ex primo adſpectu electurum, etiamſi neutrum factis tentaveris, conſiſtentem & compactum eſſe potius, quam eſſe delicatum, & diffluere, & album eſſe defectu, & fuga interiora verſus, ſanguinis. Haec ſunt, Anacharſi, ad quae iuvenes nos exercemus, rati, cuſtodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipſorum opera vivamus, devictis, ſi invadant, hoſtibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

περὶ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι λέγειν, ὁπόταν ἔς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἤν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ 31
πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πὺξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· κἀκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρω-

qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumelioſam libidinem; ſed in talibus rebus agant, & otium omne conſumant. Et quod dixi commune bonum & ſummam civitatis felicitatem, hoc ſignificat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quae pulcherrima nobis ſunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, ſi quando invadunt vos hoſtes, uncti oleo & pulvere ſparſi etiam vos proceditis, pugnoſque contra illos expeditis. Et ipſi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne ſibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore ſaltu circumacto, quo terga poſſitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatiſque ipſos cubitu ſubiecto ſub galeam: &, per Iovem, alii ſagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, tanquam in ſtatuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ Φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος.
32 Ἢ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμῳδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς Φοβερώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδή· Φεύγουσί τε γὰρ, ἢν δέῃ, κοῦΦα, καὶ ἢν διώκητε, ἄΦυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ᾽ αὐτούς. ἀλλ᾽ ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ ἀργοῦσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,

ſole traxeritis, & multo ſitis ſanguine inſtructi: neque enim ſtipula vos eſtis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; ſed ſero tandem aliquando, & vix profundis confoſſi vulneribus, paulum ſanguinis ſuboſtenderitis. Talia enim dicis, niſi plane aberravi a ſenſu ſimilitudinis. Aut forte illa tunc arma ſumetis Comoedorum & Tragoedorum, & ſi eruptio vobis propoſita ſit, galeas illas imponetis hiantes, ut formidabiliores ſitis hoſtibus, quos ſic larvati perterreatis: altoſque illos induetis calceos nimirum, leves enim, ſi ita opus ſit, fugientibus, &, ſi ipſi perſequamini, effugere ea hoſtes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae ſint & ludus temere *ſuſceptus*, & occupatio otioſorum, ac remittere animum volentium adoleſcentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati

ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἅμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετήν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συρισμοῦ ἑλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, καὶ σάγαρις, καὶ γέῤῥον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς 33
δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἢν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφίδιον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν

8 Καὶ σάγαρις καὶ γέῤῥον) Γέῤῥον τετράγωνον σκέπασμα ἐκ στερεᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ μὲν γὰρ γεῤῥαιναξία καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν αἰδοίων. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν σκηνῶν, καὶ τῶν περιφραγμάτων, οἷον καὶ τὰ γέῤῥα ἐνεπίμπρασαν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν ἐν οἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ, τροπικῶς παρέλαβε τὴν λέξιν. V.

eſſe, aliis vobis gymnaſiis opus erit, & exercitatione vera, quae fit ſub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, ſed contra inimicos vobis inſtituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, ſagittare illos docete & iaculari, nec date levia illis iacula, quae ventis ferantur; ſed eſto lancea longa, quae cum ſibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & ſecuris, & in ſiniſtra ſcutum, & thorax, & galea. Ut vero nunc habetis, Deorum cuiuſdam benevolentia ſervari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis armaturae militibus perieritis. Certe, ſi ſtricto iſto parvo ad zonam gladiolo ſolus irruam in iuvenes illos veſtros

ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιϊστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἄν μοι παράσχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ᾽ ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ᾽ ἂν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν τε ὅσοι μετ᾽ Εὐμόλπου ἐφ᾽ ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδήπερ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ᾽ ἐπειδὰν καθ᾽ αὐτοὺς ἄριστοι

omnes, ipſo primo clamore capiam Gymnaſium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum auſo, ſed circumſtantes ſtatuas, & occultati circa columnas, riſum mihi lacrimis plerique ſuis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, ſed pallidi ſtatim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos ſtatum longinqua pax adduxit, ut non facile criſtam unam hoſtilis galeae videre ſuſtineatis.

Sol. Non dicebant iſta, Anacharſi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos ſuſceperunt, neque illae veſtrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem noſtram invaſere, neque alii, quicunque periculum noſtri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda ſic iuvenum corpora labore ſubigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: ſed ubi pro ſe ſunt optimi,

γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ᾽ ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστι τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδὲν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἑκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ᾽ ἐστιν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιοῦντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἁμά-

10 Ἀκινάκην) Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

poſtea exercentur cum armis; quibus ſic affecti multo iam utantur melius.

Anach. Et ubi eſt illud vobis armatorum gymnaſium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam luſtraverim.

Sol. Sed videre poteris, Anacharſi, ſi diutius apud nos moreris, & arma unicuique noſtrûm multa, quibus utimur, quoties opus eſt, & criſtas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma geſtare ſemper, & cinctum eſſe acinace, ſuperfluum in pace putamus: ac poena ſancita eſt, ſi quis in urbe cum ferro ſit, ubi opus non eſt, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoſcendum, quod in armis ſemper vivitis. Cum enim habitetis ſine munimentis, expoſiti eſtis inſidiis; & bella vobis bene multa; obſcurumque, quando aliquis *ſubito* adſtans detractum de plauſtro dormientem interficiat

ξῃς, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

35 ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμεως πέρι ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεοῦ λάθῃ διαῤῥυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κᾆτα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν

Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quiſque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit, quo defendatis, ſi quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne, ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora, ſed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquen-

ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ᾽ ὅσῳ τις ἂν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, κατὰ τὸν τῆς Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύ᾽ ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ᾖ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιτο ἂν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἂν, καὶ μεῖζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ, παραθήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ᾽ ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. 36
λεπτότερα γὰρ ἢ κατ᾽ ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος φροντίδος, καὶ διανοίας ὀξὺ δεδορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι

8 Τοῦ λύχνου) De hoc habes apud Theophraſtum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

tes abeant, cum nihil ſit, a quo intus ſuppleatur. At illud non ita ſe habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis affluunt, ſecundum illam Hydrae fabulam, ſi quam audiſti, ut pro uno abſciſſo capite, duo ſemper alia ſuccreverint. Si vero ab initio non exerceantur, neque contendantur, nec ſatis ipſis ſuppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & conſumatur: quale quid in igne & lucerna ſolet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & maiorem brevi tempore facias, quippe quem ſpiritu quaſi acuas; vel exſtinguas flammam lucernae, ſi non ſatis materiae illi ſuppeditetur, ut durare adverſus vim flatus poſſit: nec enim *flamma eiuſmodi* ſatis firma de radice exſiſtit.

Anach. Iſta enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu, dixiſti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Il-

N 3

πάντως εἰπὲ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φὴς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἅμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, οὗ τινος ἕνεκα τοῦτο ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ,

lud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Iſthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt viſuri iuvenes certantes, interdum in armis inſtituitis pugnam, ſed nudos in medium producitis, calcibuſque petendos & feriendos oſtenditis, victoribuſque mala datis atque oleam? Dignum enim ſcitu eſt, cur hoc faciatis.

Sol. Putamus enim, Anacharſi, maiorem ita exercitationum amorem in illis oriturum, ſi eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi ſint, & bono habitu eſſe ſtudent, ne pudeat ipſos nudari, & digniſſimum ſe reddit unuſquiſque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva, laus a ſpectatoribus, & quod maxime fit inſignis, & digito monſtratur, tanquam

ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολ-
λοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἡ ἄσκησις, ἀπί-
ασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρα-
σθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας
ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γέ-
νοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε;
νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι
ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναι-
κῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου
πέρι καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾷν
εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρ- 37
τύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπου-
δὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μά-
λιστα ἢν μάθῃς ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέ-
τακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾷν τὰ ὄρνεα
διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ'
οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἠρέμα ταῖς ψυ-

aequalium ſuorum praeſtantiſſimus. Proinde multi ſpectatorum, quibus tempeſtiva adhuc propter aetatem exercitatio, diſcedunt non mediocri ab hiſce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam ſi quis, Anacharſi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid iam boni nobis contingat? aut quis ſplendidum quiddam cupiat perficere? Iam vero ex his quoque coniiciendum tibi praebeant, quales ſint in bellis pro patria, & liberis, & uxoribus, & ſacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem afferant. Verum quid diceres, ſi coturnicum & gallorum apud nos pugnas videres, & ſtudium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praeſertim ſi audias, lege nos iſtuc facere, & imperatum eſſe adultis omnibus adeſſe, & videre aves ad ultimam uſque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim ſenſim aliquis in

χαῖς ὁρμῇ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἤ του ἄλλου δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ ὁρᾷν τιτρωσκομένους, ἄπαγε· θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν

38 δυσμενῶν. Ἐπεὶ δὲ φὴς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαίρας πέρι ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ,

animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane ſiniſtrum, atque inſuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adverſus inimicos. Cum autem dicas, Anacharſi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, fruſtra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certantes* impetu facto, alteri alteros caedunt; aut ingreſſi in locum aqua circumdatum, diviſique in *ſuam quiſque* phalangem, hoſtiliter, nudi & ipſi, ſe mutuo invadunt, donec circumſcripto *illo loco* alterum agmen alteri eiiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc

(τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἢν ὁρᾷς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἢν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾷς κᾀκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, ὡς οὐδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων. εἴποι γὰρ ἄν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει

enim facto pax ceterum, neque quiſquam alterum percuſſerit: maxime vero ſi videas, cum flagris caeduntur ad altare, & ſanguine fluunt; patres vero aut matres adſtantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, ſi non durent ad plagas, atque illis ſupplicent, ut quam longiſſime ferant moleſtiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui ſunt, cum nollent ſe victos fateri, dum vita ſupereſſet, in oculis ſuorum, neque cedere corpore: quorum etiam ſtatuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica poſitas. Etiam iſta proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea cauſa aerumnas ſuſtinere, neque tyranno cogente, neque hoſtibus illam neceſſitatem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque ſpectans illos ita caſtiget, qui non

αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὤν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξιῶν εἶναι τοὺς σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἄν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόῤῥητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἄν, ἁμιλλώμενος πρὸς τὸν παίοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

39 ΑΝΑΧ. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ᾽ ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρῆτας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνωος, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ut hoſtis, neque odio illud faciat, nec qui ſobolem civitatis ita conſumere velit temere, ſed quod poſtulet, ut patientiſſimi, & malo omni ſuperiores ſint, qui ſervaturi ſint patriam. Quamquam, etſi non dicat Lycurgus, ipſe, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enuntiaturus ſit, hoſtibus ipſum torquentibus; ſed, deriſis illis, ita flagellandum ſe praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipſe quoque, mi Solon, Lycurgus, iuvenis cum eſſet, pulſatus eſt; an egreſſus iam aetatem certaminis illius propriam, ſecure talia iuvenili velut petulantia conſtituit?

Sol. Senex iam erat, cum has illis leges ſcriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenſes, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos, Iovis filius, conditor fuerit.

ΑΝΑΧ. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιοῦμεν.

ΑΝΑΧ. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἤν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adoleſcentulos? pulchra enim iſta, & vobis digna.

Sol. Quod iſtae nobis ſufficiunt exercitationes, domeſticae quae ſint: peregrina autem aemulari non ſane dignum nobis putamus.

Anach. Non? Verum intelligis nempe, quid ſit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protenſis, nullius bonae rei cauſa, quae vel ad unumquemque ſingulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur ſi quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore iſta faciunt, metuo, ne ſtatim publice lapidibus ab iis obruar, ſi ad ſingula rideam, videns, pulſari illos tanquam fures, aut graſſatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἴου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ᾽, ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ᾽ ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται.

ΑΝΑΧ. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ᾽ ὑμᾶς, οἵγε οὐδὲ κατὰ κόῤῥης παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγήν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἅ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ᾽ ἡσυχίαν, ἅ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγά-

Sol. Ne puta, o generoſe, te deſertam litem, vel abſentibus viris, dum ſolus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro iſtis etiam ea, quae par eſt, tibi reſpondeat. Verum quandoquidem ego noſtra tibi enarravi, tu autem non ſatis illa probare videris, nihil iniuſti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam viciſſim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes veſtros quibuſque in exercitationibus educetis, & quomodo honeſti apud vos viri fiant.

Anach. Iuſtiſſime tu quidem iſtuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita ſplendida fortaſſe, neque veſtris ſimilia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticuloſi homines; ſed dicetur tamen, qualia ſint. Verum in craſtinum, ſi videtur, differamus diſputationem, ut &, quae ipſe dixiſti, magis adhuc ſilentio perpendam, & quae dicenda ſint, memoria percurrens cogi-

γοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

tem. Nunc autem ut ſe res habet, his ita dictis abeamus. Iam enim eſt veſpera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

1 Ἄξιον γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς
πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν
παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς
ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ
ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλού-
τωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς,
οὔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τοὐναν-
τίον ἡδίω καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνη-
θείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὰν τοίνυν ἀποθάνῃ τις,
οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς
τινας περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ
ἔσται φανερὸν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα ἐπιτη-
2 δεύουσιν. Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ

DE LUCTU.

Operae pretium ſane fuerit obſervare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque viciſſim ab his, qui conſolantur iſtos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae ſibi eveniunt ipſis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proſerpinam! ulla ex parte ſcientes dilucide, nec ſintne mala iſta ac dolore digna, neque an contra ea ſuaviora ſint ac meliora his, quibus eveniunt; ſed inſtitutis & conſuetudini illum dolorem ſuum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, ſic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de morte ipſa quas habeant ſententias: ſic enim apparebit, cuius rei cauſa in ſupervacuis illis elaborent. Vulgus igitur promiſcuum, quos idiotas appellant docti, Ho-

καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, Ἅδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾷν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ᾽ αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε 3

mero atque Heſiodo, & fabularum auctoribus ceteris, fidem qui habeant, & legem ſibi ſtatuant illorum fictionem, locum quendam ſub terra profundum *eſſe* putant inferos, eumque magnum & ſpatioſum eſſe, & tenebricoſum, ac ſole carentem; eundem tamen neſcio qua ratione illuſtrem in tantum, ut, quae in eo ſunt, conſpici poſſint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Iovis, Plutonem [*ſ. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritiſſimus retulit) ideo cohoneſtatus eſt, quod *dives* ſit mortuis. Hunc porro Ditem ſuae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere inſtituta. Nam ſorte ipſi obtigiſſe mortuorum imperium, quos ille receptos atque aſſumtos vinculis contineat, quae effugere nemo poſſit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, niſi ob maximas cauſas quibuſdam ab omni aevo pauciſſimis. Circumflui autem ipſius regionem fluviis ma-

καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ,
καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ
μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη προὔκειται, πρώτη δεχο-
μένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἔνι διαπλεῦσαι, ἢ παρ-
ελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς
ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν
4 διαπταίη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ
καθόδῳ, καὶ πύλῃ, οὔσῃ ἀδαμαντίνῃ, ἀδελφιδοῦς τοῦ
βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος,
καὶ παρ᾽ αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος,
τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ
5 χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ
εἴσω, λειμὼν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατά-
φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ
τοῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς

gnis, & terrorem vel ipſo nomine iniicientibus: Cocyti enim [*ploratus*], & Pyriphlegethontes [*ignicremi*], & ſimiliter appellantur. Quod vero maximum, Acheruſia palus obiacet, quae primum venientes excipit, quam traiicere non licet, nec praeterire ſine portitore, cum profundior ſit, quam ut pedibus tranſiri poſſit, & latior, quam ut natatu traiicias; adeo ut neque volucres mortui eam tranſvolare poſſint. Ad ipſum porro deſcenſum, & portam, quae adamantina eſt, Aeacus eſt, fratre regis genitus, cui cuſtodia illius credita, & prope illum triceps canis, aſperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adſpiciat, fugere autem ſi qui conentur, latratu atque rictu terreat. Hunc qui lacum ſuperarunt, eos intus pratum ſuſcipit magnum, conſitum aſphodelo, & potus expugnator memoriae: Lethes [*oblivionis*] enim *potus* propter hoc ipſum appellatus eſt. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde

πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πιόντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, 6
καὶ ἡ Περσεφόνη; δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μένγε οὐκ αἰεὶ συμπαρών. Ὕπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ 7
κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους. Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐριννύσι 8
παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι,

redierunt, Alceſtis atque Proteſilaus, Theſſali, & Aegei Theſeus *filius*, & Homericus Ulyſſes, graves & digni fide teſtes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuiſſent. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proſerpina, imperant, atque in dominio habent omnia; miniſtrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non ſemper praeſens. Magiſtratus vero & Satrapae & iudices ſedent duo, Minos ac Rhadamanthus Cretenſes, & Iovis filii. Hi vero bonos quidem viros & iuſtos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elyſium, ubi vitam agant beatiſſimam. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum de-

κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησομένους. ἔνθα δὴ τί
τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ καιό-
μενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερό-
μενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος,
ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δί-
9 ψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου
πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν
σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἁφῇ καθάπερ
καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν
χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων· ὡς εἴ τῳ
μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενὴς,
ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε-
10 ται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς,
ὥστε ἐπειδάν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέ-
ροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ
πορθμεῖ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-

14 Φέροντες ὀβολὸν) Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem. *Iuvenal.* G.

trudunt, pro portione ſuae iniuſtitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, uſtulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, ſaxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipſum ſtans lacum ſiccus, ſiti mori miſer metuit. Sed mediae cuiuſdam vitae homines, magnus ſane numerus, per pratum oberrant ſine corporibus, umbrae facti, quique ſub ipſo tactu fumi inſtar evaneſcant. Nutriuntur ergo libaminibus noſtris, & inferiis, quas tumulis illorum mittimus. Itaque ſi cui non ſit relictus ſupra terram amicus aut cognatus, ille eſurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut, ſi quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori traiectus, non explorato prius, quod numi genus le-

σαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναῖος ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμία καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν, οὐ παραδεξαμένου τοῦ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν ἐς τὸν βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δὲ, λούσαντες αὐ- 11
τοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῷεν δηλονότι παρὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ. Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυ- 12
ναικῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καί που καὶ ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῦ νεκροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ

ge ibi receptum ſit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus? neque *illud cogitant*, multo eſſe melius, ſi qui pro vectura ſolvere non poſſint, ſic enim portitore non admittente reiecti in vitam rurſus redeant. Poſtea vero cum abluerunt illos, (quaſi non ſufficiat pro lavacro infernus iſte lacus his, qui ibi ſunt) & unguento optimo unxerunt proclive iam ad foetorem corpus, & floribus illud tempeſtivis coronarunt, ſplendide veſtitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conſpiciantur a Cerbero. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae cruentatae: alicubi veſtis etiam laceratur, & pulvis inſpergitur capiti, & miſeriores vivi mortuo. Nam illi quidem

τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων
καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς
πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμη-
13 μένος. Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν
συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκείσθω
γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ
τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι,
πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι φωνήν.
Φήσει γὰρ ὁ πατὴρ, γοερόν τι φθεγγόμενος, καὶ πα-
ρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ
μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον
ἐμὲ ἔτι τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδο-
ποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ
εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ,
τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθή-
14 σῃ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενος τὸν υἱὸν

humi ſaepe volvuntur, & capita allidunt ſolo: at iſte decorus & pulcher, & ultra, quam fas eſt, coronatus, ſublimis iacet & elatus, ornatus quaſi ad pompam. Tum mater, &, per Iovem, pater, de medio cognatorum agmine progreſſus, eumque complexus, (propoſitum enim fingamus iuvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quaſi fabulae vigeat) voces quaſdam abſurdas ac vanas edit, ad quas ipſe mortuus, vocis uſu impetrato, reſpondeat. Dicet enim pater lugubri voce productis ſingulis nominibus, *Fili dulciſſime, ſicne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, ſolo me relicto infelici, non uxore ducta, non ſuſceptis liberis, non attigiſti militiam, agrum non coluiſti, non perveniſti ad ſenectutem! Non comiſſabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!* Haec autem atque his ſimilia dicet, putans, filium ſuum

δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τε-
λευτὴν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦ-
τα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ
δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν
ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς
χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω; Ὁ δ᾽ 15
οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν οὑτωσὶ πάντα ταῦτα ὁπόσα εἴ-
ρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς εἵνεκα
τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ᾽, ἂν
μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· οὔτε μὴν αὐτοῦ. φρονεῖν
γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς.
οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστιν
αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὔθ᾽ ὅ, τι πέ-
πονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, οὔθ᾽ ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον
δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ
ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραι-

adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam poſt mortem, participem autem eorum non poſſe fieri. Quamquam, quid iſta dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores iugularunt in funere, veſtemque & alium mundum una combuſſerunt, defoderuntve, quaſi uſuris ibi & fruituris apud inferos? Senex igitur iſte lugens, quaecunque dixit, & his etiam plura, neque filii cauſa tragica voce proclamaſſe videtur; novit enim non auditurum, etſi pluſquam Stentorea voce inclamet: neque ſua ipſius, cum ſic ſentire & arbitrari etiam ſine clamore ſufficiat; nemo quippe, ut ad ſe ipſe clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praeſentium cauſa ſic delirare, qui neque quid filio acciderit ſciat, neque quorſum abierit; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim ipſius inde tranſitum non tanquam malum quiddam gravi-

16 νεν. Εἴποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιάζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σου βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιουτοσὶ γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σὺ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐῤῥυτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθὴς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, οὗ μηκέτι μεθέξομεν; ἢ τοὺς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

ter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paulum proſpicere de illo *inferorum* oſtio ſibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas, homo infelix? quid moleſtias mihi faceſſis? Deſine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miſerum me vocas, & fato malo uſum, qui multum te melior factus ſim ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne, quod non talis, qualis tu es, ſenex factus ſum, calvo capite, facie rugoſa, incurvus, imbecillis genibus, atque in univerſum a tempore ipſo veternoſus, poſt menſes multos atque Olympiadas impletas denique ſic delirans ſub tot teſtibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futurus ſim particeps? Potationes dices nimirum, & coenas, & veſtes, & res Venereas; ac metuis, ne hiſce carens miſer ſim? Non cogitas autem, non ſitire multo eſſe, quam bi-*

πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγοῦν, τοῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνο- 17
εῖν, διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἴχῃ μοι, κακόδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, οὐ πολέμιον, οὐ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, ὢ τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ, γέρων γενόμενος, οὐδ᾽ ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἂν ταῦτα λέ- 18
γῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἴει πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, καὶ διανοῇ τὸν παρ᾽ ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κᾆτα δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθεὶς ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν διασαπέντων, ἢ καὶ, νὴ Δία, καέντων μετ᾽ ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὁρᾷν δυ-

bere, melius; & non eſurire, quam edere; & non rigere, quam copiam habere veſtium? Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miſer, non amplius ſities, non eſuries amplius, non algebis. Abiiſti mihi, infelix, effugiſti morbos, febrim non amplius metuis, non hoſtem, non tyrannum. Non amor tibi faceſſet negotium, non coitus te atteret, neque inſuper infercies te bis aut ter in die: o miſeriam! Neque ſenex factus contemneris, neque moleſtus eris ipſo conſpectu iuvenibus. Haec ſi dicas, pater, nonne putas, te multo veriora iſtis & magis ridicula dicturum? Verum vide, an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos ſunt, & multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi ſuffocer in ſepulcro concluſus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Iovem, combuſtis paulo poſt, ſi quidem cremare me decreviſtis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac

19 νησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κωκυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στερνοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστάξειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἅδου διίξεσθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχὴ, οὐδ᾽ ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ᾽ ὑμῶν τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νὴ τὴν Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ᾽ οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῄει ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

2 Αὐλὸν) Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποιχομένων, ὡς δῆλον καὶ ἀπὸ τοῦ θείου Εὐαγγελίου. V.

iſta forte quidem tolerabilia. Quid vero me fletus ille veſter iuvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in ſepulcro ſaxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis deſtillaturum illud ad nos, penetraturumque eſſe ipſos ad inferos? Quod enim ad inferiarum ſacrificia, & ipſi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad ſuperiora in coelum abire, neque quidquam nobis prodeſſe inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, niſi forte cineribus veſci nos creditis. Non adeo ſterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium eſt, neque aſphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arceſſamus. Itaque, ſic me Tiſiphone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatiſque, clarum cachinnari ſubiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxiſtis maxillas.

Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε. 20
πρὸς Διὸς δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-
κλίνας αὑτὸν ἐπ᾽ ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα
ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ᾽ ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ
μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνει-
ληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρ-
χῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρή- 21
νων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ᾽ ἀπὸ
τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην
ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περι-
χρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ
δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν,
ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.

At per *ego vos* Iovem *obſecro*, ſi dicat talia converſus mortuus, & nixus cubito; nonne aequiſſima nobis videatur dicere? Sed tamen ſtolidi homines & vociferantur, & arceſſito quodam lamentationum Sophiſta, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adiutore & praecentore quaſi ſuae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, ſuas querelas illius cantui ſubiiciunt. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero ſupereſt, diviſi per gentes quantum ad ſepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Perſa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *ſuccis velut* muria condit Aegyptius. Hic vero (quae vidi, narro) ſiccatum cadaver convivam ſuum & compotorem ſolet facere. Saepe etiam pecuniae indigenti Aegyptio ſolvit inopiam pignori oppoſitus in tem-

22 Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ
ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκοῦντα, πῶς οὐ περιτ-
23 τὰ, καὶ παιδιαῖς προσεοικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι
διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημά-
των, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς
24 κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περί-
δειπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας
παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύ-
σασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκα-
ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυ-
δηκότας. καὶ μέχρι μέν τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔα-
σον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ
καὶ τὸ παράπαν κλᾴειν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἕνε-
κα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τοῦ
πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳ-
δοῦνται δύο τοῦ Ὁμήρου στίχοι·

pore frater paterve. Aggeſti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inſcriptiones parvo tempore durantes, quei non ſuperflua, & luſibus ſimilia? Verum etiam ludorum certamina quidam inſtituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quaſi cauſam defuncti agerent, aut teſtimonium illi perhiberent apud illos inferorum iudices. Poſt haec omnia ſunt parentales epulae. Adſunt cognati, & parentes conſolantur defuncti, & guſtare illos cogunt, ut qui non inviti, per Iovem, cogendos ſe praebeant, ſed iam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non poſſint. Et, *quo uſque tandem*, aiunt, *lugemus? amice. Patere requieſcere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decreviſti, illius ipſius rei cauſa oportet cibo non abſtinere, ut magnitudini luctus ſufficias.* Tunc ſane, tunc in omnium ore ſunt duo Homeri verſus :

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,
Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς.

οἱ δὲ ἅπτονται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

Pulchricoma haud Niobe tamen eſt oblita ciborum.
Et : *Non iam ventre licet functos lugere Pelaſgis.*

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, ſi videantur poſt cariſſimorum mortem humanis tamen paſſionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis, ſi obſervet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

1 Ἐρωτας, ὦ μειράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξῃς. ἀβίωτα γὰρ εἶναί σοι φὴς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἁπάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἕλλησι δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἵ τινές ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς φθόνος, ὦ παῖ· καὶ μάλιστα ὁπότε νέος τις αὐτὸς ὢν ὀρεγόμενος

1 ΡΗΤΟΡΩΝ) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκη τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανὸν, τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἥν τινα λόγῳ παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἴρηται· ἐπεὶ καὶ σύγχρόνω ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

ΡΗΤΟΡ.) Taxat Rhetores ſui temporis ut luxurioſos nugaceſque, & plenos oſtentationis & ampulloſos fluenteſque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque & illuc utrumque iam tranſtuli. *Reitz.*

RHETORUM PRAECEPTOR.

Quaeris, adoleſcens, quomodo fieri poſſis Rhetor; atque honeſtiſſimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophiſta ipſe eſſe videaris. Nec vitam enim tibi dulcem eſſe ais, niſi talem quandam in dicendo facultatem aſſequaris, ut invictus ſis, neque quiſquam conſiſtere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conſpicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer ſtudeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque tandem ſint, ſtudes ediſcere. Verum nulla, puer, invidia eſt: inprimis ubi iuvenis aliquis, optimarum ipſe rerum cupidus, igna-

τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιτο, ἱερόν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν, καθάπερ νῦν σὺ, τοῦτο αἰτοίη προσελθών. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάνυ θαῤῥῶν, ὡς τάχιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔσῃ γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ, ἢν τὸ μετὰ τοῦτο ἐθελήσῃς αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσῃς παρ' ἡμῶν, καὶ Φιλοπόνως αὐτὰ μελετᾷν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδὸν, ἔστ' ἂν ἀφίκῃ πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θήραμα οὐ σμι- 2 κρὸν, οὐδὲ ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομεῖναι ἄξιον. σκόπει γοῦν ὁπόσοι τέως μηδὲν ὄντες, ἔνδοξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ, νὴ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέ- 3 γεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσῃς, μυρίους τινὰς τοὺς πόνους προπονήσειν οἰηθείς. οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα, οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἱδρῶτος μεστὴν ἡμεῖς γε ἄξομεν, ὡς ἐκ

rus autem unde haec petat, illud *tanquam* conſilium, rem ſanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod in mea poteſtate eſt, & cum fiducia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad cognoſcendum quae opus eſt, tum ad explicandum, ſi poſtea manere in illis, quae a nobis audies, volueris, & diligenter ea meditari, & ſtudioſe viam pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod venaris, non parvum eſt, neque parvae curae indigum, ſed in quo multum laborare, & vigilare, & nihil non ſuſtinere aequum ſit. Vide enim, quot homines, qui antea nihil eſſent, nobiles, & divites, &, per Iovem, generoſiſſimi, ob dicendi facultatem viſi ſint. Interim tamen noli metuere, neque te magnitudo eorum, quorum ſpes proponitur, ipſa aſſequendi difficultate reiiciat, qui putes, infinitos tibi ante ſubeundos labores. Neque enim aſperam te, neque arduam, & plenam ſudoris viam ducemus, ut in me-

μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ᾽ ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδίᾳ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνιὼν, ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεύσεις οὐ καμὼν, καὶ, νὴ Δί᾽, εὐωχήσῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ὁπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῆς ἀνόδου, ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλιομένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐστεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ

dia illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores eſſemus reliquis, qui conſuetae illius duces ſunt, longae, & praeruptae, & laborioſae, & ut plurimum deſperatae. Verum eximium in conſilio noſtro illud eſt, quod *per* iucundiſſimam ſimul & maxime compendiariam, & equos etiam capientem *viam*, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida & umbram ſolidam, otioſe incedens, ſine ſudore ſtabis in ſummo, & praedam nullo labore capies, &, ita me Iuppiter, epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam ſecuti ſunt, ab alto videbis, circa imum aſcenſum, adhuc per difficilia & lubrica praecipitia vix repentes, devolutos nonnunquam in caput, & vulnera multa aſperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim ſupra coronatus, feliciſſimus eris, qui brevi tempore, quaecunque bona ſunt,

παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Ἡ μὲν 4
δὴ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου Διὸς,
μὴ ἀπιστήσῃς, εἰ ῥᾷστά τε ἅμα καὶ ἥδιστά σοι ταῦτα
ἐπιδείξειν φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ
τοῦ Ἑλικῶνος λαβὼν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ ᾖδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος
ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἔνερθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστὶν, ἐν βραχεῖ καταστῆναι ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ 5
διηγήσασθαί σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῆ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι ἀνόνητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθῃρηκώς. ἔδει δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριϊέναι

a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promiſſio ſane quam magna. Sed per ego te amicitiae praeſidem Iovem *rogo*, ne fidem nobis deneges, ſi facillima ſimul & ſuaviſſima haec tibi nos oſtenſuros eſſe dicimus. Si enim Heſiodus, paucis ex Helicone ſumtis foliis, poëta ſtatim de paſtore factus eſt, & Deorum genera atque hominum, a Muſis obſeſſus cecinit: Rhetoremne, quod multum infra poëticam magniloquentiam eſt, brevi tempore fieri poſſe negabimus, ſi celerrimam quis viam ediſcat? Quorſum ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiuſdam mercatoris inventum, quod ob negatam illi fidem caruit ſucceſſu, & utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat iam Perſis Alexander, poſt devictum proelio ad Arbela Darium. Opus autem erat per omnes imperii partes diſcurrere tabellarios, perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Perſis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde

γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἶτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἶτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμοὺς τούτους διανύσαντας. ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγώ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνοῦμαι δείξειν ὁδὸν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίη τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίη δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς
6 πολλοῖς. Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴσῃ γὰρ πειρώμενος ὡς οὐδέν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ Περσῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος,

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deſerta regione multa ſuperata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro iſtas manſiones emenſum. Moleſte hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat ſatis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis ſibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator, *Ego tibi*, inquit, *Rex*, *promitto*, *me oſtenſurum viam non longam e Perſis in Aegyptum. Si quis enim montes iſtos ſuperet*, *ſuperaverit vero triduo*, *ille ſtatim eſt in Aegypto.* Et res ita ſe habuit. Verum non credidit Alexander, ſed impoſtorem eſſe mercatorem putavit. Itaque quod praeter ſpem promittebatur, incredibile viſum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim ſcies, nihil obſtare, quin Rhetor videaris, intra unum nec ſolidum diem alis traiecto monte ex Perſia in Aegyptum. Volo autem tibi

εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἑκατέραν ἐπιδεῖξαι τὴν ὁδὸν, (δύο γάρ ἐστον, αἳ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἐρᾷν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι δόκει τὸν πλοῦτον παρεστῶτα ὁρᾷν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δὲ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν, ἔρωσι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ ἁπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς ἢ ἱπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πήχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσει δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, ὡς

prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam oſtendere. Duae enim ſunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamaſſe mihi videris. Nimirum ipſa iam in alto ſedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adſtantem Plutum, aureum totum atque amabilem: adſtent vero etiam Gloria, & Vis, & Plauſus circa illam undique, parvis Cupidinibus ſimiles, multi, amplexi ſe mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidiſti, ipſum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraeſentando* pingunt; parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam ſunt Plauſus. Accede iam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in ſummo eſſe, ut & ipſam uxorem du-

γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχοις, τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαν-
7 τα γίγνεται τοῦ γεγαμηκότος. Εἶτα ἐπειδὰν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἄνοδον· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν σοι εἶναι δοκεῖ, οἵα ἡ Ἄορνος ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἁπανταχόθεν ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτῆναι ῥᾳδίαν, Διονύσου τινὸς, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθήσεσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἶτα μετ᾽ ὀλίγον ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδούς· μᾶλλον δὲ ἡ μὲν ἀτραπός ἐστι στενὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἱδρῶτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσίοδος, εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ· ἡ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὔυδρος, τοιαύτη, οἵαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις,
8 ἐπέχω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. Πλὴν τό γε τοσοῦτο προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ

cas, ubi eſcenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Gloriam, Plauſus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum ad montem accedis, primo quidem deſperas aſcenſum, & ſimilis tibi res videtur, qualis Aornus viſa Macedonibus, cum praeruptam undique cernerent, neque avibus adeo ad tranſvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule, ſi capienda ſit, indigentem. Haec tibi primum videntur. Tum poſt paulo vides duas quaſdam vias: quin altera ſemita modo eſt anguſta, & ſpinis obſita, & aſpera, ſitim multam oſtentans ac ſudorem. Et iam occupavit illam pulchre oſtendere Heſiodus, itaque nihil mea opera indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem paulo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo ſaepius retineam te, cum iam Rhetor eſſe poſſes. Verum illud modo adiiciendum puto, aſperam illam atque arduam, non multa ha-

ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἴχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ᾽ ἐκείνην ἄθλιος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμὼν, οὐδὲν δέον· ἡ ἑτέρα δὲ ἅτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόῤῥωθέν μοι ἐφάνη, οἵα ἐστιν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἑώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον ἀληθεύειν ᾤμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τὰ ἀγαθά. τὸ δ᾽ οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολλοὺς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἱρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ᾽ οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὡς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾷστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστὸς πᾶσι δόξεις, ἐγώ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα φυέσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθὺς οὖν πρόσεισί σοι 9

buiſſe viatorum veſtigia: ſi vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miſer per illam aſcendi, tot ſuſceptis ſine cauſa laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis ſit, conſpecta eſt: non qui ipſe ea iverim, nec enim, iuvenis cum eſſem, videbam, quod ſit melius, ſed vera dicere poëtam illum putabam, ex laboribus naſci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim ſine labore pleroſque maiora conſecutos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad initium igitur *utriuſque viae* delatus, dubitabis, ſcio, & iam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime eſcendas in ſummum, & beatus ſis, & *illam* ducas, & admirabilis omnibus videare, ego tibi dicam. Satis enim eſt, quod ipſe deceptus laboravi. At tibi ſine ſemine & aratro naſcantur omnia, ut ſub Saturno. Statim ergo accedit ad te robuſtus vir quidam, ſubdurus,

P 2

καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀῤῥενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορὼς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σὲ, ἕπεσθαί οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἴχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσει εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων ὁδεύσειας, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ κἂν μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαί σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἶτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἕωλα παραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥάδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην, ἀπεσφιγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ,

12 Τῇ ῥοπῇ) Τῇ βάσει. V. Inverte.

virili inceſſu, multum in corpore ſolem oſtendens, maſculo vultu, vigilax, aſperae illius dux viae, nugas quaſdam ſtolidus ille apud te enarrans, uti ſe ſequaris adhortans, monſtrans tibi Demoſthenis, & Platonis, & aliorum quorundam veſtigia, magna illa quidem, & his, quae nunc ſunt, maiora, ſed obſcura iam, & pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ductum eſſe Rhetoricen, per haec ſi incedas, ut qui per funes eunt; ſi vero vel pauxillum quiddam aut tranſgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines veſtigium, futurum eſſe, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te iubebit antiquos illos viros, obſoletis orationum exemplis propoſitis, nec facilibus ad imitandum, qualia ſunt de illa veteri officina, Hegeſiae, & Cratetis, & Inſulani illius, adſtricta, & nervoſa, & aſpera, & ac-

καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιαρότατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράψει τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προαποκαμεῖν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεῦσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τούτοις οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι. Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζὼν, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν παλαιοὺς προτιθεὶς, καὶ ἀνορύττειν ἀξιῶν λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθὸν, μαχαιροποιοῦ υἱὸν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ,

15 Μαχ. υἱὸν) Δημοσθένην λέγει. G. 16 Ἀτρομ. - γρ.) Αἰσχίνην λέγει.

curate intentis *quaſi* lineis deſcripta: laborem porro & vigiliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, neceſſaria eſſe dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non poſſe, ut viam abſque his emetiare. Quod vero omnium eſt moleſtiſſimum, *illud eſt*, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praeſcribet, annos multos, non ſecundum dies aut menſes, ſed ſecundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante ſuccumbat & renunciet labori, & longum valere ſperatam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poſcere auſit talium malorum, neque viae ſe ducem praeſtiterit, niſi magnum quiddam ante acceperit. Ille quidem iſta dicet, inſolens homo & obſoletus vere & Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te poſtulet rationes olim ſepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiorum fabri filium, & alium Atrometi gram-

ζηλοῦν ἀξιῶν, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπιόντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπου τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρήσιμα· οὐκ εἰδὼς ὁποία νῦν κεκαινοτόμηται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ, μή σε ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζων ἔτι, ὡς καὶ σπουδάζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀνδρικῷ, μακρὰ χαίρειν λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὁπόσους ἂν ἐξαπατᾷν δύνηται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ
11 πολλῷ ἱδρῶτι συνόντας. Πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὑρήσεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσο-

5 Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι) Συνῆθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς καὶ νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γίνεται, ἀλλ᾽ ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως ἡ ἔννοια πρόεισιν, οἷον ἀλλά σε κελεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ τοῦτο ποίει, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρόπῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικοῦ τὰ ἀπαρέμφατα κεῖται. V.

matiſtae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; neſciens, quae nunc recens inventa ſit, brevis, & minime laborioſa, & directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte aſſumtum evertat, aut denique, ante tempus ut conſeneſcas laboribus, efficiat. Verum ſi omnino amas Rhetoricen, & quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirſutum illum, & ultra mediocritatem virilem, longum valere iube, eſcendere ipſum, & alios, quotquot decipere poteſt, educere; anhelanteſque & multo ſudore diffluentes relinque. Ad alteram vero viam tranſgreſſus, cum alios multos invenies, tum in his omniſcium quendam & uſque-

ξόν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, οὔλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάναβρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγῳδίας ἐπέραστον ἐκεῖνον ποιητήν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζοις αὐτὸν, μηδέ σε οὕτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλάθοι. καίτοι τί φημι; κἂν εἰ μύοντι γάρ σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ Ὑμήττιον ἐκεῖνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφίῃ, μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστιν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλά τι ξένον φάσμα δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδοὺς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περίβλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-

6 Ἀγάθωνα) Ἀγάθων τραγῳδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος. V.

quaque pulchrum hominem, fluctuante inceſſu, infracta cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta ſpirantem, ſummo digito ſcalpentem caput, paucos illos iam quidem, ſed criſpos ferrugineo colore capillos ſtudioſe componentem, delicatiſſimum quendam Sardanapalum, aut Cinyram, aut Agathonem ipſum, venuſtum illum poëtam Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indiciis agnoſcas, neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri cara atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te claudentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aperto ore, & conſuetam vocem emittat, ſtatim agnoſcas, non eſſe de noſtro genere aliquem, qui terrae fructum edimus, ſed peregrinum quoddam monſtrum, rore paſtum vel ambroſia. Ad hunc igitur ſi acceſſeris, huic te ſi tradideris, e veſtigio Rhetor eris, & conſpicuus, &, ut ipſe appellat, rex in dicendo ſine labore conſtitueris, quadrigis ora-

γοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τοῦ λό-
γου. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖ-
12 να. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ
τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, Φαῦλον ὑπο-
κριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρί-
ψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαρ-
οῦν πρὸς σὲ ὧδέ πως, ἐπισπασάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν
τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ
ἁπαλὸν, οἷον εἰώθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλ-
θάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ
φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀῤῥενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
13 ἁβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσει δ᾽ οὖν πάνυ μετριά-
ζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ· μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ, ὁ Πύθιος ἔπεμψε
πρὸς μὲ, ῥητόρων τὸν ἄριστον προσειπὼν, ὥσπερ ὅτε Χαι-
ρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος
ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς
ἥκεις ἀκούων ἁπάντων ὑπερπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα,

tionis invectus: aſſumtum enim te prima ſtatim iſta docebit. Potius vero ipſe te alloquatur: ridiculum enim fuerit, pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, *ut metus ſit*, ne lapſus alicubi *perſonam* Herois, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc ſupereſt comae demulſerit, ac venuſtulum illud atque molle, ut ſolet, ſubriſerit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: ruſticus enim eſt virilis ille vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Dicet igitur modeſte admodum de ſe: *Numquid te, vir optime, Pythius miſit ad me, quem Rhetorum vocarit optimum, ut Chaerephonti ſe interroganti oſtendit, quis eſſet eorum, qui tum viverent, ſapientiſſimus? Si vero non iſtud, ſed gloria invitatus ſponte venis, cum omnes audias ſupra modum ad noſtra percel-*

καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθηπότων, καὶ ὑποπεπτηχότων, αὐτίκα μάλα εἴσῃ πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἥκεις. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς, ἢ Ὦτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανεῖταί σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφυὲς, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τούς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερφωνοῦντα εὑρήσεις, ὁπόσον ἡ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας. Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾷον μάθοις, ἕπου μόνον, ὦ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύλαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς, εἰ μὴ προετελέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὁπόσα ἡ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ ματαίοις μετὰ πολλοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν

10 Ὦ μέλημα) Ἀντὶ τοῦ φρόντισμα. οἱονεὶ ὑπὲρ οὗ μοι πολλὴ φροντίς ἐστι. V.

li, & decantare eadem, atque ſtupere, & faſces nobis ſubmittere: ſtatim ſane ſcies, ad quam divinum virum veneris. Exſpectabis vero, nihil te eorum viſurum, quale huic vel illi queat comparari: ſed ſi quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, ſupra illos omnino ingens tibi noſtrum opus & prodigioſum videbitur; quandoquidem ita ſuperari meis clamoribus invenies alios, quantum a tuba tibiae, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos accinunt. Quando autem ipſe quoque Rhetor vis fieri, & ſane a nemine facilius hoc didiceris, ſequere tantum, o cura Clytii, ea quae dicam, & aemulare omnia. Et leges, quibus te uti iuſſero, accurate mihi obſerva. Quin potius iam procede, nihil cunctatus, neque perterritus, ſi non initiatus ante ſis illis, quae ante Rhetoricen altera illa praevia diſciplina dementibus & vanis hominibus multo cum labore tanquam viam ſubſternit. Nihil enim iis

δεήσῃ. ἀλλ᾽ ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἡ παροιμία φησὶν) ἔμβαινε, οὐ μεῖον ἕξων διὰ τοῦτο, οὐδ᾽ ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῇς. ἄλλο γάρ τι παρὰ πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὁπόσα χρὴ αὐτόν σε οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνηθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνὺς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἥλιον δῦναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἶτα θράσος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δὲ, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοὴν ὅτι με-

7 Ἃ μὲν --- ἃ δὲ) Ἃ μὲν, ἃ δὲ μὴ εἴπῃς· ἀλλά τινα μὲν, τινὰ δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μίαν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδολογιστῇ αὐτοῦ. V.

opus erit. Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredere, nihilo propter hoc deteriore conditione futurus, etiamſi neque communiſſimum illud ſcias ſcribere literas. Aliud enim quid Rhetor, ſupra iſta omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipſum te viatici inſtar ad hoc iter domo afferre, & quomodo commeatum parare, ut quam celerrime emetiri illud poſſis. Tum ipſe quoque partim progredienti in via oſtendens, partim admonens, ante ſolem occaſum Rhetorem ſupra omnes efficiam, qualis ipſe ſum, qui extra controverſiam primas & medias & ultimas feram eorum, qui audent dicere. Affer igitur maximum quidem inſcitiam, deinde confidentiam poſt haec, & praeſertim audaciam atque impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem, aut modeſtiam, aut ruborem, domi relinque: inutilia enim & contraria negotio. Verum enimvero cla-

γίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἔστιν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθὴς δὲ ἔστω εὐανθὴς, καὶ λευκὴ, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρηπὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβὰς Σικυωνία, πίλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα, καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον ἀεί. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρὴ συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προϊὼν, ὅρα 16
καὶ ἄκουε. καὶ δή σοι τοὺς νόμους δίειμι, οἷς χρώμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστραφήσεται καὶ σκορακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα καὶ κατάσκοπον τῶν ἀποῤῥήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώτ-

5 Πολυσχιδὲς) Πολυσχιδὲς, τὸ νῦν στρίκτον. ἐμβάδες δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλίγια. καὶ δῆλον ἀφ' ὧν πίλοις αὐτὴν ἐπιπρέπειν τοῖς λευκοῖς, ὅγ' οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτ' ἂν ὑποδήματος. V.

morem quam maximum affer, & modulationem impudentem, inceſſumque qualis meus eſt. Haec vero neceſſaria omnino, & quae ſola interdum ſufficiant. Veſtis autem ſit florida, & candida, de Tarentino textrino, ut corpus perluceat: crepida Attica, & muliebris, illa ſciſſilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus magis deceat. Sint etiam pediſſequi multi, & ſemper liber. Et haec ipſum te conferre oportet. Reliqua in via iam inter progrediendum vide atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus utentem agnoſcet te Rhetorice atque admittet, neque averſabitur & iubebit faceſſere, tanquam non initiatum & myſteriorum exploratorem. Sed primo maxima habitus cura habenda eſt, & decentis amictus. Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomina undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehenſa,

της ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾆτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῷστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπῳδά. ἡ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθὴς, κᾂν
17 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ᾖ. Μετὰ δὲ ἀπόῤῥητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προχειριζόμενος ἐς τοὺς προσομιλοῦντας. οὕτω γάρ σε ὁ λεὼς ὁ πολὺς ἀποβλέψονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἱληθερεῖσθαι, τὸν ἀῤῥαβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνεφές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποίει καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἑρμηνεῦσαι δεινὸν, εὔλεξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρίσοφον. ἂν σολοικίσῃς δὲ, ἢ βαρβαρίσῃς, ἓν ἔστω φάρ-

in promtu & extrema lingua habeto, illud ἄττα *&* κᾆτα *&* μῶν, *&* ἀμηγέπη, *&* λῷστε, *& ſimilia, & in unaquaque oratione, tanquam condimentum illorum adſperge: reliquorum vero nulla cura ſit, ſi diſſimilia his, & ex alia quaſi tribu ſint, & abſona. Purpura modo pulchra ſit, & florida, licet craſſa de pellibus penula ſit ipſum veſtimentum. Poſtea abſtruſa ſunto & peregrina verba, & rarenter a veteribus dicta. Atque haec collecta in promtu habe, ut iaculari poſſis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim vulgus te reſpicient, atque admirandum hominem putabunt, cuius ſupra captum ſuum ſit eruditio, ſi* ἀποστλεγγίσασθαι *dicas pro deſtringi, & pro ſole uti* εἱληθερεῖσθαι, *& arrhabonem nomines* προτίμιον, *& diluculum* ἀκροκνεφές. *Interdum vero & ipſe facies, ac pones rebus, nova & abſurda nomina, vocans eum,* qui eloquendo valet, εὔλεξιν, *&* prudentem σοφόνουν, ſaltatorem *vero* χειρίσοφον. *Si vero vel in iungendis verbis peccaveris, vel*

μακον, ἡ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα, οὔτε
ὄντος τινὸς, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγρα-
φέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν
φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ καὶ ἀνα-
γίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ τι ὁ λῆρος
Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυ-
χρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους,
καὶ ἅς φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ᾽ ἐκείνων ἐπι-
σιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ τα-
μιείου προαιρῶν. Ἐπειδὰν δὲ καὶ δέῃ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18
όντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λό-
γων, ἅπαντα μὲν, ὁπόσα ἂν ᾖ δυσχερῆ, λεγέσθω, καὶ
ἐκφαυλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἑλομένων·
καὶ μὴ μελλήσας, λέγε ὅ, τι κεν ἐπί κε ῥῆμα γλῶτ-
ταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥσ-

5 Τὰ παλαιὰ) Δρυμέως ἄγαν ὁ βωμολόχος καὶ γόης τῷ λόγῳ καθίκετο τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τὴν ἑκάστου λοιδορησάμενος ἀρετήν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὕπτιον, λῆρον ἐκάλεσε· τοῦ δὲ τὸ γοργὸν καὶ πυκνὸν, εἰς τὸ ἄχαρι ἀπέσκωψε· τοῦ δὲ τὸ ἄφετόν τε καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδέαν εὐμεταχείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

barbara ſingula protuleris ; unum ſit remedium , impudentia , ac in promtu ſtatim nomen alicuius , qui neque ſit , neque fuerit unquam , poëtae , vel ſolutae orationis ſcriptoris , qui ita dicendum probaverit , vir doctus , & linguae ad ſummam accurationem peritus. Verum leges etiam non tu quidem vetera, neque ſi quid nugator ille Iſocrates , aut expers Gratiarum Demoſthenes , aut frigidus Plato , ſcripſere ; *ſed libros paulo ante noſtram aetatem editos, & iſtas, quas declamationes vocant , ut commeatu ab iis inſtructus habeas, quo in tempore abutaris , atque inde , tanquam e penu , depromas. Si vero etiam dicendum ſit, & argumenta quaedam praeſentes ſubiiciant , atque dicendi materiem ; quaecunque difficilia ſunt , facilia dicantur, & contemnantur, quaſi virile omnino nihil ipſi elegerint : tu vero nihil cunctatus dicito , quodcunque tandem verbum in linguam venerit , nihil curans iſta , ut primum , ſicut nempe*

περ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ᾽ ἐκεῖνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσὸν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἢν οὕτω τύχῃ, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ᾽ ἔπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. κἂν περὶ ὑβριστοῦ τινος, ἢ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἄν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ ἀεὶ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζευέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά· καὶ ἐπίπαστα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαν-

7 Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν) Ταῦτα πάντα παρ᾽ Ἡροδότῳ ἱστόρηται, ἡ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχη, Περσῶν μὲν Δάτιδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλλίμαχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἱστήκει ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθοι αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλησπόντου ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἄθω διόρυξις, ἵν᾽ ἡ θάλασσα εἰσρυεῖσα πλωτὸν ἀπεργάσαιτο τὸν ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεσι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

primum eſt, ſuo tempore dicas, & ſecundum poſt hoc, & poſt illud tertium: ſed quod ſubierit primum, primum dicatur; ac ſi ita uſu veniat, fronti ocrea circumdetur, & galea cruri. Verum inſta, & verba continua, & modo ne tace. Et ſi de ſtupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur & Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon & Cynaegirus, ſine quibus nihil fiat: & ſemper navigetur Athos, & pedibus tranſeatur Helleſpontus, tegaturque ſol a ſagittis Perſicis, & fugiat Xerxes, & Leonidas in admiratione ſit, & legantur ſanguineae Othryadis literae, & audiantur Salamis, & Artemiſium, ac Plataeae. Multa haec ſunto & crebra: tum adſperſa pauca illa nomina in ſummo quaſi natent, & ſlorum inſtar praeniteant:

θείτω, καὶ συνεχὲς τὸ ἄττα καὶ τὸ δήπουθεν, κἂν μηδαμοῦ αὐτῶν δέῃ· καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκῆ λεγόμενα. Ἢν 19
δέ ποτε καὶ ᾆσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ᾀδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. κἂν ποτε ἀπορήσῃς πράγματος ᾠδικοῦ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωκέναι οἴου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἴμοι τῶν κακῶν, πολλάκις· καὶ ὁ μηρὸς πατασσέσθω, καὶ λαρύγγιζε, καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε μεταφέρων τὴν πυγήν. καὶ ἢν μέν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει, καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς· ἢν δὲ ὀρθοὶ ἑστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἔξοδον ἕτοιμοι, καθέζεσθαι κέλευε, καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως δὲ καὶ τὸ 20
πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρξάμενος, ἢ καί, νὴ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας γάμων, ἢν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ

7 Καὶ μηρὸς πατασσέσθω) Οὐχ ᾤμην ταυτὶ τὸ μιαρὸν καὶ κατάπτυστον ἔργον τὸ τὸν μηρὸν πατάσσειν, ἀρχαῖον εἶναι. V.

ibid. Κελάρυζε) Λαρύγγιζε. V. Inverte. In altero *Voſſ.* hoc Scholion plenius legitur ſic: Λαρύγγιζε) Λαρυγγίζειν τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργότερον τῷ λάρυγγι χρῆσθαι. Sequebantur ibid. quinque alia Scholia ad 2 *Ver. Hiſt.* pertinentia, quae eo retulimus.

perpetuumque ſit illud ἄττα, *atque* δήπουθεν, *licet nuſquam illis ſit opus: pulchra enim ſunt, etiam cum dicuntur temere. Si vero aliquando etiam cantandi tempus eſſe videatur, cantentur omnia & fiant cantilena. Et ſi quando non habeas, quod cantari aptum ſit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam tibi harmoniam exiſtima. Atque illud hei malorum! frequens eſto, & percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuntia, & ſcreatu verba diſtingue, & inter agendum fluctuante podice ingredere. Et ſi te non laudent, indignator illis, & maledicito: ſin pudore quodam ſtent ſuſpenſi, ad abeundum parati, aſſidere illos iubeto, atque in univerſum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto initio, aut, per Iovem, a Deucalionis & Pyrrhae nuptiis, ſi vi-*

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἳ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἢν δὲ καὶ λέγωσί τι, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾷν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ φωνὴν, καὶ βάδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπῖδα, καὶ τὸ ἄττα σου ἐκεῖνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἱδρῶτα ὁρῶντες, καὶ τὸ ἆσθμα, οὐχ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψῃς, ἢ σκεψάμενος
21 παρέλθῃς. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν ἀεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἴσθοιντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὑρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συνᾴδοντα. ταῦτα μὲν

deatur, ad illum, qui nunc eſt ſtatus rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: ſi quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & inceſſum, & inambulationem, & cantillationem, & crepidam, & illud tuum ἄττα *admirabuntur, ac viſo ſudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem eſſe. Inprimis vero etiam illa extemporalitas excuſationem non parvam praeſtat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam ſcribas, aut poſt aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in iſta enim aperte deprehendaris. Amici autem ſemper plaudant pedibus, & mercedem ſolvant coenarum, ſi quando labare te ſentiant, praebentes manum, & inter moras laudationum inveniendi quid dicas occaſionem ſuppeditantes. Nam illud quoque tibi curae ſit, chorum tibi tuum uti habeas, qui concinat.*

σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυφορείτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφης μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἢν τις ἐντύχῃ, θαυμάσια ὑπὲρ σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθὴς γίγνου αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἕνα ἴσως μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὃ δὲ μέ- 22
γιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκιμεῖν ἀναγκαιότατον, ὀλίγου δεῖν παρέλιπον, ἁπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ ἢν μέν τις καλῶς εἴπῃ, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δεικνύειν δοκείτω· ἢν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω ἐπιλήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρὴ, ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπησάντων ἁπάντων, ξένον τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιᾷν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσῃς δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γὰρ, μηδ᾽ ἀναστῇς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δὶς τὸ πλεῖστον· ὑπομειδία

Haec quidem obſervanda tibi in ipſis orationibus. Poſt ea vero prodeuntem te deducant, ſuo tectum ſatellitio, & de his, quae dixiſti, diſputantem. Et ſi quis forte fiat obviam, admiranda de te dicito, & ſupra modum te ipſe lauda, ut gravis ei ſis: Quid enim ad me ille Paeanienſis? *&*, Ad unum forte veterum mihi certamen eſt? *& id genus alia. Quod autem maximum, & ad famam parandam in primis neceſſarium, fere praetermiſiſſem. Quicunque dicunt, eos deride. Et ſi quis bene dixerit, aliena, non ſua, proferre videatur: ſi feratur mediocriter, reprehenſione digna ſint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredere; facit enim te conſpicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam laudationem ſubiicere memento, quae aures praeſentium advertat & offendat, ut nauſeent omnes ad verborum inſolentiam, & aures obturent. Neque vero manum ſaepe ad laudandum moveas, vile enim id eſt: neque aſſurgas, niſi ſemel forte aut bis ad ſum-*

δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θαῤῥεῖν· ἡ τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρόχειρον, καὶ ὅρκος ἐπ' ἄκροις ἀεὶ τοῖς χείλεσι, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε ἀοίδιμον ἐν βραχεῖ καὶ περίβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερὰ καὶ τὰ ἔξω.
23 Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε, κἂν μὴ ποιήσῃς, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμμάτια ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλε, καί σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο ἀνοίσουσιν οἱ πολλοὶ, ὡς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυναικωνίτιδος εὐδοκιμοῦντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθῇς, κἂν πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐρᾶσθαι δοκοίης· καὶ ταῦ-

mum. Subride autem frequenter, & oſtende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem ſunt reprehendendi occaſiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum eſt: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promtu, & iusiurandum in extremis ſemper labiis, & invidia contra omnes, & odium, & maledicentia, & calumniae probabiles. Haec celebrem te brevi & conſpicuum facient. Atque talia ſunto, quae extra ſunt & apparent. In privato autem facinora omnia committere tibi decretum ſit, aleatorem eſſe, inebriari, libidinari, moechari, gloriarique, etſi non feceris, idque apud omnes dicere, & literulas oſtendere ſcriptas a mulieribus. Etenim pulcher eſſe velle debes, & hoc agere, ut mulieres ſtudioſe videantur te ſectari. Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quaſi ea cauſa in ipſa quoque gynaeconitide gratioſus ſis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi pudori ſit, etſi a viris alterius rei cauſa amari videa-

τα γενειήτης, ἢ καὶ, νὴ Δία, φαλακρὸς ἤδη ὤν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἢν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἡ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοίσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκεῖνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετείτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὁπόσα ἂν δύνηται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἢν πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσῃς. πάντα αὐτή γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφέσθω. Ἢν ταῦτα, ὦ παῖ, 24

re, idque barbatus cum iam ſis, aut, ita me Iuppiter, calvus. Sed ſint, qui etiam hac ipſa cauſa ſemper tecum ſint. Si vero non ſint, ſervi certe ſufficient. Multa enim ex hac etiam re commoda facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impudentia atque audacia. Vides, ut loquaciores ſint mulieres, & abunde maledicant, ac ſupra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, praecelles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime ſane per omnia; ſi vero minus, omnino quidem illa... Ipſum vero os tibi ad omnia hiet facile, & miniſtret lingua cum ad ſermones, tum ad alia, quaecunque poterit. Poteſt autem non ſoloeciſmos tantum committere aut barbariſmos, neque nugari ſolum, aut peierare, aut maledicere, aut calumniari, ac mentiri; ſed noctu aliud quoque ſubire miniſterium, inprimis ad multos adeo amores ſi non ſufficias. Omnia quidem illa norit, & nativa magis fiat, neque quidquam averſetur. Haec ſi, puer, diligenter edidiceris, potes vero;

καλῶς ἐκμάθῃς, (δύνασαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θαῤῥῶν ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακρὰν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δὲ οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεῖ παρέσται σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ ἐμὲ, ὃς πατρὸς μὲν ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ Ξόϊν καὶ Θμοῦϊν δεδουλευκότος, μητρὸς δὲ ἀκεστρίας, ἐπ᾽ ἀμφοδίου τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδόκιμος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥᾴστην οὖσαν κατεῖδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γάρ μοι, ὦ φίλη Ἀδράστεια, πάντα ἐκεῖνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποθεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ᾽ ἤδη τοῖς Διὸς καὶ

13 Ὦ φίλη Ἀδράστεια) Δαίμων ἡ Ἀδράστεια παρ᾽ Ἕλλησι τοῖς μεγάλα καυχωμένοις ἐπιφυομένη. ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ μιαρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὥσπερ ἐκμειλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνευφήμησε νῦν οὕτως αὐτὴν, ἤτοι ἐπεβοήσατο. V.

15 Ἀλλ᾽ ἤδη τοῖς Διὸς) Ἐντεῦθεν ἀναντίῤῥητον ἤδη ὡς Πολυδεύκην διασύρει ὁ παρὼν λόγος, εἴγε Κάστορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λήδας, ᾧ οὗτος ὁμώνυμος ὁ διασυρόμενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

neque enim quidquam eſt in illis difficile: confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tempore optimum te Rhetora & nobis ſimilem redditum iri. Quod ſequitur, non opus eſt uti ego dicam, quot brevi bona a Rhetorice affutura tibi ſint. Vides enim me, qui ignobili patre natus ſim, & ne pure quidem libero, ut qui ultra Xoin & Thmuin ſervierit, matre autem ſarcinatrice triviali. Ipſe vero, qui forma viderer eſſe non omnino contemnenda, primo ſolorum alimentorum pretio fui cum amatore miſero atque avaro. Cum autem viderem, hanc viam eſſe facillimam, eamque emenſus in ſummo iam eſſem, (aderant mihi enim, parce, cara Adraſtea! praeſidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, inſcitia, impudentia) primo quidem non amplius Pothinus nominor,

Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι· ἔπειτα δὲ γραῒ συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμην πρὸς αὐτῆς, ἐρᾶν προσποιούμενος γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος, τέτταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλά γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμην τὸν ἆθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ φιλήματα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίει ὁ λιμός. εἶτα ὀλίγου δεῖν, κληρονόμος ὧν εἶχεν ἁπάντων κατέστην, εἰ μὴ καταρατός τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὡς φάρμακον εἴην ἐπ' αὐτὴν ἐωνημένος. Ἐξωσθεὶς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδοὺς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνούμενος. καὶ ἡττῶμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς δελέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἁπάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πο-

ſed iam Iovis & Ledae pueris cognominis factus ſum. Deinde adiunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alebar, amare dum ſimulo mulierem ſeptua enariam, dentes adhuc quatuor habentem reliquos, auro revinctos & ipſos. Verumtamen paupertatis cauſa laborem ſuſtinui, cum frigida illa de capulo oſcula ſuaviſſima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres conſtitutus eſſem, quae habebat, omnium, niſi ſervus exſecrabilis indicaſſet, venenum a me, quod illi darem, eſſe emtum. Praeceps igitur eiectus, neceſſariis tamen ne ſic quidem carui. Sed Rhetor eſſe videor, & in iudiciis probandum me praebeo, praevaricans ſaepe, & iudicum corruptionem imprudentibus pollicens. Et plerumque cauſa equidem cado: ſed palmae tamen in ianua virides, in coronam plexae. Illa enim ad infelices eſca utor. Sed id ipſum quoque, quod odio ſum omnibus, & quod inſignis ſum ob

λὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ τοῦτον ἐκεῖνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, οὐ μικρὸν ἔμοι γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νὴ τὴν πάνδημον, πολὺ πρότερον ἐμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν ἐμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος.
26 Εἶεν· ὁ μὲν γεννάδας εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἢν πεισθῇς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρεῖναι νόμιζε οἶπερ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν· καὶ οὐδέν σε κωλύσει ἑπόμενον τῷ νόμῳ ἔν τε τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμεῖν οὐ γραῦν τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκεῖνο πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός· ἐγὼ δὲ (ἀγεννὴς γὰρ καὶ δειλός εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν

3 Νὴ τὴν πάνδημον) Τὴν Ἀφροδίτην φησί. ὄμνυσι δὲ ταύτην νῦν, ἢ διὰ τὴν προηγησαμένην αἰσχρότητα τῆς γραὸς, ἢ διὰ τὸ ἀναιδές. ἐπεὶ καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχουσιν αἱ πόρναι, ὃ μιμεῖσθαι καὶ αὐτὸς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκει. V.

4 Καὶ χάριν) Γράφεται καὶ χάριν οὐ σμικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς. V.

morum perverſitatem, & prius etiam orationis, quodque digito oſtendor, atque ipſe princeps in omni malitia dicor, non parvum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo prius ipſe mihi praecepi, eaque ratione gratiam mihi non parvam conciliavi. Sint *iſta ſatis!* Generoſus ille poſt haec dicta tacebit. Tu vero ſi dictis ab illo moveare, etiam adeſſe te puta, quorſum venire initio deſiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi *illi* obſecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud multitudinem, & amabilis ſis, ducaſque non anum quandam comicam, ut tuus ille legislator & magiſter, ſed mulierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat de te dicere, te Platonis illo volucri curru vectum ferri, quam ipſum de Iove *dicere decuit*. Ego vero, ignavus enim

τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμβολος ὢν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι. ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κεκρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥᾴστην καὶ πρανῆ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

& timidus ſum, de via vobis decedam, & deſinam Rhetoricen ſectari, qui conſiliis ad eam *obtinendam* veſtris uti non poſſim. Vel potius iam deſii. Itaque ſine pulvere praedicandos vos atque admirandos praebete, illud ſolum recordati, non celeritate vos veſtra viciſſe, qui velociores iudicati ſitis, verum quod facillimam & declivem viam elegiſtis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

1 ΤΥΧ. ἜΧΕΙΣ μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτούς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιοῦσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδη, ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὶν, οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην, ὁπόσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὁπόσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς,

10 Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Ἀντὶ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἠρόμην. V.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

Tych. POTESNE mihi, Philocles, dicere, quid ſit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipſi gaudeant, cum nihil ſani dicunt, & narrantibus talia maxime attendant?

Phil. Multa ſunt, Tychiade, quae cogunt homines quoſdam mendacia dicere, utilitatis ſuae reſpectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot uſus alicuius cauſa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni ſunt, qui vel hoſtes deceperunt, vel ad ſalutem tali remedio in malis uſi ſunt,

οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τήν τε αὑτοῦ ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἑταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, φημὶ, οἳ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἡδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ᾽ οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἦ που κατανενόηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς 2
ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ᾽ οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χείριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγώ σοι δείξαιμι, συνετοὺς τἄλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἑαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ φιλοψευδεῖς

4 Περὶ πολλοῦ) Ἀντὶ τοῦ περὶ πλείονος. G.

12 Εἴ γε τὸ χείρ.) Αὐτὸς καθ᾽ ἑαυτοῦ κόνιν ἅμα ταῦτα διεξιών. V.

qualia etiam Ulyſſes multa fecit, dum vel ſuam vitam redimeret, vel reditum ſociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter neceſſitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, & nulla cauſa neceſſaria in ea verſantur. De his ſcire velim ego, cuius boni cauſa hoc faciant.

Phil. Numquid noſti tales quoſdam, quibus inſitus ſit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem ſunt tales.

Phil. Quid ergo aliud cauſae illis eſſe, quam amentiam, dicendum eſt, quod verum non dicunt, quando quod peſſimum eſt pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil eſt: quandoquidem plurimos ego tibi oſtenderim, prudentes alioqui, & admirabili ſapientia, neſcio quomodo illo malo captos & mendaciorum ſtudioſos,

ὄντας, ὡς ἀνιᾶσθαί με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιοὺς πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων, τοὺς ποιητὰς, καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾷν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διϊκνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὁπόταν οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἅδου πᾶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς δι᾽ ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις ἐς ὄρνεον ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαίρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκο-

14 Καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις) Ὡς Πρόκνη καὶ Φιλομῆλα καὶ Καλλιστώ. ἡ μὲν εἰς ἄρκτον· Πρόκνη δὲ καὶ Φιλομῆλα εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι. V.

adeo ut male me habeat, ſi tales viri, optimi *reliqua* omnia, tamen gaudent ſeque & illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet, Herodotum, & Cteſiam Cnidium, & ante hos, poëtas, Homerumque adeo ipſum, viros celeberrimos, ſcripto uſos mendacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores ſuos deceperint, ſed ad nos etiam mendacium ſucceſſione quadam, verbis verſibuſque pulcherrimis commendatum, pervenerit. Itaque ſaepe ſubit illorum vicem pudere, cum Coeli caſtrationem & vincula Promethei enarrant, & ſeditionem Gigantum, & totam inferorum tragoediam, & ut propter amorem Iuppiter ſit taurus vel cycnus factus, & ut ex muliere in avem aut urſam aliqua mutata ſit. Ad haec vero Pegaſos, & Chimaeras, & Gorgones, & Cyclopes, & quae ſunt ex eo genere, abſurdae omnino & porten-

τα, καὶ τεράστια μυθίδια, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνά-
μενα, ἔτι τὴν Μορμὼ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. Καί- 3
τοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι,
πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρῆτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύον-
τες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς
γῆς ἀναδοθῆναί φασι, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ
τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ
σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφεως ὀδόντων,
Σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὃς δ᾽ ἂν
οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι,
ἀλλ᾽ ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροίβου τινὸς, ἢ
Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλά-
σαι διὰ τοῦ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα

12 Ταῦτα Κοροίβου τινὸς) Ὁ μὲν Κόροιβος μωρός τις ἀπομνημονεύεται ἄνθρωπος· καὶ οὕτως, ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἂν ἑλέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ, διὰ τὸν εἰς τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον. καὶ οὕτως ἐχόμενον τοῦτον παρθενεύειν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηψαμένης, τὸ ἄρθρον ὀδύνῃ συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τότε τοῦ γάμου γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μωρὸς καὶ αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχειρῶν. V.

toſae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Larvam Lamiamque metuunt. Quamquam poëtarum forte tolerabilia fuerint *mendacia.* Quod vero iam civitates & gentes multae, communiter, & publice, mentiuntur, quî non ridiculum? Si Cretenſes, Iovis ſepulcrum oſtendentes, non erubeſcunt, Athenienſes vero Erichthonium de terra exſtitiſſe aiunt, primoſque homines, olerum inſtar, de Attico ſolo enatos: multo hi quidem ſpecioſius, quam Thebani, qui de ſerpentis dentibus Spartos [*ſativos*] quoſdam germinaſſe narrant. Si quis vero haec tam ridicula non putet vera eſſe, ſed, iis prudenter examinatis, Coroebi cuiuſdam aut Margitae iudicet, credere, aut Triptolemum per aëra vectum alatis draconibus, aut Pana veniſſe ex

ἥκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ Ὠρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4 ΦΙΛ. Ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταὶ, ὦ Τυχιάδη, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὂν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, οὗπερ μάλιστα δέονται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρας ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσῃ λιμῷ τοὺς περιηγητὰς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τἀληθὲς ἀκούειν ἐθελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

5 ΤΥΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἥκω σοι

Arcadia auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius & amens illis videri ſolet, qui manifeſtis adeo & veris rebus fidem neget. Eo uſque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, & civitates veniam conſequantur; alteri ſuavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, ſuae ſcriptioni admiſcentes, qua ſcilicet maxime, ad auditores ſuos opus habent: Athenienſes vero ac Thebani, & ſi qui alii, auguſtiores talibus *commentis* reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabuloſa iſta, nihil prohibuerit fame eorum monſtratores perire, cum ne gratis quidem hoſpites audire verum velint. At qui nulla tali cauſa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte iſtuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi ad-

τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας· μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιὼν ᾠχόμην, οὐ φέρων τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλά με ὥσπερ αἱ Ἐριννύες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω βαθὺν πώγωνα καθειμένος, ἑξηκοντούτης ἀνὴρ, ἔτι καὶ φιλοσοφίᾳ ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρὼν, οὐχ ὅπως αὐτός τι τολμῆσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλείστοις, παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης

ſum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabuloſis auditis, vel potius in media eorum enarratione, diſceſſi, qui ferre egreſſam modum licentiam non poſſem. Sed tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentoſa multa & abſurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates eſt, neque quiſquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo barbam ſubmiſerit, hominem ſexagenarium, & in philoſophia diu verſatum, vel ſuſtinere poſſe, ut audiat alium ſe praeſente mentientem, nedum ut ipſe tale quid audeat.

Tych. Nempe neſcis, ſodalis, qualia dixerit, quomodo fidem illis facere ſtuduerit, quomodo deieraverit ad pleraque, pueros etiam ſuos (*per quorum caput iuraret*) interponens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem: iam quidem furere hominem, & mente non conſtare; nunc,

ὢν, ἄρα τοσοῦτον χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγεῖτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδη; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ἥν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πώγωνι ἔσκεπεν.

6 ΤΥΧ. Εἴωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, φοιτᾶν πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἑταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἕωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, κἀκεῖνον ἴδοιμι, (ἠγνοήκειν γὰρ ὡς νοσοίη) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὑρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθὼς) ἄλλους δὲ συχνοὺς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκὸς, καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς

3 Πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδη) Τὴν Ἑστίαν εἰς ὅρκον παρέλαβεν, ὡς κάτοικον αὐτοῦ πυνθανόμενος, καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.

impoſtorem eſſe, ac tamdiu me fugiſſe, qui leonina pelle ſimium tegeret ridiculum; adeo abſurda narrabat.

Phil. Quaenam iſta? per ego te Veſtam *rogo*, Tychiade. Volo enim ſcire, ecquam ſub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad illum, ſi valde otioſus eſſem. Hodie vero cum Leonticho convento mihi opus eſſet, qui meus, ut noſti, ſodalis eſt, audiſſemque ab eius puero, mane abiiſſe ad Eucratem, ut aegrotantem viſeret; utriuſque cauſa, ut *nempe* & Leontichum convenirem, & viderem ipſum, ignarus aegrotum eſſe, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paulo ante, uti dicebant, diſceſſiſſet: ſed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, & Stoicus Dinomachus, atque Ion: noſti illum, qui Platonicarum

Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἵους ἄνδρας σοι φημὶ, πανσόφους, καὶ παναρέτους; ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρείαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾷον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ῥεῦμα γὰρ, ἐς τοὺς πόδας αὖθις αὐτῷ κατεληλύθει. καθέζεσθαι οὖν με παρ᾽ αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἠρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικὸν, ὁπότε εἶδέ με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τὶ, μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον· κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι,

4 Καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας) Haec *V.* Forſan ut reſtitueret integritati textum: Scholii vero nihil. *Solan.*

diſputationum cauſa admirationi eſſe poſtulat, tanquam qui ſolus accurate ſententiam viri perceperit, & interpretari poſſit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, ſapientia omni & virtute praeditos, quodque caput rei eſt, de unaquaque ſecta, venerabiles omnes, ac tantum non adſpectu ipſo terribiles. Inſuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi cauſa, puto, advocatus. Ac iam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio enim iterum in pedes illi deſcenderat. Igitur aſſidere me apud ſe in lectulo iuſſit Eucrates, ſubmiſſa paulum ad infirmitatem ſignificandam voce, cum me vidiſſet, quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid dicentem, in ipſo ingreſſu audirem. Et ego, ſumma cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excuſatione illa vulgari prolata, me morbum ipſius ignoraſſe, audito au-

7 ἐκαθεζόμην πλησίον. Οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, φησὶ, τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγάλης, οὕτω φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδήσειεν εἰς δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, εἶτα περιάψειε περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὠκὺ γὰρ ἡ ἔλαφος, καὶ ἔῤῥωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαὶ, μεγάλα δύναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας ἐπῳδῆς ἑκάστῳ. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς, ἦδ᾽ ὃς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὠκὺ ἔλαφος. ἔναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα,

tem, curſim ſtatim veniſſe, prope illum aſſedi. Illi forte iam de morbo partim dixerant, partim adhuc diſputabant, inſuper vero etiam curationes unuſquiſque nonnullas ſubiiciebant. Nam Cleodemus, *ſi ergo*, inquit, *ſiniſtra aliquis humi tollat dentem muſtelae, ita uti dixi interſectae, & excoriati modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cruribus, ſtatim ceſſat dolor. Non leonina*, inquit Dinomachus, *audivi equidem, ſed cervae virginis & nondum initae: & probabilior ſic res eſt: celere enim cerva & robuſtum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius & manus dextra, & pili de barba recti, multum valeant, ſi quis cum ſuo quodque carmine adhibere poſſit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipſe quoque*, inquit Cleodemus, *ita olim putabam, cervae oportere pellem eſſe, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir*

μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἱροῦσιν αὐτὰς διώκοντες. ἐπῄνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ 8
δὲ, οἴεσθε γὰρ, ἔφην, ἐπῳδαῖς τισι τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον διατρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπισταίμην τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς φρονῶν ἀντείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρὸς Ἀντίγονος ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάλαι γὰρ ἠμελεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξιῶν τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἴνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ ὅλως ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος, ὑπομειδιῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδη; ἄπιστον εἶναί σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαί τινας ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι γε ἦν δ᾽ ἐγώ· εἰ μὴ

7 Κατεγνωκότες μου) Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἄνοιαν. αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῶς. V.

ſapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociores eſſe leones cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam perſecuti. Laudabant praeſentes Libyn, qui recte dixiſſet. At ego, *Putatis enim*, dicebam, *incantationibus quibuſdam talia ſedari, aut rebus extra appenſis, cum tamen intus habitet malum?* Ridebant in hoc ſermone meo, ac manifeſtum erat, condemnari ab illis multam meam inſcitiam, quando neſcirem, quae eſſent manifeſtiſſima, ac de quibus nemo ſanus contradiceret, quaſi non ita ſe haberent. Verumtamen Antigonus Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim, puto, negligebatur, qui auxilium de arte ſua afferre vellet Eucrati, & vino illum abſtinere iubens, & veſci oleribus, & in univerſum de contentione remittere. Cleodemus ergo ſubridens, *Quid ais*, inquit, *Tychiade? Incredibile tibi videtur, quaſdam exſiſtere e talibus utilitates ad morbos? Mi-*

πάνυ τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς εἴην, ὡς πιστεύσειν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἔνδοθεν ἐπεγείρουσι τὰ νοσήματα μετὰ ῥηματίων, ὡς Φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐνεργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ' οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἢν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα ἐνδήσῃ τις ἑκκαίδεκα ὅλας μυγαλᾶς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγηδόνων,
9 ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ αὑτοῦ δέρματι. Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερόμενα. καί μοι δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἑρπετῶν τὰς καταθέλξεις, καὶ βουβώνων ἰάσεις, καὶ τἄλλα ὁπόσα καὶ αἱ γρᾶες ἤδη ποιοῦσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δή ποτε οὐχὶ ταῦτα οἰήσῃ γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ, ξυμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἥλῳ, φασὶν, ἐκκρούεις

17 Καὶ ἥλῳ -- τὸν ἧλον) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πιστουμένων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἴρηται τῷ λίνῳ λίνον συνάπτεις. V.

hi vero, inquam; *niſi omnino pituita plenus mihi ſit naſus, ut credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus, morbos excitantibus, cum voculis quibuſdam, ut dicitis, praeſtigiiſque operoſa eſſe, & ſanationem, ſi appendantur, immittere? Enimvero hoc non contigerit, neque ſi quis in pelle de Nemeaeo leone ſedecim totas muſtelas deliget. Ego enim leonem ipſum ſaepe claudicantem prae dolore in integra ſua pelle vidi. Omnino nimirum idiota es*, ait Dinomachus, *neque talia diſcere curaſti, quemadmodum, cum morbis adhibentur, proſint: ac videris mihi ne manifeſtiſſima quidem iſta recipere, febrium intermittentium depulſiones, & ſerpentium mulcedines, & tumorum inguinalium ſanationes, & reliqua, quae iam & anus faciunt. Si vero illa fiunt omnia, quidni & iſta putabis fieri a ſimilibus? Ea, quae non conſequuntur*, inquam, *concludis, Dinomache, & clavo, quod*

τὸν ἧλον. οὐδὲ γὰρ ἃ φῂς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης
δυνάμεως γιγνόμενα. ἢν γοῦν μὴ πείσῃς πρότερον ἐπά-
γων τὸν λόγον διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε πυρε-
τοῦ, καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ
ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δρα-
πετεύοντος, ἔτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σύ 10
μοι δοκεῖς, ἦδ᾽ ὃς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐ-
δὲ θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἴει τὰς ἰάσεις οἷόν τε
εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ᾽
ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κωλύει γὰρ οὐδὲν, καὶ θεῶν
ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς
σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ εὖ ποιοῦσι τοὺς κά-
μνοντας, ὑπὸ φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνιστάντες. ὁ γοῦν
Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἤπια φάρμα-
κα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας
καὶ μυγάλας περιάπτοντες. Ἔα τοῦτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ 11
δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγήσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον

aiunt, clavum eiicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia fieri manifeſtum eſt. Niſi enim prius eo converſa diſputatione perſuaſeris, quomodo fieri iſta poſſint, metuente febri aut tumore, vel divinum nomen, vel ſermonem Barbaricum, & propterea de inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles ſunt fabulae. Videris tu mihi, ait Dinomachus, *talia qui dicas, neque Deos credere, ſi quidem non putas fieri poſſe, ut per divina nomina ſanationes contingant. Illud quidem,* inquam, *noli dicere, vir optime. Nihil enim prohibet, etiamſi Dii ſunt, tamen talia eſſe mendacia. Ego vero & colo Deos, & curationes illorum video, & quae bene faciant laborantibus, quos medicamentorum & medicinae opera reſtituant. Aeſculapius enim ipſe, eiuſque filii, medicamentis bonis miſcendis ſanabant aegrotos, non leonibus muſteliſque alligandis. Omitte iſtum,* inquit Ion. *Ego mirabile quiddam vobis enarrabo. Adoleſcentulus eram circa quatuor & decem*

ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἧκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπελουργὸν, ἐῤῥωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικὸν, ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι, καὶ καταδῦναι αὖθις ἐς τὸν φωλεὸν, τὸν δὲ οἰμώζειν, ἀπολλύμενον ὑπ᾽ ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαν ἑωρῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ᾠδηκότα, πελιδνὸν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, Θάῤῥει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὥς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἧκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαν, ἐπῳδῇ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας

ſere annos. Venit autem aliquis patri nuntians, Midam vinitorem, robuſtum cetera ſervum, & efficacem, pleno foro a ſerpente morſum, iacere iam putreſcente crure. Deliganti enim palmites, & palis applicanti, adrepentem viperam, morſu appetiiſſe pollicem, ac ſubito ſuam rurſus cavernam ſubiiſſe: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Midam videbamus ipſum in grabato afferri a conſervis, totum tumoribus inflatum, luridum, putreſcentem iam, quod oculis cerneres, aegre adhuc ſpirantem. Triſti autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, *inquit,* ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, ſtatim arceſſo, qui ſanabit hominem. *Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, reſtituit Midam, carmine quodam eiiciens de corpore venenum, cum alligaret inſuper pedi illius lapidem, quem*

παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν
ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμ-
ποδα, ἐφ᾽ οὗ ἐκεκόμιστο, ᾤχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών.
τοσοῦτον ἡ ἐπῳδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλίτης ἐκεῖνος λίθος.
Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ 12
τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἕωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα ἐκ βίβλου
παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας
τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρὶς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ
ἐντὸς τῶν ὅρων. ἧκον οὖν ὥσπερ ἑλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπῳ-
δὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερά-
σται, καὶ ἀκοντίαι, φρῦνοί τε, καὶ φύσαλοι· ἐλείπετο
δὲ εἷς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξερπύσαι
μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ
μάγος, οὐκ ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ᾽ ἕνα τινὰ τῶν
ὄφεων τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἔπεμψεν
ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἧκε κἀκεῖνος. ἐπεὶ δὲ
συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ

de columella ſepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortaſſis mediocre videatur: quamquam ipſe Midas, ſublato, in quo portatus fuerat, grabato, diſcedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit & ille lapis de ſepulcro. At ille alia quoque patravit vere divina. In praedium enim cum abiiſſet, mane, pronuntiatis ex veteri libro ſanctis ſeptem nominibus, loco per ſulphur & facem tribus circuitibus luſtrato, quotquot intra fines illos fuerant ſerpentes eiecit. Veniebant igitur velut tracti ad incantationem angues multi & aſpides, & viperae, ac ceraſtae, & iaculi, & rubetae ac bufones. Remanſerat draco unus vetulus, qui prae ſenio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens non fuerat. At Magus negat omnes adeſſe, atque unum ſerpentium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et venit paulo poſt iſte etiam. Cum vero congregati eſſent, afflavit

δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ φυσήματι.
13 ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφις, ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἆρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα ἤδη, ὡς φὴς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεῖνος, ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα, (ᾤμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) ὅμως ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ ἐνικήθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα, ἦδ' ὃς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ

7 Δυνατὸν πιστεῦσαι) Γραι. δυνατὸν γίγνεσθαι. G. 15 Καρβαντίνας) Καρβαντῖναι τὰ τραχέα καὶ ποιμενικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας φασίν. V.

illos Babylonius: at illi confeſtim ab illo ipſo flatu, nobis admirantibus, combuſti ſunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, *ſerpens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem vetulum, ut dicebas? an ille ſcipione nixus ingrediebatur? Tu quidem ludis,* Cleodemus inquit: *ego vero & ipſe magis etiam, quam tu, incredulus circa talia cum eſſem, (fieri enim nullo modo poſſe putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volantem vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut dictitabat, ex Hyberboreis, credidi, & diu reluctatus tandem vinci me paſſus ſum. Quid enim facerem, qui viderem illum, ſudo die, per aërem ferri, ſuper aqua incedere, per ignem tranſire otioſe & gradatim? Tu haec,* inquam ego, *vidiſti, Hyperboreum hominem volare, & ſuper aqua incedere? Ego vero,* inquit, *calceatum quidem crudo corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid di-*

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἑώλους ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριστὰς, καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν 14
ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαινέτου θυγατρός. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρῆτο πρὸς τοὺς λόγους· καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπησχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὃς καὶ ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμηχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεῖνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα· (ἔδει γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἑκκαίδεκα δὲ εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ

7 Δημαινέτου) Γράφεται καὶ Δημέου. V.

cere opus eſt, quae oſtendit, immittendis amoribus, daemonibus evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipſa Hecate manifeſto ſiſtenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vobis; quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum, patre vix mortuo, adiiſſet hereditatem, amore captus eſt Chryſidis Demaeneti filiae. Me autem philoſophiae tum magiſtro utebatur: ac niſi amor illum detinuiſſet, omnia iam Peripateticae ſcholae placita didiciſſet, qui duodeviginti annorum adoleſcens iam analyſi uteretur, & acroamaticos de natura libros ad finem uſque pertractaſſet. Attamen conſilii circa ſuum amorem inops, omnia mihi indicat. Ego vero, quod magiſtrum decebat, Hyperboreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praeſens minarum mercede interpoſita; oportebat enim ſtatim numerare aliquid ad ſacrificia: ſexdecim vero, ſi frui daretur Chryſide. Ille vero plenam cum ſervaſſet Lunam, (tum enim plerumque talia ſacra

ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυξάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα· ἠγανάκτει δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἐρᾷν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε ἀλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφὴν ἐπεδείκνυτο, εἶτα βοῦς ἐγένετο πάγκαλος, εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, Ἄπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ᾀδόντων. τότε δὴ ἥτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα

peraguntur) foſſa in ſubdivali domus depreſſa, circa mediam noctem evocavit nobis primo quidem Anaxiclem, patrem Glauciae, ante menſes ſeptem defunctum. Graviter autem ferebat ſenex amorem, atque iraſcebatur: denique vero tamen amare illi permiſit. Poſt vero Hecaten evocavit, quae Cerberum ſecum duceret, & Lunam detraxit, multiforme ſpectaculum, diverſamque prae ſe ſpeciem ferens. Primo quidem muliebrem prae ſe formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxiſſet parvulum Cupidinem, Abi, *inquit,* adduc Chryſidem! *Avolat lutum, nec ita multo poſt adſitit illa pulſans ianuam: & ingreſſa Glauciam amplectitur, ut quae ad ſummum furorem uſque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in coelum, & terram Hecate ſubiit, & reliqua ſpectra eva-*

ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδη, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπῳδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν εἴγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον· οὐχ ὁρῶ δὲ τίνος ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπῳδὴν ἡ γυνὴ, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἢν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφευγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργύριόν που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος

nuere, & emiſimus, circa ipſum fere diluculum, Chryſidem. Haec ſi vidiſſes, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, eſſe multa in incantationibus utilia. Recte, inquam, *mones. Crederem enim, ea ſi vidiſſem. Nunc autem venia, puto, parata eſt, ſi non ita acute, ut vos, videre talia poſſum. Verum enimvero, novi enim Chryſidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilemque & promtam, non video, quam ob cauſam opus habueritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipſaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipſos abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario ſpectris ingenio eſt. Nam illa ſi ſtrepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt; nempe & haec vos dicitis: haec autem argentum ſi qua tinniat, venit ad ſonum. Alioquin ipſum quoque Magum admiror, ſi, cum poſſit ipſe amari a ditiſſimis mulieribus, & ſolida ab illis talenta accipere, pro quatuor minis ſordidus homo Glauciam reddit*

ὤν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη
16 ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν ἡδέως ἂν ἐροίμην σε
τί περὶ τούτων φῄς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξᾴδοντες καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων σοφιστήν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ διαστρέφοντας, καὶ ἀφροῦ πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. ἐπειδὰν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἄνθρωπον· ὁ δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθείη, καὶ ἀπειλῶν, ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλανα, καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. οὐ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτά σε ὁρᾷν, ὦ Ἴων, ᾧγε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται,

amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, *qui fidem neges omnibus. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid ſentias, qui daemoniacos liberant terroribus, aperte adeo ipſa quoque ſpectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus eſt: ſed norunt omnes Syrum illum e Palaeſtina, talium curationum Sophiſtam: quot ille traditos ſibi cadentes ad Lunam, diſtorquentes oculos, ſpuma os repletum habentes, tamen ſuſcitat, & ſanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adſtat iacentibus, & interrogat, unde intraverint in corpus? ipſe quidem tacet aegrotus: reſpondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde ſit ipſe, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iſte adiuratione, &, ſi non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoſo. Non erat magnum,* inquam, *talia te videre, Ion, cui ipſae etiam ideae appareant, quas Pla-*

ἂς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος γὰρ 17
Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττόμην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλογον ὁρᾶν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἄραψ ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πεποιημένον, καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ κᾀμοὶ ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδη. καὶ πῶς ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῷ ἀνδρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάν- 18
τος, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτες φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρουσι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσειας ἂν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἁπάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάν-

to, pater veſter, oſtendit, evanidum ac tenue ſpectaculum, quantum ad nos, qui caecutimus. Nempe ſolus talia, Eucrates inquit, *vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones, noctu partim, partim interdiu? Ego vero non ſemel, ſed decies millies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero ob conſuetudinem inuſitatum nihil videre mihi videor: & nunc maxime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibulorum factum, & carmen me multorum nominum docuit: niſi forte nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo,* inquam, *non credam Eucrati Dinonis filio, ſapientiſſimo viro, & libere, quae ſibi videntur, & cum auctoritate, domi ſuae dicenti? Illud enim de ſtatua,* inquit Eucrates, *quod domeſticis omnibus quot noctibus apparet, & pueris, & adoleſcentibus, & ſenibus, illud igitur non ex me ſolo audias, ſed ex noſtris omnibus. De qua,* inquam,

τος; Οὐχ ἑώρακας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἑστηκότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὸν δισκεύοντα, ἦν δ' ἐγὼ, φὴς, τὸν ἐπικεκυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεστραμμένον εἰς τὴν δισκοφόρον, ἠρέμα ὀκλάζοντα τῷ ἑτέρῳ, ἐοικότα ξυναναστησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκεῖνον, ἦδ' ὃς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἓν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν, φημι, τὸν διαδούμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων, ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα ἕστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιῤῥέον εἶδες προγάστορα, φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἠνεμωμένον τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον, ἐκεῖνον λέγω,
19 Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νὴ Δί',

9 Πολυκλείτου γὰρ) Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ. καὶ πᾶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. V.

ſtatua? Non vidiſti, inquit, *ingrediens, in aula ſtans ſignum pulcherrimum, Demetrii opus, ſtatuarum humanarum artificis? Num diſcobolon*, inquam, *dicis, incurvantem ſe ad habitum emittendi iam diſci, reflexo vultu ad eam, quae diſcum attulit, paulum ſubmiſſo genu altero, ut in ipſo ſtatim iactu ſurrecturus una videatur? Non*, inquit, *illud, quandoquidem Myronis operum & ipſum eſt, diſcobolus, quem dicis. Neque illud iuxta ſtans dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum; iſtud enim Polycleti opus. Sed omitte, quae ſunt ad dextram introëuntium, in quibus Critiae Neſiotae opera ſtant, Tyrannicidae. Tu vero ſi quam vidiſti ſtatuam ad influentem aquam, ventre prominulo, calvam, ſeminudam amictu, cuius barbae pilos aliquot ventus videtur iactare, inſignes habentem venas, indiſcreta hominis ſimilitudine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Iovem,*

ἦν δ' ἐγὼ, εἶδόν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοις τὸ στῆθος. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὁπότε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἠπιάλου ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρὸς, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης· ἤ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνήρ· οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελώμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἴγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατὸν αὐτῷ; ἵλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριὰς, καὶ ἤπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὤν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὰν τάχιστα, ἔφη, νὺξ γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ' ᾗ ἕστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ᾄδοντι· καὶ οὐκ ἔστιν ὅντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν

4 Ἠπιάλου) Ἠπίαλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

inquam, *vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem & corollas aridas, cuius pectus bracteis inauratum eſt. At ego,* inquit Eucrates, *inauravi illa, cum me ſanaſſet, tertium idm febri querquera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Eſt; & noli irridere,* inquit Eucrates, *aut non ita multo poſt ille te vir ulciſcetur. Novi ego, quid poſſit iſta deriſa a te ſtatua. Aut non putas eiuſdem eſſe immittere, quibus velit, querqueras, ſi expellere poteſt? Propitia,* inquam, *ſit & placata virilis adeo ſtatua! quid igitur aliud quoque facientem, quicunque in domo eſtis, videtis? Cum primum,* inquit, *nox oritur, deſcendens de ſua baſi, in qua ſtat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque eſt, quem laeſerit: modo opus eſt, ut illi decedatur: ſic praeterit, nulla moleſtia afficiens*

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτὸς, ὥστε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφοῦντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδριὰς, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς ὁ τοῦ Μίνωος ᾖ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὦ Εὔκρατες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς φὴς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδη, μή σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὓς κατὰ τὴν νουμηνίαν ἑκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἠμύνατο, ὦ Εὔκρατες; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὑτοσὶ Τυχιάδης ἀπιστήσει. πολλοὶ, ἦ δ' ὃς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾶ πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα

7 Ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων) Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἄγαλμα εἰργάσατο περισκελὲς, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὼ πόδε ἀποτελούντων, πάρεσχε φήμην, ὡς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. V.

videntes. Quin etiam lavat ſaepe, & tota nocte ludit, ut ſtrepitus aquae exaudiatur. Vide ergo, dicebam, *ne non Pelichus ſit illa ſtatua, ſed Cretenſis Talus, Minois filius. Nam & ille aeneus erat Cretae circuitor. Si vero non ex aere, ſed ex ligno factus eſſet, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii eſſe opus, ſed unum de Daedali artificiis. Nam, ut ais, fugit de ſua baſi hic quoque. At tu vide,* inquit, *Tychiade, ne dicti te poſtea poeniteat. Novi ego, quid uſu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos ſingulis noviluniis ipſi offerimus. Graviſſima quidem oportuit evenire,* inquit Ion, *ſacrilego. Quomodo igitur ultus eſt illum, Eucrates? volo enim audire, etſi fidem vel maxime hic Tychiades negaturus ſit. Multi,* inquit, *oboli ad pedes illius iacebant, & nummi aliquot alii argentei ad femur ipſius cera agglutinati, &*

ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὁπόσοι δι' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς τις οἰκέτης, κατάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περισεσυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἠμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περίῄει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ φώρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἁλούς· οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιοὺς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἑκάστην, ὥστε καὶ μώλωπας ἐς τὴν ἐπιοῦσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶπτε, κἀμὲ, ὥσπερ τὸν Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὔκρατες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν

argenti bracteolae, votum cuiuſdam, aut ſanationis merces eorum, qui per ipſum febri erant liberati. Erat vero nobis ſervus e Libya, ſacer homo, equiſo. Hic auſus eſt noctu ſuffurari omnia illa, & ſuffuratus eſt, obſervato tempore, ubi deſcenderat ſtatua. Cum primum vero rediens cognovit, ſe ſpoliatum eſſe, Pelichus, vide quomodo ultus ſit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non poſſet, velut in Labyrinthum delapſus, dum die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis. Ac tum quidem deprehenſus plagas accepit non paucas. Non diu vero cum ſupervixiſſet, malus male periit, qui diceret, ſingulis ſe noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam poſtridie illius in corpore apparerent. Poſt haec, Tychiade, & Pelichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, *quamdiu quod aes eſt, aes erit, & opus*

εἰργασμένος ᾖ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ᾽ ἀνθρωποποιὸς ὢν,
οὔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πελίχου, ὃν οὐδὲ ζῶν-
21 τα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τούτοις Ἀντί-
γονος ὁ ἰατρὸς εἶπε· κἀμοὶ, ὦ Εὔκρατες, Ἱπποκράτης
ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπει-
δὰν ἡ θρυαλλὶς ἀποσβῇ, περίεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύ-
κλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλι-
στα ἐπειδὰν τὴν θυσίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ
ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γὰρ, ἦν δ᾽ ἐγὼ, καὶ
Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανα-
κτεῖ, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ᾽ ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ; ὃν
ἔδει ἀγαπᾷν, εἴ τις ἐναγίσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπι-
22 σπείσειεν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλήν. Ἄκουε τοίνυν,
ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ
ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος
ὄν· ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶν-

illud Demetrius Alopecienſis elaboraverit, non Deorum faber, ſed hominum ſtatuarius; nunquam ego ſtatuam Pelichi timuero, quem, neque ſi vivus mihi minatus eſſet, valde metuiſſem. Poſt haec Antigonus Medicus ait: *Etiam mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates eſt, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lampadis exſtinctum eſt, totam orbe domum circumit, perſtrepit, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit ianuam, praeſertim ubi rem ſacram differimus, quam ſingulis annis ei facimus. Poſtulat ergo,* inquam, *modo etiam Hippocrates ſacrificari ſibi, & indignatur, ſi non ſuo tempore opimis epuletur hoſtiis? Quem contentum eſſe decebat, ſi quis inferias illi mittat, aut libet mulſum, aut caput coronet. Audi ergo,* inquit Eucrates, *idque ſub teſtibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meri-*

τας ἀφεὶς τοὺς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῄειν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν· κἀγὼ εἴκαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόδ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τινος γενομένου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦσαν φοβερὰν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δᾷδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἔνερθεν ὀφιόπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερὴς τὸ βλέμμα, φημὶ, καὶ τὸ φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκειτο, εἱλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πήχεος

8 Ἡμισταδιαίαν) Πεντήκοντα ὀργυιῶν. V.

13 Περιέκειτο) Γράφεται, καθεῖτο. V.

diem operis, ſolus abii in ſilvam, cogitans interim aliquid & commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: & ego arbitrabar, Mnaſonem filium pro more ludere, & venatus cauſa in denſam ſilvae partem progreſſum. At illud non ita ſe habebat. Sed poſt paulo motu quodam terrae facto, & ſono, qualis eſt in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere ſtadii altitudine. Habebat vero facem etiam in ſiniſtra, & in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: ſupra autem Gorgoni ſimilis, vultu, inquam, & adſpectu horribili: & pro coma dracones erant, cincinnorum in modum circumiacentes, & implexi circa collum, quidam etiam in humeris ſpirarum in modum ſe volventes. Hic, *Videte,* inquit, *amici, quam inter narrandum perhorruerim!* & cum his verbis ſimul oſtendit Eucrates omnibus pilos in

23 τρίχας πᾶσιν, ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες ἀτενὲς, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἑλκόμενοι τῆς ῥινὸς, ἠρέμα προσκυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσσὸν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνενόουν μεταξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλ-
24 λα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὔκρατες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεοῦ πηλίκοι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦδ' ὃς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πιναρᾷ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγῖδα, ἥν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἴσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἑκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοὔδαφος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα

brachio horrentes a terrore. Ion igitur, & Dinomachus, & Cleodemus, hiantes atque intenti hominem audiebant, viri ſenes, qui naſo ſe trahendos praeberent; & tacite adorabant coloſſum plane improbabilem, mulierem dimidium ſtadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines & verſentur ſapientiae cauſa cum adoleſcentulis, & multis admirationi ſint, qui tamen ſolo capillitio cano & barba diſtent a puerulis, quibus ipſis ceteroqui facilius mendacio ductari ſe patiantur. Igitur Dinomachus, *Dic mihi*, inquit, *Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis*, inquit ille, *Indicis altiores, nigri & ipſi, hirſuti, villis ſordidis ac ſqualidis. Ego itaque cum viderem, conſtiti, converſa ad interiorem partem digiti pala anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percuſſiſſet anguino pede ſolum, hiatum effecit maximum, Tartarea*

ᾤχετο μετ᾽ ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσήσας ἐπέκυψα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλήν· εἶτα ἑώρων τὰ ἐν Ἅδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖνα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ ἔπραττον, ὁ Ἴων ἔφη, ὦ Εὔκρατες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο, ἦδ᾽ ὃς, ἢ κατὰ φῦλα καὶ φρήτρας μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ ἀσφοδέλου κατακείμενοι; ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ᾽ ὃς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον τῷ ἱερῷ Πλάτωνι, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λόγῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ᾽ ὃς, οὐδὲ τοῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι φαλακρὸς, καὶ προγάστωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρὴ γὰρ, οἶμαι, πρὸς φίλους ἄνδρας τἀληθῆ λέγειν. ἅμα γοῦν

magnitudine: tum paulo poſt in illum deſiliens evanuit. Ego ſumto animo, protenſoque capite introſpexi, apprehenſa tamen arbore in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps inciderem. Tum vidi, quae ſunt apud inferos, omnia, Pyriphlegethontem, lacum, Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quoſdam illorum agnoſcerem. Patrem quidem meum accurate noram, iiſdem adhuc indutum, in quibus eum ſepeliveramus. Quid vero agebant, inquit Ion, *animae, mi Eucrates? Quid aliud*, inquit, *quam per gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt, accumbentes in aſphodelo? Contradicant ergo adhuc*, inquit Ion, *Epicurei divino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipſum etiam Socratem & Platonem vidiſti inter mortuos? Socratem equidem*, inquit, *neque hunc dilucide, ſed conjecturam inde faciens, quod calvus erat & ventricoſus. Platonem vero non agnovi: oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia ac-*

S 2

ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἑώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέμυε, καί τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυῤῥίας οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὔπω τέλεον μεμυκότος τοῦ χάσματος· εἰπὲ, Πυῤῥία, εἰ ἀληθῆ λέγω; νὴ Δί', ἔφη ὁ Πυῤῥίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δᾳδός μοι ἐδόκει. κἀγὼ ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ. Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καινὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος οὗτος. ἑβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθείην εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταταί μοι νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβε-

1 Ἀκριβῶς ἑώρακα) Γράφεται, ἱκανῶς ἑωράκει. V. 7 Ἐπιμετρήσαντος) Ἀντὶ τοῦ προσθέντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος) Γραι. ἐπιμετρήσαντος.

curate ego vidi, & hiatus clauſus eſt, & quidam ſervorum requirentes me, & in illis hic ipſe Pyrrhias, adſtitere, nondum plane clauſo hiatu. Dic, Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Iovem, ait Pyrrhias, *etiam latratum audivi per hiatum, & ignis ſublucere de face mihi videbatur.* Et ego riſi, corollarium addente teſte latratum atque ignem. Cleodemus autem, *Non nova*, inquit, *neque non viſa aliis haec ſpectaſti, cum ipſe quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Viſebat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat ſeptimus. Febris talis, ut ipſa ardentiſſima eſſet vehementior. Omnes autem, me ſolo relicto, clauſis foribus extra exſpectabant: ita enim iuſſeras, Antigone, ſi qua poſſem ſomnum capere. Tunc igitur adſtat mihi iuvenis vigilanti undique pulcherrimus, veſte candi-*

βλημένος· εἶτα ἀναστήσας, ἄγει διά τινος χάσματος ἐς τὸν Ἅδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἐριννύες) ὁ μέν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ) καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπερημέρους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἠγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὔπω πεπλήρωταί, φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκέα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. κἀγὼ ἄσμενος ἀναδραμὼν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ᾤκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ. Τί θαυμαστὸν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ 26

da indutus: deinde ſurgere me iuſſum deducit per hiatum quendam ad inferos, ut ſtatim conſpectu primo agnoſcerem Tantalum, & Tityum, & Siſyphum. Ac reliqua quid vobis dicam? Cum vero eſſem apud tribunal, (aderat autem Aeacus quoque & Charon, & Parcae, & Furiae) aliquis velut rex, Pluto, ut mihi videtur, aſſidebat, pronuntians eorum, qui paulo poſt morituri eſſent, nomina, quos ultra diem ipſis dictum in vita manere contigerat. At iuvenis me illi ſiſtebat. Sed Pluto indignabundus ad ductorem meum, Nondum, *inquit,* impletum illius filum eſt: abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim ſupra colum vivit. *Et ego laetus recurrens ipſe quidem iam ſine febri eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox eſſe Demylum: in vicinia autem noſtra habitabat, aegrotans ipſe quoque, ut nuntiabatur. Et paulo poſt audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent. Quid mirabile,* ait Antigonus? *Ego*

οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ᾗ ἐτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις οὔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη;
27 εἰ μή τινά γε Ἐπιμενίδην σύ γε ἐθεράπευες. Ἅμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφήβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων, Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδη, πρὸς σὲ ἐρῶ. τὴν μακαρίτιν μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τόν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα ᾗ ζῶσα ἔχαιρεν. ἑβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν ἡμέρᾳ, ἐγὼ

enim novi, quendam viceſimo die poſt, quam ſepultus fuerat, revixiſſe, qui & ante mortem, & cum rediiſſet in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, *viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame periit? niſi forte tu Epimenidem quendam curaſti.* Haec dum loquimur, ſuperveniunt filii Eucratis *redeuntes* de palaeſtra, quorum alter iam ex ephebis exceſſit, alter circa quintum dicimum annum eſt. Hi, cum ſalutaſſent nos, aſſident in lecto apud patrem: mihi vero illata eſt ſella. Et Eucrates, quaſi admonitus ad conſpectum filiorum, *Ita*, inquit, *hiſce fruar*, iniecta utrique manu, *ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem iis, quae illius cauſa feci non viventis modo, ſed etiam vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, & eam, qua viva gaudebat, veſtem. Septimo autem a morte illius die,*

μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παραμυθούμενος τό γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται πλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὑτοσὶ, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεὶς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύσας· ἡ δὲ οὐκ εἴα βοᾷν, ἀλλ' ᾐτιᾶτό με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλοιν χρυσοῖν ὄντοιν, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ εὑρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὂν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακήν. τὸ μέντοι σανδάλιον εὑρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ καὶ κατεκαύθη ὕστερον. Ἔτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδη, ἄξιον ἐναρ- 28

ego hic in lectulo, uti nunc, iacebam, luctus ſolatia quaerens: ſilentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec ſupervenit Demaeneta ipſa illa, & prope aſſidet, ut nunc Eucratides hic, oſtendens filium ſuum iuniorem: qui ſtatim puerili more cohorruit, pallidus iam ante ad hanc narrationem. *Ego vero*, pergit Eucrates, *cum viderem, complexus illam cum eiulatu lacrimabar. Illa non paſſa me clamare, ſed accuſavit, quod reliquis in rebus omnibus ſibi gratificatus, alterum ſandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidiſſe vero illud dicebat iuxta arcam; ac propter hoc nos cum non inveniſſemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus nobis, exſecrabilis quaedam ſub lecto canicula Melitenſis latravit; ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, ſub arca repertum, poſtridie eius diei crematum eſt. Adhucne fidem negare*

γέσιν οὖσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην φαινομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ οὕτως ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

29 Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἶσθα τὸν ἀοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. κἀγὼ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν μοι νομίσας, πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόντας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆναί μοι τοῦτον ᾤμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο, ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾷον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐ-

11 Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Ἐπὶ τῶν θεάτρων, ἡνίκα τὸ παράδοξον ἐπιτελεῖσθαι ἔδει, καὶ πλέον ἔχειν πίστεως, ἄνωθεν ὑπὲρ τὰς παρ' ἑκάτερα τῆς μέσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὗται δὲ πρὸς τὴν εὐθεῖαν τοῦ θεάτρου πλευρὰν ἀνεῴγεσαν, οὗ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ προσκήνιον δὲ μηχανῶν δύο μετεωριζομένων ἡ ἐξ ἀριστερῶν θεοὺς καὶ ἥρωας ἐνεφάνιζε παρευθὺ, ὥσπερ λύσιν φέροντας τῶν ἀμηχάνων, καὶ τούτου παραδηλουμένου, ὡς οὐ χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς δρωμένοις, ἐπεὶ Θεὸς πάρεστι τῷ ἔργῳ, ᾧ μηδὲν ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν καὶ συμφερόντως τινὶ συμβαινόντων ἐπεκράτησε τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

talibus, Tychiade, aequum cenſes, manifeſtis adeo, & quae ſingulis diebus appareant? Non per Iovem, inquam: *quandoquidem digni fuerint, quorum aureo ſandalio nates, puerulorum inſtar, caedantur, ſi qui recuſent credere, & impudenter adeo veris repugnent.* Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu venerabili: noſti illum ſapientiae cauſa celebrem, divini cognomine inſignem. Atque ego illo conſpecto reſpirabam, illud ipſum venire mihi ratus, ſecurim contra mendacia. *Os enim,* cogitabam, *iſtis hic obturabit vir ſapiens, prodigioſa adeo narrantibus.* Et, quod eſt in proverbio, e machina Deum advocatum mihi hunc a Fortuna putabam. Ille vero cum aſſediſſet, aſſurgente illi Cleodemo, primo quidem percontari de morbo, & cum mollius

κράτους, Τί δὲ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιὼν ἐπήκουσα. καί μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἠρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεὶς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δὲ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὔκρατες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλῳ γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἢν γὰρ τοῦτο λέγῃ, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί', ἦδ' ὃς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἴεται. Πῶς λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμὺ ἀπιδὼν

iam habere, ab Eucrate audiſſet, *Ecquid vero*, inquit, *inter vos philoſophabamini? dum enim intro, audivi: & videtur mihi, bene vos eſſe diſputationem collocaturos. Quid vero aliud*, inquit Eucrates, *quam adamantino huic*, me autem oſtendebat, *perſuadere ſtudemus, uti putet, daemones quoſdam eſſe, & ſpectra, & vita functorum animas vagari in terra, &, quibus velint, apparere.* Igitur erubui equidem, & vultum Arignoti verecundia deiecit. *Atque is, vide*, inquit, *Eucrates, num hoc dicat Tychiades, ſolas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut ſi quis ſe ſuſpenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua ſimili ratione de vita egreſſus ſit; fato autem ſuo mortuorum non item? Hoc enim ſi dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita eſt, per Iovem*, reſpondebat Dinomachus, *ſed plane non eſſe talia, neque conſiſtere ita, ut videri poſſint, arbitratur. Quid ais?* inquit Arignotus, tor-

εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἦδ' ὃς, ἤν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθῃς, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδάν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰ-
31 κεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν, ἦδ' ὃς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεὶς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπό τινος φοβεροῦ καὶ ταραχώδους φάσματος. συνέπιπτεν οὖν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κατέῤῥει. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαῤῥήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτιαι μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον ἐς τὴν

vum me intuens: *nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Iam cauſam pro me dixiſtis*, inquam, *ſi non credo, quia ſolus inter alios non video: ſi vero vidiſſem, crederem nimirum, uti vos. Verum*, dicebat ille, *ſi quando Corinthum veneris, interroga, ubi ſit Eubatidae domus: & cum oſtenſa tibi fuerit, ad Craneum, ingreſſus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre, unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effoſſo loco, exegerit, & habitabilem ab eo inde tempore domum praeſtiterit? Quid vero hoc erat, o Arignote?* interrogabat Eucrates. *Deſerta fuerat*, inquit, *diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox perculſus fugiebat, a terribili & tumultuoſo ſpectro eiectus. Ergo iam collabi domus, & defluere tectum; nec omnino quiſquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, ſumo mecum libros, (ſunt autem mihi Aegyptii plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehor-*

οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἷ βαδίζοιμι, εἰς προῦπτον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεὶς τὸ φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἥκειν νομίζων, καὶ δεδίξεσθαι κἀμὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾶτό μου πανταχόθεν προσβάλλων, εἴ ποθεν κρατήσειε, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρικωδεστάτην ἐπίῤῥησιν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, συνήλασα κατᾴδων αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἷ κατέδυ, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἕωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὑρήσειν με οἰομένων, καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι, πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι

tante meo hoſpite, ac tantum non manum iniiciente, cum, quorſum irem, audiſſet, in praeſentem, ut ipſe putabat, perniciem. Ego vero, ſumta lucerna, ingredior ſolus, & in maximo conclávi depoſito lumine, lego tacite, humi ſedens. Adeſt daemon, ad unum ſe de multis venire putans, & futurum ſperans, ut me quoque, ſicut reliquos, perterreat, ſqualidus, comatus, caligine nigrior: atque adſtans tentat ab omni parte me invadere, ſi forte poſſet vincere: & nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero, depromta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum ſermone uſus, incantando illum adegi in angulum quendam tenebricoſi conclavis. Animadverſo autem, ubi ſubierat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum deſperaſſent omnes, & mortuum me inventum iri putarent, uti reliquos, progreſſus praeter ſpem omnium, accedo ad Eubatidem, bonum ipſi nuntium allaturus, puram & metus ex-

καθαρὰν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἕξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν.
καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἵ-
ποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ
τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἑωράκειν, σκά-
πτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐ-
ποίησαν, εὑρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιὰν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς
ἕωλος, μόνα τὰ ὀστᾶ κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκεῖνον
μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου
32 ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦ-
τα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ
ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ
κατεγίγνωσκέ μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπι-
στοῦντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως
οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐ-
τοῦ, Τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα,
ἡ μόνη ἐλπὶς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστὸς καὶ ἰνδαλ-
μάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο, Ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θη-

7 Ἕωλος) Τὸ ἕωλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθεσινοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἤδη διεφθορότος. V.

pertem domum habitare illi in poſterum licere. Atque aſſumtis cum ipſo, tum aliis pluribus, ſequebantur enim rei miraculo moti, deductiſque ad ipſum locum, ubi ſubire daemonem videram, iuſſi raſtris & ligonibus humum fodi. Quo facto inventum eſt ad paſſus altitudinem defoſſum cadaver antiquum, cuius ſola oſſa ſua figura compoſita iacerent. Hoc igitur effoſſum ſepelivimus. Ceterum domus ab eo inde tempore infeſta ſpectris eſſe deſiit. Haec cum dixiſſet Arignotus, divina vir ſapientia & venerabilis omnibus; nemo iam erat praeſentium, quin magnae me accuſaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipſo dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque ob comam, neque ob opinionem de viro, *Quid iſtuc*, inquam, *Arignote, tune etiam talis es, ſola ſpes veritatis, idem tamen fumi & ſpectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui theſaurus eras,*

σαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, φέρε, εἰπὲ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ τἀναντία ἡμῖν λέγοντα; νὴ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκεῖνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον· ὥσγε, ἐπειδὴ καθείρξας ἑαυτὸν ἐς μνῆμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καί τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ οὔτε ἔδεισε τὴν προσποίησιν αὐτῶν, οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο φῂς, ἦδ' ὃς ὁ

11 Ἐσθῆτι μελαίνῃ) Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιέννυσαν. V.

ut eſt in proverbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, *ſi neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipſi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem*, inquam, *admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum conſiſtere poſſe, ut, cum incluſiſſet ſe in monumentum extra portas, ibique perpetuo ſcriberet & commentaretur nocte atque interdiu, adoleſcentulis quibuſdam ludificari illum & perterrere volentibus, quod mortuorum inſtar nigra veſte ornati, & perſonis ad craniorum ſimilitudinem effictis, illum circumſtarent, crebris paſſibus exſultantes: nihil ipſe hanc illorum aſſimulationem metuerit, nec omnino ad illos reſpexerit, ſed inter ſcribendum illud ſolum dixerit*, Deſinite ludere! *Adeo firmiter credebat, nihil amplius eſſe animas, cum ſunt extra cor-*

Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέ-
33 σθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγήσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ᾽ ἄλλου ἀκούσας. τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδη, ἀκούων, προσβιβασθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὁπότε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀποσταλεὶς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν ἀναπλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκοῦσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς ἄσημόν τινα φωνὴν, ἀλλά μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. καὶ εἴ γε μὴ
34 περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν ἀνάπλουν ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ

7 Ἐς Κοπτὸν) Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτου, ἐς ἣν φασι τὴν Ἶσιν ἀφικομένην Ὄσιριν τὸν υἱὸν ἀναζητεῖν· μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι, τὴν κόμην τὴν ἑαυτῆς ἐκκόψαι, παρ᾽ ὃ καὶ Κοπτὸς ὠνομάσθη ἡ πόλις. ἐδείκνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἄπιστόν τι τριχῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κεφαλῆς εἰκάσαι. V.

pora. Hoc ais, inquit Eucrates, *amentem hominem etiam Democritum fuiſſe, ſi quidem ita ſtatuit. Ego autem vobis etiam aliud quid enarrabo, quod mihi uſu venit, non auditum ab alio. Fortaſſe enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad narrationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuvenis adhuc, doctrinae cauſa eo miſſus a patre, cupido inceſſit animum, Coptum inde adverſo flumine petere, ad Memnonem audiendum, mirabiles illos ſonos oriente ſole edentem. Atque illius quidem audivi non, ut vulgus, vocem nullius ſenſus: ſed oraculum mihi ipſe aperto ore Memnon reddidit verſibus ſeptem: ac niſi ſupervacaneum eſſet, ipſos vobis recitarem verſus. In reditu autem navigabat forte nobiſcum homo Memphiticus, de ſacris ſcribis unus, ſapientia admirabili, & doctrinae omnis Aegyptiae conſultus. Di-*

εἴκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ᾠκηκέναι, μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἴσιδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρημένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρῶς ἑλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ' ὃς, ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἴποτε ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἄλλά τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερόν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν φιλοφρονούμενος, ἔλαθον ἑταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀποῤῥήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο οὕτω διήγομεν. Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἴς τι καταγώ- 35

cebatur autem tres & viginti annos in adytis ſub terra habitaſſe, Magicis artibus dum inſtruitur ab Iſide. Pancraten dicis, inquit Arignotus, *meum praeceptorem, virum divinum, raſum, linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum, ſimum, labioſum, extenuatis cruribus. Ipſum illum*, inquit, *Pancraten. Ac primo quidem, quis eſſet, ignorabam. Cum vero viderem illum, ſi quando appelleremus navigium, cum alia multa prodigioſe facere, tum inequitare Crocodilis, & natare inter belluas, has vero illi ſe ſubmittere, & adulari caudis; divinum quendam hominem eſſe agnovi: & cum paulatim blanditiis ad illius amicitiam adſpirarem, opinione celerius ſodalis ipſius ac familiaris factus ſum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, & tandem perſuaſit mihi, ut, ſervis omnibus Memphi relictis, ſolus ipſe ſe ſequerer, neque enim defuturos miniſtros. Ac poſtea ita viximus. Quoties in ſtabulum quoddam veneramus, ſumtum*

γιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὕπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπών τινα ἐπῳδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὸν ὕδωρ τε ἀπήντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἅλις ἔχοι τῆς διακονίας, αὖθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπῳδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἄν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακὼς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ᾽ αὐτοῦ· ἐβάσκαινε γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὤν. μιᾷ δέ ποτε ἡμέρᾳ λαθὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπῳδῆς, ἦν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ᾤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλάμενος τῷ ὑπέρῳ ἃ ἔδει
36 ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὕπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, Πέ-

ille vir veſtem de ianua, aut ſcopas, aut piſtillum, veſtibus induebat, & carmine quodam pronuntiato, ut incederet, efficiebat, ut aliis omnibus homo eſſe videretur: iſque abiens & aquam hauriebat, & obſonabat, parabatque, omnibuſque in rebus dextre operam nobis dabat, miniſtrabatque. Tum ubi ſatis miniſterio illius uſus eſſet, rurſus ſcopas ſcopas, aut piſtillum piſtillum, carmine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo ſtudio non potui tamen impetrare ab eo, uti diſcerem: illo enim invidebat, licet ad alia eſſet promtiſſimus. At certo tandem die clanculum ſublegi incantationem, erat vero trium ſyllabarum, prope adſtans in angulo tenebricoſo. Atque ille in forum abiit, cum praecepiſſet piſtillo, quid facto opus eſſet. Ego vero poſtridie illius diei, ipſo aliquid in foro negotii habente, ſumo piſtillum, exornatumque, dictis ſimiliter ſyllabis, aquam afferre iubeo. Cum vero plenam am-

παῦσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ὕπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει ἀεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὕπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἑκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόρει, καὶ ἀνθ' ἑνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεὶς τὸ γενόμενον, ἐκεῖνα μὲν αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπῳδῆς· αὐτὸς δὲ ἀπολιπών με λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι ἀφανὴς ᾤχετο ἀπιών. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα κἂν ἐκεῖνο ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νὴ Δί', ἦδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἷόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἢν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν
ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύσεσθε, 37
ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες;

phoram attuliſſet; deſine, *inquam*, nec amplius affer aquam, ſed rurſus eſto piſtillus. *At ille non amplius parere mihi voluit, verum afferre aquam perrexit, donec aqua haurienda domum opplevíſſet. Ego conſilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod etiam factum eſt) ſecuri arrepta bifariam piſtillum diſſeco. Sed utraque illa pars, captis amphoris, aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant miniſtri. Inter haec adeſt etiam Pancrates, intellectoque quid actum eſſet, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipſe vero clam, me relicto, ſubduxit ſe neſcio quorſum, & conſpici deſiit. Nunc igitur,* inquit Dinomachus, *adhuc illud noſti certe, hominem facere ex piſtillo? Per Iovem,* inquit, *ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in priſtinam eum formam reducere, cum ſemel factus eſt aquarius: ſed elueretur nobis, illo ſemper hauriente, domus. Non deſinitis,* inquam, *talia portenta loqui ſenes viri? Sin minus, at*

εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ κἂν τῶν μειρακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλ-
λον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ
φοβερὰς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέν-
τες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. Φείδε-
σθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ
διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς
38 ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὖ-
γε ὑπέμνησας, ἦδ᾽ ὃς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαι-
μονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδη, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ,
λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορού-
μενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται, ἢ παρθέ-
νος ἔμμετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ
δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ
δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰ-
κόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων
φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω
περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε

certe horum adoleſcentulorum cauſa in aliud tempus differte incredibiles iſtas horribileſque narrationes, ne ſenſim impleantur terroribus, & abſurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque aſſuefacere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque ſtrepitum meticuloſos facient, variaque ſuperſtitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, *ſuperſtitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo verſibus devincta loquens futura ſignificat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, eſſe mihi ſacrum quendam anulum, cuius ſigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipſe gloriari videar. Quae vero in Amphilochi tem-*

ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ ¹Ἥρωος ὑπερδιαλεχθέντος μοι, καὶ συμβουλεύσαντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐτὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἶτα ἑξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανῄειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπιφανέστατόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾷν ἐναργῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμματεῖον παραδῷ τῷ προφήτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καί
τι περὶ μελλόντων συμβουλεύσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα 39
ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἷ τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε, καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ τὰ χρηστήρια τραγῳδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμά-

1 Ἐν Μαλλῷ) Ἀμφίλοχος θεσπίζει περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

plo audivi, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, & de rebus mihi meis conſulente, quaeque ipſe vidi, dicere vobis volo: tum deinceps, quae Pergami vidi, & audivi Pataris. Cum enim ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illuſtriſſimum eſſe veriſſimumque, & dilucida fundere oracula, dum ad verbum reſpondeat his, quae in tabellis ſcripta Prophetae tradat aliquis; optimum factu putabam, ut obiter tentarem oraculum, & de futuris aliquid deliberarem cum Deo. Haec adhuc dicente Eucrate, cum viderem, quorſum res evaderet, utque inciperet non parvam illam oraculorum tragoediam; ratus, non decere me ſolum contradicere omnibus, relinquens illum navigantem adhuc ex Aegypto verſus Mallum, (etenim ſentiebam, illos praeſentiam meam gravari, ut qui contra illorum mendacia diſputarem) *Ego vero*, in-

των) Ἀλλ᾽ ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσων· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογουμένων· καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἱστίων, ὡς τὸ εἰκὸς, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἥκω, νὴ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως δ᾽ ἄν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μή τι κακὸν ἐργάσηταί με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὁρᾷν μοι δοκῶ.

40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττᾷν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὁπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκω-

quam, *diſcedo requiſiturus Leontichum: etenim illo mihi convento opus eſt. Vos vero, quandoquidem ſatis vobis non eſſe humana putatis, ipſos iam vocate Deos, fabuloſarum diſputationum veſtrarum adiutores:* & cum dicto exivi. Illi vero libertatem eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile eſt, ſe tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui muſtum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivionem inducens eorum, quae audivi, ne quid mali mihi faciat in me reſidens illorum memoria. Portenta enim, & Daemones, & Hecatas videre mihi videor.

Phil. Ipſe etiam ego, Tychiade, tale quid de narratione tua abſtuli. Dicunt certe, non ſolum inſanire & aquam metuere, quos canes rabioſi momorderint; ſed etiam, ſi

σιν, ἀλλὰ κἄν τινα ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκῃ, ἴσα τῷ κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κἀκεῖνος φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι κἀμοὶ τοῦ δήγματος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαῤῥῶμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοιούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶσι λόγον ὀρθόν. ᾧ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

quem homo morſus mordeat, eandem, quam canis, vim habere illum morſum, eademque illum quoque metuere. Et tu igitur morſus in Eucratis domo a multis mendaciis, mihi videris aliquid illius morſus impertiiſſe, ita daemonibus mihi mentem oppleviſti.

Tych. Sed bono ſimus animo, amice, magnum talibus noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam in omnibus rationem, qua uſos nos de vanis hiſce atque inanibus mendaciis nullum turbabit.

T 3

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

1 ΤΩΝ σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι μὴ λόγους μόνον δεξιοὺς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἑκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πρᾶξαι τι κατ᾽ αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικος, οἶμαι, τοῦ διακρίνειν ῥυθμοὺς καὶ ἁρμονίας ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψάλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἄν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἀλ-

2 Τῶν σοφῶν ἐκείνους) Οὕτω καὶ Φωκυλίδης φησὶ,
Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνει, τέχνας δ᾽ ὁμότεχνος. V.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

ERUDITORUM ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non diſputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, ſed operibus ſimilibus firmarunt promiſſiones verborum. Etenim de medicis, ſi quis ſapiat aegrotus, non eos arceſſet, qui optime dicere de arte poſſunt, ſed qui ad faciendum ex arte exercitatione ſe paraverint. Melior etiam muſicus, arbitror, eo, qui numeros & harmonias norit diſcernere, ille fuerit, qui cantare etiam & citharam pulſare ipſe poſſit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito ſuo optimi iudicati ſunt, non in ordinanda modo acie & adhortandis *militibus* praeſtantes,

λων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι
μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀ-
λέξανδρον καὶ Πύῤῥον ἴσμεν γεγονότας. Πρὸς δὴ τί ταῦτ' 2
ἔφην; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμε-
νος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν
ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμ-
προὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ
πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἵ γε τοῖς
λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκότως
μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν
Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πο-
λιορκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ
τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ
Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ

14 Καταφλέξαντα) Ὁ Ἀρχιμήδης ἐν Σικελίᾳ ὢν κατεσκεύασεν ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κάτοπτρα, ἅπερ ἀπηώρισεν ἀντικρὺ τοῦ ἐναντίου στόλου μήκοθεν· εἶτ' ἀνατείλαντος τοῦ ἡλιοῦ, καὶ προσβαλόντος τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας ἀντανακλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἔφθειρε τὰς νῆας ἁπάσας τῶν ἐναντίων. V.

ſed etiam ut in prima acie pugnarent & manu rem gererent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem, ſequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuiſſe cognovimus. Quorſum vero iſta dixi? Non enim temere illorum mentionem feci, ut hiſtoriae peritum me oſtenderem, ſed hoc *ut oſtenderem*, etiam inter mechanicos admiratione dignos eſſe, quotquot inſpectione & ſcientia clari, tamen etiam monumenta artis & opera poſteris reliquere. Quandoquidem ſola in diſputatione exercitati, ſophiſtae potius, quam ſapientes, dici meruerint. Talem audimus Archimedem fuiſſe, & Cnidium Soſtratum, quorum hic Ptolemaeum ſubegerit atque Memphin, ſine obſidione, averſione ſola ac diſperſione fluvii: ille vero triremes hoſtium arte ſua combuſſerit. Atque ante hos Mileſius Tha-

ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἅλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.
3 Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἱππίου τουτουὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνῆσθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὅν τινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναί τε ὀξέως, καὶ ἑρμηνεῦσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ηὐτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἕν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les, cum promiſiſſet Croeſo, ſe ſiccum traiecturum exercitum, commento quodam a tergo caſtrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipſe machinandi artifex eſſet, ſed homo acutus ad inveniendum, & in ſermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus eſſe Achivis equum, ſed etiam cum reliquis deſcendiſſe in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque huius, qui noſtra aetate fuit, mentionem iniicere aequum eſt, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in diſputando acuti, diſertiſſimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praeſtantis, & artis ſuae profeſſionem implentis, non in argumentis *modo* talibus, in quibus bona quadam fortuna ſuperiores iam verſati ſunt; ſed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accurate conſtruentis. Atqui reliquorum unuſquiſque, ſi in uno quo-

κιμήσας, εἶναί τις ὅμως ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν, καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὅμως ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς δείκνυσιν, ὡς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ᾗ παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν. Ἃ δὲ ἔναγχος 4
ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλὴ, βαλανείου κατασκευή· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος, ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θατέρῳ ἀπέφηνε, κρηπῖδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτι-

10 Περίνοια) Τέχνη μηχανική. V.

dam artis opere, ſibi deſumto, bene rem geſſiſſet, tamen eſſe aliquid viſus eſt: hunc vero & mechanicorum principem, & geometrarum, & harmonicorum, muſicorumque eſſe apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfecte *in ſe eſſe* oſtendit, quaſi illud ipſum unum modo ſciret. Scientiam de radiis, & refractionibus, & ſpeculis, inſuper etiam Aſtronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur ſuperiores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero illius opera nuper cum ſtupore viderim, enarrare non pigrabor. Argumentum quidem commune, & in vita noſtra ſatis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligentia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabilis planitiei, ſed acclivis admodum & erectus, quem cum accepiſſet ab una parte vehementer humilem, ſolo alterius aequavit, ſubiecta toti operi firmiſſima crepidine, eorumque, quae imponenda erant, ſecuritate, poſitis rite funda-

θεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψεσι δὲ πάνυ ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἁρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν φώτων λόγον φυλάττοντα.
5 Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕπτιος μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκολούθοις καὶ ὑπηρέταις διατριβήν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρίεσσαι, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἶτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. μετὰ δὲ τοῦτον ἑκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότατος,

mentis, ſtabilita. Altitudinibus autem *montium* praeruptis valde, & ad ſecuritatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter obſervatam in tota ſtructura proportionem, maxime ſunt concinna, & reſpondentem ſibi feneſtrarum rationem ſervant. Veſtibulum altum, gradus ad aſcendendum latos habens, ſupinum magis quam arduum, ad aſcendentium commoditatem. Per hoc qui ingreſſus fuerit, eum excipit oecus communis, bene magnus, ubi morari commode pediſſequi & miniſtri poſſint, *ſitus* ad ſiniſtram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conveniunt, ſeceſſus iucundi & multo lumine colluſtrati. Tum continens illis oecus, ſupervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at neceſſarius, quatenus beatis hominibus recipiendis deſtinatum eſt. Poſt hunc ab utraque parte, quae ſufficiant exuere ſe vo-

καὶ φωτὶ φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, Λακαίνῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας,
ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἠρέμα 6
χλιαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν, ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ᾽ ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ μάλα φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρεχόμενος, ἑκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισμένας, τοὺς ἀπὸ παλαίστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἶτ᾽ ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἴκων ἁπάντων κάλλιστος, στῆναί τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδῦναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὀροφὴν ἄκραν ἀποστίλβων. ἑξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος κάλλιστος, φωτός τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρᾳ διηνθισμένος.

lentibus, ſpoliaria; & medius *inter ea* oecus altiſſimus & *multa* luce laetiſſimus, aquae frigidae deſcenſiones habens tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de candido lapide vetuſti operis, Hygeae una, altera Aeſculapii. Progreſſos excipit oecus leniter tepidus, calore non moleſto occurrens, longus, utrinque rotundus: poſt quem in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem comiter praebens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide politas, intrantes de palaeſtra recipiens. Tum poſt hunc oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad ſtationes ac ſeſſiones iucundiſſimus, ad commorandum minime noxius, ad volutationes commodiſſimus, Phrygio lapide & ipſe ad ſummum uſque tectum fulgens. Deinde tranſitus excipit calidus, Numidico lapide incruſtatus. Interior deinde oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpurae inſtar

7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πυέλους παρέχεται. λουσαμένῳ δὲ, ἔνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἴκων αὖθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἠρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτη τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτη ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους, καὶ τῶν φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἱππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βοῤῥᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ ἀέρος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλπους δεο-
8 μένους, νότῳ, καὶ εὔρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαίστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

floridus. Tria hic labra calida praebet. Cum vero laveris, licet tibi non per eoſdem redire oecos, ſed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione reſpondentes, & multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem.* Haec autem contigerit maxime, e ſplendore, & luce, & feneſtris, ſi quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro ſubiecit. Quid deinde tibi dicam palaeſtras, & communes eorum, qui veſtes cuſtodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavacra nec per ambages tranſitum,

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα; καὶ μή με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆσαι κάλλους δείγματα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὔκαιρον, τὸ εὐφεγγὲς, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρείαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεσιν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὡρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βασκάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἠμειψά-

9 Ἀφόδων) Ἄφοδος ὁ ἀπόπατος. V.

utilitatis pariter cauſa & ſalubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum ſuſcepiſſe. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis ſpecimina, non parvae ſapientiae eſſe arbitror equidem. Quale ſane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum ſit, quod uſum ſui ſecurum praebeat: & praeterea cetero apparatu ornatum, ſellarum familiaricarum duobus ſeceſſibus, & ianuis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum per ſolem, exhibens. Haec ſi quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non ſtupidus modo, ſed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαί ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἕξων τοὺς κοινωνήσοντάς μοι τῶν ἐπαίνων.

ris oratione remuneratus ſum. Si vero fortuna praebuerit, ut etiam lavare quandoque hic poſſim, multos novi & alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὅτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει 1
γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγήσασθαι Βακχι-
κὸν) φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς
ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾷν ἐπιόντος, μᾶλ-
λον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατη-
θησομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον
γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς
αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ
λόχοι γυναῖκες εἶεν ἔκφρονες καὶ μεμηνυῖαι, κιττῷ
ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινα μικρὰ
ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καί τινα
πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαι-
το, (ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δὲ

8 Σκοπῶν) Τῶν κατασκόπων. G.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita aiunt contemta eſſe ab illis hominibus ipſius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipſius audaciae miſererentur, qui ſtatim ab elephantis conculcandus eſſet, ſi aciem contra auderet inſtruere. Audierant enim, puto, exploratores abſurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipſius & ordines eſſe mulieres inſanas & furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pellibus, haſtis quibuſdam parvis inſtructas, ſine ferro, hedera ornatis & ipſis, levibuſque parmulis, bombos, ſi quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis aſſimulabant

τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυμνοὺς, κόρδακα
ὀρχουμένους, οὐρὰς ἔχοντας, κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι
2 γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην
αὐτῶν, ἐφ᾽ ἅρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεζευγμέ-
νων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ᾽ ἐπ᾽ ὀλίγον χνοῶντα τὴν
παρειὰν, κερασφόρον, βοτρύοις ἐστεφανωμένον, μίτρᾳ
τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμ-
βάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἕνα μέν τινα βραχὺν
πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγάστορα, ῥινόσιμον, ὦτα
μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον,
ἐπ᾽ ὄνου τὰ πολλὰ ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τοῦτον
πάνυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ
τεράστιον ἄνθρωπον, τράγῳ τὰ νέρθεν ἐοικότα, κομήτην
τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ

1 Ἀγροίκους νεανίσκους) Εἶδος Σατύρων. G.

ibid. Κόρδακα) Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχρᾶς ὀρχήσεως παραπλησίας τῇ πυῤῥίχῃ. V.

6 Μίτρᾳ) Μίτρα ἡ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρῳ χρυσοῦν ἔχουσα ψέλλιον, ἀρχῆς ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

9 Τρ. πρεσβύτην) Εἶδος Ἰκαρίου. V.

ibid. Προγάστορα) Μεγαλοκοίλιον. V.

12 Ἕτερον δὲ τεράστιον) Εἶδος Πανός. V.

etiam tympana: paucos autem quoſdam inter eos verſari ruſticos iuvenes, nudos, ſaltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis ſubnaſcuntur. Ac ducem quidem ipſum curru vehi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine veſtitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, & auro calceatum: duces ſub ipſo duos, unum brevem, ſenem, craſſiuſculum, ventricoſum, ſimum naribus, auribus longis & erectis, tremulum, innixum baculo, aſino vectum plerumque, crocota indutum, atque adeo congruentem plane agminis ſub illo ductorem; alterum porro prodigioſum hominem, capro inferiori parte ſimilem, cruribus hirſutis, cornutum,

θυμικὸν, θατέρᾳ μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον
τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γύναια δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
καὶ σείειν ἠνεμωμένας τὰς κόμας, ὁπότε προσίοι, καὶ
βοᾷν, εὖ οἷ· τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δε-
σπότην· τὰς δ' οὖν ποίμνας, διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν
γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα·
ὠμοφάγους γάρ τινας αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ 3
ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ
οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἠξίουν· ἀλλ' εἴ-
περ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφήσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον
γένοιντο, σφίσι δὲ καὶ νικᾷν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ φονεύειν
γύναια μεμηνότα, καὶ θηλύμιτριν ἄρχοντα, καὶ με-
θύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ
γυμνήτας ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἠγγέλ-
λετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτ-

barba prolixa, iracundum & vehementem, qui altera manu ferat fiſtulam, dextra vero baculum incurvum intentans, exercitum totum circumſaltet: territas autem ab illo mulierculas, iactare permiſſos ventis capillos ad illius adventum, & clamare Evoe; ſuſpicari autem, hac voce appellari ab illis dominum. Greges porro iam direptos a mulieribus, & dilaceratas vivas adhuc pecudes: eſſe enim illas crudivoras. Audientes iſta Indi & rex illorum, ridebant, ut probabile eſt, neque contra educere exercitum, aut aciem ſtruere, operae pretium cenſebant. Sed, (ſi modo *omnino educere contra eos placeat*) mulieres iis immittere, ſi prope veniſſent; ipſis autem *viris* etiam vincere indecorum videbatur, & interficere mulieres furentes, & mitratum muliebriter ducem, & ebrium parvum ſeniculum, & alium ſemimilitem, & ſaltatores nudos, omnes ridiculos. Cum vero nuntiaretur iam igne vaſtare regionem Deus, & cum

ἄνδρους καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεῖ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκὼς, (ὅπλον γάρ τοι Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῷον αὐτῷ, κἀκ τοῦ κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα, καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγχαλινώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι, ἐπ᾽ αὐτοὺς ἀντεπεξήεσαν, καταφρονοῦντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένειον
4 ἐκεῖνον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες τοὺς ἐλέφαντας, ἐπῆγον τὴν φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ δεξιοῦ μὲν ὁ Σειληνὸς, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Πὰν, ἡγοῦντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθη-

5 Ἐπισάξαντες) Στρώσαντες. V. Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σαμάριον. G.

12 Σειληνὸς) Ἄνω τοὺς ὑποστρατηγοὺς, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἴδους εἰκάσαι τὸν Ἰκάριον ἔδειξε καὶ τὸν Πᾶνα· ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν παριστᾷ. καινὸν τοῦτο, εἰ μήπου ταὐτὸν οἴεται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ. (cur de Icario ſomniaret, nihil erat: quod & ipſe ſui interpres optimus Lucianus hic oſtendit. *Solan.*)

ipſis hominibus cremare urbes, & ſilvas incendere, & Indiam univerſam brevi tempore implere incendiis, (nam Bacchi arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic iam feſtinanter ſumere arma, & ornatis elephantis, atque frenatis, impoſitiſque in illos turribus, contra illos educere, contemnentes illi quidem tum quoque, ſed irati tamen, & atterere feſtinantes ſuo cum exercitu imberbem iſtum imperatorem. Cum vero prope & in conſpectum veniſſent, Indi, conſtitutis in prima acie elephantis, phalangem inducunt. At Bacchus mediam ipſe tenet aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit, Pan ſiniſtrum: ordinum vero & agminum ductores conſtituti Satyri: teſſera omnibus illud

μα ἣν ἅπασι τὸ, εὖ οἱ. εὐθὺς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπηύλει τὸ Ὄρθιον, καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιόν τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεζωσμέναι, κἀκ τῶν θύρσων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι τὸν σίδηρον. οἱ Ἰνδοὶ δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οὐδ' ἐντὸς βέλους γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἑαλώκεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως καταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί πρὸς τὸν Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος; εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μή με κορυβαντιᾷν, ἢ τελέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τἀμὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς) ὅμοιόν τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς. οἰό-

14 Κορυβαντιᾷν) Μαίνεσθαι. V.

Evoe. Simul pulſantur tympana, & claſſicum cymbala ſonant, ac Satyrorum aliquis cornu ſumto incinit orthium, & Sileni aſinus Martium quiddam rudit, & inſultant illis cum ululatu Maenades, ſuccinctae draconibus, & de ſummis thyrſis ferrum nudantes. At Indi & illorum elephantes, inclinato ſtatim agmine, ſine more & modo fugiunt, nec intra teli iactum venire auſi, ac tandem vi ſuperati captique abducuntur ab his, quos modo deriſerant, experimento docti, non eſſe ex prima fama deridendos externos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iſte Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane ebrium eſſe putetis, ſi me cum Diis comparem) ſimili ratione quoſdam, atque Indos illos, ad novitatem diſputationum affectos eſſe, ut ad mearum quoque. Nam cum au-

μενοι γὰρ Σατυρικὰ, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῇ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι, τοιαῦτα πεπιστεύκασιν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται, ὡς οὐδὲν δέον παρέχειν τὰ ὦτα κώμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἥκοντες, ἀντὶ τοῦ κιττοῦ σίδηρον εὑρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν τολμῶσι τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαῤῥῶν ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἢν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε τὴν τελετὴν ἐθελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοινῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίωσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐκβακχεύσειν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν
6 τὸ, εὖ οἵ. Οὗτοι μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοὴ) ποιούντων ὅ, τι καὶ φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς

8 Τεθορυβημένοι) Ἐκπλαγέντες. V.

diunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a nobis recitari, talia *ea eſſe* credunt, neſcio qua de me ſententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quaſi non oporteat deſcendentes de elephantibus aures praebere comiſſationibus muliebribus, & Satyricis ſaltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento pro hedera ferro, neque ſic redire audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuntio, ſi nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inſpicere voluerint ſaepius antiqui noſtri convivae, & recordati fuerint comiſſationum illius temporis communium, neque contemſerint Satyros ac Silenos, biberintque ad ſatietatem de hoc cratere; futurum, ut ipſi quoque occupentur Baccho, & ſaepe nobiſcum Evoe illud ingeminent. Atque hi quidem (liberum enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quan-

ἐσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγήσασθαί τι τῶν ἐκεῖ-
θεν, οὐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἀλ-
λότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἳ τὰ λαιὰ τοῦ Ἰν-
δοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοῦν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπινεμό-
μενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τού-
τοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάνυ μεγάλῳ χω-
ρίῳ, συνηρεφεῖ δέ. κιττὸς γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι,
σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαί εἰσι τρεῖς
καλλίστου καὶ διειδεστάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ
δὲ Πανὸς, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰν-
δοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἑορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι τῶν
πηγῶν οὐχ ἁπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ
μὲν μειράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανι-
κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἃ μὲν οὖν πά- 7
σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὰν πίωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολ-
μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανὶ, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ'

do adhuc inter Indos verſamur, volo etiam aliud vobis de illis rebus enarrare, nec ipſum abhorrens a Baccho, nec ab inſtituto noſtro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui ad ſiniſtra Indi amnis, ſi ſecundum flumen reſpicias, paſcentes ad Oceanum uſque perveniunt: apud hos *igitur* nemus eſt in conſepto, regione non admodum magna, ſed opaca, hedera enim multa & vites plane illam inumbrant. Hic fontes ſunt tres, pulcherrimae & pellucidiſſimae aquae, Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intrant illud nemus Indi quotannis ſemel, ſacrum facientes Deo, bibuntque de fontibus non omnibus omnes, ſed pro *diverſa* aetate, adoleſcentes nimirum de Satyrorum fonte, de Panico viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur adoleſcentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae ſenes

οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὰν πίῃ ὁ γέρων, καὶ κατάσχῃ αὐτὸν ὁ Σειληνὸς, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἶτα ἄφνω φωνή τε λαμπρὰ, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφωνοτάτου ἐστίν· οὐδ᾽ ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῆ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὁμήρου ἐκεῖνον ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ἐοικότα χειμερίῃσι διεξέρχονται. οὐδ᾽ ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδές τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἑσπέρας. τοὐντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἢν γὰρ ἀτελῆ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπῃ ὃν διεξῄει τὸν λόγον,

faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit ſenex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus eſt, & crapula laboranti atque bene madido ſimilis. Deinde ſubito vox ſplendida, & loquela vehemens, & ſpiritus modulatus illi contingit, & eſt ex plane muto loquaciſſimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, & longos ſermones continuet: prudentia tamen omnia, & decentia, &, ad Homerici illius oratoris exemplum, *nivibus ſimilia hibernis*, proferunt. Neque ſatis fuerit cycnis illos propter aetatem comparare, ſed cicadarum more confertum quiddam & volubile ad ſeram uſque veſperam perpetuant. Inde autem, iam dimiſſa ebrietate, tacent, & ad priſtinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile eſt, nondum dixi. Si enim ſenex imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, ora-

δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς νέωτα πιὼν αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσι λέγοντα ἡ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς 8
ἐμαυτὸν ἀπεσκώφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ μύθῳ ἔοικα. ὥστε ἢν μέν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία· εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν ἵλεως.

1 Δύοντος ἡλίου) Πάνυ ψεύδη καὶ σὺ ὅτι (lege ὁ) ψευδομένους ἄνω καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. *Abb.* δύναντος erat, quod non placet. *Solan.*)

tionem, occidente ſole impeditus illam ad finem ſuum perducere: altero anno bibens rurſus illa annectit, quae ſuperiore anno dicentem deſtituerat ebrietas. Iſta Momi illius exemplo in me ipſum dicta ſunto, nec ego, ita me Iuppiter, quorſum pertineat fabula adiunxero: iam enim videtis, qua in re ſimilis illi ſim. Itaque ſi quid deliremus, cauſa ebrietas: ſi prudentia, quae diximus, videantur, Silenus erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

1 ΤΟΝ Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὄγμιον ὀνομάζουσι φωνῇ
τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεοῦ, πάνυ ἀλλόκοτον γρά-
φουσι. γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαν-
τίας, πολιὸς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς
τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν
οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰα-
πετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ
Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν,
ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν δι-
φθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν
τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐν-
τεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς
2 ἐστι. Ταῦτά γε ᾤμην οὖν ἐφ᾽ ὕβρει τῶν Ἑλληνίων θεῶν

14 Ταῦτά γε) Ἀντὶ τοῦ κατὰ ταῦτα. V.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

HERCULEM Galli Ogmium ſua voce appellant: ſed figuram Dei plane monſtroſam pingunt. Ultimae aetatis ſenex illis eſt, recalvus, plane canis, qui ſuperſunt, capillis, rugoſa cute, & ad nigerrimum colorem peruſtus, quales ſunt ſenes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Iapetum de tartareis ſpecubus, & omnia potius, quam Herculem, eſſe ſuſpiceris. Verum talis cum ſit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis ſuſpenſam gerit, & clavam dextra praefert, & pharetra appenſa, & intentum arcum ſiniſtra oſtendit: atque in univerſum eſt Hercules. Itaque ſuſpicabar, ut contumelia af-

τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς Γηρυόνου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἑσπερίων γενῶν. Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην 3
τῆς εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ γέρων Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων πάμπολύ τι πλῆθος ἕλκει ἐκ τῶν ὤτων ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δέ εἰσίν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι, ὅρμοις ἐοικυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ᾽ οὕτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βουλεύουσι, δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ φαιδροὶ ἕπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, ἐοικότες ἀχθεσθησομένοις, εἰ λυθήσονται. ὃ δὲ πάντων ἀτοπώ-

ficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Herculis deſignaſſe, quem tali pictura ulciſci vellent, qui ſuam quondam regionem invaſerit, ac praedas ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes percurreret. Verum quod inſolentiſſimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe ſenex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vincula autem illi ſunt tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae, monilibus pulcherrimis ſimiles. Et tamen ab infirmis adeo *catellis* tracti, neque fugam moliuntur, cum poſſint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnituntur pedibus, reſupinati in contrariam ei, qua ducuntur, partem: ſed ſequuntur hilares, & gaudentes, & ductorem ſuum laudant, atque urgent omnes, &, dum praevenire ſtudent, laxant vinculum, quaſi aegre laturi, ſi ſolvantur. Quod vero omnium maxime portentoſum mihi videtur,

τατον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ
4 ἐπέστραπταί γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. Ταῦτ᾽ ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἱστήκειν ὁρῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν· Κελτὸς δέ τις παρεστὼς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιεὶς, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγώ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἴνιγμα, πάνυ γὰρ ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ᾽ Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμοῦ ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσῃς· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γήρᾳ φιλεῖ ἐντελῆ ἐπι-

non pigrabor ipſum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae ſuſpenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero ſiniſtra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum ſubridentem. Haec ego ſtabam intuens, nec ſine admiratione, dubius ſimul, & indignatus. Sed Gallus aliquis adſtans, non ineruditus etiam noſtris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium ſuorum more, ut arbitror, philoſophus, *Ego vero*, inquit, *ſolvam tibi, hoſpes, picturae huius aenigma: videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus eſſe, ſed Herculi illam aſſimilamus, quod hic Mercurio multum eſt fortior. Si vero ſenex repraeſentatus eſt, noli mirari. Sola enim eloquentia in ſenectute*

δείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἴγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὁπλοτέρων φρένες ἠερέθονται.
Τὸ δὲ γῆρας . . . . .
Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀποῤῥεῖ ἐκ τῆς
γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὄπα
τὴν λειριόεσσαν ἀφιᾶσιν εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖ-
ται, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Ὥστε εἰ τῶν ὤτων ἐκδε- 5
δεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέρων οὗ-
τος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἕλκει, μηδὲ τοῦτο θαυμάσῃς,
εἰδὼς τὴν τῶν ὤτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις
εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετρύπηται. μέμνημαι γοῦν, ἔφη,
καὶ κωμικῶν τινων ἰαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις
Ἐξ ἄκρου ἡ γλῶττα πᾶσίν ἐστι τετρυπημένη.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ 6

4 Τὸ δὲ γῆρας) Εὐριπίδης. V.

ſolet plenam vim & maturitatem oſtendere, ſi quidem verum dixere veſtri poëtae,

Suſpenſa incerto eſt iuvenum ſententia motu:
Dicit ſenex meliora iunioribus.

Ita quidem etiam Neſtoris apud vos lingua mel defluit. Et concionatores Troianorum vocem emittunt liliaceam, *hoc eſt,* floridam; [florum inſtar ſuavem] flores *enim, ſi recte memini, ſunt* lilia. *Itaque neque illud mireris, ſi auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognationem. Neque vero contumelia in ipſum eſt, hac parte perforatum eſſe. Memini enim,* pergebat, *etiam quorundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,*

Extrema enim loquacibus
Pertuſa lingua eſt omnibus foramine.

In univerſum autem putamus, oratione Herculem perfeciſſe omnia,

πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τά γε βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμαι, ὀξεῖς, καὶ εὔστοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη
7 καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ ἡνίκα περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς ἐμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῷδε ὄντι καὶ πάλαι τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὖθις ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ψῆφον διδόναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνησθῆναι τῆς εἰκόνος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίειν, μή τινι ὑμῶν δόξαιμι κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κᾆτά τις Ὁμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λέλυται. καὶ,
Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,
Ἠπεδανὸς δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι·

ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-

ſapientem virum, & eloquentiae viribus pleraque expugnaſſe. Et tela ipſius orationes puto ſunt, acutae, collineantes ad ſcopum, celeres, quibuſque vulnerentur animi. Alata nempe verba vos quoque eſſe dicitis. Haec *tum* Gallus. Mihi vero, cum apud me conſiderarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis hominem, quique hoc declamandi genus olim deſiiſſem, & rurſus de me calculum dare tot iudicibus; opportune in mentem venit eius imaginis memoria. Ante enim metuebam, ne cui veſtrûm viderer plane adoleſcentuli more iſtuc facere, & praeter aetatem iuvenari; ac deinde Homericus aliquis iuvenis increparet mihi illud,

Iam periit tua vis, gravis arripuitque ſenectus,
Invalidusque tibi famulus, tardique caballi,

in pedes hoc *ultimum* iaciens. Sed ubi recordor ſenis illius

σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλικιώτης ὢν τῆς εἰκόνος. Ὥστε ἰσχὺς μὲν καὶ τάχος, καὶ 8
κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως ὁ σὸς, ὦ Τήϊε ποιητὰ, εἰσιδών με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ ἀετοῖς παραπετέσθω, καὶ ὁ Ἱπποκλείδης οὐ φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾷν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἴη, καὶ ἕλκειν τῶν ὤτων, ὅσους ἂν πλείστους δύνηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὡς οὐδέν γε δέος, μὴ κενωθεὶς λάθοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀκάτιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευάσας, αὖθις ἀφεῖναι ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὦ θεοὶ, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν

5 Ὦ Τήϊε ποιητὰ) Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τὸν λυρικόν. V.

7 Ἱπποκλείδης) Παροιμία οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μεταχειριζομένων. V.

Herculis,. ad agenda omnia provehor, nec me pudet talium auſorum, qui imaginis propoſitae aequalis ſim. Itaque robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecunque corporis bona ſunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupido, *intuens me, ſenſim canente mento, auratis vectus*, ſi voluerit, *alis*, aut *aquilis praetervolato*: ac *non curabit Hippoclides*. At dicendi facultate vel maxime reiuveneſcere, & florere, & vigere tempeſtivum fuerit, & auribus trahere, quam *fieri* poſſit, plurimos, & ſagittas emittere ſaepius, cum metus non ſit, ne imprudenti vacua fiat pharetra. Vides, quomodo meam ipſe aetatem ſenectutemque conſoler. Et hac ipſa cauſa auſus ſum ſubductum olim navigiolum iterum deducere, & pro copia inſtructum, in medium mare dimittere. Adſpiret modo a vobis, Dii, dextra

ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιστίου τε, καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἑταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγξηταί τις,

Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

5 Ἐπιγουνίδα) Ἐπιγουνὶς ἡ ἐπιτραφεῖσα δι' εὐεξίαν σὰρξ τῷ γόνατι. G.

aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, & ſecundo vento indigemus, ut, ſi quidem digni videamur, etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod femur e pannis ſenior tam vilibus effert!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ
Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

ἨΛΕΚΤΡΟΥ πέρι καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, 1
αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ ποταμῷ δακρύειν αὐτὸ, θρη-
νούσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγεί-
ρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἶτα ὀδυρομένας τὸ μειράκιον,
ἀλλαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἔτι αὐτῶν δά-
κρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς
ἀκούων τῶν ποιητῶν ᾀδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην
ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετά-
σας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξεσθαι τῶν δακρύων ὀλίγα,
ὡς ἤλεκτρον ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ᾽ ἄλλο 2
μέντοι χρέος, ἧκον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει
γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἠριδανὸν, οὔτ᾽ αἰγείρους εἶδον,

DE ELECTRO
SEU CYCNIS.

De electro nimirum nobis etiam fabula perſuaſit, populos ad Eridanum flumen eam ſtillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem, & ſorores quidem eſſe populos illas Phaëthontis, deinde, dum deflent adoleſcentulum, mutatas eſſe in arbores, & ſtillare adhuc de illis lacrimam, nimirum electrum. Talia nempe ipſe quoque cum audiſſem poëtis canentibus, ſperabam, ſi quando eſſem ad Eridanum, me ſubiturum populorum unam, & expanſo ſinu excepturum paucas lacrimas, ut electrum habeam. Et ſane non ita diu eſt, cum alterius quidem rei cauſa, ſed veni tamen in loca illa: oportebat enim adverſo Eridano na-

πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοὔνομα τοῦ Φαέθοντος ᾔδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιξόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἠξίουν σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοιμι· κἀγὼ τὸν μῦθον διηγούμην αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἅρμα, ὡς ποιήσειε καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵναπερ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ
3 τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγήσατο ἀπατεὼν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπίπτοντα εἴδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς φῄς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἴει ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumſpiciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthontis noverant incolae. Requirente enim me atque interrogante, quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ridebant nautae, poſtulabantque, uti clarius, quid mihi vellem, dicerem. Hic ego fabulam ipſis enarro, Phaëthontem fuiſſe Solis filium, & hunc, adultus cum eſſet, petiiſſe a patre currus ipſius agendi facultatem, ut & ipſe diem unum faceret: illum dediſſe, hunc excuſſum curru periiſſe, & ſorores ipſius dum lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas eſſe, & lacrimari propter eum ſuccina. *Quis haec tibi*, dicebant, *narravit impoſtor & mendax homo? Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas ais, populos. Si vero quid eſſet tale, putaſne nos duorum*

ἐρέττειν ἂν, ἢ ἕλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα; τοῦτο λεχθὲν οὐ μετρίως μου καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα διαισχυνθεὶς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἠνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη ἀνέπλαττον ὅσα καὶ οἷα χρήσομαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀλη- 4
θῶς ᾤμην εὑρήσειν παρ᾽ αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ᾄδοντας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἠρώτων τοὺς ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἀλλ᾽ οἵ γε κύκνοι, πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ᾄδουσιν ἐφεστῶτες τῷ ποταμῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέδρους αὐτοὺς ὄντας, ᾠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ᾄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθο-

obolorum cauſa remigaturos, aut tracturos adverſo flumine navigia, cum divitibus nobis eſſe liceret, legendis populorum lacrimis? Hic ſermo non mediocriter me momordit. Et tacui, cum puderet me, cui re vera accidiſſet, quod puero, ut poëtis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut ſanum nihil illis placeat. Una igitur hac ſpe non parva falſus, aegre ferebam, quaſi ex ipſis manibus electrum perdidiſſem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res & quomodo illo uſurus eſſem. Illud tamen, & quidem certo, putabam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes in ripis fluvii: ac rurſus interrogabam nautas, (nam adhuc adverſo flumine navigabamus) *Verum cycni certe quando nobis modulatum illud carmen canunt adſtantes hinc & hinc fluvio? Aiunt enim, illos Apollinis comites, homines canendi peritos, hic aliquando in volucres abiiſſe, & propterea adhuc canere, non*

5 μένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ ἀεὶ πλέοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἠριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνους ἐνίοτε ὁρῶμεν ἐν τοῖς ἕλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ κρώζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενὲς, ὡς τοὺς κόρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς Σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς· ᾀδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἷον σὺ φῂς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ
6 ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἔνι, πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μεῖζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε κἀγὼ νῦν δέδια ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφιγμένοι, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὑρήσειν παρ᾽ ἡμῖν, ἔπειτα μετ᾽ ὀλίγον ἀπέλθητε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι,

16 Ἀλλὰ μαρτύρομαι) Ἀντὶ τοῦ βεβαιῶ. V. (Nota δοτικῇ συντεταγμένον, habet C.)

oblitos Muſicae. At illi cum riſu, *Tu homo*, inquiunt, *non deſines hodie mentiri de regione noſtra atque fluvio? Nos vero ſemper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in paluſtribus ripis fluminis, & crocitant hi quiddam plane alienum a Muſis, & imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes ſint ad illos. Canentes autem ſuaviter, atque ut tu ais, ne per ſomnium quidem audivimus. Itaque mirari ſubit, unde iſta de nobis ad vos pervenerint.* Multum decipi in talibus poteſt, ſi quis credat iis, qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam pro me nunc ſum ſollicitus, ne qui modo veniſtis, & iam primum nos auditis, electra quaedam & cycnos invenire apud nos cum ſperaretis, diſcedatis paulo poſt irridentes illos, qui, pretioſa id genus multa ineſſe noſtris in orationibus, vobis fuerant polliciti. At ego teſtor, talia me de

ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πω ἀκήκοεν, οὐδ᾽ ἂν ἀκούσειέ ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἠριδανοῖς τισι, καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἁπλοϊκὸν καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις ᾠδὴ πρόσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάθῃς μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὁρῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαίνετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς πρὸς τὴν αὐγὴν, ἐπειδὰν ἀνασπάσωσι, πολλῷ μικρότερα εὑρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ, καὶ ἀποκαλύψας τἀμὰ, μηδὲν μέγα προσδοκήσῃς ἀνιμήσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam unquam audiviſſe, neque auditurum unquam eſſe. Alios quidem invenias non paucos, Eridanos quoſdam, quibus non electrum, ſed aurum ipſum orationis ſtillat, multum poëticis cycnis modulatiores. Ego vero qualis ſim, iam videtis, ſimplex, literarum expers; neque cantus adeſt. Igitur vide, ſi quis maiora de nobis ſperas, ne tibi accidat, quod his, qui aquis ſubmerſa vident. Arbitrati enim, tanta eſſe illa, quanta deſuper adſpicientibus videbantur, dilatata a radiis umbra; cum extracta multo minora deprehendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effuſa aqua, & detegens me, ne quid magni te hauſturum ſperes, aut ſpei *vanae* culpam in te ipſe conferas.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

1 Ἡ ΜΥΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον
ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παρα-
βάλλειν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον
αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ
αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἁπανταχόθεν κομᾶν τοῦ
σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς
ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενό-
πτερος, τοσοῦτον ἁπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον
τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἡ Ἰνδικὴ λεπτοτέρα, καὶ μαλα-
κωτέρα· καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις
ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν
2 ἥλιον, ἐκπτερύσσηται. Ἡ δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυ-

3 Ἐμπίσι) Ἕτερον κώνωψ ἐμπίδος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς τ' αὐτὸν φησὶ κώνωπα καὶ ἐμπίδα, ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν γνώμην ἔχειν τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατ' οὐροπύγιον. G.) In V. altero legitur ſic: Ἐμπίσι) Ἐμπὶς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ κώνωψ εἶδος ζωδίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

NON eſt minima volucrium muſca, in quantum culicibus diverſi generis, & minoribus etiam inſectis comparatur: ſed tantum iſtaec magnitudine ſuperat, quantum ipſa ape minor eſt. Pennata eſt non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata ſit, maiores autem pennas habeat in alis; verum inſtar locuſtarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veſte Indica eſt tenuior & delicatior. Et ſane floreos pavonum inſtar colores habet, ſi quis intente illam reſpiciat, cum expanſis ad ſolem pennis volatum meditatur. Volatus illius

πτερίδας εἰρεσίᾳ συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς
ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὐδὲ ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ῥοι-
ζήματος, ἀλλ' εὐκαμπὴς πρὸς ὅ, τι ἂν μέρος ὁρμήσῃ
τοῦ ἀέρος. καὶ μὴν κἀκεῖνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ'
ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ᾠδῆς πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα
κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὐδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν με-
λιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερὸν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐν-
δεικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα, ὅσον σάλ-
πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ ἄλ- 3
λο σῶμα ἡ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχε-
ται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ
ἡ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέ-
ρατος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγὲς, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ
οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἡ
γαστὴρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτὴ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας
πλατείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ
κατὰ τὸ ὀῤῥοπύγιον ὡς σφὴξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

eſt non qualis veſpertilionum in perpetuo alarum remigio, neque locuſtarum inſtar cum ſaltu *coniunctus*, neque cum perſtrepero impetu, ut veſparum, ſed flexilis in quamcunque partem aëris tendat. Etiam hoc illi ineſt, quod non ſilentio, verum cum cantu quodam volat, non infeſto, qualis eſt culicum, neque graves fremitus apum, aut terribiles minaceſque veſparum imitante, ſed in tantum eſt modulatior, quantum tuba atque cymbalis tibiae ſunt placidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuiſſimo canali continetur cervicibus, & circumactu eſt facile, non adnatum quale locuſtarum: oculi autem ſolide eminentes, multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo enati pedes non omnino, ut in veſpis, adſtricti. Alvus munita ipſa quoque eſt, thoraci ſimilis, zonas latas & ſquamas habens. Ulciſcitur ſe non circa noviſſimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασι καὶ αὕτη ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον ἐοικυῖα. ἐκ δὲ αὐτῆς ὀδοὺς προκύπτει, ᾧ κεντοῦσα πίνει τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὀδύνης τῶν κεντουμένων. ἑξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χεροῖν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.
4 Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶτον ἤτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἑρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀποτίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ ὁμοτράπε-

3 Κοτυληδόνι) Κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι. V.

tem, uti veſpa, & apis, ſed ore ac proboſcide, qua eo modo, quo elephanti, inſtructa & ante ſe paſcitur, & comprehendit, & adhaereſcens continet, cum acetabulo extrema parte ſit ſimilis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi pupugit, potat ſanguinem. Nam bibit quidem lactem quoque: ſed ſuavis illi etiam ſanguis, cum dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor ſolis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus ſublatum eſculentum quiddam humano plane more, atque ut nos. Naſcitur non ſtatim talis, ſed vermis primum, ſive ex hominibus, ſive animalibus aliis demortuis. Deinde paulatim & pedes profert, & pinnas gignit, & ex repente fit volucris: fit etiam gravida & vermiculum parit, muſcam paulo poſt futurum. Cum autem nutriatur cum hominibus, eorumque contubernio & menſa utatur, omnia

ζος ἁπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου. θάνατος γὰρ αὐτῇ τοῦτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος οὖσα, (πάνυ γὰρ ἐς στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ φωτὶ χαίρει μάλιστα, κἀν τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὁπόταν τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχνην διαδιδράσκῃ· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὁρᾷ, ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὡς μὴ ἁλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περιπεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος· τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ ὑῒ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, φησὶν, ὅμως οὐκ

11 Ἰσχὺν) Γραι. ἀλκήν. G.

guſtat praeter oleum, quippe quod bibiſſe illi mors eſt. Verum brevis aevi cum ſit, omnino enim arctis vita illius terminis circumſcripta eſt; luce gaudet maxime, & in ea verſatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, neque canit, ſed contrahit ſe, & nuſquam movet. Prudentiam illius non parvam in eo dico *ineſſe*, cum inſidiatorem & hoſtem ſuum araneum effugiat. Inſidiantem enim obſervat, & contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius capiatur, & in cirros beſtiae incidat. Fortitudinem illius & robur nos dicere nihil attinet, ſed poetarum magniloquentiſſimum Homerum. Nam laudare ſtudens Heroum praeſtantiſſimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur illius comparat, ſed audaciae muſcae, & intrepidis illius improbiſque conatibus. Neque enim audaciam ait illi ineſſe, ſed fortitudinem. Nam etiam repulſa, ait, tamen non de-

ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δήγματος. οὕτω δὲ πάνυ
ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ'
ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κοσ-
μεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαίαν
πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθη-
νᾶν ὁπότε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὡς μὴ
ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένῃ
κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὖθις ἐπεισά-
γει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτῳ καλλίστῳ
αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην
6 αὐτῶν ἔθνη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ' ὁπό-
ταν τι δάκνῃ, τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ βοὸς, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς
ῥυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ
κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ
Ἀφροδισίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία·
καὶ ὁ ἄῤῥην οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἐπιβὰς εὐθὺς

ſiſtit, ſed morſum appetit. Ita autem omnino laudat atque amplectitur muſcam, ut non ſemel, neque paucis mentionem illius iniiciat, ſed ſaepe: adeo commemoratione illius ornantur verſiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri dormientem infantem ſuum curanti, muſcam rurſus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit *gentes*. Adeo autem robuſta eſt, ut morſu vulneret non hominis modo cutem, ſed bovis etiam & equi. Quin elephantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & ſua proboſcide proportione magnitudinis ſuae ſauciat. Coitus, & Veneris, & nuptiarum multa illis eſt libertas: ac mas non, ut in genere gallinaceo, cum inſcendit, ſtatim ite-

ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· κᾀκείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνους ἐστίν. Ὃ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν 7
ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καί μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπεῖσθαι πάντας, ὅτι κᾀκείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴγε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφεῖσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει

11 Ἀθάνατος) Ἔῤῥ' ἐς μυίας, βωμολόχε. G.

13 Πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ) Ὥσπερ ἡ περὶ τοῦ τοῖς ἐγκωμίοις περιστεφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται τοῦ δήγματος λιπαρῶς, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς οὐκ ἀπόσχῃ, βωμολόχε, οὐδέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκώπτειν ἐς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ἐς μυίας. V.

rum deſilit; ſed diu inequitat feminae, atque illa fert ſponſum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu diſturbant. Praeciſo capite muſca diu vivit corpore reliquo, & ſpirat. Quod autem maximum in natura illarum eſt, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi ſolum illud Plato praetervidiſſe in ſuo de anima illiuſque immortalitate libro. Mortua enim muſca inſperſo cinere reſurgit, & inſtaurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit; adeo ut plane perſuaſum eſſe debeat, illarum quoque immortalem eſſe animam, ſiquidem etiam cum diſceſſit, redit, & agnoſcit, & ſuſcitat corpus, &, ut volet muſca, efficit, & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae, animam illius ſaepe, ipſo relicto, pro ſe peregrinatam,

καθ' ἑαυτήν· εἶτα ἐπανελθοῦσα ἐπλήρου αὖθις τὸ σῶμα,
8 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος
οὖσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ
πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ
ἀμέλγονται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυίαις ἢ ἀνθρώ-
ποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνου-
σι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέ-
ζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεστιᾶται αὐτοῖς, καὶ συναπο-
9 λαύει πάντων. Νεοττιὰν δὲ ἢ καλιὰν οὐχ ἑνὶ τόπῳ
κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
Σκύθας ἐπανῃρημένη, ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς νυκτὸς κα-
ταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοῖ λαν-
θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖταί τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ
10 ἐν φωτὶ δρώμενον αἰσχυνεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
ἄνθρωπόν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ κα-
λὴν, λάλον μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ ᾠδικὴν, καὶ

deinde reducem impleviſſe corpus, ſuſcitaſſe Hermotimum. Iam ipſa muſca vacua opere & ſolum alieno labore partis fruitur, ac plena illi ubique menſa. Nam & caprae illi mulgentur, & non minus muſcis, quam hominibus, laborat apis: & coqui huic condiunt opſonia, & regibus ipſis praeguſtat, menſiſque inambulans cum illis epulatur, & una fruitur omnibus. Pullitiem vero ſuam aut nidum non uno loco conſtituit, ſed volatum erraticum Scytharum more ſuſcipiens, ubicunque a nocte deprehenditur, ibi & larem ſibi & cubile facit. Verum noctu, uti dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; neque putat quidquam ſe turpe facere, quod in luce factum pudori eſſe ſibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem quandam, Muſcam, olim fuiſſe, pulcherrimam, loquacem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; ri-

ἀντερασθῆναί γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἶτ᾽ ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μειράκιον συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχελοῦσα, καὶ ᾄδουσα, καὶ κωμάζουσα ἐπ᾽ αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἁπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ᾽ ἔρωτός ἐστι σημεῖον καὶ φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ δυνατὸν ἀπολαύει,
καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς 11
παλαιοὺς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφή· καὶ ἄλλη ἑταίρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανὴς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα,

3 Ἐρεσχελοῦσα) Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔριν ἐν τοῖς χείλεσιν ἔχειν. V.

valem autem Lunae in amando Endymione fuiſſe. Deinde cum dormientem adoleſcentem ſubinde ludibriis ſuis, & cantionibus, & comiſſationibus, excitaret, aegre tuliſſe illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutaſſe: atque ideo omnibus illam nunc invidere ſomno, Endymionis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerioribuſque. Morſus autem ipſe, & illa ſanguinis cupiditas, non feritatis ſignum, ſed amoris eſt, atque humanitatis. Quantum enim poteſt, fruitur, & de pulchritudine decerpit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quaedam illi cognominis poëtria, pulchra ſane, & docta; & alia nobilis apud Athenienſes meretrix, de qua Comicus poëta dixit, *Iſtaec momordit Muſca ad uſque cor viri*. Ita neque Comica venuſtas dedignata eſt, aut ſcena excluſit no-

οὐδ᾽ οἱ γονεῖς ἠδοῦντο τὰς θυγατέρας οὕτω καλοῦντες. ἡ μὲν οὖν τραγῳδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς μυίας, ὡς ἐν τούτοις,

Δεινόν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει
Πηδᾶν ἐπ᾽ ἀνδρῶν σώμαθ᾽, ὡς πλησθῇ φόνου·
Ἄνδρας δ᾽ ὁπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ᾽ αὐτὴν ἱστορία.
12 Γίγνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ἃς στρατιώτιδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἵγε καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ᾽ ὧν κἀκεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφότερα καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀῤῥένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν

6 Ταρβεῖν) Φοβεῖσθαι. V.

men muſcae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin Tragoedia multa cum laude muſcae memoriam uſurpat, ut in illis:

Proh dedecus, ſi muſca forti robore
Corpus virorum amore caedis inſilit:
Armatus haſtam ſed veretur hoſticam.

Multa haberem dicere de Muſca (Myia) etiam Pythagorica, niſi nota omnibus eſſet illius hiſtoria. Naſcuntur etiam maximae quaedam muſcae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bombo aſperrimo, velociſſimo volatu, quae etiam longaevae admodum ſunt, & tota hieme ſine cibo durant, lacunaribus ſe inſinuantes maxime, in quibus illud praeſertim mirabile eſt, quod utrumque & marium opus & feminarum peragunt, mutuo ſe inſcendentes, ut

Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ᾽ ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura, pulchritudine duplici. Multa cum ſuperſint, quae dicam, deſinam, ne, quod eſt in proverbio, *elephantem facere ex muſca* videar.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. *l.* 4. ΜΕΝΙΠΠΟΣ) Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In *B.* 1. inſcriptio eſt Μενίππου καὶ ἑταίρου. *ead.* Στάδιοι) Omittit P. *l.* 8. *col.* 1. Τὸ πτηνὸν) Hanc lacunam V. Codicis & ſeqq. ex C. ſupplevimus. *Solan.* *l.* 13. *col.* 2. Εἰς μηδὲν ὑγιὲς) πρὸς μηδὲν ὑγιοῦς C. Εἰς μηδὲν ὑγιοῦς V. *l.* 19. *col.* 1. Ὥρας) ὥραν edita. Mutavit Solan. *ibid.* *l.* 20. Οὕτως) οὐ' Exc. *G.* Οὕτως recte C. *ead.* Εἰ πίστις ὕπεστι) Pro his tribus ὑπέστη tantum C. *Pag.* 2. *l.* 1. Ποῦ) Non legitur in O. *l.* 2. Δὲ ἀπὸ) δ' ἀπὸ O. *l.* 3. Τὴν τοῦ) τὴν abeſt ab O. *ead.* Ἄνοδον) Sic edd. omn. Ἄνοδος O. *l.* 8. Σταθμοὺς) σταδίους Graev. fruſtra. *ead.* Τινὰς) Abeſt a *Fl.* *l.* 20. *col.* 1. ζ′) ζ γ′ Excerpta *G.* quod ipſe excerptor Bruno exponit ſeptem cum ſemiſſe. ζστ′ eſt in V. *ead. col.* 2. Ὑποξενίζοντος) ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγομένους. Emendavit Solan. *Pag.* 3. *l.* 5. Μακρόν γε τὸν) Hoc habent *Fl.* *I.* *Ald.* *H.* *S.* &c. Μακρόν τινα τὸν *P.* & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Λέγειν) λαλεῖν P. *l.* 17. *col.* 2. Ὑπὲρ τὴν) ὑπὲρ διὰ τὴν edita. Sed cum abeſſet διὰ in *G.* C. & V. merito delevi, quod vel ſine Codd. delendum erat. *Reitz.* *Pag.* 4. *l.* 3. Οὐρανιώνων) οὐρανίων male *Fl.* *l.* 6. Καὶ) Abeſt a *Fl.* *Pag.* 5. *l.* 5. Καταπεσὼν) πεσὼν tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P. *l.* 11. Ἀκήρωτα) Bene *I.* & *V.* 2. Ἀκήρατα cett. male. Ἀκύρωτα marg. *A.* 1. *l.* 16. *col.* 1. Ὅτε) Bene ſic dedit Solan. cum antea ederetur ὅτι. *Pag.* 6. *l.* 3. Δίειμι) Nil mutant edd. *l.* 6. Μὴ δὲ) Sic *Fl.* *I.* *H.* 1. *B.* 1. Μηδὲ *P.* *S.* *l.* 15. Ἀποβλέπειν) ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum ſervat P. *Pag.* 7. *l.* 14. Ὑπελάμβανον) ὑπολαμβανον *P.* ſola. *Pag.* 8. *l.* 9. Καταμαθεῖν) μαθεῖν *Fl.* *l.* 12. Καὶ τέλη) Non habet *Fl.* *l.* 16. *col.* 1. Ὑψαγόραι) ὑψηγόραι bis editum antea. Correxit Solan. *Pag.* 9. *l.* 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. *l.* 16. Ὁπόσοι στάδιοι) Nil variant edd. *l.* 17. *col.* 1. Τερατουργίαν) τερατουργίας, ματαιολογίας ed. Cler. Emendavit Solan. *Pag.* 10. *l.* 6. Αὐτὸν ἐπιμετροῦν-

τες) ἀναμετροῦντες *Fl.* omiſſo αὐτόν. Vulgatum eſt in P. *l.* 13. Καὶ τοῦ ἡλίου) Sic edd. praeter *Fl.* a qua melius abeſt καί. *l.* 15. Ἑξῆς) ἐξ ἴσου L. Vulgatam ſervat *Fl.* *l.* 17. Ἄγνωμον) Male ſic edebatur: Οὐρανογνώμων) ἀνόητος. Sed in Mſ. V. recte ad ἄγνωμον referebatur. *Solan.* *Pag.* 11. *l.* 2. Πάνυ πολὺ) Sic edd. excepta *I.* quae παμυπολύ. Unde πάμπολυ facit Solan. Παμπολὺ marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἀγέννητος) Bene ſic *Fl. P. H.* &c. Ἀγένητος *I.* *l.* 15. *col.* 1. Εἰ ἐν γειτονίᾳ) Aliter noſtri Lucianei Codd. & quidem melius: quod C. etiam confirmat. *Solan.* *Pag.* 12. *l.* 2. Τέλει) τέλειον L. Vulgata eſt in *Fl.* *l.* 5. Αὐτοῦ) Reſtitui ex marg. *A.* 1. & Pell. & Gronov. Αὐτῶν eſt in P. & edd. omn. *l.* 7. Ἐδόξασε) ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto. *l.* 15. *col.* 1. Τὸ ἤδη) ὃ ἤδη lectum ante. Mutavit Solan. *ibid. l.* 16. Γινομένων) ἠνωμένων C. *ead. col.* 2. Πυθαγόραν) Πυθαγόρας edita male. Correxit Solan. *l.* 18. *col.* 1. Παρεχομένης) παρεχόμενος voluit Solan. neſcio quare. *Reitz.* *ead. col.* 2. Σωκράτην) Et hic Σωκράτης ed. Cler. male. *Pag.* 13. *l.* 5. Οἱ τῆς) Sic ex L. & *B.* 2. dedi. Οἱ edd. cett. Οἳ *Fl.* *l.* 7. Παρηβηκότας) παρηνοκότας male Schol. *l.* 16. *col.* 2. Παρηβηκότας) παροινοκότας edebatur ante, ſed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Αὐτὸς) αὐτὸν & ἀσώματον male editum ex V. Iam correxi ex C. *Reitz.* *ibid. l.* 20. Ταῦτα) ταύτης erat in edd. Correxit Solan. *ead. col.* 2. Συνεσέρχεται) συνεξέρχεται V. quod in impr. recte mutatum videtur. *Solan.* *Pag.* 14. *l.* 1. Ἠϋγενείοις) Sic *I. Fr. Fl. P. H. B.* 1. *S. Ald.* *l.* 15. *col.* 1. Εἰ ληπτὸς) In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκιανοῦ ἀθεότητα. *ibid. l.* 16. Οὗπερ) ὑπὲρ ediderat Cler. Mutavit Solan. *ibid. l.* 17. Συνέστη) συνέστησε edita. Mutavit Solan. *l.* 18. *col.* 2. Πλάττει) πράττει lectum ante. Merito correxit Solan. *Pag.* 15. *l.* 1. Διαρκέσαι πρὸς μέγ.) Ita etiam eſſe in P. & *Fl.* notat Solan. Sed διαρκύσαι invenio in marg. *A.* 1. *l.* 7. Τὸ πρῶτον) τοπρῶτον edd. quaedam. *l.* 8. Ὑπηρετῶν) An ὑπερέττων; *Pell.* *l.* 13. Κατεπτόμην) κατεπτώμην *B.* 1. *ead.* Ὑψηλὰ) Deeſt in *Fl.* *l.* 16. Ἄνω) ἂν *Fl.* *Pag.* 16. *l.* 1. Δ' οὖν) οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. *l.* 13. Ἱπποπόλων) ἱπποπώλων edd. priores, male. *l.* 15. *col.* 2. Παρατεῖνον) παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde, Solanus. *ibid. l.* 16. Ἦν) Non aderat in impreſſ. Adiecit Solan. *ibid. l.* 17. Κοπτουμένου) Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπουμένου. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Τεμπῶν) Τημπῶν edebatur antea male. *ead. col.* 2. Θρῃκῶν) Θράκων ante edebatur; ſed iam ad Luciani textum accommodavi. *Reitz.* *Pag.* 17. *l.* 5. Τοῦτο εἰδῶμεν) τοῦτ' ἴδωμεν O. *l.* 7. Πέρι γῆς τε)

τε πέρι γῆς O. Τε π. γ. τὲ *Fl.* *l.* 9: Εἰκάζεις) εἰκάζει O. *l.* 12. Δόκει) Et ſic legere *Fl.* notat Solanus. Sed & habent *I. P. H.* &c. *l.* 15. Τὸν Ῥοδίων) τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. edd. *Pag.* 18. *l.* 4. Ὑποστίλβων) ἀποστίλβων O. & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* &c. *l.* 6. Μοι) Deeſt in O. *Pag.* 19. *l.* 1. Ὠήθης) ᾠήθεις O. *l.* 3. Νεοττίας) νεοττείας O. *l.* 7. Ἐφικνουμένης) ἀφικνουμένης male O. *l.* 10. Σοφὸς) φυσικὸς O. *l.* 15. Οὔτις) οὔτι male *Fl.* *Pag.* 20. *l.* 3. Δεῦρο) δεῦρ' O. *l.* 8. Καταπτῶμαι) Sic *Fl. H.* *P.* Κατάπτωμαι *I.* & P. *Pag.* 21. *l.* 1. Γε) σε O. *l.* 2. Δεήσῃ) δεήσει *Fl.* *l.* 4. Ἀετοῦ) αἰετοῦ O. *l.* 5. Τί οὖν) τί δ' οὖν melius O. *l.* 6. Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος) αἰετός ἐστιν ὀξυωπέστερος O. *l.* 7. Ἀντίον δέδορκε) ἀντιδέδορκε O. *l.* 8. Ἀετὸς) αἰετὸς O. *l.* 9. Ἀκτῖνας) ἀκτίνους male O. *l.* 11. Ἀετοῦ) αὐτοῦ *S.* *ead.* Γε) Abeſt a *Fl.* *l.* 12. Ἐσκευασμένος) ἐνεσκευασμένος O. *l.* 15. Βασιλικὸν) βασιλέα O. *l.* 18. *col.* 2. Ἀέρα) ἄνδρα legebatur ſine ſenſu. Ἄερα inde fecit Solanus. Ego ἀέρα. *Reitz.* *Pag.* 22. *l.* 2. Γὰρ) δὲ *Fl.* Δ' O. *l.* 4. Ἅλις) ἅλης male *I.* *l.* 11. Πάμμεγα περιέλαμψε) πάμπολυ περιέλ. O. Μέγα περιελ. P. *l.* 14. Ὁπόσα) ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. *l.* 19. *col.* 1. Πτολεμαῖον) Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίῳ editum ante. *Reitz.* *Pag.* 23. *l.* 1. Δὲ) Deeſt in O. *ead.* Μητρυιᾷ) μητρὶ *Fl.* male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ Coll. *l.* 2. Ἀλέξανδρον) Ἀλέ. O. *l.* 7. Σπαρτῖνος) Σπατῖνος O. & *Fl.* Vulgata eſt in cett. & P. *l.* 9. Κατηλοημένος) Nil mut. *I. Fl. Fr. P.* *Pag.* 24. *l.* 3. Μισθοῦ) Sic P. L. O. Μισθῶν editum ante, nec male. *l.* 4. Ἀσκληπείου) Ἀσκληπιοῦ O. *l.* 8. Ἀπαιτοῦντας) Sic *I. Fl. Fr.* *P.* &c. *l.* 11. Σοι) Deeſt in O. *l.* 12. Παρεσχῆσθαι) παρεχέσθαι P. *l.* 14. Δυσχερὲς) Omiſit O. *l.* 15. Οἷα) ὅσα *Fl.* male. Οἷα cett. & P. *l.* 19. *col.* 1. Τερπωλὴν) τερωπολὴν lectum antea miſere. *ead. col.* 2. Εὐωχίαι) εὐωχίαις edita prave. *Pag.* 25. *l.* 2. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων O. *l.* 7. Δὲ) Omiſit O. *l.* 16. *col.* 2. Ἀλφίτων) ἀλφίτου edita. Et mox συγκείμενον pro συγκεκραμένον. Quae ex C. emendavit Solanus. *ibid. l.* 17. Ἀπὸ πολλῶν) Et hoc & reliqua ex C. emendavit idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχεῖσθαι τὸν βίον. *Pag.* 26. *l.* 2. Πλησίον) πλησ. cum duabus virgulis tranſverſis O. *l.* 10. Ἀλλὰ — κινουμένων) Octo haec verba deſunt in O. *l.* 13. Σιωπῶντες) σιωπῶντεν *I.* *l.* 14. Καὶ ἄτακτον) Omiſit O. *l.* 15. Καὶ πολυειδεῖ) Deſunt in O. & *Fl.* *Pag.* 27. *l.* 3. Τὸ) Abeſt ab O. *l.* 5. Ἀχαρνῆσι) Ἀχαρνοῖσι O. *l.* 7. Τεττάρων) τεσσάρων O. *l.* 12. Κυνουρίαν) Κυνοσουρίαν edd. & O. *l.* 13. Φακοῦ Αἰγυπτίου) Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O. *Pag.* 28. *l.* 4.

Ἂν ἐγέλων) ἀνεγέλων *Fl.* & O. *l.* 13. Τὴν) Non adeſt in O. *l.* 16. Μουσικοὺς) δημαγωγοὺς iterum, male O. *Pag.* 29. *l.* 2. Δοκεῖ) Deeſt in O. *l.* 5. Τοὺς) Omittit O. *l.* 7. Καταγεγέλαστο) κατεγέλαστο *Fl.* (κατεγεγέλαστο *S.* & *B.* 4.) *l.* 8. Ἀνεπτώμην) ἀνεπτόμην Pell. *l.* 10. Οὔπω) οὕτω *I.* & *V.* 2. Vulgatam ceterar. ſervat O. *ead.* Ἀνεληλύθειν) ἀνελελύθειν *I.* male. *l.* 22. *col.* 2. Βαστάσαι) βαστάξαι V. *Pag.* 30. *l.* 1. Ὦ) ἤδη O. *l.* 4. Τινα αἰτίαν) τίνα τὴν αἰτίαν O. *l.* 8. Μοι) μου *Fl.* Μοι φασὶ O. *l.* 9. Τοῦ) γὰρ *H.* Γοῦν Marc. male. Τοῦ *Fl.* *B.* 1. *I.* *P.* &c. *l.* 10. Μου) Deeſt in O. *l.* 13. Αὐτοῖς) Abeſt ab O. *l.* 18. Τὸ φῶς) Ad aliena verba relatum hoc Scholion in ſedem reduxit Solanus. *Pag.* 31. *l.* 2. Τῆς) Abeſt a *Fl.* adeſt in cett. & O. *l.* 6. Ἐνασχημονοῦντας) Et ſic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Μετοικῆσαι) μετοικίσαι O. *l.* 13. Ἐκείνους) ἐκεῖνος O. *l.* 15. Περιπάτῳ) τοῖς περιπάτοις O. P. *l.* 16. Πρὸς) παρ' O. *l.* 18. *col.* 1. Τὴν ἑκάστου) Ante haec verba in editis addebatur: ἀλλὰ κᾂν τινα ἴδω αὐτῶν. Quae Solanus merito delevit. *l.* 19. *col.* 2. Ἵνα) Hoc Scholium in V. & impr. prave ad ἵνα μὴ δείξω referebatur, quod praeceſſit. Ego vero ſuo loco reddidi. *Solan.* *Pag.* 32. *l.* 2. Μὲν) τὴν *S.* & *B.* 4. *ead.* Ἐπὶ) Aberat in *P.* *H.* & O. Aderat in *Fl.* *I.* *B.* 1. *S.* *l.* 3. Μὲν) μοι marg. *A.* 1. ante μὲν inſerit. *l.* 9. Ἀετὸς) Iam & ſic O. cum quater ante αἰετός. *Pag.* 33. *l.* 3. Ἐπτερωμένους) ἐπαιρωμένους O. Sed eadem manus ſuperſcripſit vulgatam lect. *l.* 4. Τε) Abeſt a *Fl.* *l.* 11. Παρὰ) Sic *I.* *Fl.* *S.* Περὶ al. male. *l.* 16. *col.* 1. Ἀφίξεσθαι) ἀφέξεσθαι edita. Ad Lucian. accommodavit Solanus. *Pag.* 34. *l.* 2. Οὖν) Non comparet in O. *l.* 3. Ἐπανεὶς) ἐπανιεὶς O. *l.* 4. Ὅπου) Deſideratur in O. *l.* 15. *col.* 1. Ἐφιάλτης) Θεομάχοι ὄντες addit C. *ibid.* *l.* 21. Ἀλωέως) Vulgabatur Ἀλοέως. Emendarat Solanus. *ibid.* *l.* 22. Τὰ τῶν οὐρανίων) Diſtantiam lunae altera, & ſolis a luna. C. Unde patet aliter legiſſe. *Solan.* *Pag.* 35. *l.* 3. Ὑμῶν) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *l.* 5. Ἔτι λείπεται) ἐπιλείπεται *Fl.* & marg. *A.* 1. Nil mutat P. *l.* 6. Ἐλλίποιεν) ἐλλείποιεν O. *l.* 13. Ἔχων) ἑκὼν *P.* Sed prius *I.* *Fl.* *B.* 1. *H.* *S.* *ead.* Φιλόκαινον) Hoc revocavi ex *Fl.* Schol. & Coll. & marg. *A.* 1. Cum φιλόνεικον edd. cett. haberent. *l.* 14. *col.* 1. Τοσούτων) τοιούτων edita male. *ibid.* *l.* 15. Ἐπετέλουν) ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat Solanus. *ibid.* *l.* 17. Μειλιχίῳ) Μειχιλίῳ ante lectum prave. Mutavit Solanus. *ibid.* *l.* 19. Μεγαλουργίαν ἀπορούντων) Sic *G.* recte. In V. aliter, μεγαλουργίας ἀπόρουν ſcil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Φιλόκαινον)

Prava Codicis V. ſcriptura. *Solan.* Γραι. φιλόνεικον *G.* Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuiſſet Cler. adſcripſerat Solanus, pravam hanc eſſe ſcripturam. Sed plane contra ſuam ipſius ſententiam, & veritatem: nam in ipſo Luciano φιλόκαινον recte recipi iubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excuſſit, aut imprudens Voſſiani Cod. lectioni appinxit id, quod lectioni Cod. *G.* appictum oportuit. *Reitz.* *Pag.* 36. *l.* 4. Τε) δὲ *Fl.* Vulgatum tenet P. *l.* 10. Ταῦτα) τούτοις O. & *Fl.* Vulgatae aſſentitur P. *l.* 11. Παριστᾶσιν) περιστᾶσιν male O. *ead.* Ὥσπερ) Deſideratur in O. *l.* 15. *col.* 1. Ἡ Πίσα) Hoc Schol. male ad aliena verba relatum ſuo loco reddidit Solan. *l.* 18. *col.* 2. Τῶν Πλάτωνος) τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν reſcripſit Solan. addiditque haec eſſe corrupta. In C. vero ſic legi: οὐδὲν ἧττον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες. *Pag.* 37. *l.* 1. Ἄττα) Sic edd. vulgo & P. Ἅμα O. & *Fl.* *l.* 2. Ἔς τὸ) ἔς τι O. *l.* 4. Ἐοικυῖαι) ἐοικῦαι male *l.* *ead.* Πώματα) πτώματα O. & mox iterum πτῶμα. *l.* 7. Ηὔχοντο) εὔχονται marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Ὦ Ζεῦ) ὦ θεοὶ Codd. O. P. *l.* 12. Φαίη) ἔφη O. *l.* 16. Ἤτει) ἔτι male O. *Pag.* 38. *l.* 3. Ἀνένευσε) ἀνένευε *Fl.* *l.* 7. Δὲ) δὴ *S.* *l.* 10 Αὐτῶν) αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. aſſerit P. *l.* 16. *col.* 1. Ἐπεπόνθει) ἐπεπόνων lectum antea prave. *l.* 20. *col.* 2. Συγκατάθεσιν) Et hoc reſtitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν. *Pag.* 39. *l.* 7. Ποιεῖν) πονεῖν G. P. & marg. *A.* 1. Ποιεῖν edd. & O. *ead.* Τήμερον) Διήμερον O. *l.* 8. Νιφέτω) ἰφέτω male *P.* *l.* 9. Βορέας) Βοῤῥᾶς *Fl.* Nihil mut. P. *l.* 15. Ἄττιν) Ἄττην O. ſolus. *l.* 18. Τοὺς μετοίκους) Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα relatum, in ordinem revocavit Solan. *Pag.* 40. *l.* 1. Μύρτα) μύρα Marcil. Nil mut. edd. *l.* 5. Ποι) που O. *l.* 6. Δὲ) καὶ male *S.* Recte δὲ *P.* *H.* *I.* aliaeque. *l.* 8. Οὔτε πίν.) οὐ πίν. O. Nil mut. edd. & Homer. *l.* 13. Σειληνὸς) Σιληνὸς O. *l.* 14. Τῆς) τὰς G. Τῆς edd. & O. *Pag.* 41. *l.* 1. Τοῦ) τῶν O. P. & marg. *A.* 1. *l.* 2. Ὑποβεβρεγμένοι) υ—ος O. *l.* 4. Εὔδον) εὗδον *I.* & *P.* male. *ead.* Ἔχε) εἶχε *I.* ceteraeque male, cum O. Ἔχε *P.* Ἔχει *B.* 2. *l.* 6. Φύει) φύσεις O. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Γίνεται) ἐγίγνετο O. Ἐγένετο *Fl.* Ἐγίνετο marg. *A.* 1. *l.* 12. Κοινώσασθαι) Sic *Fl.* *B* 1. *I.* *H.* *Ald.* *S.* Κοινωνήσασθαι *P.* cum O. & marg. *A.* 1. *l.* 13. Γε) τὰ O. Plane omittit *Fl.* *l.* 15. Πλεῖον) πλέον O. *Pag.* 42. *l.* 5. Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν) ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* *l.* 7. Πολλῷ) Sic plerique ſcripti & editi. Πολλῶν O. Πολλὰ *Fl.* *l.* 11. Ἐοικότες) ἐμφερεῖς Coll. & O. *l.* 12. Ἀφέλης) ἀφέλη τις

O. *l.* 18. Ὑπόμορον, Δυσθανόντα) Pravis & hic uſus eſt Codicibus: ſic tamen etiam Coll. *G.* niſi quod δυσθανὲς habent. *Solan.* *Pag.* 43. *l.* 9. Ἐνὶ) ἐν male O. *l.* 11. Ἐκμεμελ.) ἐμμεμελ. *Fl.* *ead.* Λοιδοροῦσι) ὀνειδίζουσι O. & P. *l.* 13. Ἰταμώτατος) Recte ſic O. Ἰταμότατος edd. omnes male. *l.* 16. Δὴ) Deficit in O. *Pag.* 44. *l.* 4. Ἀνυπόδετος) Sic edd. vett. omnes. Ἀνυπόδητος *S.* & *Amſt.* *l.* 10. Ἡμῖν) ὑμῖν *Fl.* ſola. *Pag.* 45. *l.* 4. Ἡμῖν) Receptum ex *Fl.* Ὑμῖν cett. *l.* 12. Ἐπηγγειλάμην) περιηγγειλάμην P. *ead.* Οὖν ἀρχομένου) ἀρχομ. οὖν *Fl.* *l.* 19. *col.* 1. Εἰς τὸ ἑξῆς) In altero Voſſiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero poſteriorem: quare in unum iam contraxi. *Reitz.* *Pag.* 46. *l.* 11. *col.* 2. Ὁ Κυλλήνιος) Ad alia verba relatum hoc Schol. in ſedem propriam revocarat Solanus.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 48. *l.* 1. Πανημέριος) πανήμερος *Fl.* *l.* 3. Κνήσασθαι) ἀλφαίσασθαι G. Ἀλφήσασθαι P. *l.* 7. Ἀωρὶ) Ita *S.* *P.* P. & marg. *A.* 1. Ἀωρία cett. edd. *l.* 8. Τε αὖ) Non legitur in *Fl.* *l.* 10. Ἐκκεκώφωται) Reſtitui ex *B.* 2. *V.* 2. & *S.* Ἐκκεκώφηται enim cett. omnes. *l.* 13. Μεταβαίνει) μετέρχεται *Fl.* Nil mut. P. *l.* 16. Διασεισαμένη κελεύῃ) διασείσασα κελεύσῃ P. & marg. *A.* 1. *Pag.* 49. *l.* 2. Ὁπόσα ἐπὶ πεῖρα) ὅσα ἐπὶ πεῖραν P. πεῖραν etiam *P.* Sed πεῖρα *Fl.* *I.* *H.* *B.* 1. *Fr.* *S.* *l.* 8. Φυτουργοῦντας) φυτσῶντας vel φυσουργοῦντας coniicit Solanus. *l.* 9. Λικμῶσιν) *Pell.* poteſt etiam legi λειμῶσιν, ſenſu optimo. *l.* 13. Συντελοῦσι) συντελοῦντες P. Ξυντελοῦντες marg. *A.* 1. *Pag.* 50. *l.* 5. Χαλάζας) χαλάσας male *H.* 1. & 2. quod emendarat in marg. Geſner. *l.* 9. Ἁπανταχόσε) ἁπανταχοῦσι male P. Ἁπανταχοῦ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 16. *col.* 1. Διαμέλλοντες) διαμέλοντες ante editum. *ibid.* *l.* 17. Ἅπτωνται) ἅπτονται antea fuit. Mutavit Solanus. *ibid.* *l.* 18. Θρύψεως) θλίψεως Exc. *G.* mendoſe. Recte legitur in C. *Solan.* *ibid.* *l.* 22. Τρητὸν) Legebatur una voce παρατρητὸν, ſed liquet ex Pauſania in Corinthiacis locum fuiſſe Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. Sylburg. ed. p. 111. *Cler.* *Pag.* 51. *l.* 5. Εἰ γάρ που &c.) ἢν γάρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἐπινυστάζομεν) ἐπινυστάσομεν *Fl.* *l.* 10. Κρατῆρες) Hoc & tria ſeqq. omiſit *Fl.* ab οἱ ad οἱ tranſiliens. *Pag.* 52. *l.* 1. Ἄσιτος) ἄθυτος *Fl.* Vulgatum tenet P. *ead.* Μερμηρίζω) Sic Graev. &

Hom. Μερμερίζω edd. priores male. *l.* 4. Πότε) ὁπότε marg. *A.* 1. *l.* 6. Γοῦν) γέτοϊ marg. *A.* 1. *l.* 9. Ταῖς ἐπιστήμαις) τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστησαν P. & marg. *A.* 1. *l.* 10. Πάνυ) Abeſt a *Fl.* *l.* 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς male *H.* utraque. *l.* 17. *col.* 2. Περὶ τῶν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρὰ τεχνῶν. *l.* 19. *col.* 1. Μήπω τελεσθείσας ἀλ.) Haec tria in edd. non comparentia ſupplevit idem; nec dubito, quin ex Cod. ideo etiam addidi. *Reitz.* *Pag.* 53. *l.* 3. Πάνυ) πάντες P. L. & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* *I.* &c. *l.* 6. Τὸν χρόνον) Sic edd. omnes. *l.* 8. Δοκεῖ) Sic bene *Fl.* *H.* *P.* &c. Δοκῇ *I.* & *V.* 2. *l.* 9. Ἢ θέλεις) εἰ θέλεις ἢ *Fl.* *ead.* Παραγγελοῦμεν) προαγγελοῦμεν *Fl.* *l.* 11. Καταπτάμενος) καταπτώμενος P. *Pag.* 54. *l.* 5. ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν) αυθις ές τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Ἦν) Aberat in editis. Inſeruit Solan. *l.* 19. *col.* 2. Τυθῆναι) ἀποδοθῆναι C. *Pag.* 55. *l.* 6. Μέλιτον) Μέλητον edd. anteriores male. *l.* 8. Ἁπανταχῆ) Et ſic *Fl.* cum reliqq. *l.* 10. Ἴλας) Bene ſic *B.* 1. & 2. Ἵλας cett. Dubie *H.* *l.* 11. Ἀπαντώντων) ἁπαντώντων adſpirate edd. priores. *l.* 16. Περιέρχονται) περινοστοῦσιν G. P. & marg. *A.* 1. *Pag.* 56. *l.* 12. Κἂν) γὲ marg. *A.* 1. *l.* 14. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη) προίωμεν, ὦ Δίκη, ταυτὴν P. Nil mut. *Fl.* *Pag.* 57. *l.* 2. Τὴν ὁδὸν) Nil mutare edd. notat Solan. *l.* 8. Καταπτοῖο) καταπτῇ L. Καταπτῆς marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 15. Γὰρ) Non habet *Fl.* *Pag.* 58. *l.* 5. Ἐπεὶ) ἔτι P. & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* *Pag.* 59. *l.* 2. Ἀπονεύωμεν) Sic *Fl.* *I.* *Ald.* *H.* *S.* &c. Ἀπονεύσωμεν *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. Κάθησο) Reſcripſi ex G. L. & marg. *A.* 1. quae κάθησω. Καθῆσθαι edd. *l.* 22. *col.* 1. Τὸν Πᾶνα &c.) Apparet, Scholiaſten aliter legiſſe. Sed forſan τοῦ pro τῶν per feſtinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *Reitz.* *ead. col.* 2. Ὅς ἐλθὼν) ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit Solanus. *Pag.* 60. *l.* 1. Μαραθώναδε) ἐν Μαραθῷ P. Μαραθῶνα δὲ *P.* Ἐν Μαραθῶνι marg. *A.* 1. *l.* 4. Μετοικικὸν) μετοίκιον P. & marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἐν γειτόνων) Reſtit. ex P. Ἐκ γειτόνων ante editum. *ead.* Πρόσεισι) προσέρχεται P. & marg. *A.* 1. *l.* 8. ΕΡΜ. καὶ . . . ΔΙΚ.) Longo ſpatio haec ſeiungit *I.* coniungit *Fl.* item *P.* Niſi quod punctum poſt καὶ collocat, aeque ac ceterae. *l.* 15. Κατέπεμψέ με ἀποκλ.) κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας *Fl.* *ead.* Ἀποκληρώσουσαν) ἀποκληρώσοντας *A.* 1. *l.* 17. Ἀθήνησιν) Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solan. rurſus non addens unde. Probo tamen, quia ſic & alibi emendatum ex Codd. *Reitz.* *Pag.* 61. *l.* 1. Πράττω) τιμῶσι με marg. *A.* 1. Sed hoc certe gloſſa eſt. *l.* 13. Ξυνάμα) νῦν ἅμα *Fl.* omiſſo σκυθρ. At P. σκυθρωποὺς

συνάμα. *l.* 14. Ὁμοίους) οὐχ ὁμοίους edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abeſt in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene, ſi οὐκ ſerves. *ead.* Τοὺς λάλους) τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Λέγεται) λέγουσι V. & mox ἐφόνευσε. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non mutarat. *Reitz.* *Pag.* 62. *l.* 4. Καλάμου) αὐλοῦ P. & marg. *A.* 1. *l.* 5. Πολεμικὸς) πολεμιστὴς marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἀεὶ κεκραγότων) Omiſit *Fl.* *l.* 11. Τὸ) τὸν Pell. (n. νόμον) *ead.* Μεγάλα) ἅμα P. Nihil mut. *Fl.* *l.* 19. *col.* 2. Τὸ ὄρθιον) Ad Luciani textum hoc accommodavit Solan. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, ſi νόμον intelligas. Sed praeſtat τὸ, & interpretatio ad τὸ ſpectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. *Reitz.* *l.* 21. *col.* 1. Ἐς ἀκριβέστατον) Haec & ſeqq. medio Scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inſcripto continuo filo annexa disiunxit & huc retulit Solan. *Pag.* 63. *l.* 4. Ἢ θρασύτερος) ἢ καὶ θρασύτερος διαλυομένων ἀπελθῇ P. *l.* 6. Περιασχολεῖ) Ita coniunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ prorſus eiecto. *l.* 7. Κεκνημένοι) Sic dedit Solan. Κεκλημένοι edd. hac priores. *l.* 9. Γε) καὶ marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 64. *l.* 2. Τύχη) δίκη *B.* 1. & 2. *l.* 3. Καταστησόμεθα) Revocavi lect. *Fl.* Καταστησώμεθα edd. cett. *l.* 6. Ἁπάντων Ἀθηναίων) ἁπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων *Fl.* *l.* 11. Ἀγωνιεῖται) ἀνιεῖται *Fl.* Ἀγανιεῖται P. *Pag.* 65. *l.* 3. Ἐμοίγε) Reſtitui ex L. qui ἐμοὶ, & ex Pell. qui ἐμοίγε. Abſurde enim ἔχοιμι edd. *l.* 4. Ἀκούοντι) ἀκούων τι male *B.* 2. cum bene eſſet in *B.* 1. &c. *l.* 16. *col.* 2. Ὑποτακτικοῦ) ὑποτατικοῦ legebatur. Correxit Solan. *ibid.* *l.* 17. Εἰσέλθοι) Ita dedit idem, pro vulgato εἰσέλθῃ. *Pag.* 66. *l.* 15. Ἡ) Caret articulo *Fl.* *Pag.* 67. *l.* 3. Διαλύσωμεν) διανύσωμεν G. *l.* 6. Νεαρὸν) μὴ παλαιὸν P. *ead.* Προαποκληρωμένοις) ἀποκληρωμένοις *Fl.* *l.* 11. Τῷ Σύρῳ) τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. *ead.* Τῷ αὐτῷ) τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. *l.* 13. Ἐγγέγραπται) Recte ſic *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *H.* *P.* *S.* Ἐκγέγραπται male *I.* & *V.* 2. *Pag.* 68. *l.* 1. Ὑπερορίας) ὑπερορίους G. *l.* 3. Πλὴν ἀποκλήρου) πλὴν ἀλλὰ κλήρου G. P. Nil mut. edd. *l.* 5. Φείδη) φίλη male *Fl.* *l.* 11. Καὶ) Non habet *Fl.* *l.* 12. Μόγις) μόλις *Fl.* *ead.* Ἔστηκα) ἕστηκεν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Δεινῶν) κοινῶν *Fl.* Vulgata eſt in cett. Item in P. L. *l.* 16. Ἐθελήσει ἔν γε) Reſtitut. ex P. G. Nam ἐθελήσειέ γε edd. male. *Pag.* 69. *l.* 4. Προτέρα) Sic *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *P.* *S.* &c. Πρότερον *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 8. Πρότερον) πρότερα *Fl.* ſola. *l.* 9. Δὲ) Non comparet in *Fl.* *l.* 10. Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.) ὑπ' Ἀκαδημίας *Fl.* *l.* 12. Ὧν) ὃ *Fl.* *ead.* Προστάξειεν) πράξειεν P. cum marg. *A.* 1.

Pag. 70. *l.* 2. Εἶδον) *ἰδόντες Fl.* *l.* 5. Ἀγαγοῦσα) Sic edd. Ἀπαγοῦσα vult Solanus ex P. *l.* 8. Σκολιὰ) Reſtitut. ex *B.* 1. *I. Fr. S.* &c. Nam *σχολιὰ H.* 1. & 2. ac *P.* *l.* 10. Ἄθλιος) ὁ ἄθλιος emendat Solan. Bene; ſed ſine auctorit. *l.* 16. Ἐμαυτῆς) *ἐμοῦ αὐτῆς Fl.* Vulgatae conſentit P. *Pag.* 71. *l.* 4. Ἡ) ἃ *P. B.* *l.* 8. Καὶ τὴν φύσιν ὁμ.) *Fl. ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπάσασα* &c. *ead.* Προαρπ.) *προσαρπάσασα* G. & *P.* Nil mut. cett. *l.* 10. Ξυνυπουργεῖ) *ὑπουργεῖ Fl.* *Pag.* 72. *l.* 12. Ἀνεγρόμενος) Sic *P.* & P. Ἀνεγειρόμενος *I. Fl. H. Fr. S.* &c. *l.* 17. Οὔτε βιασαμ.) Deficiunt in *Fl.* *Pag.* 73. *l.* 2. Πρὸς ἐμοῦ) Nihil hic variare edd. notat Solan. *l.* 4. Καὶ) Abeſt a *Fl.* *l.* 5. Ἐπέστρεψα) Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα aliae. *l.* 7. Τε) Omittit *Fl.* *l.* 11. Ἄγε δὴ) *ἄγετε Fl.* ſine *δή*. Vulgata vero eſt in P. *ead.* Ἀνάστητε) Deficit in *Fl.* *l.* 12. Ἄλλοις) Sic *Fl.* Ἄλλους cett. *l.* 14. Καὶ) Non legitur in *Fl.* *Pag.* 74. *l.* 12. Σώφρονα) *σώφονα* male *Fr.* *l.* 13. Ὑμῶν) Correxit Solan. Et marg. *A.* 1. Ἡμῶν enim edd. omn. male. *Pag.* 75. *l.* 7. Αὐτῶν) Deeſt in *Fl.* *l.* 13. Ἤκουον) *ἀκούω Fl.* *l.* 16. *col.* 2. Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους) Propter Epicureos hoc. *ἄθεοι γὰρ*, ſolis voluptatibus indulgentes. C. Pro *ὑπέκρουσαν* lege *ὑπέκρουσεν. Solan.* *Pag.* 76. *l.* 2. Ἐρωτᾶτε) *πρότερον ἐρωτᾶτε* G. *l.* 3. Ἡμέτερον) *ὑμέτερον* Schol. Nil mut. *Fl. I. P.* &c. *ead.* Πεισθέντες) Reſtitui ex Angl. G. P. & marg. *A.* 1. Προσθέντες edd. male. *l.* 4. Ἂν) Omittit *Fl.* *l.* 14. Ὦ) Non habet *Fl.* *Pag.* 77. *l.* 6. Μυσαχθεὶς) Recte ſic *Fl. P. V.* 2. *S.* Μυσαχθὴς *I. Fr. H. B.* 1. *ead.* Κεφάλαιον) *ἐπὶ κεφαλαίῳ* G. P. Nil mut. edd. *l.* 8. Ἀγκύλους) *ἀγγύλους I. H.* 1. & 2. male. *ead.* Λαβυρίνθοις ὁμοίους) *λαβυρίνθους ὁμοίως Fl.* Nil mut. P. *l.* 10. Διακόψας) Reſtitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποῤῥίψας edd. abſurde. *l.* 13. Προσνέοντα) *προσιόντα* L. Προσνεύοντα *Fl.* Ceterae quod edidimus. *l.* 15. Πόνον) *πόντον* melius reſpondet allegoriae. *Pell.* *l.* 16. Ἐκείνους) Ad Lucianum hoc accommodavit Solan. cum *ἐκείνου* legeretur in edd. unde pro varia lectione poſſit haberi. *Reitz.* *Pag.* 78. *l.* 1. Ἱκέτην) Receptum ex G. *Οἰκέτην* edd. *ead.* Ἐλέου) *ἐλαίου Fl.* male. *l.* 2. Καταφεύγοντα) Sic edd. conſtanter. Καταφυγόντα G. *l.* 9. *col.* 1. Ἐλέου) Hic ſcriptum fuit *ἐλαίου*, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines ſonos *τοῦ* E & *τοῦ* AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *Cler.* *ibid.* *l.* 13. Τριχῶς) Nihil adſcriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile, quo ſpectaret, inveni. *Reitz.* *ibid.* *l.* 17. Ὠφελεῖσθαι) Poſt hoc verbum inſerebatur in C. *ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι.* *ead.* Τῷ πρώ-

τως) Πρώτου Exc. *G*. & V. In C. haec decurtata ſunt, & ſeqq. fere omnia omiſſa. *Solan.* *l.* 22. *col.* 2. Φρονίμευσις) V. & Exc. *G*. φρονίμευσις. In impr. erat φρόνησις. *Solanus.* *ibid. l.* 28. Τελικὰ καὶ ποιητικὰ) Sic recte V. & Ex. *G*. In priore impreſſo erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *Solanus.* *ibid. l.* 31. Θάῤῥος) L. θάρσος; quamvis in C. G. etiam ſic ſcribatur. *Solan.* *l.* 35. *col.* 1. Αἴσθησιν) Exc. *G*. αἴσθησιν, & V. quod in impr. prave αἴδησιν editum eſt. *Solan.* *Pag.* 79. *l.* 2. Δοκιμάσας) Sic *Fl. l. H. Fr. B.* 1. *S*. Δοκιμασθὲν *P. A.* *ead.* Τοὺς — πόνους) τούτους — τοὺς πόνους *Fl.* ſola. *l.* 28. *col.* 1. Ἀνάλογον) ἕνα λόγον V. Sic mutavit primus editor. *Solan.* *ibid. l.* 31. Διότι) Διογε. V. i. e. Διογένης. *Solan.* *Pag.* 80. *l.* 2. Μέχρι μὲν του λόγου) Secutus ſum *P*. P. & marg. *A*. 1. Μέχρι τούτου νέαν. . . . enim edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. *l.* 3. Τῆς ἡδονῆς) περὶ τῆς ἡδ. *S*. *l.* 5. Ἀθλίως) ἀθλίους marg. *A*. 1. *W*. *l.* 13. *col.* 2. Ἑαυτὰ) Sic V. Ἑαυτοῦ edd. male. *l.* 26. *col.* 1. Σπερματικοὺς) Sic V. bis. Quam apte, alii diſpiciant; ego dubito. *Solan.* *Pag.* 81. *l.* 1. Μακρὰ) Recepi ex *I*. & Cod. P. Μακρὰν *Fl. P. S. H. Fr. B.* 1. &c. *ead.* Πόνοις) νόμοις *Fl*. Prius recte cett. & P. *l.* 5. Ἀληθέστερον) ἀληθέστερος marg. *A*. 1. *l.* 11. Ὑμεῖς) ἡμεῖς male *V*. 2. Recte aliae. *l.* 13. *col.* 1. Φέρων) V. φορῶν. Sed recte mutatum eſt in impreſſ. *Solan.* *Pag.* 82. *l.* 8. Ὅ, τι) Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praeſtat. *l.* 9. Προηγμ. καὶ ἀποπρ.) προηγούμενον καὶ ἀπροηγούμενον P. & marg. *A*. 1. *l.* 13. Ψηφοφορήσουσι) ψηφοφοροῦσι *Fl.* *Pag.* 83. *l.* 10. Φιλονεικῆτε) Sic *I. P. H. Fr. S*. Φιλονικεῖτε *Fl*. Φιλονεικεῖτε O. *l.* 11. Διονυσίου) Διονύσου male O. Prius recte *Fl. Fr. I.* &c. *l.* 12. Τι) Abeſt a *Fl.* *l.* 14. Αὖ τῆς) αὐτῆς male *P*. Recte aliae. Αὖ abeſt ab O. *l.* 17. *col.* 2. Δεῆσαν) Sic V. Δεῆσον edita. *Pag.* 84. *l.* 1. Ἀδίκαστος) ἄδικος male O. *l.* 6. Δικάσετε) Reſtitui ex O. Δικάσατε edd. priores. *l.* 8. Τοίνυν) Omittit *Fl.* *l.* 13. Ἀπέφευγεν) πέφευγεν O. *l.* 16. Ἀργυρομοιβικὴ) Sic inveni in editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At ſupra c. 13 & Lucian. & Scholiaſt. habent ἀργυραμοιβική. Et cum hic etiam recte edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiaſten, apparet. Conf. ſupra ad l. d. notata. *Reitz.* *Pag.* 85. *l.* 9. Εἴσαγε) ἀπάγαγε O. *l.* 13. Χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπ.) Quatuor haec deſunt in O. *l.* 15. Διαλόγου) διαλόγων male *Fl*. Διαλογουμένου O. omiſſis quinque ſequentibus verbis. Vulgata eſt in P. *ead.* Ἀπολογ.) διαλογουμένου marg. *A*. 1. *l.* 17. *col.* 2. Ἐν ἐπιστήμαις) Haec duo verba in edd. non compa-

rentia addidit Solanus noſter, non ſignificans, unde hauſerit. Servavi tamen, quia ſuſpicor ex collat. Cod. inventa: nam audacius fuiſſet, eiuſmodi mutationes ex ingenio facere. Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevit. *Reitz.* *Pag.* 86. *l.* 6. Εἶθ᾽) ἔπειθ᾽ O. *l.* 7. Ὑμῖν) Sic bene O. *Fl. Fr. I. P.* *l.* 8. Καὶ βεβούλημαι) Non habet *Fl.* *l.* 10. T᾽ αὐτὰ) τὰ αὐτὰ *Fl.* *ead.* Δέ μοι παρίστ.) παρίσταταί μοι, omiſſo δὲ, O. *l.* 12. Οὗτος) οὓς αὐτὸς P. Nil mut. *Fl.* *l.* 13. Ὄψεσθε) ὄψεσθαι male O. *l.* 14. Ὥστε) Non habet O. *Pag.* 87. *l.* 1. Δικασταὶ) Omiſit *Fl.* *ead.* Τοῦτον) Ita dedi ex *I. H. Fl. B.* 1. *S.* Τοῦτο *P.* Τουτονὶ O. *l.* 5. Ἐπειδὴ) Sic edd. plurimae. Ἐπειδὰν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενές. *l.* 6. Ὑπέπτησσε) ὑπέπτησε male *I.* *l.* 10. Τούτῳ) Deeſt in O. *l.* 11. Ἐπεσενεγκ.) ἐπεισενεγκ. O. Ἐπενεγκ. *Fl.* *l.* 13. Παρενέγραψα) παρέγγραψα *Fl.* *l.* 14. Διαμαρτόντας) ἁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. *l.* 16. Εὐπορίαν) εὐποτμίαν O. *l.* 17. Ἀρκαδικὸν) Ἀρκαδίκιον V. & *G.* quod in impreſſ. ita mutatum eſt. *Solan.* *Pag.* 88. *l.* 1. Ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην) καὶ κάτω περιαγομένη O. omiſſo ἄνω. *l.* 4. Ἐθελήσ.) θελήσ. O. *l.* 5. Ἰόνιον) Ἰώνιον edd. priores. *l.* 8. Μοι) ἀεὶ O. *l.* 10. Τὴν) Conſentit O. *l.* 11. Μεγαλοφρονήσας) μέγα φρονήσας O. P. *ead.* Δὲ τέλεον) δὲ καὶ τέλεον O. *l.* 12. Αὐτὸς) Repoſuit Solan. ex G. P. Ox. & marg. *A.* 1. Αὐτὸν editum ante. *l.* 16. Ἐν) Abeſt ab O. *Pag.* 89. *l.* 1. Κομματικὰ) κωμικὰ O. & marg. *A.* 1. Forte κομμωτικὰ ait Solan. *l.* 6. Μακρὰ) μικρὰ *Fl.* & L. *l.* 10. Ἀλλὰ καὶ) ἀλλ᾽ οἶμαι καὶ O. *ead.* Οἶμαι) Hic iam omittit O. *ead.* Ὑβρίζειν) ὑβρίζει *Fl.* *l.* 11. Κακώσεως) τῆς κακώσεως O. *l.* 13. Καὶ καινῶν) καινῶν δὲ O. *l.* 14. *col.* 2. Εἰ) Inſeruit unciſque ſecluſit Solanus, non ut ſuſpectum; ſed ut de ſuo additum. *l.* 15. *col.* 1. Λόγων) In edd. aberat. Inſeruit Solan. *ibid.* *l.* 16. Ἐπιδεικτικῶν) ἐπικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat editor, quod Gronov. recte in ἐπιδεικτικῶν mutare iubet. *Solan.* *l.* 18. *col.* 2. Ἐξανύεται) Reſtitutum ex V. Impreſſa prave ἐξαύνεται. In C. ἐξανίνται. *l.* 21. *col.* 1. Ἀλλά τι) ἀλλὰ ἅτε C. *Pag.* 90. *l.* 2. Προστάτιν) Sic recte *Fl. I. P.* &c. Προστάτην *S.* *l.* 3. Ἑαυτῶν) *A.* ſola male ἑαυτόν. *ead.* Μνηστευόντων) μνημονευόντων O. male. *l.* 9. Ὃν τοῦ) ὃν οἶδε τοῦ O. *l.* 10. Ὁρᾷ) Abeſt ab O. recte, ſi οἶδε legas. *l.* 12. Μὲν) Ex O. inſertum: aberat ab edd. *l.* 16. Κατὰ σχῆμα) κατὰ τὸ σχῆμα O. *Pag.* 91. *l.* 1. Δικασταὶ) Recepi ex O. aberat ab edd. *l.* 3. Αὐτὸ τὸ) ταῦτα *Fl.* *l.* 4. Αὐτὰ) αὐτὸς *Fl.* male. Vulgatum firmant P. L. *l.* 10. Τουτονὶ) τοῦτον O. *l.* 12. Ὑπολά-

βοιτε) ὑπολάβειτε O. *l.* 13. Ἐμμένουσαν) μένουσαν O. *l.* 14. *col.* 2. Εἰς) εἷς legebatur, male. *ibid. l.* 15. Οὐδὲ) Excidit εὑρέθη, vel tale quid. Sic tamen etiam C. & *G. l.* 16. *col.* 1. Κωμῳδικῆς) κομμωτικῶς, δ. λέγει C. quod probo. *Solan. l.* 21. *col.* 2. Κώμους — ἐνισταμένων) Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων. *l.* 22. *col.* 1. Δὲ) μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ Solan. *Pag.* 92. *l.* 5. Ὅποι) ὅπου O. *ead.* Φέροι) φέρει *Fl. l.* 10. Ἢ) Omittit *Fl. l.* 11. Ἀπὸ τοῦ τέγους ᾀδόντων) Quatuor haec deſunt in O. *ead.* Ἀκούουσα) ἀκοῦσαι *Fl.* Vulgatum eſt in P. *l.* 13. Θύρας) Sic O. & marg. *A.* 1. Θυρίδας edd. *ead.* Λαθεῖν) λανθάνειν O. *ead.* Ἠσέλγαινε) Bene ſic O. *P. B.* 1. *S.* Ἠσέλγενε male *I. Fl. H. Fr. l.* 14. Γράψασθαι) γράφεσθαι O. Γράψαι Th. Mag. *l.* 15. Οὐκ ἐδοκίμαζον) Haec & ſequentia male deſunt in O. *Pag.* 93. *l.* 5. Ἀριστέων) Sic etiam *Fl. l.* 7. Συνδιαλεγόμενον) συνδιαλεγόμενος τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους G. & P. Niſi quod κρότων P. pro κρότου. In vulgata conſpirant edd. *l.* 14. Διπλασίονα ἀποισόμενοι) διπλάσιον οἰσόμενοι *Fl. l.* 16. Δικασταὶ) Non habet *Fl. l.* 18. Αἷς) ἧς antea datum peſſime. *Pag.* 94. *l.* 2. Ὥσπερ εἰώθα &c.) ὥσπερ δὲ νόμος *Fl.* omiſſis reliquis. *l.* 5. Τὸ) Sine artic. *Fl. l.* 7. Τε) Non habet *Fl. l.* 11. Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ) ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. *A.* 1 *W.* Nil mut. edd. *l.* 15. *col.* 1. Τὰ Πλατ. &c.) Inverſo ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. *ibid. l.* 17. Εἰσάγει) Non aderat in editis. Addidit Solanus, & ὑποβαλλόμενα, quod poſt διαλόγοις legebatur, delevit. *ibid. l.* 25. Ὁρᾶσθαι) τοῦ ὁρᾶσθαι edita. Expunxit articulum Solanus. Sed ante Λουκιανὸς, ὁ addidit. *Pag.* 95. *l.* 3. Σκῶμμα) σκόμμα male *P. H.* utraque. Recte *Fr. Fl. S.* &c. *l.* 4. Ἀριστοφάνην) Ἀριστοφάνη *Fl. l.* 6. Καλῶς) ὀρθῶς marg. *A.* 1. *l.* 9. Λαθραῖον) Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον *I. l.* 11. Σχήματος) Omiſit *Fl. ead.* Διαμένων) Reſtitutum ex P. Διακείμενος edd. *l.* 17. *col.* 2. Οὔτε πεζὸς) Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & ſuo loco reddidimus. *Solan. l.* 20. *col.* 1. Λεγόμενοι) γενόμενοι lectum antea male. *Pag.* 96. *l.* 1. Μέτρων) Sic dedit Solan. ex L. P. & Mſ. Gr. Μετεώρων ante editum. *l.* 6. Τὸν Διάλογ. ἢ) ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. *l.* 9. Ταύτῃ) διὰ τοῦτο L. & marg. *A.* 1. Sed omiſſo καί. *l.* 11. Τὸν) τὸ *Fl. ead.* Ἀνθρώπινον) ἀνινον marg. *A.* 1 *W. l.* 14. Τοῦτο) τοῦ τὸ male *Fl. Pag.* 97. *l.* 2. Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ) Quinque haec deſunt in *Fl. l.* 5. Ἰσχνὰ) γλισχρὰ L. G. P. & marg. *A.* 1. *ead.* Καθήμενος) κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. edd. *l.* 7. Εἰργάσατο) κατεσκευάζετο marg. *A.* 1. *l.* 9. Μορίου εἰδω-

λον) μηρίου male *P.* Μόριον ἢ ὅλον Pell. *l.* 11. Λεπτολογῶν) λεπτολογεῖν *Fl.* (Cod. Conſt.) *l.* 14. Ὀξυδορκεῖ) ὀξυδερκεῖ *Fl. S.* & marg. *A.* 1. Ceterae ſex Ὀξ—ορκεῖ. *l.* 16. Τὰ) οὐ τὰ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 17. *col.* 1. Πρὸ) Sic reſcripſi, cum πρὸς editum legerem. *Reitz.* *Pag.* 98. *l.* 6. Ἐμοὶ) ἣν *Fl.* Vulgatum firmat P. *l.* 9. Φέρει) Nihil mut. *Fl.* *ead.* Καὶ μὴ παύσαιτο) μὴ παύσαιο τούτου, ſine καὶ, P. *l.* 12. *col.* 1. Ὡς θοιμάτιον) Aliter lectum ante; ſed ad Lucian. accommodavit Solan. *ibid. l.* 14. Διεσμιλευμένον) Sic reſcripſit idem ex V. & C. cum διαμεμελισμένον editum offenderet.

IN DE PARASITO.

Pag. 100. *l.* 9. Δόκει) δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl.* *l.* 13. *col.* 1. Ἡ ἀπομοτικὴ) τὰ ἀπομοτικὰ Solanus dederat: bene quidem; ſed quia non addiderat unde habeat, non auſus ſum recipere. *Reitz.* *ibid. l.* 15. Προσκεῖται) Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπόκειται recte ſcribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam edd. *Reitz.* *l.* 16. *col.* 2. Δοκῇς) δοκεῖς edita. Δοκῆς V. Δοκῇς C. *l.* 21. *col.* 1. Ἀλλ') ἀεὶ legebatur in edd. mutavit Solanus. *ibid. l.* 22. Τῷ) Sic bene dedit idem, cum ederetur τὸ κακός. *Pag.* 101. *l.* 2. Ἔχει σοι) ἔχοιμι *P.* male. Ἔχοιμι ὡς P. Ἔχει σοι recte edd. *Fl. I.* &c. *l.* 9. Καὶ σοὶ) δὲ καὶ *Fl.* *Pag.* 102. *l.* 1. Τόγε) τότε male *Fl.* *ead.* Παράδοξον) ὄνομα Marcil. Non comparet in edd. neque Codd. *l.* 9. Ταύτην) Abeſt a *Fl.* *l.* 10. Μηδεμίαν) Ita *P.* Μὴ δὲ μίαν *I. Fl. H. B. Fr. Ald. S.* *l.* 12. Τὴν μανίαν) Nihil mutant edd. *ead.* Ἀφίει) ἀφήσεις *Fl.* Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. *A.* 1. *l.* 15. Παιδαγωγὸν) πατέρα P. *Pag.* 103. *l.* 5. Καλῶν) ἀποκαλῶν marg. *A.* 1 *W.* & P. Nil mut. *Fl. I. P.* &c. *l.* 9. Τῳ) Sic dedi ex *Fl.* Τῷ cett. *l.* 11. Τοῦτο λέγοντες) λέγοντες τοῦτο *Fl.* *l.* 14. Προοῖσται) Sic etiam *Fl.* cum cett. *Pag.* 104. *l.* 14. Ὧν) ὅμως ὢν *Fl.* *l.* 15. Οὐδὲν) Sic Solan. reſcripſ. ex *Fr.* Οὐθὲν erat in cett. Perſonas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. *Fl.* hic omiſit, ab οὐθὲν novam periodum incipiens. *l.* 16. Δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει) δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ P. *Pag.* 105. *l.* 1. Ἴθι) ἴσθι male *I.* *l.* 3. Ἐπακολ. ἂν) ἐπακολ. μὲν ἂν *S.* *l.* 5. Ὡς ἐπίστασαι) *Pell.* An σύ; Nil mutant *Fl. Fr. I.* &c. *l.* 7. Ὄκνει) ὤκνει edd. antea male. *l.* 9. Ἐκ καταλήψεων) Reſtitut. ex *Fl.* quae quidem iunctim ἐκκαταλ. Diſcretim *S.* & marg. *A.* 1 *W.* Ἐγκαταλήψεων edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως

συγγενομένων G. *l.* 11. Ἐκείνου γε εἰπόντος) ἐκεῖνό γε εἰπὼν *Fl.* *l.* 16. Τῆς) Abeſt a *Fl.* *Pag.* 106. *l.* 1. Ἀλλὰ μὴ) Et haec omittit *Fl.* *l.* 2. Σαθρὸν) σαπρὸν edd. priores. *ead.* Ἀποφθέγγηται) ἀποφθέγγωνται marg. *A.* 1. & *Fl.* male. *l.* 4. Ἐκ καταλήψεων) Sic *S.* & *A.* Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐκκαταλήψεως *Fl.* *l.* 6. Ὅτῳ) Recepi ex P. L. Οὕτω edd. Sed mox ὅτῳ eaedem recte. *ead.* Μεταγνοίοι) μεταγνοίη *S.* & *A.* *l.* 7. Εἴπερ) ἤπερ vult Marcil. Sed prius edd. *l.* 9. Τοῦτον) Nil mut. Coll. & *Fl.* *l.* 11. Μὴ) Hoc habent Mſ. Angl. & *P.* Abeſt in edd. cett. *l.* 14. Διειδέναι) διιέναι male *Fl.* Vulgatum tuetur P. *Pag.* 107. *l.* 8. Παντὸς) Nihil mutare *Fl.* adſcripſit Solan. *l.* 11. Πλάττεσθαι) Nihil mutant edd. Πράττεσθαι legit Geſner. *l.* 16. Ἑστιάσεσθαι) ἑστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. & Plat. l. d. *Pag.* 108. *l.* 6. Τοῖς κεκτημένοις) τοὺς κεκτημένους Exc. *Fl.* Sed reliquae cum P. prius praeferunt. *l.* 8. Τὴν) Abeſt artic. a *Fl.* *l.* 11. Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστὶ) ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστὶ *Fl.* Pro ὂν etiam ὧν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. *col.* 1. Παρὰ τοῖς) παρὰ τοὺς κεκτημένους edita. *l.* 15. *col.* 2. Κατὰ) τὸν edebatur ante. Mutavit Solan. *ibid.* *l.* 16. Σεσυλημέναι) Sic edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum eſt undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non auſim. *Solan.* *l.* 21. *col.* 1. Ἀντιτιθῆς) ἀντιθῆς legebatur, mutavit Solanus, qui paulo poſt etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat. *ead. col.* 2. Ὑποστάσεως) Non aderat in edd. ſed ex Cod. ſupplevit Solanus. *Pag.* 109. *l.* 9. Οὐχ οὕτω) οὐδ' οὗτος male *Fl.* *l.* 10. Δυνήσεσαι) Emendatio Geſneri. Δυνήσεται male *Fl. P. Fr. B.* 1. *S. H. Ald.* Συνήσεται *l.* *Pag.* 110. *l.* 13. Σύγε) σὺ *Fl.* *Pag.* 111. *l.* 1. Ὑπέρευγε) Sic edd. Ὑπερ εὖ allevit Solan. non addens, coniectura, an varia lectio ſit. *l.* 8. Φημὶ) Sic Hom. l. d. item P. & *P.* Φησὶ male *Fl. Ald. H. S.* *ead.* Εἶναι) Sic Homer. L. *Fl.* *V.* 2. & *P.* Ἔμμεναι male cett. Φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο marg. *A.* 1. *l.* 9. Εὐφροσύνη) εὐφροσύνην male edd. omnes. *l.* 11. Κρειῶν) κρεῶν edd. quod corrigendum eſſe etiam Guyet. monuit. *ead.* Δ' ἐκ) Reſtitut. ex Hom. Δὲ edd. omiſſa praepoſitione. *l.* 12. Ἐγχείῃ) ἐγχέῃ P. *Pag.* 112. *l.* 2. Σοφωτάτῳ) φιλοσοφωτάτῳ P. *ead.* Ἑλλήνων) Sic L. *P. H.* Ὅλων cett. & P. Λόγων *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 6. Τοὺς) Articulo caret *Fl.* *l.* 12. Λείας) τελείας marg. *A.* 1. & L. Nil mut. edd. *l.* 16. Ἀκούειν) Conſtans lectio. *Pag.* 113. *l.* 2. Παραπλήθωσι) παραπλήθουσι *Fl.* *ead.* Κρεῶν) Sic etiam *Fl. Fr.* 1. *P.* *l.* 4. Αὐτὸν) αὐτῶν *Fl.* *l.* 13. Τῶν) Deeſt in *S.* *l.* 18. *col.* 1. Τῷ μελήσουσι δὲ

μοι ἵπποι) Hom. Il. E, 228, μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed Euſtath. idem cum Scholiaſta reperit. *Solan.* Qui pro τῷ etiam τὸ dederat; ſed quia vulgata ſatis ſana, nec auctoritatem indicat, non ſum obſecutus, etſi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauſerit, & mox etiam duce eodem ἢ in edd. abſens ante ἀντὶ inſerui. *Reitz.* *Pag.* 114. *l.* 5. Ἐπὶ) ἀπὸ Solan. *ead.* Σχεδίας) Σχερίας vult Solan. *l.* 9. Οὐ ζήσεται) Et ſic *Fl.* cum cett. *Pag.* 115. *l.* 6. Παρέχει) Forſan πάρεστι Pell. *l.* 7. Τοῦ) Deeſt in *Fl.* *l.* 12. Ἢ εἰ μὴ) Sic *B.* 2. *P.* Ἢ μὴ omiſſo εἰ cett. Εἰ μὴ omiſſo ἢ L. *Pag.* 116. *l.* 4. Ἀπολλυμένων) Reſtitut. ex G. Τῶν ἀπολλύμενος L. & marg. *A.* 1. Ἀπολογούμενος edd. *l.* 6. Ἐκεῖνος) ἐκείνους *I.* L. & marg. *A.* 1. Prius cett. *l.* 15. Ἀπὸ τῶν) ἀπὸ recepi ex *I. V.* 2. *B.* 2. & Mſ. Gr. Ἐκ edd. cett. *Pag.* 117. *l.* 4. Δι' αὐτὰς) Sic eſſe in omn. edd. notat Solan. *l.* 11. Τὸ) Delet artic. Pell. *l.* 13. Πολλὴ) Sic *Fl. I. Ald. A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B.* 1. & 2. *ead.* Αὐτὸ) Sic *I. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B.* 1. & 2. *l.* 15. Τῷ μανθ.) Sic *B.* 1. & 2. *P.* P. recte. Τὸ male *I. Fl. S.* &c. *Pag.* 118. *l.* 2. Τῷ) Bene *P. B.* 2. & G. Τὸ rurſus male edd. cett. *Pag.* 119. *l.* 3. Αὕτη) αὐτὴ edd. priores. *l.* 5. Χρῆσθαι) χρᾶσθαι *Fl.* *l.* 9. Σωκράτην) Σωκράτη *Fl.* *l.* 15. Αὐτὴ) Nil mut. edd. *Pag.* 120. *l.* 13. Δεῖ) δὴ male *Fl.* *Pag.* 121. *l.* 5. Κακοπαθοῦντες) κακαπαθοῦντες *H.* 2. Correxerat Geſn. Et recte κακοπ. cett. *l.* 11. Ἀνήροτα) Recte *B.* 1. & 2. *P. S.* Ἀνήρωτα male *I. Fl. Fr. Ald. H.* utraque. *Pag.* 122. *l.* 9. Τὴν φιλοσοφίαν) Articulum omittit *Fl.* *l.* 10. Ἀποφαίνονται) ἀποφαίνουσι *Fl.* *l.* 16. Οὐ) Male omiſſum in *Fl.* *Pag.* 123. *l.* 9. Γνώμης) γνώμαις Pell. *Pag.* 124. *l.* 3. Καὶ μὴν καὶ) Sic *Fl.* Non adeſt καὶ poſterius in aliis. *ead.* Τι) τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. *l.* 4. Ἀσύμφωνον) ἀσύμφωνος *Fl.* *l.* 5. Ἀξιώσας) ἄξιός ἐστι *Fl.* *l.* 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Tria haec abſunt a *Fl.* & merito. V. nott. *l.* 13. *col.* 2. Ἀφ') Delenda haec vox. *Solan.* Saltem ἀπ' ſcribendum fuiſſet, ni rurſus aliquid exciderit. *Reitz.* *l.* 15. *col.* 1. Τὸ ὂν) τὸ ὅλον edita. At in V. lacuna eſt. Τὸ ὂν C. *l.* 17. *col.* 2. Βιβλίῳ) Adde πρώτῳ. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Συλλογισμῶν) Sic coniicio: in V. erat συλλογι..... unde συλλογίζειν fecerat Cler. *Solan.* *ibid. l.* 19. Δογμάτων) Sic edita .... διγμάτων V. unde, & ex C. liquet, fuiſſe παραδειγμάτων, & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *Solan.* *ibid. l.* 20.... Εἶδος) Hic videtur deeſſe στέρησις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum iacturam non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita ſunt mendoſa, ut intelligi non poſſint. Sunt lacunae plures, quae

forte inde dumtaxat natae, quod librarius autographi verba legere non potuerit: multa enim hic peſſime erant ſcripta. *Cler. ibid. l.* 21. Στέρησιν) Hoc recte monente Clerico recepit Solan. ex C. quae ſic: *Quin & ipſum Ariſtotelem id tutantem in Phyſ. audimus; uſum exemplo tali. Tria eſſe*, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις. *ead. col.* 2. Ἐπέγραψαν) Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz. Pag.* 125. *l.* 5. Μίαν) ἂν *Fl.* & marg. *A.* 1 *W. l.* 9. Δὲ τοὺς) Et ſic eſſe in *Fl.* adſcripſit Solan. Sed eſt & in cett. praeter *B.* 1. quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τούσδε *B.* 2. *l.* 10. Οἷον) οἱ Schol. & Coll. *l.* 12. Καὶ συμφωνία) Omiſit *Fl. l.* 16. *col.* 1. Ἔοικεν ἐν) ἔοικε tantum ſine praepoſ. legebatur: iam ad Lucian. accommodavi. *Reitz. Pag.* 126. *l.* 10. Ὡς) Abeſt a *Fl.* Δῆτα Pell. pro κατά. *Pag.* 127. *l.* 3. Δείξω καὶ) Utrumque omittit *Fl. Pag.* 128. *l.* 5. Ὑμῶν) Et ſic edd. vett. *l.* 19. *col.* 1. Τῶν Λακεδαιμονίων) τοὺς Λακεδαιμονίους male V. *Pag.* 129. *l.* 4. Παρασιτίᾳ) Ita cum puncto ſubſcr. *P. Fr.* Sine eo cett. περὶ σιτία *V.* 2. *Pag.* 130. *l.* 10. Δοκῇ) δοκεῖ male *Fl. l.* 15. Χωρεῖν) χορεῖν male *I.* & *V.* 2. *Pag.* 131. *l.* 16. *col.* 1. Διεφθορὼς) διαφθείρουσι editum ante, & κρεώδης omiſſum. Octo autem locis hoc unum Scholion ex V. correxit Solan. quae iam non enumerabo, quia iam ſic eſt ut Cod. exhibet, nec variae Lect. Mſſ. fuere. *Reitz. Pag.* 132. *l.* 3. Καὶ εἰ) εἰ καὶ *Fl. l.* 4. Τί δεῖ) Reſtit. ex *I.* & *V.* 2. Τί δὴ cett. male. *l.* 7. Παρετάξατο) Recepi ex *I. V.* 2. G. & marg. *A.* 1. Παρεδέξατο cett. *l.* 9. Ὑπισχνῇ) ὑπισχνεῖ *Fl.* & marg. *A.* 1 *W. l.* 11. Λέγω) λέγε marg. *A.* 1. ſublata perſona ΠΑΡ. & poſt ὅμως collocata. *Pag.* 133. *l.* 3. Ἄλλος) ἄλλως *V.* 2. male. *l.* 4. Κατ' αὐτὰ) καὶ ταῦτα *Fl. l.* 6. Ἀνδρειότεροι) Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι. *Pag.* 134. *l.* 13. Ὅστις εἰπεῖν) εἰπεῖν ὅς τις *Fl. l.* 17. Λέγει) Hoc verbo hiatum edd. implevit Solan. adſcripſitque addendum etiam υἱὸς, quod tamen etiam deeſſe fatetur in C. *Pag.* 135. *l.* 3. Ἐν τῇ πόλει) Nihil variant edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult Palm. *l.* 6. Ὡραΐζειν) Sic edd. Ἀορίζειν G. & marg. *A.* 1 *W.* Ὀαρίζειν vult Graev. *l.* 7. Προβάλλειν) παραβάλλειν marg. *A.* 1. *l.* 17. Ὅστις) Sic *Fl. B.* 1. *P.* aliaeque. Ὃς *I. Pag.* 136. *l.* 4. Ὅσπερ) Sic *Fl. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ *B.* 1. 2. (& 4.) *I. P. H. Pag.* 137. *l.* 2. Πλέον) Edd. Luciani. Πλεῖον Homer. *l.* 6. Δι' ὅλου) Quaedam διόλου. *l.* 7. Οὐχ) Recte *Fl. P. B.* Οὐκ *I. l.* 8. Προσκαλουμένοις) Sic *Fl. Ald. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Καλουμένοις *I. l.* 10. Ἄγον) Sic *Fl.* & Hom. Ἄγων edd. cett. *Pag.* 138. *l.* 1. Καὶ) Non adeſt καὶ in *Fl. l.* 9. Χείρω) χείρονα *Fl. Pag.* 139. *l.* 7. ΤΥΧ.) Aberat perſona ΤΥΧ. & ſeq. ΠΑΡ. in

edd. Adieci ex Ienſio. *l.* 9. Ἂν αὐτόθ') Reſtitut. ex Homer. Πάντες κ'αὐτόθ' edd. Luciani. *l.* 16. Τιθήμεναι) Recte *S.* & Hom. Τιθέμεναι edd. cett. male. *Pag.* 140. *l.* 2. Ἀποβὰς) ὑποβὰς marg. *A.* 1. *l.* 3. Καὶ νῦν) Sic edd. omn. Ἔνθα ex Homer. adlevit Geſner. *l.* 13. Ἀτάλαντον) ἀτάλαντος ora *A.* 1 *W.* *Pag.* 141. *l.* 3. Ἀφείλετο) Nil mutare edd. addidit Solan. *l.* 9. Καὶ εὐθ.) Forſan κἂν εὐθ. coniiciebat Guyet. etiam Geſner. *l.* 12. Οὗτος δὲ) οὗτός δε emendat Geſn. *Pag.* 142. *l.* 5. Καλῶς) καλῷ *S.* & *B.* 4. *l.* 9. Ὑπασπιστὰς) Nil mut. edd. *l.* 11. Χλωροὺς) χλοροὺς male *H.* 1. & 2. *Pag.* 144. *l.* 15. Ἐκείνῳ) Recepi ex *I.* Ἐκεῖνον cett. *ead.* Τοίνυν) Non adeſt in *Fl.* *l.* 18. *col.* 2. Αἶξ) αὖρα V. pro quo αἶξ in impreſſis repoſitum. Melius Coll. *G.* Sed neuter ſales Lucianeos cepit. *Solanus.* *Pag.* 145. *l.* 2. Ὧν) τί ἂν *I.* & marg. *A.* 1. Οἴονται) οἴωνται *I.* *l.* 13. Ἄλλος — μανθάνοντας) Integer hic verſus deeſt in *Fl.* *l.* 15. Ὁμοίως) Et hoc deeſt in *Fl.* *l.* 16. Ἔτι) εἴ τι *I.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 146. *l.* 2. Ὅτι μισθὸς) Omiſit *Fl.* *l.* 5. Ἔξω) ἔξωθε *Fl.* *l.* 14. Πάντως) πᾶσα marg. *A.* 1 *W.* non male. *Pag.* 147. *l.* 13. Οὐδέποτε) οὐδέπω *Fl.* *Pag.* 148. *l.* 4. Δεδιότας) δεδιότες edd. priores male. *l.* 14. Ἑαυτὸν) ἑαυτῷ ora *A.* 1. *l.* 16. Δὲ ὁ κακὸς) Non habet haec tria *Fl.* Sed pro οὐ τὸ ἀγ. ſcribit τὸ οὐκ ἀγαθός. Marg. *A.* 1. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem ſumſit, credo, ut ſaepe. *Pag.* 149. *l.* 9. Τινι) τινὶ *Fl.* cum accent. Τινι cett. Τινα *I.* ſola. *l.* 10. ΤΥΧ.) Deeſt hic nomen perſonae in *Fl.* *l.* 13. ΠΑΡ.) Et hanc perſ. omitt. *Fl.* *Pag.* 150. *l.* 2. Φθινήσαντας) Sic edd. Φθινύσ. vult Geſner. *l.* 5. Ἀπεπτήσας) Sic edd. quas monitu Wetſtenii ſequor. Ἀποπτήσας *evolans* dederat Geſner. *l.* 8. Τοῦ παρασίτου) τῶν παρασίτων *I.* & *V.* 2. *l.* 14. Γύγου) Sic edd. omn. habere notat Solan. *l.* 16. *col.* 1. Φαρμάκῳ) Antea ſic legebatur: Τοὺς δὲ καταπρησθέντας) Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit Solan. quia indicium tantum ſunt Scholii, quod tamen non ſequebatur. *ibid.* *l.* 19. Φθινήσαντας) φονηθέντας ante editum prave; cum V. tamen φθονήσαντας, etiam mendoſe. Sed quia Solan. indicabat, φθινήσαντας eſſe in C. idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz.* *Pag.* 151. *l.* 9. Τὸ κοσμεῖσθαι) τοῦ κοσμεῖσθαι Pell. *Pag.* 152. *l.* 4. Πάντα) ταῦτα *Fl.* *l.* 11. Ἢ) Sic recte *Fl. P. Ald. Fr.* &c. Εἰ male *I.* & *V.* 2. & marg. *A.* 1. *Pag.* 153. *l.* 15. Ἐθ' ἔλοιο) Sic edd. omn. praeter *I.* & *V.* 2. quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adſcriptum in marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Ἐσθίειν) Anon. Forſ. σιτεῖν, adſcripſit. *Pag.* 154. *l.* 3. Με) μοι *Fl.*

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. *l.* 3. ANAX.) Nomina perſonarum in fronte non habet *I.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσιος καὶ Σόλωνος *B.* 1. & 2. *l.* 4. Ὑμῖν) ἡμῖν *Fl.* Ceterae ὑμῖν cum M. *l.* 7. Καλινδούμενοι) Sic *Fl. I. Ald. Fr.* &c. Κυλινδ. M. *l.* 10. Ἕτερον) Sic M. *Fl. Ald. P. Fr. B.* 1. & 2. *H.* Ἅτερον *I.* *l.* 11. Συννενευκότες) Reſcripſi ex W. Συνεν. edd. *l.* 12. Ἦν ἰδοὺ) Sic edd. & M. Ἦν ἰδὲ Pell. Νῦν Marcil. *Pag.* 156. *l.* 7. Χρίσμα) Ita bene *I. Fl. P.* &c. Χρῆμα W. Sed in margine erat χρίσμα. *l.* 12. Πάττουσίν τε) Ex W. reſtitut. Ταράττουσί τε edd. *l.* 13. Ἐπαμῶνται) Et hoc recepi ex W. Ἐπαμοῦνται G. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάττουσι edd. *l.* 15. Ἀφαιρούσης) ὑφαιρούσης marg. *A.* 1 *W. I.* At prius *Fl. B. Ald. Fr. H. P. S.* & M. *Pag.* 157. *l.* 3. Ἀποπτύσειν) Reſcripſi ex W. Ἀποπτύειν edd. priores. *ead.* Αὐτῷ) αὐτοῦ L. *l.* 4. Παταχθέντος) παταχθέντες male M. *l.* 7. Τοῦτον) τούτων male *Fl.* *l.* 12. Ἀγαθοῦ) ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl.* *ead.* Μανίᾳ) μανίᾳ cum puncto ſubſcr. M. *S. Amſt.* Ceterae ſine eo, male. *Pag.* 158. *l.* 2. Δόξαντα) Sic edd. & M. *l.* 7. Ἐπάγει) Ita M. *Fl. Ald. B.* 1. *H. P. Fr. S.* Παρέχει *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 14. Διεζώσμεθα) παρεζώσμεθα M. & marg. *A.* 1 *W.* cum *Fl.* At prius *I. Ald. B.* 1. *P.* &c. *Pag.* 159. *l.* 3. Λυκίου) Λυκείου *Fl.* Vulgatum probat M. & edd. cett. *l.* 7. Γυμνασμάτων) Sic *Fl. Ald. B.* 1. *Fr. H. P. S.* Γυμνασίων *I.* & W. *l.* 10. Πυγμῆς) πηγμῆς male *I.* *l.* 11. Ὑπεράλλεσθαι) Bene ſic edd. principes ſeptem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *I.* ſola. *Pag.* 160. *l.* 2. Ταῦτα εἶναι) εἶναι ταῦτα W. *l.* 7. Τοσαῦτα) ταῦτα *Fl.* Prius cett. *l.* 8. Πρὸς) Sic eſſe in edd. omn. addidit Solanus. *Pag.* 161. *l.* 1. Ἀπονητὶ) ἀπονητεὶ W. *l.* 11. Δόξει) Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *I.* *l.* 12. Ὁρᾷς) Sic edd. & M. *Pag.* 162. *l.* 2. Εὐδαιμονίσουσιν) εὐδαιμονίζουσιν M. *l.* 4. Πρὸς) ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. *l.* 7. Θοιμάτιον) θοιμάτια M. & *Fl.* male. *Pag.* 163. *l.* 4. Παναθηναίων) Παρ' Ἀθηναίων male M. *l.* 11. Ἄληκτον) ἄλεκτον W. male. *Pag.* 164. *l.* 6. Τὰ μεγέθη) Nil mutare in hoc verbo edd. & M. adſcripſit Solan. *l.* 15. Ἡττώμενοι) ἡττημένοι *Fl.* ſola. Vulgatum etiam firmat M. *Pag.* 165. *l.* 1. Λαμβάνοντες) λαβόντες W. & marg. *A.* 1. *l.* 3. Μηδέπω) Sic W. & marg. *A.* 1 *W.* Μηδέποτε edd. *l.* 6. Οἰκηθείη) Receptum ex M. & *Fl.* Οἰκισθείη edd. cett. *l.* 7. Τότε) ποτὲ W. & *Fl.* *l.* 8. Πρὸς) περὶ W. & marg. *A.* 1. Sed πρὸς *Fl.* cum cett. *Pag.* 166. *l.* 1. Ξένον)

Sic W. & *Fl.* Ξένων edd. *l.* 2. Τινῶν ξυγγραφέα) ξυγγραφέα τινὰ M. *l.* 8. Τι) Sic M. & edd. omn. *l.* 15. Διέξειμι) Reſtitutum ex W. Διεξίειμι edd. priores. *Pag.* 167. *l.* 10. Πατρίων) παντοίων L. & marg. *A.* 1 *IV.* *Pag.* 168. *l.* 4. Καταμάθης) Sic W. Καταμάθοις edd. *l.* 14. Οὕτω) οὕτως *Fl.* & W. *Pag.* 169. *l.* 3. Ἐπὶ) Sic recte *P.* aliaeque. Ἐπεὶ male *l.* *Fl.* *l.* 5. Φλογώδη) φλογμώδη W. *l.* 8. Ὅτιπερ) An ὅτεπερ; Pell. *Pag.* 170. *l.* 1. Αἱ ὑπαίθριοι) Artic. abeſt a *l.* & *V.* 2. Adeſt in *Ald.* *Fl.* &c. & M. *l.* 6. Προσέξεις) Edd. Προσέξης W. *l.* 13. Ὁμολογοῦσα) Emendatum recent. manu in W. Sed in margine ſcriptum ὁμολογήσουσιν. *ead.* Ὅσα) Recepi ex W. L. & marg. *A.* 1. Ὅσῳ edd. priores. *l.* 14. *col.* 1. Ἐλλιπὴς) ἐλλειπὴς legebatur, quod recte emendavit Solan. addens in C. haec praemitti: σκόπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. ν. ὁ. ἀ. ἐ. λ. *ead. col.* 2. Ἐλλείπει) λέγεται Clericus ediderat, quod mutavit Solan. neſcio unde. Obſecundavi tamen, quia neceſſarium videbatur. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Δυσχερῶς) δυσχερὲς edita. Mutavit Solan. *l.* 19. *col.* 2. Οὖν ἄνωθεν) δ' οὖν ἄνω lectum antea. Emendavit Solan. *l.* 22. *col.* 1. Προσέξης) προσέξεις correxerat Solan. Non repugno, quia & ſic paulo poſt, eodem hoc Scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi οὐ προσέξεις eſt, & in Luciani textu Cod. W. προσέξης etiam exhibet, quod vel uſitatius, nihil hic mutare ſuſtinui. Licuit enim Scholiaſtae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Τοῦτο) τουτὸν M. Sed eodem verſu ἐλλειποὺς iterum editum, quod facile in ἐλλιποῦς converti. *Reitz.* *l.* 24. *col.* 1. Ἄν σοι) αὐτοὶ edita. Mutavit Solanus. *Pag.* 171. *l.* 2. Αὐτὴν) αὐτῇ *Fl.* Sed vulgatum firmat M. *l.* 9. Ἀναγεγράφθω) ἀναγραφέσθω *I.* & *V.* 2. Item marg. *A.* 1. at prius cett. & M. *l.* 12. Αἰσχυνοῖτο) αἰσχύνηται W. *l.* 14. Ὑμῶν) Bene ſic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male *l.* & *V.* 2. *Pag.* 172. *l.* 2. Ἑωρακὼς) ἑσωρακὼς M. male. *l.* 5. Σὲ) Omiſſum in M. *l.* 6. Ὡς φασὶν) Haec verba in W. poſt ἐγένετο collocantur. *ead.* Ἐπίστασθαι) ἐπίστασθε W. male. *l.* 8. Εὐδαιμονήσεις) εὐδαιμονήσει *Fl.* & W. *l.* 9. Πειστέον) πιστέον male M. Nihil a vulgato abit *Fl.* *l.* 11. Συνηρεφεῖ) Recepi ex M. & *S.* Συνειρεφεῖ enim edd. cett. *l.* 16. Τί) ὅτι *Fl.* Prius cett. & M. *Pag.* 174. *l.* 2. Ἑκατέρῳ) ἑκατέρων male W. *l.* 13. Ἀρεωπαγῖται) Ἀρεοπαγῖται W. & ſic paulo poſt bis. *l.* 15. *col.* 1. Ἀρειῷ πάγῳ) Sic ſcriptum inveni, nec Solan. quidquam notarat. Alias Ἀρείῳ πάγῳ ſcribitur, vel etiam iunctim. *Reitz.* *Pag.* 175. *l.* 2. Καταῤῥητορευόμενος)

καταρητορευόμενος W. *Pag.* 176. *l.* 5. Ἡμῖν) Sic M. etiam cum edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. *l.* 10. Περιπεφραγμένον) πεφραγμένον W. *Pag.* 177. *l.* 3. Ἀναφύηται) Sic *Fl.* cum reliquis. Ἀναφύεται W. *l.* 12. Ὑφ') Recepi ex *Fl.* M. & marg. *A.* 1 *W.* Ἀφ' edd. cett. *l.* 13. Γίγνοιντο) Ita edd. omnes & M. *Pag.* 178. *l.* 2. Παραδιδόντες) παραδόντες W. Nihil mut. *Fl.* *l.* 13. Πλησιάσωσι) πλησιάζωσι M. *Pag.* 179. *l.* 2. Ἐμαυτῷ) ἑαυτῷ *Fl.* *l.* 3. Ἀρεωπαγίτην) Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur *Fl.* *l.* 5. Τὰ ἀναγκαιότατα) τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. *Pag.* 180. *l.* 3. Ἅμα ἀναγεγραμ.) Non adeſt ἅμα in Mſ. Graev. Adeſt quidem in cett. Sed *Fl.* & W. ἅμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ. *l.* 13. Σπεύδοιεν) σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M. *Pag.* 182. *l.* 5. Ἄσματα) Edd. ſine puncto. Sed W. ᾄσματα recte. Verum neſcio, num ubique in hac ed. obſervatum ſit. *l.* 14. Γίγνοιντο) γίγνοιτο W. *ead.* Σκύτη) σκήτη *Ald.* Sed correctum in marg. *Pag.* 183. *l.* 10. Συννενευκότες) Sic W. Συνεν. cett. & edd. *Pag.* 184. *l.* 4. Συμπλακεὶς) συμπλεκεὶς W. *l.* 12. Τοῦτο) τούτου M. *l.* 17. Εὐθὺς πολλῷ) πολλῷ εὐθὺς M. *ead.* Ῥεόμενα) ῥέοντα *V.* 2. & marg. *A.* 1. Ῥέονδα *I.* Vulgatum ſervat M. *Pag.* 185. *l.* 8. Ἔμψυχον) εὔψυχον *I.* ſola. *l.* 9. Ἀπολαύοντες) ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl.* *l.* 13. Περιλελειμμένον) περιλελειμμένου M. *l.* 15. Καὶ) Abeſt a *Fl.* Adeſt in cett. & M. *Pag.* 186. *l.* 1. Διευκρινοῦντα) διακρινοῦντα *V.* 2. Prius reliquae omnes & M. *l.* 2. Ἐπιμήκιστον) Sic M. & edd. praeter *Fl.* quae ἐπὶ μήκιστον. *l.* 13. Τὰ ἔνδοθεν) ἔνδοθέν τε W. omiſſo τά. *l.* 16. Αὐτὸν) Omittunt *Fl.* & W. *l.* 17. Ἐνδιδοῦν) Sic *Fl.* *Fr.* *I.* *H.* *Ald.* *B.* 1. *P.* *S.* Ἐνδιδὸν W. *Pag.* 187. *l.* 2. Ἀποπληροῖ) ἀναπληροῖ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 12. Τάφρον) τάφον *Amſt.* *S.* *I.* *Ald.* *H.* &c. Τάφρον recte W. *P.* *Fl.* *l.* 14. Ἡμῖν) Punctum hic eſt in M. *ead.* Μολυβδίνας) μολυβδίδας W. & *Fl.* *Pag.* 188. *l.* 4. Ἀναῤῥιπτοῦσιν) Sic edd. Ἀναῤῥίπτουσιν W. *l.* 6. Ὑπερβάλοιτο) ὑπερβάλλοιτο M. *l.* 9. Ὑποβέβληνται) ὑποβέβληται *Fl.* & W. male. *l.* 12. Τὸν ὄλισθον) Ita & M. cum edd. *ead.* Γίγνεσθαι) γίνεσθαι M. *l.* 13. Ἐγχέλυσιν) ἐγχέλεσιν M. *Pag.* 189. *l.* 1. Διολισθαίνοντας) διολισθάνοντας W. *l.* 9. Τοὐναντίον) ἐπὶ τὸ ἐναντίον *Fl.* & M. *l.* 11. Διαδιδράσκον) διαδιδρασκόμενον W. & marg. *A.* 1. Vulgatum tenet *Fl.* *l.* 12. Καὶ) Omittit *Fl.* & M. *Pag.* 190. *l.* 5. Λυκείῳ) *Fl.* & M. quoque λυκείῳ habere notat Solan. neſcio quare, niſi quod minore λ id habeant; ſed hoc ſolemne eſt edd. antiquioribus. *l.* 6. Ἀποπλύναι) Sic & *Fl.* cum reliquis, & M. *l.* 10. Διαῤῥεῖν) διαιρεῖν male M.

Pag. 191. l. 5. Λέγειν) Non habent λέγειν Fl. & W. Habent cett. l. 8. Ὑμῖν) Sic emendavi ex Fl. Fr. S. M. Ἡμῖν l. P. H. Ald. B. 1. male. l. 11. Ὑμᾶς) Recte Fl. Fr. Ald. H. P. B. 1. S. & M. Ἡμᾶς l. Pag. 192. l. 4. Βαθέσι) ἂν βαθέσι Fl. praemiſſo ἂν etiam retento. l. 5. Ὑποδείξετε) Sic dedit Solanus ex W. Ὑποδείξητε edd. priores. l. 9. Μορμολυττόμενοι) μορμολυττούμενοι W. Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Et ſic Fl. cum cett. & M. Poſſet & ἀφέντες coniici. l. 5. Διδάσκετε) δίδασκε M. Δίδασκετε accentu in prima collocato Fl. l. 6. Διδόντες) διδοὺς M. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. Ξιφίδιον) ξιφείδιον W. l. 13. Ἐπεισπέσω) Nihil mut. Fl. l. 14. col. 2. Σκηνῶν) C. Abb. σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii. [Tu item lege Suidam.] ibid. l. 15. Οἷον) Non aderat in edd. Inſeruit Solan. Ac vix dubito, quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuſcule factum foret. Reitz. ibid. l. 16. Τὸ κατὰ) τὰ κατὰ edita. Mutavit Solan. l. 17. col. 1. Ἐσκεπασμένοι) σκεπα μιοι. V. Σκεπασμένοι M. l. 18. col. 2. Ἐν οἷς) ἐν ᾧ V. l. 20. col. 1. Μὲν γὰρ γεῤῥαιναξία) In editis erat μὲν γεῤῥ ξία γὰρ εἴρεται. Cod. Abb. vero γεῤῥαιναξία, καὶ εἴρηται. In V. γερ—. γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γεῤῥαιναξία. ibid. l. 21. Αἰδοίων) In V. —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adſcripſit. Pag. 194. l. 2. Ἐκείνων) Punctum poſt ἐκ— habet Fl. & ſpatium vacuum, quod vel novem literas caperet; nihil tamen omiſit. l. 8. Διατέθεικε) μετατέθεικε Fl. quod & adpictum orae A. 1 W. Vulgatum eſt in M. l. 15. Ἐπειδήπερ) ἐπείπερ Fl. & W. Pag. 195. l. 2. Πολὺ) πολλοὶ male Fl. & marg. A. 1 W. l. 10. Παρεζῶσθαι) Receptum ex Fl. & W. Περιεζῶσθαι edd. hac priores. l. 13. Ἐξενέγκοι) ἐξενέγκη minus bene M. l. 15. Πόλεμοι) Nihil mutant edd. & M. Pag. 196. l. 1. Αὐθαιρέτως) Rectius abeſt in W. & Fl. l. 2. Ξυμπολιτεύεσθαι) ξυμπολιτευμένων W. & marg. A. 1. l. 6. Φείδεσθε) Sic emendat Solan. & Geſn. Φείδεσθαι edd. & M. Pag. 197. l. 3. Τῆς Ὕδρας) περὶ τῆς Ὕδρας W. l. 4. Δύ') Nil mut. Fl. nec M. l. 8. Γίνεται) γίγνεται M. l. 9. Ποιήσειας ἐν βραχεῖ) ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. Pag. 198. l. 1. Τοῖς Ὀλ.) τῷ Ὀλ. M. l. 4. Ποιεῖσθε) ποιεῖσθαι W. male. l. 8. Τοῦτο) οὕτω M. l. 10. Ἐγγενέσθαι) γενέσθαι Fl. Vulgatum probat M. l. 12. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο l. l. 13. Τοσούτους) Hoc praetuli ex Fl. & W. Τούτους edd. vulgo. l. 15. Ἀπεργάζεται) Sic edd. & M. Pag. 199. l. 1. Ἑαυτὸν) αὐτὸν W. l. 2. Ἡ) Abeſt ab M. Pag. 200. l. 2. Μηδὲ) μὴ δὲ l. Ald. fere perpetuo. Δη poſt δὲ inſerit marg. A. 1. Sed dubie anne voluerit δή. ead. Προαπα-

γορεύοιεν) Sic M. edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσοιεν. Ἀπαγορεύσειεν Mſ. Gr. *l.* 3. Καμάτων) καμάτου M. *l.* 4. Αὐτῶν) αὐτοὺς Pell. *l.* 12. Παίωσιν) παίουσιν W. *Pag.* 201. *l.* 4. Παρεστῶσας) παρεστῶτας W. male. *l.* 5. Ἦν) εἰ M. *l.* 9. Σώμασιν) σῶμασιν male *I.* *l.* 11. Ἀνασταθέντας) Sic M. *I. V.* 2. Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας edd. cett. *l.* 13. Ὡς) Omittit *Fl.* & M. *l.* 14. Πολεμίων διατιθέντων) π—ως δ—ες Pell. *Pag.* 202. *l.* 1. Αὐτὸ) αὐτὰ L. *l.* 4. Σώζειν) σῴζειν W. cum puncto ſubſcr. *l.* 15. Ἤκουσεν) ἤκουεν W. *Pag.* 203. *l.* 1. Οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων) ὦ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. *l.* 2. Γὰρ ταῦτα) γὰρ καὶ ταῦτα M. *l.* 14. Ἐλλεβόρου) Bene ſic M. *Fr. B.* 1. & 2. *P. S.* Ἐλεβόρου *I. V.* 2. *Ald. Fl. H.* *l.* 16. Ἑαυτῆς) αὑτῆς W. *Pag.* 204. *l.* 3. Ἀντερῶν ἐν Σπ.) ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. *l.* 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις edd. cett.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. *l.* 4. Αὖθις) αὖ *Fl.* *l.* 6. Ἐκείνοις) αὐτοῖς ἐκείνοις *Fl.* *Pag.* 207. *l.* 10. Αὐτῷ) Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *I.* & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Τὸν τοιοῦτον) Omittit artic. *Fl.* Qui adeſt in cett. *l.* 14. Τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον) Ita *Fl. B.* 1. *Ald. Fr. P. H.* Τῆς ἄνω ὁδοῦ ὑφειμένον *I.* & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 208. *l.* 3. Προὔκειται) πρόκειται *I.* & *V.* 2. Πρόσκειται L. & G. *l.* 16. Ὠνόμασται) ὀνόμασται vult Solan. ex *Fl.* Vid. nott. *Pag.* 209. *l.* 9. Αἰεὶ) Sic edd. conſtanter. *l.* 17. Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον) ἐς τὸ χωρίον *Fl.* ſola. *ead.* Ἐκπέμπουσι) ἐσπέμπουσι *I.* ſola. *Pag.* 210. *l.* 2. Καιόμενοι) Sic *Fl. B.* 1. *P.* &c. recte. Καόμενοι *I.* *l.* 5. Αὖος) Receptum ex G. L. & marg. *A.* 1. Αὐτὸς edd. omnes. *Pag.* 211. *l.* 9. Βραζόμενον) Sic *Fl. I. Fr. P.* &c. *l.* 17. Καλινδοῦνται) Sic *Fl. I. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *B.* 1. *P. Fr. H.* *Pag.* 212. *l.* 9. Φήσει) φησὶ *Fl.* *l.* 12. Ἔτι) Nihil variat *Fl.* *Pag.* 213. *l.* 4. Ἐπικατέσφαξαν) ἢ συγκατώρυξαν male inſerit *Fl.* *l.* 7. Οὑτωσὶ) Et ſic *Fl.* *l.* 8. Εἵνεκα) Scripſi ex *Fl. Ald. I. B.* 1. *S.* Ἕνεκα *Fr. H. P.* *l.* 11. Γινώσκειν) Ita *Fl. B.* 1. *Fr. Ald. V.* 2. *P. H.* Γιγνώσκειν *S. A.* Γινόσκειν *I.* *l.* 15. Αὐτοῦ) αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* *Pag.* 214. *l.* 3. Ματαιάζοντα) Conſentiunt *Fl. I. Fr. P.* &c. Ματαίζοντα Suid. *l.* 8. Ἢ) *I.* & *V.* 2. ἦ. Ceterae ἤ. *l.* 9. Ἢ διότι) ἢ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Νὴ δ' ὅτι *I.* ἢ διότι *V.* 2. Ἤ τί σοι marg. *A.* 1. *l.* 15. Παρὰ) Recepi ex *Fl.* nam περὶ edd. cett. *ead.* Ἢ) Ita interro-

gantis more dedi ex marg. *A.* 1. pro vulgato ἤ. *Pag.* 215. *l.* 3. Διδάξομαι) Servavi ſcripturam edd. *S. P.* licet διδάξωμαι ſit in *I. Fl. Ald. B.* 1. *H. Fr.* *l.* 7. Παρατρέψει) Sic edd. Διαστρέψαι G. Διατρέψει L. Utrumque tam διατρέψ. quam διαστρ. adſcriptum marg. *A.* 1. *l.* 9. Καταφρονηθήσῃ) Bene ita *P. H. S. B.* 1. & 2. Καταφρονηθείσῃ *I. Fl. Ald. Fr.* *l.* 12. Ὅρα) ἄρα eſſe in quodam addit Solan. & οὐ in Pell. non vero ſatis diſtincte. *l.* 14. Ἐν τῷ μνήματι) ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum eſt in cett. *l.* 17. Δυνησόμεθα) Reſtitui ex L. Δεησόμεθα edd. hac priores. *Pag.* 216. *l.* 4. Ἐστεφανωμένος) Sic *Fl. H. P. B.* 1. Στεφανωμένος *I.* *l.* 13. Ὑμῶν) Sic bene *Fl. Fr. P.* &c. Ἡμῶν *I.* *l.* 18. *col.* 2. Ὡς δῆλον) Poſteriora haec verba deſunt in C. *Pag.* 217. *l.* 2. Δὲ) Omittit *Fl.* *l.* 5. Συνειληχότα) Nihil variant edd. *l.* 11. Ὑάλῳ) ὑέλῳ *Fl.* Σιάλῳ edd. Cogn. In ὑάλῳ conſentiunt noſtri Codd. & edd. *ead.* Περιχρίει) Emenda περιχύει, vel περιχέει, quod Guyet. etiam monuit. *Pag.* 218. *l.* 1. Χάματα) χρώματα *Fl.* male. *l.* 2. Πρὸς) καὶ πρὸς *Fl.* male. *l.* 13. Κλάειν) κλάειν *Fl.* ſine puncto ſubſcripto.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. *l.* 3. Πάνδημον) Sic *Fl. Ald. B.* 1. & 2. *H. P.* &c. Πάντιμον *I. V.* 2. Mſ. Graev. & L. *ead.* Σοφιστὴς) ὁ σοφιστὴς *I.* ſola. *l.* 14. *col.* 1. Λόγῳ) Ita dedit Solan. neſcio unde; obſecundavi tamen, quia vulgatum ſtare non poterat. Hemſt. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. *Reitz.* *ibid. l.* 16. Ὑφιστάντα) συνίσταντα, *corradentem*, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemſt. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum ſcribere voluiſſe, tamen credo, qui lubens admiſiſſem correctionem, ſi ex Cod. firmaretur. *Reitz.* *Pag.* 221. *l.* 3. Αἰτοίη) αἰτοίης *Fl.* ſine commate poſt σύ. *l.* 4. Τάχιστα) Ita dedit Solan. ex L. Μάλιστα edd. priores. Τάχιστα etiam marg. *A.* 1. *ead.* Ἀνὴρ) Omittit *Fl.* *l.* 6. Ἀκούσῃς) ἀκούσῃ *Fl.* *l.* 16. Γε) Abeſt a *Fl.* *Pag.* 222. *l.* 3. Τὸ πολὺ) Sic *Fl. Ald. H. P.* &c. Ἐπιτοπολὺ *I.* *l.* 9. Ἀγρεύσεις) αἱρήσεις L. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Ἐκείνους) Reſtitutum ex *Fl.* & *S.* Ἔκπνους cett. male. Ἔκπονος Marcil. fruſtra. Ἐκείνους etiam marg. *A.* 1. Sed deletum deinde. Geſner. vulgatum tueri conatur. *Pag.* 223. *l.* 2. Ἀλλὰ) σὺ δὲ L. & marg. *A.* 1. *ead.* Διὸς) Non habet *Fl.* *l.* 3. Ἀπιστήσῃς) ἀποστήσῃς marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 224. *l.* 4. Δια-

νύσαντας) Reſcriptum ex *I.* & *V.* 2. Διανύσαντα enim cett. *l.* 7. Δὴ) δὲ *Fl.* *l.* 15. Κωλύσει) Sic *Fl. Ald. H. P.* &c. Κωλύει *I.* & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 225. *l.* 5. Καρποῖς) Omiſit *Fl.* *l.* 10. Εἴ που) Recte *Fl. Fr. B. H. S.* &c. Ἤπου male *I.* cum *V.* 2. *l.* 13. Αὐτὸν) αὐτὸν *I.* & *S.* *Pag.* 226. *l.* 6. Ἀπόξυρον) ἀπόξηρον *Fl.* male. *l.* 13. Οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ) οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεήσει *I.* & L. Quod edidimus, eſt in reliquis. *l.* 14. Καὶ ἀνθηρὰ) καὶ abeſt a *Fl.* *l.* 15. Καὶ τὰ) Pro καὶ πολλάκις hic habet *Fl.* poſtea τὸ πολλάκις omittens. *l.* 16. Τοσοῦτο) Ita *Fl. I. B. S.* Τοσοῦτον *P.* etiam recte. *Pag.* 227. *l.* 10. Ἐπεὶ) Melius ita *Fl. I. V.* 2. *P. S.* Ἐπὶ male L. *H. Fr. B.* 1. & 2. & *Ald.* Sed correctum in marg. Ἐπεὶ δ' ἔσῃ Pell. *l.* 11. Ὡς οὖν) ὡς ἂν *I.* ſola. Ὃ ἂν L. *l.* 14. Ἑαυτὸν) αὐτὸν marg. *A.* 1. *Pag.* 228. *l.* 8. Φήσει) Recepi ex *I.* Φησὶν cett. *l.* 9. Τούτων) τοῦτον *Fl.* male. *l.* 12. Βάσει) ῥοπῇ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 16. Κράτητα) Sic edd. omnes. Κρίτιαν L. Κρίτωνα in nota Graevii. *Pag.* 229. *l.* 2. Λιπαρὲς) Ex Mſ. Graev. & marg. *A.* 1 *W.* Ἀλιπαρὲς edd. priores. *l.* 7. Ὅλας) Deſideratur in *Fl.* *l.* 10. Ἀπαιτεῖ) Ex marg. *A.* 1. recepi pro vulgato ἀπαιτεῖν. *l.* 14. Προτιθεὶς) προτίθεσθαι *Fl.* *l.* 16. Ἀτρομήτου) ἀτρομήτου *S.* vertens *intrepidi*. *Pag.* 230. *l.* 2. Ἐπιτάττοντος) Nihil variant edd. nec O. *l.* 4. Ταχεῖα καὶ ἀπρ.) βραχέα καὶ ἀπράγμονα O. *l.* 5. Ὁδὸς) ἡ ὁδὸς O. *l.* 6. Μή σε) καί σε O. *l.* 9. Ὡς) Non habet O. *ead.* Ἴθι) Recepi ex O. Ἴσθι edd. *ead.* Δασεῖ) λασεῖ male O. *l.* 10. Πέραν) Et ſic *Fl.* *l.* 12. Ἀσθμαίνοντας) ἀσθμαίνοντα καὶ ἰδ. π. συνόντα O. & *Fl.* *l.* 13. Πρὸς δὲ) σὺ δὲ πρὸς O. & marg. *A.* 1. *l.* 14. Πολλοὺς μὲν καὶ) Sic O. Μὲν in edd. aberat. *l.* 18. *col.* 1. Καὶ) Non aderat in editis. Addidit Solan. *Pag.* 231. *l.* 12. Τίς) Abeſt ab O. *l.* 15. Σεαυτὸν) ἑαυτὸν *Fl.* *ead.* Ἔσῃ) Non adeſt in O. *Pag.* 232. *l.* 6. Ἂν) Deſideratur haec particula in O. *l.* 7. Ἐπισπασάμενος) Reſtitutum ex L. G. O. & marg. *A.* 1. Ἀσπασάμενος edd. Ἐσπασάμενος *Fl.* etiam recte. *l.* 9. Αὐτοθαΐδα) αὐτὸς Θαΐδα G. O. *l.* 12. Ἄβρου) τοῦ ἄβρου O. *ead.* Δ' οὖν) Sic *Fl. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Δ' οὗ male *I.* Τοίνυν O. *l.* 13. Ὦ ἀγαθὲ) ὦ 'γαθὲ magis Attice O. *ead.* Ἔπεμψε πρὸς μὲ) ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ O. *l.* 14. Ὅτε) ὃ O. *l.* 15. Αὐτῷ) Abeſt ab O. *Pag.* 233. *l.* 1. Ὑποπεπτηχότων) ὑπεπτ. O. *l.* 4. Παραβαλεῖν) Adſcivi ex *I. Fl. S.* Παραλαβεῖν L. *Ald.* cett. male. *l.* 8. Χοροὶ) χορικοὶ *I.* Vulgato aſſentitur O. *l.* 9. Ἐθέλεις) ἐθελήσεις O. *l.* 10. Κλητίου) Κλυτίου Pell. quod probo. In O. plane deeſt. *l.* 12. Παραφύλαττε) φύλαττε O. *l.* 13. Μηδὲ πτοηθεὶς) μὴ δὲ πτοηθῇς O. Μὴ δὲ diſcretim etiam *I.* aliaeque quaedam,

hic & fere ubique. *l.* 17. Ὑπὲρ οὗ) Ita ex V. reſtitutum, cum ante ederetur ἐπεράστου. *Pag.* 234. *l.* 1. Δεήσῃ) δεήσει O. *ead.* Τοῖς) Omittit O. *l.* 3. Παρὰ) Reſtitut. ex *Fl.* & O. Nam περὶ edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omiſſo πάντα. *l.* 7. Ἔπειτα καὶ) ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Magiſt. *l.* 11. Ἔχων. κόμιζε) Deeſt ἔχων in O. & pro κόμιζε, legit νόμιζε. *l.* 12. Τούτοις· καὶ ἀλ. δὲ) Pro his τούτῳ καὶ tantum O. *l.* 15. Μὴν) Omittit O. *Pag.* 235. *l.* 2. Μόνα) Et hoc deeſt in O. *l.* 3. Ἡ ἐσθὴς) καὶ ἡ ἐσθὴς O. *ead.* Ἔργον) ἔργα O. Et mox male Ταραντινίνης. *l.* 5. Καὶ) Non habet O. *l.* 9. Δή σοι) σοὶ δὲ *Fl.* *l.* 10. Οὐδὲ) Quaedam οὐ δὲ, ut ſolent. *l.* 11. Ἀτέλεστον) ἀταλέστατον O. *l.* 12. Ἀλλὰ) Deeſt in *Fl.* *l.* 14. Ἔπειτα) ἔπειτα δὲ O. *ead.* Ἢ οὐ) Omiſit *Fl.* *l.* 15. Ἀττικὰ ὀνόμ.) Ἀττικῶν ὀνομάτων O. *l.* 17. *col.* 2. Ἐπιπρέπειν) In impreſſ. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπουσα, unde legendum & hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. *G.* legitur ἐπιτρέπειν. *Solanus.* *ibid.* *l.* 18. Ὅ γ᾽) ἡ edita. Correxit Solan. *Pag.* 236. *l.* 1. Καὶ κᾆτα &c.) καὶ τὸ κᾆτα, καὶ τὸ μῶν O. *l.* 4. Ἐὰν) εἰ O. & marg. *A.* 1. *ead.* Ἀσύμφυλα) Recte ſic *P. S. I.* Ἀσύμφηλα male *Fl. Ald. B.* 1. *H. Fr.* *l.* 7. Πάλαι) Et ſic habere *Fl.* cum *I. Fr.* & Ox. notat Solan. *l.* 9. Ἐς) πρὸς O. *l.* 11. Μὲν) Omittit O. *l.* 13. Ἀῤῥαβῶνα) Recte ſic *Fl.* Ἀραβῶνα male *I. Ald. B.* 1. *H. P. S.* *ead.* Προτίμιον) προνόμιον G. O. & marg. *A.* 1. In vulgato conſpirant edd. *l.* 15. Ὀνοματοθέτει) νομοθετεῖ O. *l.* 16. Καλῶν) καλεῖν O. *Pag.* 237. *l.* 2. Ἢ ποιητοῦ) ἢ abeſt ab O. *l.* 4. Ἀπηκριβωμένος) ἠκριβωμένος O. & *Fl.* *ead.* Ἀναγίγνωσκε) ἀναγίνωσκε O. *l.* 5. Μηδὲ εἴ) μήδ᾽ εἴ O. Μὴ δὲ εἰ *I.* & aliae quaedam. *l.* 9. Καταχρῆσθαι) καὶ χρήσασθαι marg. *A.* 1. *l.* 10. Καὶ δέῃ) καὶ deeſt in O. *l.* 11. Ὑποβάλωσι) ὑπολάβωσι male O. *ead.* Τῶν) Sine articulo *Fl.* *l.* 12. Λεγέσθω) An ἐκλεγέσθω; *Pell.* *l.* 14. Μὴ μελλήσας) μηδὲν ἐπιμελήσας O. & marg. *A.* 1. Δὲ μὴ μελήσας edd. *ead.* Ἐπί κε) Sine κε *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 1. Προσήκοντι) τῷ προσήκοντι O. *l.* 10. Περσικῶν) Μηδικῶν O. *l.* 11. Ὁ Λεωνίδας) Sine artic. *Fl.* Λεωνίδης marg. *A.* 1. *l.* 14. Πλαταιαὶ) Reſtitutum ex O. Πλατεαὶ edd. male. *ead.* Ἐπίπαστα) ἐπὶ πᾶσι *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Τὰ ὀλίγα) Articulum habent *I. Fl. V.* 2. Omittunt cett. & O. *ead.* Ἐπανθείτω) συνανθείτω O. *l.* 20. *col.* 2. Ἀπεργάσαιτο) In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus. *Pag.* 239. *l.* 1. Μηδαμοῦ) Sic edd. omn. Μηδὲν O. *l.* 3. Πάντα ᾀδέσθω) πάντα σοὶ ᾀδ. O. *l.* 10. Ἑστήκωσιν) ἑστήκασιν male *Fl.* *Pag.* 240.

l. 1. Οἳ) καὶ O. *l.* 2. Καὶ) Hic vero abeſt καὶ ab O. *l.* 4. Καὶ σχῆμα) τὸ σχῆμα ſine καὶ O. *ead.* Καὶ βάδισμα) Utrumque omiſit *Fl.* *l.* 5. Θαυμάσονται) τεθήπασι O. *l.* 6. Οὐχ ἕξουσιν) οὐκ ἔχουσιν O. Vulgatum tuetur *Fl. I.* &c. *l.* 9. Σμικρὰν) μικρὰν O. *l.* 12. Τῶν δείπνων) τὸν δεῖπνον male O. *l.* 16. Οἰκεῖον) Omiſit O. *Pag.* 241. *l.* 1. Προϊόντα) προσϊόντα male *Fl.* *l.* 3. Διαλαμβάνοντα) Nihil mut. edd. nec O. *l.* 4. Ὑπὲρ) Sic *Fl. Ald. H. B.* 1. *P.* &c. Περὶ *I.* *l.* 10. Δοκείτω) δόκει τῶν O. *ead.* Ἐνεχθῇ) ἐνεχθέντων O. *l.* 13. Ἐπειπεῖν) εἰπεῖν O. *l.* 14. Ἐνοχλήσοντα) ἐνοχλήσαντα *Fl.* male. *l.* 16. Ἐπισείσῃς) καὶ ἐπισ. O. *Pag.* 242. *l.* 1. Γίγνου) γίνου O. *l.* 2. Τῶν μέμψεων) τῆς μέμψεως O. *l.* 3. Τὰ ὦτα) Deſunt in *Fl.* *l.* 4. Τὸ ψεῦσμα) ψεῦδος, & ſine artic. O. *l.* 7. Καὶ περίβλεπτον) Omiſerat O. ſed in marg. additum. *l.* 9. Ἰδίᾳ) Bene ſic *Ald. H. P.* &c. Male ſine puncto *I.* & *Fl.* *l.* 10. Αὐχεῖν) ἢ αὐχεῖν O. *ead.* Γε) Hoc repoſuit Solan. ex O. pro τε, quod edd. habebant. *l.* 12. Ὑποδεικνύναι) ἐπιδεικνύειν O. *l.* 15. Σου — εὐδοκιμοῦντος) σοι — εὐδοκιμοῦντι male *Fl.* *l.* 16. Τὸ) τὸν *Fl.* *ead.* Αἰδεσθῇς) Sic dedi ex *I. V.* 2. O. L. Αἰδεσθεὶς edd. cett. *l.* 17. Κᾂν) εἰ καὶ O. *Pag.* 243. *l.* 2. Οἱ οἰκέται) Caret artic. O. *l.* 7. Πάσχοις) Ex O. ſic dedi, cum πάσχεις edd. *ead.* Διοίσεις) καὶ καταυτίγε διοίσεις male *Fl.* *l.* 9. Ἡδέως) ὁμοίως O. *l.* 12. Οὐδὲ βαρβ.) καὶ βαρβ. O. *l.* 15. Διαρκέσῃς) διαρκέσῃ O. & marg. *A.* 1. *l.* 16. Γε) τε *Fl.* *l.* 17. Ἦν) ἓν male O. *Pag.* 244. *l.* 5. Γὰρ) Omiſit O. *l.* 8. Ἐπ' ἀμφοδίου) Sic edd. omnes. Ἐπαφροδίτου G. Ἀμφροδίου O. Ἐπ' ἀφοδίτου marg. *A.* 1. *l.* 9. Ἀδόκιμος) Recepi ex *Fl.* cum ἀδόκιμον eſſet in cett. *l.* 12. Διεκπεράσας) διεκπαίσας O. *l.* 15. Ποθεινὸς) Bene *I. H. P. S.* &c. Ποτεινὸς male *B.* 1. & 2. *l.* 21. *col.* 1. Ἀνευφήμησε) Ita pro vulgato ἀνεφήμησε dedit Solan. *Pag.* 245. *l.* 2. Συνοικήσας) συνοικίσας male O. *l.* 3. Ἑβδομηκοντ.) ἑβδομηκοντίδος Th. Mag. V. τριακοντούτης. Vulgatum tuetur *Fl.* &c. *ead.* Τέτταρας) τέσσαρας O. *l.* 4. Λοιποὺς) λοιπὸν O. *l.* 9. Αὐτὴν) αὐτῇ O. Sed vulgatum praeſtat. *l.* 11. Κἄν) Recte *I. Ald. Fr. H. S.* ſine accentu, κᾂν male *Fl. P. B.* 1. *l.* 14. Ἐστεφανωμένοι) καὶ ἐστεφ. O. *l.* 16. Πρὸς) πρὰ male O. *Pag.* 246. *l.* 3. Ἔμοι γε) μοι tantum O. *ead.* Νὴ) μὰ O. *l.* 5. Γεννάδας) γεννάσθας male O. *l.* 6. Πεπαύσεται) πέπαυσαι male O. *l.* 8. Τῷ νόμῳ) τοῖς νόμοις O. *l.* 9. Κρατεῖν) κροτεῖν male O. *l.* 13. Ἐκεῖνο) Omiſſum in O. *l.* 14. Πρέπειν) Et hoc neglexit O. *l.* 18. *col.* 1. Προηγησαμένην) Non dubitavi cum Solano ita edere, pro vulgato προηγκα-

σμένην, quod nihili erat. *Reitz.* *Pag.* 247. *l.* 1. Ἀσύμβολος) Reſtitui ex *V.* 2. Ἀσύμβουλος cett. & O. *l.* 2. Πέπαυμαι) πεπαύσομαι O. minus recte.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. *l.* 15. Ἠρόμην) Sic dedit Solan. pro edito εἰρόμην. *Pag.* 249. *l.* 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) Nil mut. edd. neque Coll. *l.* 10. Εἰσιν) Abeſt a *Fl.* *l.* 18. *col.* 2. Κόνιν) Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solanus.* *Pag.* 251. *l.* 8. Τῆς Ἀττικῆς) τῆς γῆς Ἀττικῆς G. Γῆς etiam additum in marg. *A.* 1. *l.* 12. Ἐμφρόνως) εὐφρόνως *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Ἀγαγόμενος) Hoc recepi ex Exc. & C. ac G. pro vulgato ἀγαγών. *Reitz.* *ibid.* *l.* 22. Σκηψαμένης) Apud Graevium ἡψ— vid. not. *Solan.* *Pag.* 253. *l.* 5. Διεξιόντος) Sic edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διεξιόντες vult Solanus: & ſic textui *Ald.* ſuperſcriptum eſt. *Pag.* 255. *l.* 14. Πεφυλαγμένως) πεφυλαγμένος *B.* 2. ſola. *l.* 16. Ἔλθοιμι) ἐξέλθοιμι marg. *A.* 1 *IV.* *Pag.* 256. *l.* 1. Ὑπὲρ) περὶ *Fl.* ſola. *l.* 15. Ἐπαγγέλλεται) δύναται marg. *A.* 1. *l.* 17. Τὸ δέρμα) διὰ τὸ δέρμα *I.* ſola fruſtra, cum marg. *A.* 1. *Pag.* 258. *l.* 5. Οὐκ ἂν) οἷς ἂν male *I.* οὐκ cett. Δὲ οἷς ἂν etiam marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἐνδήσῃ) ἐνδύσῃ *I.* ſola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδήσης peius marg. *A.* 1. *l.* 8. Ὁλοκλήρῳ) Sic edd. magno conſenſu. Ὀλίγῳ male *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 10. Ὠφελεῖ) ὁμιλεῖ *Fl.* *l.* 15. Τί) ὅτι marg. *A.* 1. & *Fl.* male. *Pag.* 259. *l.* 3. Τὸν λόγον) τῷ λόγῳ *Fl.* *ead.* Τοῦ τε) οὕτω τε τοῦ *I.* cum *V.* 2. & marg. *A.* 1. *Pag.* 260. *l.* 8. Τὸν φωλεὸν) Recte ſic *Fl.* *Fr.* *P.* &c. Τὴν *I.* & *V.* 2. *l.* 13. Παρὼν) παρελθὼν *Fl.* *l.* 15. Ἰάσεται) ἰάσαιτο *Fl.* Ἰάσετο marg. *A.* 1 *IV.* *Pag.* 261. *l.* 6. Ἱερατικὰ) ἱερὰ *Ven.* & marg. *A.* 1. *l.* 9. Τῶν) Omittit artic. *Fl.* *l.* 17. Συνηλίσθησαν) Ex emendatione Solani. Συνηυλίσθησαν edd. Nec quidquam variet. ex Codd. notatum invenio. *ead.* Αὐτὰ) αὐτοῖς *Fl.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 262. *l.* 7. Ἂν αὐτὰ πιστ.) πιστεῦσαι αὐτὰ *Fl.* omiſſo ἄν. Deerant in uno Cod. Coll. Et pro γιγν. πιστ. erat. In margine *A.* *IV.* duo haec adſcripta, δυνατῷ πιστεῦσαι αὐτά· additumque, *vel ſic*, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτά. *Pag.* 263. *l.* 5. Ἀλεξικλέους) Ita edd. hic, ſed paulo poſt Ἀναξ— habent. *l.* 7. Δημαινέτου) Sic *Fl.* *I.* *Fr.* &c. Δημέου Schol. *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπιτοπολὺ) Sic *I.* *P.* *H.* *S.* &c. Ἐπιπολὺ *Fl.* *l.* 3. Ἀναξικλέα) Sic iam *I.* *Fl.* *Fr.* *P.* *H.* *S.* &c.

nec quidquam Codd. iuvant. *Pag.* 265. *l.* 3. Εὖ λέγεις) Aliam perſonam hic addendam monet marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Ἐραστὴν) Et ſic *Fl.* cum cett. *Pag.* 266. *l.* 1. Γελοῖα) Et hic perſonam inſerendam ait marg. *A.* 1. *l.* 5. Πάντες) Abeſt a *Fl.* *l.* 6. Τούτων) τούτῳ *Fl.* *l.* 15. Μὴ πεισθείη) ἀπειθοίη *Fl.* ſine μή. *l.* 17. Οὐ μέγα) Et hic alius perſonae nomen praemittendum monet marg. *A.* 1. *Pag.* 267. *l.* 1. Ἃς) ὅσα *I.* & marg. *A.* 1. Vulgatum tenet *Fl. Fr. P.* &c. *l.* 2. Μόνος) Hic rurſum aliam perſon. inſerit marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐπῳδὴν) ἐπαοιδὴν *Fl.* *l.* 13. Μάλιστα) καὶ μάλιστα ἐλευθ. *Fl.* *ead.* Οἱ λέγοντι οἶκοι παρ' αὐτῷ μ. ἐξ.) σοὶ λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας *Fl.* *l.* 16. Φαινόμενον) Sic edd. omnes. Φαινομένου corrigit Solanus. *Pag.* 268. *l.* 5. Τὴν) Sic edd. omnes, excepta *Amſt.* quae τὸν, caſu magis, quam conſilio. *l.* 6. Ξυναναστησομένῳ) συναντησομένῳ *Fl.* male. *Pag.* 269. *l.* 1. Τὰ) Caret artic. *Fl.* *l.* 2. Κεχρυσωμένον) Sic *P. H. B.* 1. *S.* Κεχρησωμ. male *I. Fl. Ald.* *l.* 4. Μ' ἰάσατο) Nihil mutant *Fl. I. Fr. P.* &c. *l.* 12. Ποιοῦντα) Bene *Fl. H. P. S.* &c. Πιοῦντα male *I.* *Pag.* 270. *l.* 3. Τοῦ) τὸν Exc. Τοῦ *Fl. I.* &c. & L. *l.* 8. Βάσεως) στάσεως *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Πρὸς) Et ſic *Fl.* cum *I.* ceteriſque. *l.* 16. Ἀργυρᾶ) Omittit *Fl.* *l.* 17. *col.* 1. Τῶν — τεχνημάτων) τὰ τεχνήματα ante edebatur. *ead. col.* 2. Συμβεβληκότα) συμβεβηκότα Kuſterus legi iubet. *Solan.* *l.* 19. *col.* 1. Πρῶτος) πάντων eſt in V. quo forſan Πανὸς voluit. In impreſſis ſic mutatum eſt. *Solanus.* *ead. col.* 2. Τὰ) Non aderat in editis. Adiecit Solan. *Pag.* 271. *l.* 8. Ἄθλιος) Nihil mutare *Fl.* addidit Solan. *l.* 10. Τῆς) Abeſt a *Fl.* *l.* 14. Αὐτοῦ) τοῦ marg. *A.* 1. Forſan τῷ voluit. *l.* 16. Τὸν) Ita *Fl. P. H. B.* 1. *S.* Τοῦ *I.* Sed eodem redit. *l.* 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ἀλωπεκεῖθεν edd. priores. *Pag.* 272. *l.* 3. Ἀντίγονος) Ἀντίγωνος male *Fl.* *l.* 6. Θρυαλλὶς) Bene *Fr. S. Amſt.* Θριαλλὶς male cett. *l.* 11. Ὁ ἰατρὸς) Non habet *Fl.* Nec opus eſt. *l.* 12. Ἐφ') Sic *I. V.* 2. marg. *A.* 1. & G. Ἀφ' edd. cett. demta *Fl.* quae ὑφ'. *l.* 15. Ὁ) ὦ male *Fl.* *Pag.* 273. *l.* 12. Φρικῶδες) φρυκῶδες male *Fl.* *l.* 13. Βοστρ. περ.) περιέκειτο· βοστρυχηδὸν εἰλ— *Fl.* *Pag.* 274. *l.* 1. Πᾶσιν) Sic edd. Πάσας Solan. Sed in nott. mutavit ſententiam. *l.* 12. Καὶ αὐτοὶ) Sine καὶ *Fl.* *l.* 13. Πιναρᾷ) Bene *V.* 2. Πινναρᾷ reliquae. *l.* 15. Δακτύλου) Sic *Fl, B.* 1. *Ald. H. P. S.* Δακτυλίου *I.* *Pag.* 275. *l.* 1. Τὸ) Deeſt in *Fl.* *l.* 10. Τοῦ) Omittit *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 3. Οὔπω) Recte ſic *Fl. Fr. P.* &c. Οὕτω *I.* *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Alii ἐπιμαρτυρήσαντος Coll. Vulgatam tenent *Fl. I.* &c. *l.* 12. Καύσωνος σφοδρ.) Nihil mut. edd. Καῦσος σφοδρότατος θερμότερος G.

l. 13. Ἐπικλεισάμενοι) ἐγκλεισ. marg. *A.* 1. *l.* 15. Μοι) Omittit *Fl.* *l.* 16. Ἐγρηγορότι) ἐργηγοροῦντι *Fl.* *l.* 17. Ἑωράκει) Sic etiam Exc. *G.* Lege ἑωράκειν, vel ἑώρακα. *Solan.* *Pag.* 277. *l.* 6. Μοὶ δοκεῖ) Conſtans lectio. *l.* 13. Ἤδη) Deeſt in *Fl.* *l.* 14. Ἀπήγγειλον) ἀπήγγελον *Fl.* *l.* 17. Αὐτῷ) αὐτὸν *Fl.* *Pag.* 278. *l.* 1. Ἣ) ἧς *Fl.* ac marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἐθεράπευες) ἐθεράπευσας marg. *A.* 1. *l.* 11. Υἱέων) Nihil mut. *I. Fl. Fr. P.* *l.* 12. Αὐτοῖν) αὐτοῖς *Fl.* *ead.* Ὡς) Abeſt a *Fl.* *l.* 13. Μακαρίτιν) μακαρίτην *P.* male. *Pag.* 279. *l.* 4. Καθέζεται) καθίσει marg. *A.* 1 *IV.* An καθίζει; adſcripſit I. I. Wetſt. *Pag.* 280. *l.* 11. Ἐπεισκληθῆναι) ἐπεισκυκληθῆναι Kuſter. recte; ſed non addicunt Codd. *l.* 12. Ἀπὸ) Et ſic *Fl.* *l.* 15. *col.* 1. Θεὸν ἀπὸ) Ad alia verba ante relatum hoc Scholion iam in ſedem ſuam retractum eſt. *ibid.* *l.* 16. Τὸ παράδοξον) Lege τι. In C. enim eſt [παράδοξον *quid.*] Niſi malis παρὰ δόξαν τι. *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Ἔχειν πίστεως) Lacuna pro his erat in edd. in V. & G. quam ex C. ſupplevit Solan. Addiditque: *Eaedem in Exc. G. quae in V. reperiuntur lacunae. Sed Scholion exſtat integrum in C. unde ſupplevimus.* Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas iam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἔχον legit I. I. Wetſt. *Reitz.* *l.* 21. *col.* 2. Προσδοκίαν) Sic V. προσδοκίας Exc. *G.* *Pag.* 281. *l.* 1. Ἀλλήλους) αὐτοὺς marg. *A.* 1. cum *Fl.* *ead.* Ἐφιλοσοφεῖτε) Admiſi ex *Fl.* Φιλοσοφεῖτε cett. *l.* 2. Ἐπήκουσα) Sic edd. Ὑπηκ. vult Solanus. *Pag.* 282. *l.* 2. Ἀπολελόγησθε) ἀπολογήσομαι L. Ἀπολογῇ *Fl.* ac marg. *A.* 1. Vulgatum ſervant cett. *l.* 5. Ἐροῦ) ἔρου, accentu mutato, marg. *A.* 1. *l.* 7. Κράνειον) Ita *Fl. Fr. I. B.* 1. *H. Ald. S.* Κράνιον *P.* *l.* 9. Ἀνορύξας) Recepi ex L. marg. *A.* 1. *Fl.* & *S.* Ἀνοίξας *Ald. I. H. P.* &c. *Pag.* 283. *l.* 2. Μόνον οὐκ) Sic *I.* & marg. *A.* 1. Μονονοὺ *Fl. P. H. S. Ald. B.* 1. *Fr.* *l.* 8. Καὶ κομήτης) καὶ abeſt ab *Fl.* *l.* 17. Πρόσειμι) προσέρχομαι marg. *A.* 1. Sed gloſſa eſt. *Pag.* 284. *l.* 1. Αὐτῷ) αὐτοῦ *Fl.* *Pag.* 285. *l.* 7. Ὥσγε) Sic edd. Lege ὥστε. *l.* 14. Αὐτῶν) αὐτὸν male *I.* ſola. *ead.* Ἀνέβλεψε) Hoc recepi ex *Fl.* idque etiam adpictum marg. *A.* 1. Ἐνέβλεψε vulgo. *Pag.* 286. *l.* 4. Τάχα) Sic *Fl. Ald. Fr. B.* 1. & 2. *H. S.* recte. Ταχὺ *I. V.* 2. & L. cum marg. *A.* 1. *l.* 15. Ἱερῶν γραμματέων) Ita *I. Ald. H. P. B.* 1. *Fr. S.* Ἱερῶν γραμμάτων G. Ἱερωγραμματέων *Fl.* *l.* 16. Αἰγύπτιον) Nil mutare *Fl. Fr.* addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίων, fruſtra. *l.* 21. *col.* 1. Τὴν ἑαυτῆς) Alterum hoc τὴν in editis non comparens inſeruit Solan. *Pag.* 287. *l.* 4. Ἐν ὀθονίοις) ἀεὶ pro his duobus verbis habet *Fl.* ſcribens ἐξυρημένον ἀεὶ νοήμονα. οὐ

καθαρῶς ἐλλ. &c. *ead.* Καθαρῶς) οὐ καθαρῶς *Fl.* *l.* 5. Πρόχειλον) προχειλῆ *Fl.* *Pag.* 288. *l.* 5. Ὑπηρέτει) ὑπηρέτησεν Th. Mag. *l.* 10. Αὐτοῦ) Non adeſt in *Fl.* *l.* 11. Τῆς ἐπῳδῆς) τὴν ἐπῳδὴν *Fl.* *l.* 13. Ἔδει) Sic *P. S.* Ἔδοι *Fl. I. Ald. H.* &c. Lege igitur δέοι. *l.* 16. Ἐκέλευον) Ita *Fl. Ald. P. S.* aliaeque. Ἐκέλευσα *I.* *Pag.* 289. *l.* 4. Ἐπαντλοῦν) ἀπαντλοῦν male *Fl.* *l.* 7. Ἑκάτερον) ἑκάτερα marg. *A.* 1. *ead.* Ἀμφορέα) ἀμφορέας *Fl.* *l.* 10. Ἐπῳδῆς) ἐπαοιδῆς marg. *A.* 1. *l.* 16. Ἐπικλυσθῆναι) ἐπικλεισθῆναι edd. priores. *Pag.* 290. *l.* 15. Ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος) ἐκτυποῦσαν τὴν σφραγίδα *Fl.* *l.* 16. Ἄπιστα) ἀπιστοῦντι G. & L. Nihil mutant edd. *Pag.* 291. *l.* 11. Οἷ) οἱ *I.* male. *l.* 13. Δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν) Pro his tribus δοκιμάσας tantum *Fl.* Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. *A.* 1. ſine dubio ex *Fl.* *l.* 15. Συνίην) Sic & *Fl.* cum cett. Anne συνίειν; *l.* 17. Θεσπίζει) Ἀμφίλοχός τι σπίζει antea lectum miſere. *Reitz.* *Pag.* 292. *l.* 3. Ἡγεῖσθε) ἡγεῖσθαι *Fl.* male. *l.* 14. ΦΙΛ.) Perſona haec omiſſa erat in edd. At in *Fl.* deſignabatur lacuna, ut ſolet. *ead.* Ἀπέλαυσα) Reſtitui ex *Fl.* quod marg. *A.* 1 *IV.* etiam adſcivit. Ἀπήλαυσα cett. male. *Pag.* 293. *l.* 6. ΤΥΧ.) Et haec perſona aberat tam ab edd. cett. quam *Fl.* *l.* 8. Οὐδὲν οὐ) μηδὲν ſine οὐ *Fl.*

IN HIPPIAM.

Pag. 295. *l.* 1. Τῶν) Omiſit *Fl.* *l.* 6. Ἐπὶ) ἐν *Fl.* *l.* 12. Πτολεμαῖον) Sic edd. omnes, praeter *I.* quae Πτολαιμαῖον. *l.* 14. Καταφλέξαντα) Nihil abit *Fl.* nec *IV.* id eſt Wecheliana ed. aliquot Dialogorum. *l.* 16. *col.* 2. Καὶ) τοῦ legebatur in edd. Mutavit Solan. *Pag.* 296. *l.* 13. Ηὐτύχησαν) εὐτύχησαν *Fl.* *l.* 15. Συνισταμένου) Et ſic *Fl.* cum *IV.* ceteriſque. *Pag.* 297. *l.* 11. Σύνεσις) σύντεσις male *Fl.* cum marg. *A.* 1. *l.* 15. Βαλλόμενος) βαλόμενος *Fl.* *Pag.* 298. *l.* 1. Ὕψεσι) ἅψεσι Peil. *l.* 4. Τῆς) καὶ τῆς *Fl.* *Pag.* 299. *l.* 1. Φωτὶ) Bene *H. P. S.* male φοτὶ *Fl. Fr. I. IV.* *l.* 2. Κεκοσμημένος) Reſtitui ex *Fl. I. Ald. S.* Κεκομισμένος male *IV. P.* Κεκομησμένος *H.* 1. & 2. Unde κεκομισμένος deinde natum videtur. *Pag.* 300. *l.* 8. Ἀρχομένους) ἀρχουμένου marg. *A.* 1 *IV.* Ἀρχομένου voluit. *l.* 9. Αὐγῆς) Reſtitui ex L. & *Fl.* Αὐτῆς edd. cett. *l.* 10. Φωταγωγῶν) φωθαγωγῶν male *S. A.* Recte *Fl. I. P.* &c. *l.* 12. Βορρᾶν) βορὰν edd. priores male. *l.* 15. Τὸ) Omittit *Fl.* & merito. *Pag.* 301. *l.* 6. Πάσας) πᾶσας male *I.* *l.* 9. Ἀφόδων) Sic dedi ex *Fl.* & Schol. Ἀμφόδων edd. cett. *l.* 10. Δυσὶν) Sic recte L.

B. 1. P. Δυσσὶν Fl. I. V. 2. H. Fr. S. l. 11. Ὡρῶν) Bene W. P. Ὀρῶν male cett. l. 14. Ἀλλὰ καὶ ἀχαρ. &c.) ἀλλὰ καὶ βασκάνου καὶ ἀχαρίστου μοι μᾶλλον marg. A. 1. l. 15. Μοι) μὴ male I. Pag. 302. l. 2. Καὶ ἄλλους) Omiſit Fl.

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Sic edd. Προλαλιὰ Schol. Index H. & Wech. ead. Ἢ) Sic Fl. &c. Ὁ Schol. l. 6. Ὡς) Abeſt a Fl. ead. Συμπατηθησομένου) Sic recte Fl. Fr. B. 2. P. S. Συμπατησομένου I. l. 8. Ὑπὲρ) Hoc dedi ex I. & L. Ὑπὸ Fl. Ald. H. P. S. &c. male. Περὶ vult Solan. l. 15. Σκοπῶν) Titulus horum Scholior. in editis erat Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος. In C. vero Προσλαλιὰ ἢ Διόνυσος. Reitz. Pag. 304. l. 2. Κεράστας) καὶ κέρατα Marcil. & L. In vulgato conſpirant edd. l. 8. Βραχὺν) Sic Fl. Ald. V. 2. Fr. H. B. 1. P. S. Τραχὺν I. & marg. A. 1. l. 11. Κροκωτῷ) Recte S. ſola. Κροκοτῷ media correpta cett. omnes male. l. 12. Πιθανὸν) Conſtans lectio. Ἀπιθανὸν vult Solanus. l. 17. col. 1. Κόρδακα) κόρδακος edita male, quod ad Lucianum accommodavi. Reitz. ead. col. 2. Εἶδος Ἰκαρίου) Sic V. prave. Quem enim Icarium ſomniavit, is Silenus eſt. Vide & Scholion 2, ubi veram & genuinam ſcripturam habemus; & 9, ubi Scholiaſten erraſſe patebit. Solan. l. 19. col. 2. Τῇ πυῤῥίχῃ) Ita ex C. correctum, cum in editis eſſet πυῤῥίχης, & ſine articulo. In eodem C. autem additur: ὃν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδαν. Reitz. Pag. 305. l. 5. Εὖ οἱ) Sic I. Ald. S. B. 1. Εὐοῖ Wech. Εὖ οἳ Fl. Εὖ οἶ P. H. ead. Τοῦτο) τοῦτον Pell. l. 13. Θηλύμιτριν) Nil mut. edd. l. 15. Ἠγγέλλετο) ἤγγελτο Fl. & marg. A. 1 W. Pag. 306. l. 2. Πυρὸς) Sic Fl. W. P. &c. Φλογὸς I. & L. l. 10. Προτάξαντες) Ita dedi ex I. H. Ald. B. 1. & S. Προστάξαντες Fl. P. quod & adſcript. marg. A. 1. l. 12. Αὐτῷ) αὐτῶν Fl. & marg. A. 1. ſine dubio ex eadem. l. 15. col. 1. Στρώσαντες) τρώσαντες ed. Cler. Mutavit Solanus. ibid. l. 18. Σειληνὸς) Ad alia verba relatum hoc Scholion huc recte retraxit Solan. ibid. l. 19. Εἰκάσαι) εἰκάσθαι legebatur, quod correxit Solan. Pag. 307. l. 1. Εὖ οἱ) Sic iam & P. quae ante εὖ οἶ habebat. Εὖ οἱ I. etiam & W. aliaeque. Εὐοὶ Fl. l. 2. Ἐσήμαινε) Ita Fl. Fr. I. Wech. P. &c. Ἐσήμηνε vult Solan. l. 13. Διόνυσον) λόγον Fl. Sed ex gloſſa natum. Pag. 308. l. 2. Ἀκούεσθαι) ἀκούσεσθαι Fl. quod Solan. recipi voluit. l. 10. Τελετὴν) Bene Fl. Fr. Wech. P. &c.

Τελευτὴν male *I.* *l.* 11. Κώμων) κόμων male *I.* ſola. *l.* 13. Ἐκ-βακχεύσειν) ἐμβακχεύσειν male *Fl.* *l.* 15. Εὖ οἱ) εὐοὶ rurſus *Fl.* Εὖ οἷ *P.* *Pag.* 309. *l.* 2. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον) Reſtitutum ex L. & *B.* Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον cett. *l.* 9. Διειδεστάτου) διεδεστάτου male *B.* 2. Recte cett. *l.* 10. Οἱ) Male abeſt ab *I.* *Pag.* 310. *l.* 3. Καρηβαροῦντι) καρηβαρῶντι *Fl.* *l.* 16. Τὸν) Deeſt in *Fl.* *Pag.* 311. *l.* 1. Δύντος) Recte *Fl.* *I.* *W.* *P.* Δύναντος Cod. Abb. *ead.* Ἐπεξελθεῖν) ἐξελθεῖν *Fl.* ſola. *l.* 9. Δύοντος) In Luciano δύντος. Sed quia & δύοντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forſan ita in ſuo Cod. legit Scholiaſtes. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύναντος fecit, apparet eum δύντος quoque voluiſſe. *Reitz.*

IN HERCULEM.

Pag. 312. *l.* 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Προλαλιὰ Schol. Prius edd. *ead.* Ἡ) ὁ Schol. Vulgatum ſervant *Fl.* *I.* *W.* *P.* &c. *l.* 11. Ἐνῆπται) ἐννεῖται G. Vulgatam tenaciter ſervant edd. *l.* 14. Ταῦτά γε) Haec priori § connectere malit I. I. Wetſtenius. *ead.* Ἑλληνίων) Sic & *Fl.* cum *I.* *Fr.* *W.* *P.* &c. *l.* 15. Ταῦτά γε) Titulus horum Scholior. in V. erat Προλαλιὰ, ὁ Ἡρακλῆς. In C. προσλαλιὰ ἢ Ἡρακλῆς. *Reitz.* *Pag.* 313. *l.* 3. Λείαν) λίαν male *Wech.* *Pag.* 314. *l.* 13. Ἑρμῆν) Et ſic *Fl.* cum cett. *Pag.* 315. *l.* 11. Ὁ λόγος) ὁ λόγιος coniicit I. I. Wetſtenius. *l.* 16. Ἐστιν) ἐστι melius legas. (Ἐστι *S.* & *B.* 4. quare ſic reſcripſimus.) *Pag.* 317. *l.* 6. Χρυσοφαέννων) χρυσοφαέων *Fl.* Idem adſcriptum margini *Ald.* *l.* 10. Τοξεύειν) τοξεύει *Fl.* *l.* 19. *col.* 1. Ἱπποκλείδῃ) In V. Ἱπποκλείδου, prave; ſed in impreſſis recte emendatum eſt. *Solan.* *Pag.* 318. *l.* 3. Ἡμῖν) ὑμῖν male *Fl.* *ead.* Ἐπιφθέγξηται) ἐπιφθέγξοιτο *Fl.*

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. *l.* 3. Ἡμᾶς) Reſcripſi ex *I.* marg. *A.* 1. & *V.* 2. Ὑμᾶς cett. male cum *Ald.* & *Fl.* *l.* 13. Ἧκον) Nihil mut. edd. Ἥκων vult Solanus. *Pag.* 320. *l.* 4. Ἐκδιδούσας) Omittit *Fl.* *l.* 11. Ἡμῖν) Reſtitut. ex L. & *V.* Ὑμῖν cett. *Pag.* 321. *l.* 9. Ἀληθῶς) ἀληθὲς *Fl.* *l.* 11. Αὖθις) Bene *Fl.* *Fr.* *W.* *P.* Αὖτις male *I.* *l.* 13. Ἡμῖν) Recte L. & *I.* Ὑμῖν *Fl.* cum cett. male. *ead.* Ἄδουσιν) *Fl.* ἄδουσιν ſine puncto ſubſcripto. *Pag.* 322. *l.* 7. Μὲν) Non habet *Fl.* *l.* 11. Ἔνι) ἔστι L. *Pag.* 323. *l.* 3.

'Εντύχοις ἂν) ἐντύχῃς ſine ἂν *Fl.* *l.* 6. "Αμουσον) Sic G. L. marg: *A.* 1. & *I.* "Αμυθον *Fl. Wech. P.* &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. *l.* 2. Οὐ τὸ) Sic & *Fl.* cum *I. P.* &c. Οὕτω L. *l.* 5. Τὰ) Omiſit *I.* Non item *Fl.* aliaeque. *l.* 8. Μὲν) Non comparet in *Fl.* *l.* 11. Διήνθισται) διήνθησθαι *Wech.* *l.* 14. *col.* 1. "Ετερον) ἕτερος C. Sed vulgatum praeſtat. *Reitz.* *ibid. l.* 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἐμπίδας edita. Mutavit Solan. *Pag.* 325. *l.* 5. 'Απηνῶς) Sic edd. conſtanter. 'Απηνοῦς vult Solan. *Pag.* 326. *l.* 2. Προνομεύει) προνομένει *Wech.* male. *l.* 4. 'Οδοὺς) ὀδοὺς adſpirate *Fl.* *Pag.* 327. *l.* 11. 'Αλκὴν) Alii ἰσχὺν, aiunt Coll. In noſtris nihil varietatis eſt. *l.* 14. Τῷ) τὸ male *Ald.* *Pag.* 328. *l.* 6. 'Αποκρούεται) ἀποκρούσεται *Fl.* male, ex qua tamen idem adſcriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 329. *l.* 7. Αὐτὸ) αὐτῷ male *Fl.* *l.* 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ *Fl.* recte, adiecit Solan. At nec vulgatum improbo. *l.* 14. 'Επαληθεύει) ἐπαληθεύοι male *Fl.* *l.* 15. 'Αφεῖσα) Sic *Fl. Ald. H. B.* 1. *P. S.* 'Αφιεῖσα *I.* & marg. *Ald.* *l.* 19. *col.* 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὸ σοῦ, vel ſimile quid. *Solan.* *l.* 20. *col.* 2. 'Ες μυίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemiſſo perſpicies. *Solan.* *Pag.* 330. *l.* 2. 'Αργὸς) Sic edd. & Th. Mag. *l.* 5. "Η) Ita dedit Solanus. Καὶ edd. priores. *l.* 6. Οἱ) Abeſt a *Fl.* *l.* 15. Δρώμενον) Forſan ὁρώμενον, appinxit Solan. *Pag.* 332. *l.* 15. Βαίνοντες) καὶ βαίνοντες marg. *A.* 1 *W.*

ANNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. *l.* 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum eſſe, nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forſan ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2, οὐδὲν ἐδέησέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra de Luct. c. 2 f. variatur in τῆς ἀνόδου & τῆς ἄνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. REITZ.

ead. l. 8. Σταδίους τινὰς) Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. *Etenim iamdudum te ſequens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & paraſangas tanquam peregrinum iactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς, manſiones. Sed στάδιοι & παρασάγγαι rectius iunguntur, quam σταθμοὶ & παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμούς τινας καὶ παρασάγγας) Ad hunc locum ὁ πάνυ Graevius annotavit, rectius iungi σταδίους & παρασάγγας. Moveret me viri eruditiſſimi auctoritas, ut in eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi σταθμοὺς ſaepe alibi cum παρασάγγας iunctos offendiſſem apud Graecos. Frequentiſſime apud Xenoph. in L. I Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo iuncta reperiuntur, ſc. in libro de Conſcrib. Hiſt. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους· *at vero in deſcriptione locorum mentiri non paraſangas modo, ſed totos etiam ſtathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II, c. 20, *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt paraſanga & ſtathmus: hanc paraſangam multi ex triginta conficiunt ſtadiis, ſtathmum vero quatuor paraſangas paene conficere* &c. Haec in Obſervatt. Crit. pag. 66, L. BOS.

ead. l. 11. Διαέρια) Conf. ſupra 'Ορχ. c. 42 f. SOLAN.

Pag. 3. *l.* 1. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Nautae peritiſſimi. Aratus de Cynoſura Phaenom. v. 40: τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν. Et mox v. 45: τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 6. Κατακοιμηθεὶς) Conf. Gall. c. 6 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, neſcio. Ego δοκῶ σοι in plurimis iam recte inveni. REITZ.

ibid. Ὦ τὰν) Habebat *P.* ed. cum *Fl. I. H. S.* &c. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Ariſtophan. Plut. 66, Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ· & ibid. 377, Ὦ τᾶν· ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi & longum eſt in metro; errare non poſſumus, ſi circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Ariſtoph. locum priorem copioſe adductis. Quia autem video, in Luciani edd. etiam deinde τὰν ſcribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. ed. Hag. & Aeſop. F. IX. REITZ.

ead. l. 9. Διοπετὴς) Sic iam edd. Et ita uſitate apud quoſvis. At ſupra Imag. c. 9, διϊπετές· idque poſterius apud Homerum frequens, ut Il. Π, 174 &c. REITZ.

ibid. Διοπετὴς — ἐξ οὐρανοῦ) Daviſius ad Cic. de Nat. Deorum I, c. 16, p. 41, haec gloſſematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam ſic defendit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 124: *Equidem hanc ſtili abundantiam ex ipſo Luciano aliiſque cuiuſcunque linguae auctoribus probatiſſimis defendi poſſe, vix dubitaverim. Ciceronem huius rei teſtem locupletiſſimum arbitror, qui ſic de Finib. L. IV, c. 18:* qui ad honeſtatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non ſit. *Min. Fel. Oct. c. 16:* Dicam equidem, ut potero, pro viribus. *Quo praeter alia hunc locum contulit ipſe vir cl. ex Dione Chryſ. Or. VII, p. 118:* μάλιστα εὑρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. *Adde Div. Paul. I, Cor. IV, 47,* (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαϊκός. (Sic etiam ibi editum; at in Epiſt. Pauli legas χοϊκός.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. Wopk. ad L. I de Divinat. cap. 33, p. obſervatt. 258. Sed non concedo, in Apoſtoli verbis repetitionem plane eandem ineſſe: nam ait, primum hominem ex terra natum, terreſtremque adeo eſſe, ſive, ut ex terra prognatus ſit, ita etiam terreſtribus rebus eſſe addictum;

adeoque nihil hic abundat, nihil eſt, quod abeſſe queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum: nam & ſupra Imag. l. c. c. 9, ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpoſitis, nimirum: καὶ διïπετὲς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonaſmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20 m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipſe Daviſ. probat, ut ibi vidimus. Sed ſatis eſto. Alias ſynonymias per coniunctiones coniunctas videbimus deinde, nec tamen excuſabimus omnes; nam interdum ſatis frigent, ut illud ἥκω καὶ κατέρχομαι, ob quod Ariſtophanes Ran. 1187 Aeſchylum traducit. Sed Scholiaſtes defendit. REITZ.

Pag. 4. *l.* 3. Οὐρανιώνων) Οὐρανίων hic male ſcribi in *Fl.* patet ex Homer. Il. Α, 570, & paſſim: nam quia addit, ſe verbo Homerico uſurum, etiam illud inde petendum. REITZ.

Pag. 5. *l.* 11. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα) Benedictus, *celeres erant ſine cera pennae.* At nulli bono iſtae celeres. Itaque Eraſmus, *citra ullam ceram erant pennae.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſ[illegible]at *alae* vel *pennae volatiles.* Sic mox cap. 10: Πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad 1 Ver. Hiſt. c. 13. GRON. In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & ſidera fecerit, & ad Deos ipſos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione uſus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit iſtam ἐν τοῖς ἄστροις ποιεῖσθαι ἀποδημίαν· rogantique, num non terruerit exemplum Icari, *At,* inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas geſſerit, ſimulac illa cera ad ſolem cito eſſet liquefacta, una cum alis delapſus, ut par erat, cecidit:* ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud poſſunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non eſt ἀκήρατος, quippe quod a κηραίνω, *perimo,* deductum ſignificat *integer, ſincerus, inviolatus.* Video equidem, hoc ſenſu tolerari poſſe hanc vocem, ut ſignificentur alae quaſi inviolatae, ſatiſque firmae. At quanto venuſtius, cumque praecedentibus convenientius, ſi unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρόω, *cera illino:* inde κηρωτὸς, *ceratus;* hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα poſſe hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antitheſi, quam facit Menippus ſuas inter & Icari alas, liquidum eſt, auctorem voluiſſe ἀκήρωτα. Quae emendatio noſtra ſi probetur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc co-

gnita, locupletata eſt. Fruſtra namque in Graecarum dictionum Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeſieris. IENS. Ἀκήρωτα recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendoſe. SOLAN. Ἀκήρωτα optime Ienſ. coniecerat, & paruiſſem ſic emendanti, etſi vel in nulla ed. inveniſſem. Iam vero, quia *I.* & *V.* 2. ἀκήρωτα habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili eſt, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in ipſa, quam incuſat, verſione latebat. Quod autem Ienſ. addit, fruſtra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoſcat, ſi monuero, apud Suidam inveniri, qui id verbis diſertis ab ἀκήρατος diſtinguit, dicens: ἀκήρατος ἄφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἀκήν. Nec iam dubitabis, quin vox ſit proba. REITZ.

Pag. 6. *l.* 3. Δίειμι) Mirabar, nullam edd. διέξειμι habere, quod Noſtro uſitatius. Sed alterum eodem redire, nemo ignorat. REITZ.

ead. l. 4. Μετέωρός εἰμι) Confer ſupra ad Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

ead. l. 6. Με περιίδῃς) Uſum talium formularum in precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3 pr. GESN.

ead. l. 7. Ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον) Conſt. Porphyr. de Leone Armenio l. 15: ὡς σκιὰ τῷ ἀνδριάντι εἵπετο ἀληθῶς καὶ ὅλως ἤρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὤτων, ὥσπερ τι κεραμοῦν ἀγγεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita ſcripſiſſe exiſtimo Libanium Epiſt. 559, ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγείων (leg. ὤτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἴδοις ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ κλαίοντα, πρὸς τὸν ἀεὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμενον. I. I. WETST.

ead. l. 12. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Noſtro tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c. 45; & Diod. Sic. I, cap. 71, καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον. REITZ.

ead. l. 13. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menippi non aſſecuti ſunt Eraſmus & Salmurienſis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemtis his atque horum ſtudio, adiectoque animo ad ea, quae ſunt vere bona, hinc emicare, & ad univerſi naturam ſuſpicere ſum conatus.* Ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non eſt *adiecto animo ad ea, quae ſunt vere bona;* ſed haec ſignificant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, *& earum rerum ſtudium abſtractionem a veris*

bonis eſſe ratus, ſurſum oculos tollere, & univerſum reſpicere ſtudui. Ἀσχολία ſaepe eſt impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. GRAEV.

ead. l. 14. Σπουδαίων) Forſan χυδαίων. GUYET. Quid Guyetus ſibi velit, χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam cum paulo ante de futilibus dixerit Lucianus, iam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque iam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non ſolum de homine dici, uti ap. Iſocr Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν· ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin afferrem illud Herodiani V, 4, 15, ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων. Rurſus Iſocr. ead. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. REITZ.

Pag. 7. *l.* 6. Ὡς ἔτυχε) *Sine ordine, temere.* Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 8. *l.* 2. Σκυθρωπότητι) Solemne fuiſſe hypocritis triſte ac ſeverum tueri, eodemque nomine non ſemel ab Luciano exagitari philoſophos, vid. ſi lubet, I. Elſner. Obſervatt. ad Ev. Matth. VI, 16, ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

ead. l. 4. Ὑψαγόραι) Hom. Od. A, 385. SOLAN.

ead. l. 8. Μετεωρολέσχης) Ariſtoph. in Nubibus paſſim Socratem hoc nomine traducit; ut μετεώρων ſpeculatorem ac nugatorem, v. 225 eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον· & paulo poſt, Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα &c. 359, μετεωροσοφιστῶν ſummum. At 332, μετεωροφένακας eius ſectatores vocat. Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiaſt. eiuſdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 9. *l.* 5. Τὰ αὐτὰ) Xenoph. Ἀπομν. I, pag. 413, 35, οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & Lactantius III, 28. (*Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, ſibique ſaepe contraria differentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſtatuere ac diiudicare non poſſis.* SOLAN.

ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομενων) Hom. Il. E, 442. Adde ſupra Hermot. c. 5. SOLAN. Geſnerus ἑρπομένων legit. Sed vid. Addenda. REITZ.

ead. l. 16. Στάδιοι) Quia Latinis *ſtadium*, an ὁπόσα στάδια quaeſivit Solanus? cum τὸ στάδιον uſitatum, ut ap. Aelian. X, 4 &c. Herodot. L. 2, p. 167, alioſque ſaepe. Sed Graecis &

ὁ στάδιος dici, niſi ſatis notum, vid. Evang. Luc. XXIV, 13, Ioan. VI, 19, & paſſim. Item Thucyd. IV, c. 3, ἀπέχει γὰρ σταδίους — τετρακοσίους. Noſtrum ſupra 1 Ver. Hiſt. c. 3 pr. σταδίους τρεῖς. Et 31 f. στάδιοι διακόσιοι &c. REITZ.

Pag. 10. *l.* 11. Μύδρον) Vide Plutarch. 295, 1, & 1639, 2. Anaxagoras ita ſentiebat. Vide etiam, ſi lubet, Diog. Laërt. p. 35 A. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abeſt καὶ a Mſ. Reg. 2955. & ed. *Flor.*

ead. l. 15. Τὸ ποτὸν) Conf. ſupra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non diſplicet: ſed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Pag. 11. *l.* 1. Ἐν γειτόνων) Intellige οἴκοις. GUYET. Adſcripſerat margini *Baſ.* vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis Accuſ. c. 10 pr. & 31 f. Recte cepit ellipſin Guyet. & eodem redit, χώρᾳ an οἴκῳ, aut ſimile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus ſupra in Aſini pr. ad verba ἐς τὰ Ὕπατα. Atque alibi ex Homer. Il. Z, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel εἰς hic genitivum regere. REITZ.

ead. l. 4. Οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ) Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθεότητα, annotat Schol. Mſ. Reg. 2954.

in Schol. col. 2. *l.* 5. Ἐπὶ στάσιν) Ἐπίστασιν inde fecerat Solan. Non obſecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si εἰς addidiſſet, crederem. Immo εἰς ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiaſtae mens plana. REITZ.

Pag. 12. *l.* 5. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν διαλεγομένων κατεγίγνωσκον) Interpres: *eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam diſputarent.* Αὐτῶν delendum videtur, ſi Graece locutus eſt Lucianus, uti ſemper accurate & emendate locutus eſt. In Mſ. eſt αὐτόν· quod nec ipſum hic locum habere poteſt. GRAEV. Apparet prorſus, Eraſmum, quem ſequitur Benedictus, legiſſe αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum coniectura vel uno librorum teſtimonio firmatur, id ſaepe indicium veritatis eſt; maxime hic: quare cum Gronov. recte ſenſiſſe animadverterem, non dubitavi, aliis teſtibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodeſſet veram lectionem invenire, & falſam interim ſemper retinere? REITZ.

ead. l. 6. Πόλεμον) De hoc fuſius ad Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅπου) Pro *cum, quandoquidem,* Noſtro maxime familiare. Vid. Solan. ad Amor. c. 20 f. Tim. § 2. Deor. Dial.

XVIII, 2. Infra Bis Accuſ. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13. Ut alios omittam. Et ſic Latini, *ubi* pro *quandoquidem*. Horat. 2 Od. XIII, 33: *Quid mirum? UBI illis carminibus ſtupens demittit atras bellua centiceps aures.* Et ap. Terent. crebro. Reitz.

ead. l. 9. Κυνῶν) Socrates; vide B. πρ. c. 16, & quae ibi annotata ſunt. Solan.

ibid. Ἐπόμνυντο) Conf. Vit. Auct. c. 16. Reitz.

Pag. 13. *l.* 5. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. & *B.* 2. In reliquis οἳ prave legitur. Solan.

ead. l. 7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας &c.) Sic etiam infra πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν· μήδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφεροίμην. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι ſunt Regum, Dynaſtarum, & Tyrannorum, qui in ſcenam tragicam ſemper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem verſatur, & cives Athenienſes, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, ſervos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphytrione Mercurium ſic inducit loquentem in prologo: *Nam me perpetuo facere, ut ſit comoedia, Reges quo veniant & Dii, non par arbitror. Quid igitur? quoniam hic ſervos quoque partes habet, Faciam, ut commixta ſit tragicomoedia.* Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine ſumit etiam pro tragoedia, in qua ſaepe inducebatur ſatellitium Regis vel Tyranni mutum, ſolo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in ſcenam inducta. Palm. Bene monuit Hemſterh. in marg. adeundum L. Bos Obſ. Crit. p. 67. Huius igitur verba ſubiungam: » Palmerius durum ſibi videri ait, dixiſſe Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι ſunt Regum, Tyrannorum &c. qui in ſcenam tragicam ſemper inducuntur, nunquam vero in comicam, & tandem cenſet, Lucianum hic potius καταχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixiſſe. At ſciendum eſt, δορυφόρους non ſemper de Regum ſatellitibus dici, verum etiam ſaepe abuſive de quibuſvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν ſimpliciter pro comitari. Exempla ſunt apud Ael. Hiſt. An. alioſque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae perſonae, quae alias perſonas comitantur, iiſque adſtant in ſcena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, *perſonae mutae* vocantur. Et haſce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα,

Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, philoſophos quoſdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, qui cenſent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia, quae ab hominibus peragantur.» Haec ille. Sed habuimus *κωμικὸν δορυφόρημα* etiam ſupra in Quom. Hiſt. c. 4, ibique ad Spanh. remiſimus, qui ad Ariſtoph. Ran. 944 multis id agit. REITZ.

Pag. 14. *l.* 1. Ἠϋγενείοις) Alibi *εὐγένειος* ſcribitur, ut Z. Τρ. c. 26, quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita exſtiterit. SOLAN. Licet ſupra Iov. Conf. c. 26 m. aliter ſcribatur, hic tamen *ἠϋγ.* ſervo, quia Homericum aeque ac *ὑψιβρ.* V. Il. Σ, 318. REITZ.

ead. l. 5. Ἕτερος δέ με θυμὸς) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

ead. l. 11. Αἴσωπος) Hinc liquido patet, ignotam Luciano fabulam de aëriis Aeſopi conditoribus, quam in eius vita a Planude confictа habemus: ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabaei, quam tangit, adhuc exſtat apud Aeſopum noſtrum ſecunda. Ubi autem camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aeſopum, qui circumfertur, exſtat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babria exſtitiſſe ſatis conſtat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriae 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. SOLAN. Appinxerat orae Hemſterh. videndum Ariſtophan. Pac. 128, & Kuſteri not. Mſ. Apud Ariſtoph. quidem lego fabulam Aeſopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas Kuſteri non poſſideo, (licet nonnullas Solanus notis ſuis inſeruerit, Kuſteri nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, & linguam non ſpectante, volo. REITZ.

ibid. Κανθάροις ἐνίοτε) Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Iovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aeſopicaſque vere referendam, patet ex Ariſtoph. Εἰρ. v. 128 ſeqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Iuppiter. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Κάκιστον ἄθεον στόμα) I. I. Wetſtein recte coniicit emendandum *κακίστου* &c. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 5. Τὸν) Τὴν Cod. V. male, ait Solanus. Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt *κάμηλος*· ſed in Aphthonii fab. 15, in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Iovem precante, ut ſibi cornua largiatur, *τῆς καμήλου*, & *ἡ κάμηλος προσελθοῦσα* legitur. Immo feminino genere vel fre-

quentius effertur, quam maſculino; quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita *κύων* licet communis ſit generis, tamen fere perpetuo legas *αἱ κύνες* ap. Xenoph. alioſque; quia feminae in venatu potiores habitae. Reitz. Dixi, me neſcire, cur Solan. *τὴν κάμηλον* improbet; iam video, eum id recte quidem improbaſſe propter ſequens *διαλεγόμενον*· ſed tum temporis credebam, Cod. qui *τὴν* exhibet, etiam *διαλεγομένην* certe habere. Idem *in Addend. & Corrig.*

Pag. 15. *l.* 8. Ὑπηρετῶν) Etſi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri ſpecie ſe mihi commendat coniectura Pelleti, *ὑπερέττων ſubremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. Reitz.

ead. l. 9. Χαμαιπετῶς) Vid. ſupra Ἑρμοτ. c. 5 A. Solan.

ead. l. 13. Κατεπτόμην) Ed. Baſil. *κατεπτώμην*. Infra (cap. 13, verſ. fin.) *καταπτῶμαι*. Et c. 19 f. *ἀνεπτώμην*. Sed legendum videtur *κατεπτόμην* a *κατάπτομαι*, & infra *ἀνεπτόμην* ab *ἀνάπτομαι*, unde *ἀνάπτοιτο* apud Plat. legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι &c. Guyet. Κατεπτόμην) Sed & *κατεπτώμην*. Vid. quae noto ad c. 13. Hic ſervavi vulgatum, & illic, etſi diverſe ſcriptum; quia neſcio, quid Lucianus praetulerit, an utrumque uſurparit. Reitz.

Pag. 16. *l.* 4. Ἐπισιτισάμενος) Vertebatur *cibo paſtus*. Recte emendavit Geſnerus *viatico ſumto*. Vid. de hoc verbo, in quo ſaepiuſcule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemiſſum Galli c. 16. Reitz.

ead. l. 8. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit Eraſmus, *plurimum nubium emenſus*. Sed *ἀποσπᾶν* eſt avellere, avertere. Forte legendum *ἀναπτὰς*, hoc eſt, quod volebat Eraſmus, *cum ſupra plures nubes evolaſſem*. Inferius in hoc catalogo: *διασείσας ἐμαυτὸν ἀνεπτόμην δῶματ᾽ ἐς αἰγιόχοιο Διὸς*, *me ipſum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum.* Graev. Quomodo aut hae voces Latine reddi poſſint *plurimum nubium emenſus*, aut ſi poſſent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *cum plurimum e nubibus attraxiſſem*, atque nimia uviditate gravarer. Gron. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem ſatis tuetur ipſe Lucianus, apud quem in Dearum iudicio XX, c. 5, Mercurius, Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, & alium ex Dialog. Marin. XX Thetidis & Doridis c. 1, opportune affert, ubi dicitur, Ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-

σωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Eſt ergo, ut ex his verbis liquet, ellipſis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in Dearum iudicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem ſenſu habet Noſter in de Domo c. 12, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Ceterum non recte cepit hanc locutionem interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, *plurimum nubium emenſus*, cum debuerit, *plurimum ſpatii praeter*, ſive *ultra nubes emenſus*; vel, *longo intervallo nubibus poſt me relictis*; vel, *cum iam plurimum a nubibus receſſeram.* Iam enim haud dubie ſuperaverat nubes Menippus, quippe qui iam ad Lunam ipſam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι eſt omnino, *iam multum a terra receſſiſſe, terram poſt ſe longo intervallo reliquiſſe.* Sed & locus in Dearum iudicio male vulgo diſpungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum iſtud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) eſt, *iam emenſum eſſe aſtra* (nam ea verſio ibi tolerari poteſt) & *longe ea eſſe praetergreſſum.* Ita namque intelligendum eſſe, Mercurium cum Deabus iter per aſtra iam confeciſſe, liquet ex verbis continuo ſubſequentibus, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμὲν, *& prope iam ad Phrygiam pervenimus.* Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, ſive paſſive, ſive active per ellipſin τοῦ *ſe*, h. e. ἑαυτὸν, uſurpatur de itineribus; ita & *abſtrahere* ſumit Cicero III de Or. 36: *Repente te quaſi quidam aeſtus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conſpectu paene omnium* abſtraxit. IENS.

ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod fruſtra ſuſpectum fuit Steph. in Theſ. hac ſignificatione notatu digna attulit Hemſterh. ad Deor. Dial. XX, (Vol. II, p. 305 ſq. h. ed.) ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae ſupra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit Ienſius, & verſio Geſneri verum ſenſum Luciani eſt aſſecuta. Solan. adſcripſerat, conferendum infra Οἰκ. c. 12. Ibi ſimiliter eſt, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἐπισκ. cap. 21. REITZ.

ead. l. 13. Τὴν τῶν ἱπποπόλων) Hic Dialogus eſt Homericus cento. Τὴν τῶν ἱπποπώλων. Ex Iliad. ν. BOURD. Ἱπποπώλων) An ἱπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. GUYET. Ἱπποπόλων Θρηκῶν) Ex Iliad. Γ, v. 4; non ἱπποπόλων, ut editur

vulgo, quibus hic nullus eſt locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἱπποπώλων. Nos ex Homero, & Noſtro ipſo Συγγρ. c. 49, veram ſcripturam reſtituimus. SOLAN. Hom. Il. N, 4: Νόσφιν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidiſſe, qui tamen Homerum conſuluit. REITZ.

ibid. Τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omiſit αἶαν, ſive γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipſi frequentius. Sic Long. Paſt. L. 2, p. 63, (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Weſſel. ad Diod. Sic. II, 3, 6. Et L. Bos de Ellipſi. REITZ.

Pag 17. *l.* 12. Δόκει) Haud immerito *Fl.* contulit Noſter. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemiſſis; forſan male: nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Pariſinae interpres Eraſmus dedit *puſillam quandam terram mihi videre videbar;* unde coniicio, eum ἐδόκει legiſſe, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Geſner. ſervavit imperativum, comma in ſemicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui ſenſum vulgatae facile quidem perſpicio: neque imperativus ille eſt inuſitatus, ut infra Paraſit. c. 2 pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει· & cap. 1, μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; niſi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod poſtponitur, cum ſic debuiſſet praemitti. Minus enim accurate narraret, qui viſa prius enumeret, dein oculos ſe ad obiectum convertiſſe diceret. Sed ſi ὥστε pro *cum*, *quando*, accipias, recte poſtponitur κατακύψας, i. e. puſilla mihi apparebat terra, cum oculos demiſiſſem. Verum tum ὡς pro ὥστε legendum, quod ſimiliter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. REITZ. In *Baſ.* 4. pro δόκει legitur ἐδόκουν.

ead. l. 15. Ῥοδίων κολοσσὸν) Altus erat LXX cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapſum Rhodii ex cauſa quadam nondum reſtituerant, XIV, p. m. 449 B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23, Ἱστ. ά, c. 18, & Z. Tρ. c. 11. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Πηλουσίῳ) Πόλει edita male. Πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. REITZ.

ibid. l. 5. Σταδιαῖος) Vid. Prideaux ex Ioſepho hoc falſi arguentem, Hiſt. ſuae L. I, Partis II, ad ann. ante Chr. 284. SOLAN.

Pag. 18. *l.* 4. Ὑποστίλβων) Ἀποστίλβων O. & ed. *Fl.* ut Δικ. c. 1. Sed nihil mu‹t›o. SOLAN. At ſeq. Dial. Bis Accuſ. c. 1, τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων. Et alibi non ſemel; unde coniicias, & hic ita legendum. Sed minime fas eſt; nam de Oceano ſubſtrato ſermo eſt, qui cum inferne ſurſum remittere dicatur ſplendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philoſophatur male, Oceanum eſſe id, quod reſplendet: nam partes terrae ſolidas remittere lucem, dum aqua radios eius abſorbet, rectius norunt hodierni philoſophi. REITZ.

ead. l. 8. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.) Iam aliquando ſine interpoſito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enuntiat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Aſin. cap. 16 med. Conf. 2 Ver. Hiſt. c. 35. Adde Eurip. Ἱκετ. 700 & 722. Et Long. Paſt. II, p. 32, (ed. Moll.) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, ſic loquitur: ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ᾖδον. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hiſt. l. c. Sed haec non magni ſunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, ſi ad oſtentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Paſſim Homerus. BOURD. Homer. Od. Λ, 308. SOLAN.

ead. l. 10. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Parodia Homerica. Frequentius eſt tamen apud Homerum φέρει ζ. ἀ. ut Od. 357. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ὡς ἀπὸ ρ' ὁρᾶσθαι μιλίων) Ioſephus ed. Ox. pag. 1205, 1, lumen eius ad CCC ſtadia tantum penetrare dicit. SOLAN.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.) Cave hoc Scholiaſtae credas: ipſum adi Lucianum Συγγρ. cap. 68. SOLAN. Adleverat orae Hemſterh. Vid. Fabric. ad S. Empir. p. 276 G. REITZ.

Pag. 19. *l.* 10. Σοφὸς) Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX, & notas. SOLAN.

ead. l. 15. Οὔτις τοι &c.) Homer. Odyſſ. Π, 187. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Οὗτος λέγεται) Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὀξυδερκής. SOLAN.

Pag. 20. *l.* 2. Φέρων ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phraſi notavimus ſupra de Merc. cond. c. 24. Et potius, quae Hemſt. ad Dial. Mort. VI, § 3, quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui iam tum eo remiſiſſem lectorem. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus eſt, qui ſerio aſſereret, de luna delapſum Emped. Vid. Diogen. Laërt. p. 231 C. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

ead. l. 8. Καταπτῶμαι) Vid. ſupra ad pr. c. 11 monentem Guyetum, & ſuſpicabere etiam hic κατάπτωμαι cum *l.* legendum. Sed quia & πετάομαι —ῶμαι pro *volare* aeque dicitur ac πέτομαι, numerum edd. potiorem ſum ſecutus. Erunt, qui πετῶμαι & πτῶμαι poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω *expando*, diſtinguatur; quibus non adverſarer, ſi verum foret, ſolos poëtas τῷ πετῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abſtinent, ut ex Diod. & Ael. de anim. probare poſſem, ſi tempus ſineret. Ariſtot. πετόμενοι ait, non πετώμενοι, de Animal. inceſſu cap. 10 pr. iterum f. & c. praeced. item πέτεσθαι ibid. ac πέτανται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non ſemel, ut Apocal. IV, 7, ἀετῷ πετωμένῳ· & VIII, 13, ἀγγέλου πετωμένου &c. REITZ.

ead. l. 9. Καπνοδόχης) Καπνοδόκης Th. Mag. male. SOLAN.

ead. l. 14. Μὰ Δί') Legendum videtur, οὐ μὰ Δί'. GUYET. Ienſ. ad Abdic. cap. 2 ſub μὰ Δί' ſaepe negationem intelligi, Bud. vero, μὰ per ſe negare, contendit. Quod ſi verum eſt, hic nihil opus erit addito οὐ. Atqui & nos ad Gall. c. 11 (ubi exemplis, in quibus μὰ affirmat, addere potuiſſem eiuſdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem affirmare viſi ſumus cum Berglero ad Alciphr. Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemiſſa interrogatione vel oratione negante, vel ſubſequente; & ſic οὐ ex praemiſſis recte intelligitur, interdum de novo additur, οὐ μὰ Δί' iungendo; ut ſedulo multiſque contra Budaeum obſervat Devarius de part. p. 261 ad 269; quem ideo hic citaſſe non piget, quia diligentius in ea particula verſatus eſt, quam in aliis. Nondum tamen cum Guyeto οὐ inſero, etſi οὐ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppoſitione ſequente ἢν μὴ patet, ſenſu negandi interpretandum eſſe. Veluti *immo* apud Terent. crebro tacite negat, ſive ironice affirmat, ut: *ubi* (eſt) *domi* ne? *IMMO apud libertum Diſcum.* Eun. III, 5, 60. REITZ.

ibid. Τὴν ἀχλὺν) Serv. ad finem 2 Aeneid. v. 604, de hac nebula. Aeſchylus Sept. adv. Theb. p. 80. Apul. lib. 1 Flor. (locus eſt Il. E, 127.) BOURD.

Pag. 21. *l.* 2. Δεήσῃ) Eodem redibit, utrum Florentinae δεήσει malis, idque pro tertia futuri a δεῖ habeas, vel pro ſecunda fut. a δέομαι· utrum autem δεήσῃ retineas. Supra de Salt. cap. 3 pr. τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει. Infra Dial. Mer. 2 a.

m. οὐδὲν δεήσει. Sed Tim. c. 48, οὐδὲν δεήσῃ τῶν — λόγων. Conf. ad Imag. c. 5. Reitz.

ead. l. 7. Καὶ τοῦτό ἐστιν) Forſan καὶ τούτῳ. Guyet. Non reiicerem τούτῳ, ſi in libris eſſet. Iam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prorſus ita, ut eſt in 2 Ver. Hiſt. c. 19, εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. Alciphr. III, pag. 392, τὸ χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι, *propter aurum lancinari*, ubi tamen Bergl. διὰ malit inſertum, quia, quod verum eſt, duriuſcule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil aſperitatis, ſi omittatur. Et ſaepe in aliis phraſibus omittitur. Diod. Sic. L. II, c. 55, 68, καταπλαγέντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. Eurip. Androm. v. 211, — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις, *ob haec te odit maritus*. Ibid. 217, Ἔκτεινας ἂν τάδ'; *an propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, *an occideres iſtas?* Confer mox cap. 25, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia ſimilia vid. ap. L. Bos de Ellipſi, p. 266 ed. Franek. Reitz.

Pag. 22. *l.* 7. Τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας) Verbum eſt translatum a tectonica ad ſcholam Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marcil. ad Perſ. Bourd.

ead. l. 15. Πτολεμαῖον) Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem profeſſus ſororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. Solan.

ead. l. 16. Λυσιμάχῳ) Filium pater, ſive quod ſibi inſidias ab eo fieri comperiſſet, ſeu inſita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Noſtro olim credebam Ὀρχ. c. 58, nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur, hoc nunc potius ſequor; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro, comperio. Solan.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Αὐτὸν) Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτός. Solan.

Pag. 23. *l.* 1. Στρατονίκη) Peſſime hic, & Διαβ. c. 14, tum veritati rei geſtae, tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona iuvenis illius longius abfuit, quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida ſollerria rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a iuniore Luciano ſcripta putes. Vide, quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia, rem eandem narrantium, a me ob-

ſervata ſunt ad Ἀναβ. cap. 36. De quodam dictum memini; tantam eius eſſe urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis eſſet. SOLAN.

ibid. Τῇ μητρυιᾷ) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendoſe. Hiſtoria narratur infra de Dea Syr. c. 17, de Imag. & Conſcrib. Hiſt. Galen. lib. de praecognit. Plut. Iulian. Imper. Val. Max. Similem refert Ariſtaenet. Epiſt. 13, l. 1. BOURD.

ead. l. 2. Ἀλέξανδρον) Polyſperchontis, ut videtur, filius, qui a ſatellitibus trucidatus, cuiuſque uxor Crateſipolis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX amandor. SOLAN. Fuit Alexander Pheraeus Theſſalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Iaſonis ex fratre nepos & gener. Plut. Pelopida extr. p. 297 — 8: πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι. Alexander vero Polyſperch. non in Theſſalia, ſed Peloponneſo regnavit. I. I. WETST.

ead. l. 3. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.) Vellem nos docuiſſet Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim, quod ſciam, eorum, qui exſtant, hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium uſque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri iam provectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit Moloſſidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria. PALM. Plut. Demetrio p. 895 A. de Phila: ταύτην κομιδῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἔπειθεν ὁ πατὴρ, οὐκ οὖσαν αὐτῷ καθ᾽ ὥραν, ἀλλὰ πρεσβυτέραν λαβεῖν· ἀπροθύμως δ᾽ ἔχοντι &c. quod Luciano ſuſpicionem praebere potuit. Non obſtat aetas; potuit enim Antiocho iam cognita fuiſſe, cum eſſet iunior: & quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho iuvencula videri. I. I. WETST.

ead. l. 4. Ἀττάλῳ) Philadelphum tangere videtur, qui a ſororis filio, non a ſuo, veneno necatus eſt. Strab. XIII, Appian. SOLAN. Καὶ Ἀττάλῳ) Τῷ Φιλαδέλφῳ. Schol. Mſ. Reg. 2955.

ead. l. 5. Ἀρσάκην) Quem Arſacem, aut a quo haec tradita afferat, neſcio. SOLAN.

ibid. Γύναιον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

ead. l. 7. Σπαρτῖνος) Hic mihi prorſus ignotus. SOLAN.

Pag. 24. *l.* 1. Ἑρμόδωρος) Haec iam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; ſtipendium enim notant philoſophis ab Antonino aſſignatum. Vid. Εὐν. cap. 3, & Notas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀγαθοκλέα) Diverſus hic videtur ab eiuſdem nominis duobus, tribuſve a Noſtro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29 SOLAN.

ead. l. 4. Κλεινίαν) Ignotus hic mihi, uti & ſequens *Herophilus*. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπαιτοῦντας) Forſan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτῶντας. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ τὴν τυχοῦσαν) Sic ſupra Eun. cap. 11, οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν. Et Piſc. cap. 17, οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet Alciphr. III, Epiſt. 59, οὐχ ὁ τυχὼν, *non vulgaris aliquis*. Sed pluribus nihil eſt opus. REITZ.

ead. l. 16. Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι) Eraſmus, *ubi erant convivia*: cum ſit, *alibi erant convivia*. Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt οὗ pro *alibi*. GRAEV.

ibid. Εἰλαπίναι) Homer. Il. Σ, 94. SOLAN.

Pag. 25. *l.* 2. Ἐν γειτόνων) Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8 pr. REITZ.

ead. l. 8. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο) Vide Γυμν. cap. 38 &c. & Δημων. c. 46. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Τῶν Γετῶν) Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Traiano. CLER.

ibid. col. 2. *l.* 8. Καταδούλοις) Corruptum hoc eſſe, adſcripſit Solanus. Non vero quomodo ſanandum. Neque ego quidquam divinando aſſequor; ita alienum hic eſt hoc verbum. REITZ.

Pag. 26. *l.* 11. Ἄχρις ἂν) Th. Mag. Thucydidem ſemper ἄχρι, non ἄχρις dicere notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum notamus ad Tox. c. 13. Et anne mox ἐπᾴδοντες pro ἀπ. legendum? REITZ.

ead. l. 12. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYET.

in Schol. l. 1. Γέλοιος) Confer ſupra de hac differentia, ad Iov. Trag. cap. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro παγγέλοιος legiſſe, feſtinanſne an revera, neſcio. Sed παγγέλοιος melius. REITZ.

Pag. 27. *l.* 4. Οἰνόην) Ad Marathonem urbs. *Meurſ.* SOLAN.

ead. l. 5. Ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι) Puerilem ſane plagam merentur interpretes, licet viri doctiſſimi, tamen teterrime in omnibus edd. hic de Acarnania ſomniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus ſuis ſit obſcura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurſ. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.) Prima verba interpretatur Eraſmus ſupine & aliud agens, vel ut iam dixi, adhuc iuvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod poſtea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas ſemper controverſa Thucyd. L. V: καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠξίουν δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς ἀεὶ πέρι διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hiſtoria nota eſt ex Strabone lib. VIII, ex Herodoto lib. I, Plutarcho in parallelis, & aliis. PALM. Κυνουρίαν) Recte emendaſſe Palmerium Κυνουρίαν, affirmat Duker. ad Thucyd. IV, 56. Et ſic quoque emendandum eſſe Scholiaſten Luciani, monet. Ipſeque iam recte in Thucyd. Κυνουρίαν edi curavit, cum alii haberent Κυνουργίας, alii Κυνοσουρίας. Quare & hic vulgatum eieci. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 9. Φακὸς) Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etſi alii φακὴ ſcribunt. Vid. Athen. IV, c. 15, non longe ab init. ubi φακῆν. ſed paulo poſt ter, quater, φακὴν, ſatis inconſtanter. Stephan. ubique φακῆ & φακῆν. Ego φακὴ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita, ut invenio. REITZ.

Pag. 28. *l.* 2. Μιᾶς ἡμέρας) Mantineenſem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40, & ſeqq. V. etiam Ἐπισκ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἂν ἐγέλων) Vertitur vulgo *ridebam*: mallem *riſiſſem*. De indicativi hac poteſtate ſubiunctiva non ſemel ante dictum. Vid. ſaltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob cauſas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur; denique quod mox adiungat, *vix grani magnitudine apparuiſſe totum Pangaeum cum ipſis metallis*. Cum igitur vix hoc viſu diſtinguere potuerit, qui annulos cuiuſquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι eſt, *ſi quem videre potuiſſem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidiſſe dici poterit, & ſic etiam riſiſſe, verſionem non attigi. REITZ.

ead. l. 5. Πάγγαιον) V. Xenoph. p. 324, 41, ed. Steph. ubi prave legitur Παγκαίῳ. Eurip. PH. p. 477 C. & Clem. Alex.

p. m. 111 C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN.

ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις) De σὺν hic rurſus intelligendo ſi nondum ſatis monitum eſt, vid. Gall. cap. 26, & infra cap. 27. REITZ.

Pag. 29. *l.* 1. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐῴκ.) Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. Nam μυρμηκιὰ eſt ἡ μυρμήκων ὀπὴ, & mox ἀνεπτόμην δώματ' εἰς Ἀγιόχοιο Διός. GRAEV.

ead. l. 7. Διασείσας ἐμαυτὸν) Et pro *concutere*, *agitare*, & pro *vexare* uſitatum eſſe ſi quis neſcit, adeat Iac. Elſner. ad Evang. Luc. III, 14, ubi μηδένα διασείσητε hoc Luciani aliorumque exemplis illuſtratur. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπτώμην) Ἀνεπτόμην. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτόμην, κατεπτόμην ſupra. GUYET. Confer ſupra notata ad cap. 13, & 11. REITZ.

ead. l. 9. Δώματα) Heſiod. 1 Oper. BOURD. Homer. Iliad. A, 222. SOLAN.

Pag. 30. *l.* 2. Φιλοσόφων) Lege omnino Plut. de Luna, 1696 & 1727. SOLAN.

ead. l. 4. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος) Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. aequa portione diviſa; aut maior dimidia, minor plena. SOLAN.

ead. l. 8. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Cetera Homerica ſunt. BOURD.

ead. l. 9. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γοῦν ἡλίου. MARCIL.

ead. l. 11. Προαιρούμενοι) Et hoc deeſſe in O. ſed admodum dubie, notarat Solanus. At cum neceſſario adſit in edd. nihil me movet iſta ſuſpicio. REITZ.

ead. l. 12. Λίθον) V. Xen. ed Baſ. 495 B. qui Anaxagorae tribuit; Orig. c. Celſum V, 238, 2; Diog. Laërt. pag. 35 A. Schol. Pind. ad Ol. I, p. m. 13 B. & Suid. SOLAN.

Pag. 31. *l.* 2. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) An ἀπὸ τῆς σκηνῆς; *poſt ſcenam.* Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chryſoſt. Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐδόκει βασιλέα βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quantum ad ſententiam, quod Eraſmus dedit, *in operto*: ſed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos conſulere potui, omnibus, conciliari poſſit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud oſtendatur, ſequi forte praeſtat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam ſcenica ſit, quam ficta, & intus turpis. GESN.

ead. l. 15. Ἐν περιπάτῳ) Adleverat orae ed. Graev. Hem-

ſterhuſius, adeundum Ez. Spanh. ad Ariſtoph. Ranas v. 975. Ibi autem Ariſtoph. Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοισι μικροῖς, *conciſis diſputationibus, & verbis minutis.* Ad quae Spanh. „ Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984, Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου, *neque enim pulchra tibi eſt diſputatio ea de re* „. Ubi Scholiaſtes: περίπατοί γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an ſingulari, cum vulgata; ſed ſingularis hic videtur aptior, quia, quando περίπατοι pro diſputationibus ipſis uſurpatur, figuratum eſt; hic vero locus ipſe deſignatur, quia διατριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. Reitz.

ead. l. 16. Πρὸς αὐτῶν) Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9 f. ibid. c. 5, 15, & 25. Reitz.

Pag. 32. *l.* 1. Ἔσται ταῦτα) Sic ſupra in Alex. ſeu Pſeudom. cap. 22 f. ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciphr. I, Ep. 32, μηδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐραστοῦ. Ubi εἴη pro *fiat, contingat*, ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. Reitz.

ead. l. 3. Ἔνθα μὲν) Homer. Od. K, 98. Solan. Ἔνθα μὲν) Quia μὲν in Homeri l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι, quod marg. *Ald.* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco, ſi pro μὲν ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. Reitz.

ead. l. 7. Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι) Benedictus, *mihi, ut habebam, illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita, ut eram, introire.* Notiſſima formula tam Graeca, quam Latina. Gron.

ead. l. 12. Ἔκοπτον — τὴν θύραν) In Act. Apoſt. XII, 13, eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet I. Elſner. Obſerv. T. I, p. 411. Plura Graev. ad Soloeciſtam, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum ianuas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1098, ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: » Eumoeris Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν· Ψοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Ariſtoph. Acharn. 401, κόψω τὴν θύραν. In Concion. vero 982, κρούσῃς τὴν θύραν, *pulſabis ianuam.*« Reitz.

ead. l. 16. Ἅμα) Μὲν hic male eſſe in ed. *Par.* notat Solan,

falſo. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. REITZ.

Pag. 33. *l.* 1. Ὑπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους) Vide ineptias interpretum, haec verba, ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους, ſic vertentium: *Nonnihil enim ipſos turbabat novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum exſpectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua verſione nihil ſani. Neſcierunt, ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὔπω, eleganti idiotiſmo Graecis ſignificare *iam iam*, *paulo poſt*, quod dudum obſervavit magnus Budaeus. Verte: *Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, & quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* GRAEV.

ead. l. 2. Ὅσον οὐδέπω) Vid. ſupra 1 Ver. Hiſt. c. 8 f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

ead. l. 4. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cuiuſmodi feruntur fuiſſe veteres illi Titanes. Idem in Timon. COGN.

ead. l. 5. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν) Nihil novi eſt, praepoſitionem oppoſitam addi verbis compoſitis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi ſuſpecta fuit locutio, ut ſupra quoque notavi ad Quom. Hiſt. c. 42. Addo hic Hippocr. S. VI, de Artic. p. m. 93, ὡς ὅτε εἴσω ἐξέπιπτεν, *cum* (caput oſſis) *intro excidit*, i. e. *luxatum eſt.* Adde 1 Ver. Hiſt. cap. 26, εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 6. Τίς πόθεν &c.) Homer. Odyſſ. Α, 170 &c. SOLAN.

ead. l. 7. Μικροῦ) Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere Aeſop. Fab. V, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

ibid. Ἐξέθανον) Conf. ſupra Quom. Hiſt. c. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμβεβροντημένος) Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβεβροντημένοι, a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili eius pavore obſtupeſcit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque ſignificat. Moſcop. καὶ ὁ ἐμβεβροντημένος ὁ ἔξω φρενῶν. Demoſth. de Coron. ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; Hos Latini *attonitos* dicunt. Celſ. *Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo;* ἀποπληξίαν *Graeci vocant.* Ovid. Triſt. I: *Non aliter ſtupui, quam qui Iovis ignibus ictus Vivit, & eſt vitae neſcius ipſe ſuae.* Xenoph. Ἀναβασ. γ, & Ἑλλην. δ. uſus eſt his dictionibus. COGN.

Pag. 34. *l.* 3. Ὤτου — Ἐφιάλτου &c.) Homer. X. Odyſſ. Λ, 307, & ſeqq. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 21. Δημω —) Sic ſcriptum eſt in Codice Mſ. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax, Grammaticus, de quo Suidas, an alius, iuxta cum ignariſſimis novi. CLER. In Coll. *G.* de eo nihil eſt. SOLAN.

Pag. 35. *l.* 3. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν· narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae poſteris quaerit, ut cui ob ſtatuam tantum debeat: quibus etiam ideo ſacerdotium attributum eſt; de quo vide Pauſan. El. p. 161, 35. SOLAN.

ibid. Τὰ Διάσια) Conf. ſupra Tim. cap. 7, ibique notata ab Solano & ab Hemſterhuſio. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ Ὀλύμπιον) Ναὸν ſcilicet. GUYET. Aegre ναὸς poteſt intelligi, niſi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, ſi ἱερὸν, vel τέμενος, vel ſimile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina ſacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβείδιον, *Anubis templum*, τὸ Ἀνάκειον, *Caſtoris* & *Pollucis*; de quo vid. Hemſterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

ibid. Ὀλύμπιον) Conſule de hiſce Meurſ. Athen. Att. I, 60 &c. (AG. IV, 849.) Marm. Ox. 118, & Plin. XXXVI, 6. Aeque autem ſcribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perſeo inchoatum. Liv. XL, 20. SOLAN.

ead. l. 8. Δωδώνη) Neque quando hoc factum ſit, ego novi. SOLAN.

ead. l. 12. Παίζεις ἔχων) Παίζεις ἑκὼν inveniebam in *P.* quod Solanus non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaſte videns, id omnino recepi. Eſt enim ἔχων pleonaſm. verus. Vid. omnino notata ſupra ad Aſin. c. 20; quae etſi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam ſtabiliendam; quae cum ſic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, velut apud Alciphr. I, Epiſt. 1 f. ἀπηνεγκάμεθα γαμηταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον ΕΧΕΙΝ τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Noſter Tox. c. 45, δός μοὶ τὴν θυγατέρα — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ. Heſiod. Ἔργ. v. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures edd. aut Codd. ἑκὼν haberent, ſuſpenſo pede irem in mutando; nam & ſic in Liban. ſine varietate, Epiſt. XIV, p. 4, παίζεις ἑκὼν, *ſponte ludis*. REITZ.

ead. l. 13. Φιλόκαινον) Schol. Coll. & *Fl.* ed. uti ſententia neceſſario poſtulat. Exſulare itaque iuſſimus vulgatum φιλόνεικον. SOLAN. Neſcio, quis locus hic eſſe poſſit τῇ φιλονει-

κίᾳ. Φιλοκαινίαν, novarum rerum ſtudium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus ſum. Vel ſic, vel φιλοκενίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Pag. 36. *l.* 2. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ) Exempla huius locutionis, quae etiam eſt in I Epiſt. ad Corinth. XV, 28, dedit I. Elſner. Obſerv. T. II, p. m. 126. REITZ.

ibid. Μεσταὶ δὲ Διὸς) Arat. v. 2. SOLAN. Confer ſupra ad Prometh. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Τὸ ἦν ſubaudiendum. An librario excidit reſtituendum? GUYET.

ead. l. 7. Ἐν Περγάμῳ) Vide Pauſan. p. 160, 16. SOLAN.

ead. l. 8. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. Heſychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX, X, pag. 471, & Procl. in Tim. I, de feſtis eius. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β', p. 277, 14. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνουβείδιον) Nihil variare edd. notat Solan. quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam ſupra Tox. c. 28. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. *A.* 1. Sed quoties eius lectio conſentit cum *Fl.* ſuſpicio mihi eſt, id varietatis ex ipſa *Fl.* deſumtum, quia ſubinde additum video, id inde eſſe petitum; quare poſtea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem ſemel monuiſſe, quidquid *Fl.* ſingulare habet, id hic margini huic etiam additum. Ubi autem cum al. Codd. conſentit margo eadem, aut ubi quid novi affert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

ead. l. 11. Ἑκατόμβας παριστᾶσιν) Verbum hoc uſitatum eſſe in ſacrificiis, pluribus probat ſaepe iam laudatus I. Elſner. ad Rom. XII, 1. Ubi huius Lucianei non eſt oblitus. REITZ.

ead. l. 12. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν) De ea phraſi dictum eſt ad Θυσ. c. 11. SOLAN.

Pag. 37. *l.* 1. Ἄττα) Etſi ἅμα veroſimile eſt, nihil tamen mutavi, quia & alterum Noſtro frequentatur. Vid. ſupra Tim. c. 28, Imag. c. 13, Lexiph. c. 5, Rhet. c 16 &c. REITZ.

ead. l. 5. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexiſſe Eraſmum, *cum ad primam conſediſſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

ead. l. 14. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στεφθῆναι διὰ

τὰ Ὀλύμπια. Conf. ſupra cap. 14, καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde huc Ariſtoph Eq. 644, Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, *tum coronarunt me ob laetum nuntium*, quod Kuſterus ad Plut. 765, & Scholiaſt. ad hunc verſ. Equit. clarius exponit eadem ellipſi τοῦ διὰ, quam Spanhem. qui *& illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, ſitne εὐαγγέλια nominandi an accuſandi caſus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum ſic videtur vertiſſe, cum in ipſo Ariſtoph. textu planius converſum ſit, *ob laetum me coronant nuntium;* quod ipſum ſatis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem Spanh. l. c. ad Equit. & Kuſtero ad Plut. adductis; licet in Pluti loco alia ſit conſtructio, quam Spanhemius melius indicat Kuſtero; ait enim Ariſtoph. Plut. 764, — κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ Τοιαῦτ' ἀπαγγείλοντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγείλοντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet Spanh. REITZ. *Coronari Olympia* dixit ad hanc formam Horat. Epiſt. I, 1, 50: *Quis magna coronari contemnat Olympia.* GESN.

Pag. 38. *l.* 3. Ἀλλ' ἕτερον) Homer. Il. Π, 250. SOLAN.

ead. l. 12. Ὥσπερ ὁ Πύῤῥων) Gell. L. XI, cap. 5, de Pyrrhoniis loquens ſcribit: *Nihil decernunt, nihil conſtituunt.* De his Cic. in Lucull. COGN. De hoc eiuſque dubitatione vid. ſupra Vit. Auct. verſus fin. REITZ.

Pag. 39. *l.* 2. Ἑρμόδωρον) Vide ſupra c. 16. SOLAN.

ead. l. 7. Ἃ δεῖ ποιεῖν) Non abſurde Mſ. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ πονεῖν. Vulgati ποιεῖν. *Praecepit ventis & tempeſtatibus, in quibus eſſet elaborandum.* GRAEV.

ead. l. 15. Ἄττιν) Sic recte ſcribi, vid. ſupra Deor. Dial. XII, & notam Solani. Sed confer not. Hemſt. qui & Ἄττιν ſcribi contendit. Ego Ἄττιν hic ſervo, quia ſic longe plurimi Codd. & edd. omnes. Item infra Ἄττις Eccl. cap. 9 pr. & alibi. REITZ.

ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. Bochar. Chan. I, 18, & Meurſ. de Gr. fer. Vide etiam Ἐκκλ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis & Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi ſolet, ſecundum illud Terentii, *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea iudicata ſit, quaeve prima repererit, ſcribit Plin. L. VII, c. 56. COGN.

Pag. 40. *l.* 1. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuiſſe Herculem & ſupra viſum eſt Ἐρωτ. c. 4, & multa eius nomina produnt. V. Plut. 1187, 2. SOLAN.

ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη) Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. MARCIL. Haud addicendibus ſane avibus mutare iuſſit Marcilius: μύρτα enim ſuis civibus apponit Plato in ſua Rep. ſacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam Marcilium fugiſſe, myrtum Veneri ſacram, quod vel pueri norunt ex Phaedr. III, fab. 17, atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. Hor. 2 Od. 7, 25, & ubivis exſtat; ſed μύρα *unguenta* plus facere ad lautas epulas exiſtimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus eſſe monet etiam Weſſeling. Obſ. p. 51 — 2, ſcribens: *Venus fructum arboris ſibi conſecratae confert, componitque ſe ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res ſibi ſacras, aut acceptas contribuiſſe. Et erant olim eſui myrti baccae; Plato ſuos cives* μύρτοις, myrtis *tanquam bellariis veſci voluit, L. 2 de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV Deipnoſ. c. 18 & 19.* Haec ille, & aſſentior, licet Phaedrus myrtum ſterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt priſci interpretes, haud ſcriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, ſed μύρτα *baccas myrti*, ſive *myrta*. Auctumni fructibus, quibus hortus ſuperbiebat, μύρτα annumerat Long. Paſt. II, p. 33 ed. Moll. REITZ.

ead. l. 2. Μαινίδας) Non adeo lautas, quippe quibus veſcebatur ſutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi cauſa dictum puta: de iis enim nihil tale Athenaeus, qui diligenter iſta plerumque exſequitur, quem vide 313. Immo alibi Caſaubonus docet, Hecatae mactari ſolitas, ad 325. SOLAN.

ead. l. 3. Ἠρέμα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

ead. l. 6. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. GUYET. Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε &c. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi ſim conſpicatus, neque frumentum edunt, neque* &c. En interpretis ſomnia! Verte, *Dii namque* (*ut alicubi Homerus ait, & ipſe, puto, ſicut ego, conſpicatus ea, quae ibi fiunt*) *neque frumentum edunt, neque* &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. IENS.

ead. l. 8. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.) Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. GUYET. Hom. Il. E, 341. SOLAN. Verſus Homeri eſt, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον· quem addo, ut appareat, quam probe Guyetus coniecerit, ſi menſura verſui ſit reſtituenda: iam vero vel totus verſus Home-

ricus poterit ita recipi, uti eſt apud ipſum, vel prorſus nihil mutandum, & pro alluſione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuiſſe carmina Homeri Lucianum, ut numeros ſemper meminerit, non vero ſententiam ſolum? REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῇ κνίσσῃ) Τὸ σὺν intelligendum. GUYET. Recte: ſed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide ſaltem ad Gall. c. 26. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς τε Ἡσιόδου) Cenſeo, Lucianum ſcripſiſſe τάς τε Ἡσιόδου θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν. *Heſiodi Theogonias canebant.* Non τῆς θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Reſcribi curaſſem cum Graev. τὰς, ſi plures Codd. addicerent. Nam ἀείδω cum genitivo ubi occurrat, neſcio: ſed poſſet uſitatiſſima ellipſi pronominis τὶ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Heſiodi plus mille verſuum Theogoniam, ſed partem tantum eius cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantaſſe narrantur. Si vero Heſiodi carmina in Odas hymnoſve diviſa fuiſſent, ſalva foret vulgata lectio, conſtruendo ᾖσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamſi ἀείδειν τινὸς probum eſſet per ſe, minus tamen hic placeret nexus ᾖσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici poſſe ſciam, δός μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem ſimul poſtules.) Τὰς θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Heſiodi titulus ſit Θεογονία ſingul. num. non θεογονίαι plur. Verum haec minor eſt priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. Geſneri verſio ad Graevii ſententiam eſt accommodata. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Μυρσίνης) Alias μυῤῥίνη eſt *Myrtus* arbor. Long. Paſt. L. II, p. 33 bis. Sed & μυρσίνη dicitur Ael. V, 6. REITZ.

Pag. 41. *l.* 1. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, του an των hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in allegandis poëtis, aliiſque ſcriptoribus, Noſter ſine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipſo cap. iam bis. Item c. ſeq. καθ' Ὅμηρον εἴπω, & Gall. c. 2, τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6, καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7 tamen ὁ Πίνδαρός φησι bis, & c. 8, κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quiſque legat, ut lubet. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλοι — Εὗδον &c.) Ex Homeri Il. B, v. 1; ex quo corrige ἔχε pro εἶχε· idque per ſe etiam metrum exigit. IENS.

ead. l. 4. Ἔχε) Recte emendarunt *B.* 2. & *Par.* editores illud ἔχε, quod in reliquis impreſſis & Mſ. Ox. in εἶχε mutatum fuerat: ita enim & apud Homerum legitur, & poſtulat carminis ratio. SOLAN. Sola *Par.* hic ſapuit, ἔχε exhibendo. Solanus ἔχε etiam in *B.* 2. eſſe addiderat. Sed feſtine nimis eam inſpexit; nam ἔχει habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam Ienſ. ante Solanum dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis feciſſe eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo, ſi meminero. REITZ.

ead. l. 12. Κοινώσασθαι) Ita & ſupra Iov. Trag. cap. 5 f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare Pariſinae lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. REITZ.

Pag. 42. *l.* 3. Ἐτώσιον &c.) Iliad. Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 4. Λόγων λαβυρίνθους) Sic Conviv. cap. 6, Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην. BOURD.

ead. l. 5. Ὠνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vett. GUYET. Deeſt ἑαυτούς. SOLAN. Neſcio, num opus ſit pronominis additione, quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτούς. Vid. ad 1 Ver. Hiſt. c. 30, ἀποῤῥίψαντες, ibique L. Bos. Et nos ad Aſtrol. 1. Ubi & potuiſſem addere Ariſtid. Or. pro Rhet. ipſo pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς ἔσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omiſſum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo ſupra: quod tamen in aliis verbis ſaepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω &c. ſupra T. I vidimus. Aut praeterit. act. paſſive accipitur, quorum quaedam Ienſ. dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo ὠνομάκασιν id nondum obſervavi; quare ἑαυτοὺς iam admitterem, ſi in libris invenirem. REITZ.

ead. l. 7. Πολλῷ γελοιότερα) Flor. πολλά. BOURD. Illud πολλῶν nihili eſſe, quilibet videt. Sed πολλὰ coniunctum cum ἄλλα poſſet locum habere. Vulgata tamen magis arridet, neque ea probatione indiget. Supra Tyran. c. 18 f. πολλῷ χαλεπώτερον, & centies apud quoſvis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι) Conf. Gall. c. 11, & Peregr. cap. 3. SOLAN.

Pag. 43. *l.* 6. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Reſpondere ex adverſo haec poſſunt divitiarum contemtui, quem prae ſe ferunt philoſophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic ſint ex aliqua parte ſimiles. Certe ſordidiſſimae avaritiae deſcribendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignoſce Pudor!) ſordidiſſimum mortalem vocant. Neque tamen diſſimu-

lo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβε-λῶν, quae voces quam ſint affines, aut plane eaedem potius, Euſtathius docet aliquoties, praeſertim ad Il. A, pag. 102, 38, *Baſ.* Eſt autem magis naturale, imaginari mendicabulum eiuſmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paulo ante aſſae carnes fuerunt, quam labiis & dentibus purgantem obolos philoſophum. Uſus tyrannus eſt: ad hunc attendendum. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B. 246. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκμεμελετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem ſtudio ſervavi. REITZ.

ibid. Λοιδοροῦσι) Ὀνειδίζουσι. O. & L. quia credo λοιδορίας iam dixerat. Vulgatam tamen retineo SOLAN. Λοιδοροῦσι τοῖς, rarior conſtructio, ait Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 456. Nam activa accuſativum, media forma dativum adſciſcit. Suidas contrarium docet, eique potius, quam Scholiaſtae Ariſtophanis, credendum ait Salmaſ. ab Kuſtero allegatus (ad Ach. Tat. p. 723.) Ego vero Kuſtero & auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam & ita praeter Ariſtophanem Aeſopus activum λοιδορεῖν cum accuſativo conſtruit, fab. 139 bis, item 148. Aelian. V. Hiſt. XIV, 26. In Evang. Ioan. IX, 28, ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν. Actor. XXIII, 4, & alibi. Epict. man. p. 48, λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργὸς, & vel decies alibi; nam indicem eius exſcribere nolo. Deuteron. XXXIII, 8, ἐλοιδόρησαν αὐτόν. Medium vero cum dandi caſu Noſter ſupra Gall. c. 15. Aeſop. fab. 68. Aeſchin. de falſ. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX, Exod. XVII, 2. At cum dativo tamen & activum 2 Macc. 12, 14, τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio ſcribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior eſt mutatio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes eiuſmodi per compendium ſolent exarari in Mſſ. REITZ.

ead. l. 13. Ἰταμώτατος) O. ſolus recte ſic hanc vocem ſcribit. Impreſſi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. ſupra Aſin. cap. 6. REITZ.

Pag. 44. *l.* 3. Κέκραγα) Quaſi *ſum clamans*. De his praeterito praeſentibus vid. S. Clarke ad Hom. Il. A, 37, — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Et Dial. ſeq. Bis Accuſ. c. 3, κεκράγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. cap. 11, ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praeſentis collocari; unde forſan factum, ut unicum tempus paulo poſt fu-

turi, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξονται Evang. Luc. XIX, 40, ſit loco futuri ordinarii. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Conf. ſupra Aſin. c. 16 m. ibique notata. REITZ.

ead. l. 10. Ἡμῖν) Sic ed. *Fl.* In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Πεῖσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Noſtro familiare eſt: ab aliis quoque ſaepe ſic vocari, exemplis plurimis demonſtravit Caſaubonus ad Athen. XV, 5, ubi neque hunc locum laudare omiſit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paulo ante & hic *ſeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita ſupra Tim. § 25, πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, *quae iam pridem inter homines defecit.* Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor. c. 20 & 33. Ac Gall. c. 5 pr. REITZ.

Pag. 45. *l.* 4. Ἡμῖν ἀσφαλέστατα) Etſi *Par.* quoque haberet ὑμῖν, in verſione tamen dederat *nobis:* quod cum ſenſus poſtulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos conſultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in *I.* emendarat. Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat Iuppiter, dicatque quaſi, Agite ergo, eligite, quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens ſe ipſum non excludit, praeſtiterit clauſulam huic propoſitioni reſpondere. REITZ.

ead. l. 5. Ἐβόων) Quiſquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanorum audi apud Tacitum ſub Imperatoribus non raro ſic tumultuarie ſucclamantes. SOLAN.

ead. l. 9. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. ſupra de σὺν recte omiſſo, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερομηνία — τεττάρων) Abſurdum; ſed conſulto, ridiculi cauſa dictum. Conſtat autem, hunc libellum ſcriptum medio menſe Decembri videri voluiſſe, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menſes* addat, neſcio. SOLAN. Fruſtra quaeſivi in hiſtoria temporum Luciani *ferias quadrimeſtres.* Fieri tamen poteſt, ut *ſupplicatio quatuor menſium* inſtituta ſit, cum Iulio Caeſari, Dione teſte L. 40, p. 144 B. *ſexaginta dierum* ſit decreta. Plane fictitias putat has ferias Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui ceteroquin illam notionem ἱερομηνίας, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare iam explicaverat ad III, 56, itemque ad V, 54. Porro ἐκεχειρίαν *iuſtitium* vertere, quam *indu-*

cias, malui; cum non de bello, ſed de differendis noxiorum ſuppliciis ſermo ſit. GESN.

ead. l. 12. Ἐς νέωτα) Habuimus ſupra Hermot. cap. 4 ſub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem Alciphr. III, Ep. 23, p. 328, & 48, p. 384, alioſque, ſi quid opus foret. REITZ.

ead. l. 14. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν) Hom. Il. Α, 528. SOLAN.

Pag. 46. *l.* 6. Κεραμεικὸν) Athenis itaque ſcriptus hic Dialogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 47. *l.* 3. ΖΕΥΣ &c.) *B.* 1 & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo caſu erant collocata, etiam Graeca ſic ordinavi, quod & factum ab Hemſterh. in Tim. Prometh. atque alibi. In aliis edd. abeſt perſonarum inſcriptio. REITZ.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) In omnibus deerat nomen Iovis loquentis. Ipſa *B.* quae pro more ſuo omnes Dialogi perſonas adſcribit, *Iovis* quidem primo loco nomen habet, ſed Catalogo finito, non repetit. SOLAN.

ibid. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν) Senarii duo e quopiam poëta Comico deſumti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ἐπιτρίβειεν ὁπόσοι τῶν σοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior verſus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

ead. l. 11. Τυφλῷ) Homerum a caecitate ſic dictum ſcribunt Herodot. & Plutarch. ὅμηρον enim caecum appellant Cumani. COGN. De Homeri caecitate vid. notata ad 2 Ver. Hiſt. c. 20. REITZ.

ibid. Μάκαρας) Iliad. Δ, 127 &c. SOLAN.

Pag. 48. *l.* 3. Κνήσασθαι τὸ οὖς) Paroemia. BOURD. Mſ. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων, ſcribit οὐδὲ ὅσον ἀλφαίσασθαι τὸ οὖς, φασὶν, σχολὴν ἄγων. *Non tantum otii habens, ut aurem inveniat*, hoc eſt, *tangat*. Ἀλφαίω & ἀλφαίνω eſt *invenio*. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic edd. Addiderat Solan. conferend. Ῥητ. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι *ſcalpere* ſignificare? Interim ad ſtabiliendam vulgatam aliquid confert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀωρὶ) Illud ἀωρία natum ſuſpicetur quis α repeti-

to ex ſequente ἀπό. Alius contra ἀωρὶ amiſiſſe α praedicabit, quod abſorptum ſit ab α ſequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρίᾳ ſaltem cum puncto ſubſcripto ſcribendum fuiſſe arbitror, quod edd. pariter omiſerunt, excepta *B*. 1. Nam ſi neutrum plurale foret, pro adverbio poſitum, accentus eſſet ἄωρια. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκκεκώφωται) Sic *V*. 2. *B*. 2. *S*. & *A*. In reliquis mendoſe ἐκκεκώφηται legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus ſilet. Apollinis Clarii erat. A Germanico conſultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22, inter alia obiectum, quod hoc oraculum ſuper nuptiis Imperatoris Claudii conſuluiſſet. Strabo, qui circa Auguſti tempora ſcripſit, loquitur de illo oraculo, quaſi ſua aetate fama eius tantum, non ipſum ſuperfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV, p. 642. Forte igitur poſt eius tempora illud, ut alia quaedam, reſtitutum. Tanquam ſuis quoque temporibus celeberrimi eius meminere non hic tantum Lucianus, ſed & Philoſtratus Vit. Apollon. IV, 1, & Porphyrius, Iamblichuſque in huius lib. de Myſt. Aegypt. § III, cap. 11, qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco aiunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφήτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Pauſ. in Achaic. p. 210 habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν ſuo tempore non ἐξειργασμένα *abſoluta* ait: quod firmat coniecturam noſtram, inquit Olearius, (ex quo haec deſumta ad Philoſtr. p. 140.) de reſtaurato hoc templo paulo poſt, quam Strabo ſcriberet ſua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I, v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuiſſe apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clariſſimo fraudi fuiſſe credo, cum Colophonium oraculum in Luciani Pſeudomanti ſibi viſus eſt deprehendiſſe. De Clario enim illic ſermo eſt; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diſerte diſtinguuntur. Meminit & alibi Noſter. Vide Z. τρ. cap. 30. SOLAN.

ibid. Ξάνθον) Oraculum Pataraeum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143: — *Qualis ubi hibernam* LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA *Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.* SOLAN.

ead. l. 16. Διασεισαμένη) Sic etiam *Fl.* cum cett. Quare nihil mutavi, etſi alias activum Noſtro aliiſque potius frequen-

tatur; nec medium adeo facile ſe offeret. Sed med. forma *σείομαι* pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001, p. 468: Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσείετο. Quem ſignificatum Wolfius in ed. nupera ex Creſollii Theatr. Rhet. probat. Niſi & hic potius ἐσείετο ſit paſſivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Pag. 49. *l.* 2. Ἐπὶ πείρᾳ) Servavi lectionem edd. potiorum. Etſi ἐπὶ πεῖραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo conſilium, conditionem, cauſam ſignificare, ſatis dictum ſupra 1 Ver. Hiſt. 19. Addo tantum Aeſop. fab. 6, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, *ſe id utilitatis eorum cauſa facere*. Adi etiam Weſſel. ad Diod. Sic. II, c. 24, ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ eſt, *ea conditione, ut liberi eſſent*. Aliud eſt ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. Ariſtid. Or. pro Rhet. T. 2 ed. Ieb. p. 2, ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἄριστα δείκνυσι, *quiſquis id optime ipſo experimento, ipſo facto, comprobaverit*. REITZ.

ead. l. 3. Ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες) Haec reſpiciunt Pythiae reſponſum, quod dedit Croeſi legatis, cum id conſulerent de rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. I, c. 47. Meminit etiam ſuperius in Iove Tragoedo. GRAEV. Herodotum vide. Paſſim alibi tangit Noſter. V. Z. ἐλ. c. 14, & Z. τρ. c. 30. SOLAN.

ibid. Χελώνας) Supra Iov. Trag. c. 30 χελώνης ait. Item Iov. Conf. c. 14. Forſan & hic χελώνης legendum. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ Λυδὸς) Midas. GUYET. Guyetus ait τὸν Λυδὸν *Midam* eſſe; ſed *Croeſus* eſt. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος) *Senarius luxatus*. GUYET.

ead. l. 6. Ὀρῇ τε &c.) Senarii duo e veteri poëta deſumti ſic videntur corrigendi: Ὀρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem ſenarius ſic ſtare poſſet — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκελὲς ἐνοχλούμενος &c. GUYET. Hippocratis verba ſunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. 519, ubi paulo aliter leguntur. Addo, a Kuſtero monitus, Tzetz. Chil. VIII, 155. SOLAN. Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ φυσῶν 1, 6. GESN. Ὀρῇ — θιγγάνει — ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inſeruit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; ſed & συμφορῇσιν tum ſcribendum. Locum Geſnerus iam indicavit. REITZ.

ead. l. 8. Φυτουργοῦντας) Fortaſſis ſcripſerat φυσουργ—; quod quia novum eſt, malim φυσσῶντας. SOLAN.

ead. l. 10. Ἢ τὸν ὕπνον) Qualis Deus ſit *Somnus* & *Somnium*,

vid. 2 Iliad. & Virg. VI Aen. De ratione ſomniorum vide Luciani Somnium, ſive Gallum. Homer. in Odyſſ. XIX. Cogn.

ead. l. 16. Τοσαύτας φροντίδας) Conf. ſupra Gall. cap. 22. Solan.

ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de ſcriptura huius verbi. At vid. ſupra Tox. cap. 9 f. ἃ διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V, § 2, τὸν κλῆρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2, cap. 41, διηρημένης πολιτείας, *diviſae Reip.* Sed Tox. c. 40 & 55, διηρμένος recte, *ſublatus.* Sic ἐπηρμένους, *elatos,* Diod. Sic. 2, 34, pag. 147 f. Hoc enim a διαίρω & ἐπαίρω, prius vero a διαιρέω eſſe, notum quidem; ſed per feſtinationem oblitus ſum monere ad Tox. c. 55, ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. Reitz.

Pag. 50. *l.* 2. Βλακεύωσιν) Non tam ſtuporis hic notionem ſubeſſe, quam tarditatis alicuius & negligentiae, etiam Scholiaſtes ad h. l. obſervat. Conf. de hac ſignificatione Spanhem. ad Ariſtoph. Plut. 325. Gesn.

ead. l. 7. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλ. — cum ſic interpretantur: *Non enim ſolum generalibus illis meae adminiſtrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus adminiſtratis, ceu curarum parte ſublevato, quieſcere mihi licet.* Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες ſunt *ſpeciales curae,* quae ſingulis ſunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae ſunt, in quibus ſumma rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipſe rexi & gubernavi, levatus & ſolutus ſum curis his particularibus.* Graev.

ead. l. 10. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. Solan.

ead. l. 13. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.) Hinc ego coniicio, ipſa Olympiade — ſcriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed coniectura mera eſt, nec, niſi alia ſuccurrant, cui tuto ſatis credi poſſit. Solan. Numerum Olymp. omiſit Solan. in nota ſua, eum poſtea adiecturus; ſed qualem coniecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. Reitz.

Pag. 51. *l.* 2. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.) Hom. Il. A, 423. Solan.

ead. l. 3. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μεν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Guyet. Hom. Il. B, 1. Solan.

ead. l. 6. Ἀληθὴς) Ὁ ἀληθεύων. Guyet.

ead. l. 11. Ἀκαλλιέρητα) Τὸ πάντα hic deeſſe videtur, aut ſimile quid. Τὸ πάντα interpres ſupplevit. GUYET.

ead. l. 15. Εἰ τύχοι) Confer, ſi operae videtur, Amor. cap. 42, & Tox. 4. REITZ.

Pag. 52. *l.* 1. Μερμηρίζω) Cur in omnibus edd. eſt μερμερίζω; quis enim neſcit, μερμηρίζω Homericum eſſe verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. Il. B, v. 3, Ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in edd. peccantem reſtituimus. REITZ.

ead. l. 3. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium huius Dial. SOLAN.

ead. l. 10. Κεκράγασιν) Conf. ſupra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Pag. 53. *l.* 3. Πάνυ) Πάντες P. & L. Sed neque hoc ſatis commodum. SOLAN.

ead. l. 5. Συγκεκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in Evang. Luc. XIII, 11, καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi I. Elſner. hoc Luciani, & aliud ex Appiano affert. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν χρόνον) *O tempora, o mores!* Sed neſcio, an ab aliis ſic Graece uſurpetur. SOLAN.

ead. l. 14. Τὴν μὲν δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. maiuſculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer eiuſdem Guyeti notam ſequentem. REITZ.

Pag. 54. *l.* 2. Σὺ δέ, ὦ θύγατερ) Phurnutus Iovem iuſtitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod ſit princeps & imperator univerſorum, quodque quaecunque reges facerent, ut iuſta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophiſta in quarto hiſtoriarum Arriani antiquos ait Iovi aſſiſtentem iuſtitiam feciſſe, quam interpretationem non ſatis probat. COGN. Ὦ θύγατερ) I. e. Δίκη. GUYET.

ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) Harpocration ſcribit, Athenienſes vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quaſi dicas, Deas caſtas & incorruptas. Pauſan. in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Heſiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantes immolabant & melicratum. COGN. Τὰς σεμνὰς θεὰς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. Heſych. Σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. GUYET. Conſule Heſych. SOLAN. Firmat, quae monet Scholiaſtes de templo Eumenidum, Pauſanias in Areopagi deſcriptione, ſ. Attic. p. 52, 21. Omnia copioſe illuſtravit Meurſ. Areopago c. 2. GESN.

ead. l. 3. Ἀποκλήρου τὰς δίκας) De ſortitione iudicum permulta Scholiaſt. Ariſtoph. ad Plut. v. 277. Conſule etiam ibi Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac ed. non eſt noſtrum. REITZ.

Pag. 55. *l.* 1. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipſi res ſacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, ſumto veneno, cum puer illi detexiſſet, quod illi iam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De cultu Aeſculapii vid. etiam Ovid. Met. XV, fab. L. Et Mich. Roſall. Ceterum falſo inſimulatum Socratem, quod nulla omnino ſacrificia faceret, ſupra vidimus ad Demon. c. 33, ex Xenoph. Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Bibl. Raiſonnée an. 1737, menſ. Apr. p. 370, in recenſenda nova ed. Caton. Diſtich. Quo oſtendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem unquam ſacrificaſſe, ſed quod vulgo accuſaretur non ſacrificaſſe, & quod reſpondeat, *Minervae* non ſacrificaſſe, quia cl. vir in reſcript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35 ſcripſerat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuiſſe aliquot, qui plane abſtinerent a ſacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonacte philoſophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accuſato.* At Socrates Atheiſmi accuſatus cicutam bibere adactus eſt; unde facile apparet, eadem ratione accuſatum fuiſſe, quod non ſacrificaret. Verum raro eum ſaltem ſacrificaſſe, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falſis iſtis Diis non ſacrificare debuit; verum caerimoniae & conſuetudinis cauſa id potuit facere, quod affirmanti Xenophonti negare non auſim. REITZ.

ead. l. 6. Μέλιτον) Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλητον. Vide Not. ad Z. ἐλ. c. 16. SOLAN.

ibid. Τὸ δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc eſt, quod toties & tam acriter eos inſectatur. SOLAN.

ead. l. 10. Κατὰ ἴλας) Lego κατ' ἴλας. *B.* 2. κατὰ ἴλας. Reliquae κατὰ ἴλας. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες) Adleverat Solan. vid. infra Περ. 517. Id eſt, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν eſt in *l.* Sed cum aliae ἦξαν habeant, hoc ibi diſquirendum erit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται) Mſ. περινοστοῦσιν. *Philoſophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* GRAEV.

ead. l. 16. Περιέρχονται) Περινοστοῦσι P. etiam agnoſcit. Sed nihil muto. SOLAN. Περινοστοῦσιν verum eſſe puto, quia περιέρχονται uſitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. Ariſtoph. Plut. 121,— προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ. Noſter hoc Dial. cap. 27, δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum ſatis commodum. REITZ.

Pag. 56. *l.* 14. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν deſcribit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad ſiniſtra Parnethis ponit: duae vero illae ſummitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Coloſſus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnaſſus. PALM.

Pag. 57. *l.* 4. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. ſupra notata ad Prometh. verſ. fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἀγοραῖος) Hic ipſe Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri eius ut proprius tribuitur, (vide Z. τρ. c. 33) qui & *Hermagoras* dicitur. SOLAN.

Pag. 58. *l.* 16. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holſtenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *ſed dum ſic loquimur, Atticae iam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin iam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpiciens, exſpectanſque, donec ea, quae ſunt a Iove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *ſuper vicum*, aut *ſuper campo.* ALMEL.

Pag. 59. *l.* 1. Σούνιον) Atticae tabula propoſita haec omnia palam fient. SOLAN.

ead. l. 4. Καθῆσθαι) Mſ. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο, *tu vero hic in colle conſideto:* male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis uſurpatur, hic tamen collocari non poteſt. GRAEV. Κάθησο) Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. eſt. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ κερασφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ibid. Ὁ τὴν σύριγγα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi fruſtra inſerere voluere nonnulli. Conf. ſupra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα, (ſcil. ἔχων) & Catapl. c. 4 pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13, & vel centies alibi. REITZ.

ead. l. 10. Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.) De phraſi v. Διον. c. 2, Συρ. c. 24, & Ἐκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia talis monſtri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 12. Ὤκει μὲν τὸ πρόσθεν) Hiſtoriam, h. e. fabulam, non uno loco tangit Pauſanias. Sed omnia diligentiſſime iam perſecutus eſt Meurſ. Athen. Attic. II, 8. GESN.

ead. l. 13. Δάτιδος) V. Herod. VI, 231, & Suid. A Xerxe in Graeciam cum Artapherne miſſus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

Pag. 60. *l.* 1. Μαραθῶναδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut *S.* exhibebat, veluti οἴκαδε & ſimilia ſcribi ſolent; id enim ſenſus exigebat. REITZ.

ead. l. 3. Σπήλυγγα) Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurſ. Ath. Att. II, 103 & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 4. Πελασγικοῦ) Appinxerat Hemſterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 17. Ibi Thucyd. ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibique Waſſ. notat videndum Heſych. voce Πελαργικοὶ, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Ariſtophan. Ὀρν. 833. Dukerus vero, in Schol. & Ariſtoph. l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam moneat Scholiaſt. Luciani h. l. Haec illi: ſed ut lectori otium faciam, addam verba Heſychii, qui Πελαργικοὶ νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργοὺς γάρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae geſtabant, populos nomen πελαργικῶν accepiſſe tradit, ſcribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυῤῥηνῶν κατασκαφὲν τεῖχος· οὓς καὶ θεασάμενοί τινὲς, πελαργοὺς ὠνόμασαν διὰ τὰς σινδόνας, ἃς ἐφόρουν. Veroſimilius Strabo L. 2, pag. 339, docet, Atticos ſcriptores ita *Pelaſgorum* meminiſſe, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur, Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ poſſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

ibid. Εἰς τὸ μετοικικὸν) Nimirum receptum in urbem iocatur, non pleno civitatis iure, ſed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocration voc. μετοίκιον. GESN.

ead. l. 5. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti iam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8 & 16, & hoc ipſo opuſculo c. 31. Reperitur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. Menandri 103, pro *in vicinia*, quod vide p. 226, & Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. *A.* 1 *IV.* quod ex ſeqq. ubi rur-

ſus bis, ter ſic occurrit, facile quidem eſt probatu. Quare hoc Solano & Lucianeae conſuetudini dedi, ut ἐν hic quoque reciperem; quamvis ἐκ etiam locum hic poſſe habere, omnino credam, quia ἐκ γειτόνων πρόσεισι coniungi poteſt: quin & ἐκ γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime ἐν videretur poſtulari. Alciphr. L. 2, Ep. 2, p. 216, ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritiſſimus Bergl. ex Ariſtaen. I, Ep. 5 & 19, plane eadem verba ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν adducit; item ex Lyſ. εἰς γειτόνων. At vel in Alciphr. & Ariſt. ἐν mallem, niſi viderem & ſic eſſe ap. Menand. ab Solano indicatum, ſimilemque luſum in ἀπὸ pro ἐν. E. c. Heliod. Aeth. VII, pag. 319, καὶ τῶν ἀπ' οἰκήματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine, *quae diu* DOMI *eſt aſſervata*. Reitz.

ead. l. 8. ΕΡΜ. καὶ . . . ΔΙΚ.) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuiſſe Mercurium pateat, niſi loquenti Iuſtitiae honoris cauſa ceſſiſſet. *Fl.* ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui impreſſi punctum unicum poſt καὶ habent; minus, quam nos, dilucide. Solan.

Pag. 61. *l.* 5. Τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι) Supra Deor. Dial. IV, § 1, καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τραγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες. Reitz.

ead. l. 13. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ) Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ του πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem, qui & nunc loquitur. Marcil. Aut delendum οὐχ, quod in pleriſque ante ὁμοίους eſt, ut in *S.* & *A.* factum eſt; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ— recte, ſi praecedat οὐκ. Sed P. recte omiſit οὐχ. Solan. Negationem ante ὁμοίους in edd. male praemiſſam recte etiam deleverat Geſnerus noſter. Reitz.

Pag. 62. *l.* 7. Ἀρετήν τινα) Supra Gall. c. 11, & huius Dial. c. 21 a. m. ac ſaepe alibi. Solan.

ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Etſi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quaſi dicat, ad *id*, quod vocant ὄρθιον· qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par.* ed. haec marginalis gloſſa addebatur: *Tonus quidam Graecorum Muſicorum fuit: cuius & Gellius meminit in Arione.* I. e. L. XVI, c. 19, ubi Gell. ait: *Stanſque* (Arion) *in ſummae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce ſublatiſſima cantavit.* Eratque carmen Orthium, ſive Orthius modus, qui ad accendendos animos in proelio adhibebatur. Reitz.

ead. l. 14. Αὐλὸν) V. Longin. Solan.

Pag. 63. *l.* 1. Ἐπισκοπούμενον) Nihil varietatis notarat So-

lanus. Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & ſuſpectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte eſſe in *I. B.* 1. *S.* cumque Geſner. id etiam in marg. emendaſſet, quantocius hoc dedi, quod ſenſus poſtulat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπεξεσμένοι) Conf. Somn. § 2, & Hermot. cap. 62. SOLAN.

ead. l. 5. Τεθήπασιν) Conf. ſupra Scyth. c. 8 & 9, & Alex. cap. 13. REITZ.

ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ) Vertunt, *inprimis, quibus nihil rerum neceſſariarum curae eſt.* Περιασχολεῖν eſt verbum, quod Graecia non novit, nec noſſe poteſt. Lege ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀσχολεῖ, *praecipue quos nullum negotium neceſſarium avocat, impedit.* GRAEV.

ead. l. 6. Ὁπόσους) Ὁπόσος. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accuſativum perſonae recte habet. Confer ſupra Zeux. c. 7, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα. REITZ.

ibid. Περιασχολεῖ) Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis annotata ſunt, bona ſui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel ſignificatione, vel conſtructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, quo paſſim uti Herodotum, Lexica docent? GESN. Nihil muto. Suſpicio tamen ſubnaſcitur, ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀσχολεῖ legendum, uſitata anaſtrophe. Sed video Graev. idem iam praecepiſſe. REITZ.

ead. l. 7. Κεκηλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Poſſis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quaſi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: ſed hoc nihil ad iudicium de victoria. Cauſa hic indicatur, cur viciſſe iudicet vulgus eos, qui ſunt clamoſiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum ſit κεκηλημένοι, quod verbum, Luciano minime inſolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, ſed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti ſtupent, ſatis conſtat. Fallor, an idem ſpectavit Solanus, qui in verſione poſuit *obſtupefacti.* GESN. Optime effecit Geſn. κεκηλημένοι legendum, & ſic Solan. voluiſſe; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

ead. l. 9. Δημωφελές τι) Bene ſic emendarat Geſn. cum in *H.* ſua δημοφελὲς ſecunda correpta legeret, quod vitium etiam obſidet *P.* Non veteres, nec *S.* & *Amſt.* REITZ.

ead. l. 12. Μηδὲν ὑποστειλάμενον) *Depoſito metu*, Eraſmus. Geſnerus rectius, *abſque diſſimulatione.* Ita in Act. Apoſt. XX,

20, ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi Elſnerum ſimilia ex Iſocr. Aeſch. aliiſque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, afferentem. Adde Noſtrum ſupra Amor. cap. 36, ὑπεσταλμένῳ φωνῆς τόνῳ. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπὶ σκοπῆς) Vid. ſupra Reviv. cap. 21, ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. & G. affertur. Ad prius ſtabiliendum etiam addi poſſet Hermot. cap. 28 f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, & Zeux. c. 4; quod poſterius teſtimonium Solanus iam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Pag. 64. *l.* 2. Ἀγαθῇ τύχῃ) Nihil varietatis annotarat Solan. Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Baſ.* At cum *l. Fr. P. S.* recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; eſt enim formula uſitata, ſaepe occurrens: vid. Vit. Auct. c. 1, Alex. c. 14 & 38. Rurſus infra hoc Dial. Bis Accuſ. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης) *Merces pro quoque iudicio tres oboli.* Haec erat merces conſtituta, quae Athenis iudici dabatur. Pollux Onomaſt. VIII, 5, τριωβόλιον ὁ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθὸς, *tres oboli, data iudici merces.* Aeſtimatur autem obolus Atticus octo chalcis, ſeu *ſtufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni cauſarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipſo dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἳ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι, *ſunt multi, qui vel trioboli gratia diſrumpi parati ſunt.* GRAEV. Vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuiſſe eandem, quam iudicis triobolaris, ſed duplam, ex Ariſtophane docet. REITZ.

Pag. 65. *l.* 2. Ὦ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικ.) Conf. ſupra Deor. Dial. XXII f. SOLAN..

ead. l. 3. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non conſtat his conſtructio, & corrigendum ex Baſileenſi ἀκούων τι. GRON.

ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti Kuſterus coniecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire abſurdum; niſi, quod ſuſpicor, ἔχει μοὶ ſcriptum fuerit. SOLAN.

ibid. Ἅλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, ſatis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi ſatis facit, excogitatum forte ad medicinam loco ſaucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adiuncturus fuiſſe Lucianus. Quot loca inter dictantes & ſcribentes iotaciſtas corrupta ſint, vel Cante-

riani ſyntagmatis Ariſtidi ab illo edito ſubiuncti c. 1, vel cuiuſcunque libri antiqui inſpectio docere unumquemque ſatis poteſt. Sic mox habebimus ἱκέτην in οἰκέτην mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἅλις ἔχει μοι — ἀκούοντι. Uſus ille verbi ἔχει non infrequens. Noſter Παρασ. princ. καὶ γὰρ οὐδέ τ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι. Thucyd. III, 53, χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθὼ, *difficile nobis eſt perſuadere.* Inprimis referre hic iuvat principium orationis primae Antiphontis, ubi ſimiliter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶ (vel δοκῶν ſervato, & intellecto εἰμὶ) ἔγωγε· δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιόντι ἀναγκαίως ἔχει οἷς ἥκιστα ἐχρῆν ἐν διαφορᾷ καταστῆναι. GESN. Ἔμοιγε) En medicinam, quam Geſnerus deſiderabat, quamque coniectura aſſecutus eſt, ex libris confirmatam. REITZ.

ead. l. 7. Ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες) Alciphr. II, pag. 262, δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρξονται πάντη με περιβομβεῖν· ubi Bergler. priſtinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut veſpae circumſtrepentes verticem*, cum *arcem* debuiſſet, id quod Geſnerus noſter ſponte correxit. Ceterum Athenienſes irritatos eſſe pugnaciſſimos, ideoque crabronibus comparari ab Ariſtophane, vid. apud modo laudatum Bergler. REITZ.

ead. l. 15. Οἶσθα ὃ δράσομεν) Attici vulgo οἶσθ' ὅ, τι δρᾶσον. V. Muret. Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Pag. 66. *l.* 1. Κληρῶμεν) De cauſis ſorte producendis vide AG. V, 2091. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπηγγελμέναι) Ἐπηγμέναι notatum erat in marg. *Iunt.* Sed deletum deinde, adſcriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Μέθη κατὰ τῆς &c.) I. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὖσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone, ſuper Polemone.* Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, ſubaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et ſic de cett. GUYET.

ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) Eraſm. ac Geſn. dedere, *pro Polemone.* Guyetus, *de, ſuper.* Verum eſt, ὑπὲρ τινὸς ſignificare *pro aliquo.* Ut in notiſſima Novi Foederis ſententia, Εἰ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noſter hoc Dial. cap. 6, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, *& omnes* PRO TE *philoſophantur.* Et c.

14 bis, ter c. 15. Idem Quom. Hiſt. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. Tox. c. 36 pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap. 47, p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. Ariſtid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρεῖν, PRO *viris honeſtis dicere*. Interim bene Guyetus monet, recte hic *de*, *ſuper*, ſignificare: nam Polemon non tam eſt, *pro* quo cauſa dicitur, vel qui reus defenditur, ſed ſubiectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes ſuum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At ſi quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1 Ep. ad Corinth. XI, 24, τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον, recte vertas, *pro nobis*, (& ſic centies in N. T.) ſed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. Long. Paſt. IV, 132, (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio*. Sive *de*, *pro*, *ſuper* filio, quod & ibi parum diſcriminis afferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem eſt ſubiectum, de quo ambigunt; confer c. 23 & ſeq. Nec obſtat, quod περί τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores pro aliqua re dicentes, ut Demoſth. περὶ στεφάνου, *Demoſth. pro corona*: nam & ibi corona eſt, de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etſi hic parum quoque interſit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praeſtat *de*, *propter*, vel *ſuper*, quo ſenſu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 6. Ἀνδραποδισμοῦ) V. not. ad c. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὖσα. GUYET. Haeſi, an in verſione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Proſopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties ſe occaſio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus poteſt feminam terminatione ſignare, quam *ſocrus*: quaque uſi Cicero & Horatius. GESN.

ead. l. 9. Διονύσιον) Zenonis hic diſcipulus, de quo paulo poſt, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Περὶ Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν &c. GUYET.

ead. l. 13. Ἀργυραμοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυραμοιβικῆς δίκη τῷ Διογένει γραφεῖσα, ſive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ οὖσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυραμοιβικὴ hic edd. recte. Ac rurſus infra c. 24. Ubi Scholiaſt. tamen ἀργυρομοιβικὴ, ſine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non ſit contra analogiam in aliis nonnullis compoſitis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβὸς, ἱεράμοιβος &c. REITZ.

ead. l. 15. Πύῤῥωνος λειποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae eius. Bourd.

Pag. 67. *l.* 3. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται) *Antiquiores* illas, inquit interpres, *prius dirimamus: hae autem poſtea iudicabuntur.* Non reiicio hanc ſcripturam, ſed mihi tamen magis arridet Mſ. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν, *priores prius expediamus*, ſc. cauſas. Graev.

ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in edd. reperio. Solan. vulgatum iam delerat, & ν pro λ ſubſtituerat ex G. Ego neceſſitatem nondum video: quin quia δίκας ſupra praemiſſum intelligitur, aptiſſimum videtur διαλύειν δίκας, pro *dirimere*, *diiudicare.* Ita ſimplex λύειν, pro *diſſolvere dubium*, ex Alciphr. II, 4, p. 262, qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere ſententiam*, habet, ſupra, ni fallor, iam vidimus. Addo Hippocr. ſive Epiſtolam Artaxerxis ad Hippocr. quae eſt numero prima, λῦε ταῦτα πάντα, id eſt, *ſolve nos omnibus his difficultatibus.* Sed διαλύεσθαι ἐγκλήματα Thucyd. I, c. 140. Et IV, c. 118 poſt med. τὰ ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντας ἄνευ πολέμου. Herodian. VI, 5, 8, διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, *peracto bello.* Dion. Hal. VIII, p. 517 f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. Ariſtoph. Lyſ. 569. Alia Lexicogr. iam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, ſi modo plures Codd. addicerent. Reitz.

ead. l. 6. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. ſed ſolus; & gloſſema merum eſt. Solan.

ead. l. 8. Τὴν δέησιν) An τῇ δεήσει; Guyet. Non male. Sed perſonae dativus intelligi poteſt, quando res accuſandi caſu additur: ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαι τινί τι. Exempla in Novo Foedere ſunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus ſit. Nec inſolitum profanis. Ael. V. H. XII, 1, verſ. fin. χαριζομένων ἁπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit Periz. Mitto alia exempla. Interim δεήσει fere mallem, quod hic elegantius. Reitz.

ead. l. 11. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. Guyet.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Iuſtitiae reſponderet. Solan.

Pag. 68. *l.* 1. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Mſ. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. Graev.

ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. Guyet.

ead. l. 3. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἕνδεκα) Sic Mſ. *verumtamen ſortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρου. Graev.

ibid. Τοὺς αὐτοὺς) Τοσούτους reſcribendum iubet S. Petitus ad Legg. Att. p. 323: *Ita ut* ἀποκλήρου ἕνδεκα τοσούτους ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν *ſignificet*, ſortire undecim totidem utrique liti. *Nam iudicia reddenda erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet iudicia.* Cui ego plane aſſentior, ac reſcriberem, modo vel unus Codex adiuvaret. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ ὕδωρ ἐγχεῖ) Conf. Abdic. c. 8 f. SOLAN. Immo & mox c. 16 f. atque alibi paſſim. REITZ.

ead. l. 12. Μόγις) Μόλις antiquius eſſe, ſignificatu tamen non differre, vid. Solan. & Hemſt. ad Iud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoſcit etiam Weſſel. ad Diod. Sic. II, c. 47. Confundi autem ſaepe a ſcribis, hinc apparet. Addat, cui tanti eſt, Deor. Dial. VII, 1, ubi μόγις edidit Hemſt. quod ibi ſic etiam eſt in *Fl.* & *P.* Sed *I.* μόλις ibi viciſſim habet, etſi in variantt. non eſt notatum. REITZ.

ibid. Ἕστηκα) Ἕστηκεν, quod bene monuit marg. *A.* 1 *W.* omnino verum arbitror; ſed quia ſola hoc habet, nondum recipere ſum auſus. REITZ.

ead. l. 13. Δεινῶν) P. L. & edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἐθελήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ) *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Mſ. in quo οὐθεὶς ἐθελήσει ἔν γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ, *nemo volet aperte patrocinari ebrietati.* GRAEV.

ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

ibid. Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impreſſi omnes ἐθελήσειέ γε, abſque ἐν, abſurde, quia ſequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

ead. l. 17. Ταῦτα) Quae ſequuntur ſcilicet. GUYET. Occurret ſic rurſus Dial. ſeq. c. 12 pr. atque alibi. REITZ.

Pag. 69. *l.* 4. Αὕτη) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

ead. l. 9. Τό γε νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (ſcil. clepſydrae.) KUSTER. Vertebatur in Graeviana, *quae nunc fluit oratio.* In Pariſ. *id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos de Ellipſ. p. 176 ed. Franeq. Monuit idem Guyetus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀνδράποδον — εὔνουν) Ita in Epiſt. ad Epheſ. VI, 7, μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Iac. Elſner. bene monet, εὔ-

νοῦν ſaepe ac proprie dici de ſervis fideli ac ſincero animo ſervientibus, ne quis exiſtimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis teſtimoniis confirmat. REITZ.

ead. l. 12. Ὧν) Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* ὅ. Nec genitivi illa conſtructio cuiquam poteſt eſſe ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. Long. Paſt. L. 2, p. 43, ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθινὸν, τῶν μὲν ἐς τροφὴν, τῶν δὲ ἐς ᾠδήν. Herodian. II, 1, 2, δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. REITZ.

ead. l. 14. Ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων) Sic in Deorum conſilio ἀκράτῳ ἕωθεν ἀποπνέων. BOURD.

ead. l. 15. Στεφάνοις διηνθισμένος) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN.

Pag. 70. *l.* 5. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impreſſis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem Solani emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quaſi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam ſuam abegerit, aut ſeorſum abduxerit colloquendi ſecumque habendi cauſa, quo ſenſu Liv. & Salluſt. *in tabernaculum abducere*, & ſim. frequenter uſurpare, quis neſcit? vid. tamen Cort. ad Salluſt. Iug. VIII, 2. Adde ſupra Tim. § 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio ſtuproque dicatur, tamen eadem cauſa locutionis eſt, pro *perducere ſeorſum, ad ſe*, ſive *ſeducere*. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inſerui, qui in omnibus deſiderabatur. SOLAN.

ibid. Ῥικνὸς) *Macilentus*. Vide nos ad Iamblichum. KUSTER.

ead. l. 17. Ἐμοὶ ῥευσάτω) Vertebatur, *peroratum a me eſto*. Sed rurſus intelligendum ὕδωρ, monuit L. Bos loco ad principium huius cap. adducto. REITZ.

Pag. 71. *l.* 7. Πεφυκότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu ſic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id eſt, non deditum ebrietati. L. BOS.

ead. l. 8. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum eſſet adhuc adoleſcens tenellus.* Sed reponendum ex Mſ. προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad ſe rapiens, ſeu attrahens adoleſcentem etiam tunc & valde tenerum.* Pro quo cap. 26 dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιέσπασε, & ſtatim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς. GRAEV. Pariſienſis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & ſanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuiſſe ait; ſe ſuum ſibi iterum vindicaſſe &c. GESN.

ead. l. 16. Καταυλούμενος) Cf. ſupr. Phal. I, c. 11 f. SOLAN.

Pag. 72. *l* 2. Παρ' ἐμὲ) Meminit & Orig. c. Celſ. p. 50, 1. Sed ibi philoſophum non nominat: pag. 125, 1, Xenocratem vocat; uti & Diog. Laërt. IV, p. 100 C. & Euſ. Chron. Horat. 2 Sat. 3, 254: — *facieſne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

ead. l. 3. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem veniſſe ad ſe, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων· i. e. ſecundum interpretem, *apud amicos praeſentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad diſcipulos. Philoſophos enim diſcipulos ſuos modeſtiae cauſa vocare conſueviſſe ἑταίρους & ὁμιλητὰς, ab aliis oſtenſum eſt. VITR.

ead. l. 6. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando.* At τὸ συγχεῖν cum caſu ſecundo nunquam conſtruitur. Deceptus fuit interpres prava diſtinctione. Verba erant diſtinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: *confundere noſtrum conabatur conventum, turbas dando ſua vociferatione.* VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iuſſit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνεγρόμενος) Sic P. In impreſſis ἀνεγειρόμενος. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγειρόμενος habet; ſed quia ad *Par.* haec deſcribitur, quatenus bona eſt, eius lectionem ſervavi, tum quia Cod. P. quoque ſic exhibet, & alibi Noſter ſic ſolet, ut modo Gall. c. 2 vidimus. Sed utrumque idem eſſe, quis neſcit? REITZ.

Pag. 73. *l.* 2. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic edd. excuſſerit Solan. olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaeſivit; nec adeo immerito, ut ſit, *quomodo affectus ſit erga me.* Eraſmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat, *quo pacto* A ME *immutatus atque affectus ſit*, διάκειται paſſive accipiens: quod non plane nego fieri poſſe: nam ſive *diſpoſitus ſum* dicas, & pro paſſivo habeas, ſive *iaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo paſſivis & paſſionem ſignificantibus additum valere *ab*, verum eſt. Sic ſupra Icar. c. 21 f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρουμένη. Tim. § 9 f. ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem § 5 & 25, πρὸς cum genit. pro ὑπό. Item § 15, ὡς μὴ ὠφθείην πρὸς τινός. Ne alios teſtes adducam, quod in proclivi foret. At quando διάκειμαι ſignificat *affectus ſum erga aliquem*, certe ſolet οὕτω διάκειμαι πρὸς τινὰ dici cum accuſativo, ut Noſter in Prometh. c. 10, οἱ ἄνθρωποι εὐ-

γνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Iſocr. ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακεῖσθαι, qualia bene multa iam protulit Stephanus in Theſ. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII, c. 77, ὁρᾶτε — ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas paſſive, *videte — in quem ſtatum a morbo redactus ſim*, &, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat ſaepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi poſſe, ac reddi, *in quem ſtatum a me redacta ſit*; ſed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari iubeat, ut ipſa fateatur ſe ſponte amore vitae melioris ad illam tranſiſſe, neceſſe eſt, ut ipſa teſtetur, quo ſtudio affecta ſit, quem animum gerat erga magiſtram; ut recte Geſnerus ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etſi πρὸς μητρὸς, *reſpectu matris*, Alciphron I, Ep. 19, p. 74, & πρὸς accuſativo ac genitivo ſimul iungatur eodem commate ap. Ariſtot. Pol. I, c. 8 f. ἡ γὰρ θηρευτικὴ — ᾗ δεῖ χρῆσθαι πρός τε τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἄρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio eſt: nam ἀνθρώπων eſt genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipſis ſimul, cum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. REITZ. Non Ebrietatem advocari iubet Academia, ſed Polemonem. Cauſam interſerit, iudices allocuta, ὅπως καταμάθητε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ· quae verba, re denuo perpenſa, iam ſic de Eraſmi ſententia, interpretanda arbitror, *uti diſcatis, quomodo a me* (i. e. mea opera iam) *affectus ſit*, qualis iam homo ſit, poſtquam mihi obtemperavit. GESN.

ead. l. 6. Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα) Iunguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epiſt. I ad Timoth. c. 3, v. 2. Sed ordine contrario; unde coniiceres, plus eſſe κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non ſemper pro argumento valeat, quin in eiuſmodi paene ſynonymis ordinem haud adeo obſervent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitioſe decreſcat oratio: nam in illo Ariſtophanis Plut. 89, quod I. Elſner. ad l. d. affert, ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur ſic κόσμιος plus etiam eſſe, quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non ſequitur; nam virtutes fere inter ſe ſunt aequales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον eſſe hominem probatis & compoſitis moribus, nemo neſcit. Qui tamen exempla deſiderat, adeat laudatum Elſner. videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα coniungere, & κόσμιον praemittere. REITZ.

ead. l. 8. Χάριν οἶδεν) Supra Tox. c. 53, Catapl. fin. & alibi

ſaepe hac phraſi utitur aeque ac Alciphr. Et Liban. Soph. Ep. 13, χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item Homer. Iliad. Ξ, 235, — ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. REITZ.

ead. l. 11. Ἄγε δὴ) Etſi plural. μέλλετε ſequitur, nihil tamen opus eſt Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε ſequente plurali bene multis iam confirmavit Steph. in Theſ. Sic φέρε apud Ariſtid. p. m. 415, T. I, in Or. Leuctr. I, Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifeſta. Latini ſimiliter, *Age, videamus,* pro *agite.* Cic. pro Leg. Man. c. 14 pr. *Age vero — conſiderate.* REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις *Fl.* nam & ſic c. ſeq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item cap. 24, δικάσεταί μοι. Et licet accuſativus δίκην ſaepe addatur huic verbo; tamen dativum perſonae habet, quando pro *dicere alicui ius,* uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras edd. exiſtimavi. REITZ.

ead. l. 13. Πάσαις — κρατεῖ) Ψήφοις ſubaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellipſ. p. 207 — 8. REITZ.

ead. l. 14. Τινα — τιθέμενον) Ψῆφον & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellipſ. p. 206. REITZ.

Pag. 74. *l.* 1. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα· id eſt, ἡ ποικίλως κατάγραφος, ſive ἡ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

ead. l. 2. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob inſignes in ea porticu picturas. De phraſi vide N. Δ. X, cap. 4, & alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipſi c. 9, & Gall. cap. 14. Guyetus rem quidem expoſuit, ellipſin minus accurate aſſecutus. Ἔχουσα enim intelligi, ex ſuperioribus locis videbis, & res eſt notiſſima. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν χρῷ κέκαρμαι) V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34, & Noſtrum B. πρ. c. 20, Ἑρμ. c. 18, cum notis. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis diſcipulos memoratur a Diog. Laërt. pag. 173 B. qui tamen poſtea moleſtiſſima lippitudine laborans, a ſuis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere deſiit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ὑμῶν) Non dubitavi hoc contra edd. recipere, quia ſenſus omnino requirit, & millies in eo propter ſoni vicinitatem, quem iotaciſmus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipſa loquitur. Optime etiam Geſner. ſponte in verſione dederat, *ante vos.* REITZ.

ead. l. 14. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστὶν) Ab Eraſmo

Benedictus accepit *quaſi quaedam ſoror praeſentis cauſae eſt*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui ſi tale quid intellexiſſet, ſcripſiſſet quoque ὡσεί τις ἀδελφή. Sed nunc ſimpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & ſimili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι. GRON.

Pag. 75. *l.* 7. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etſi copioſior eſt eorum lingua, vocem hanc *dolori* ſimul & *labori* communem fecerint, Tuſc. II, 14; in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750 ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & ſequenti oratione ſatis patet. Daviſius etiam, iniquum hic erga Graecos fuiſſe Ciceronem, inde ſe arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat poteſtatem, quod duobus locis Plaut. conficere ſe putat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἂν) An τί οὐκ ἄν; GUYET. Si praemiſſum καί τοι *quamquam*, *verum* reddas, plane abſonum videtur cum Guyeto οὐκ inſerere. At ſi vertas *atqui*, ut c. 21 med. καί τοι τίς ἂν κριτὴς, *atqui quis iudex* &c. *deinde vero*, poſſit οὐ ſtare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipſos iniuria afficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor eſt mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei ſuccenſeam? Immo videtur argute imitari morem philoſophorum ſive Theologorum, qui non ſua, ſed Dei cauſa, ſe dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem conſequantur. REITZ.

ead. l. 11. Ὅπου) Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vide Dial. proximo Icar. c. 9 pr. REITZ.

Pag. 76. *l.* 1. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσθέντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους) *Verumtamen illud ab ipſa quaerite, quales putet fuiſſe noſtrum Herculem & Theſeum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, ſed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον inſerere Mſ. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* Dein pro προσθέντες in illo, ut & Anglicano, ſcribi πεισθέντες, *num perſuaſi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis perſuadere conabatur, ut ſua ſequeretur caſtra. GRAEV.

ead. l. 3. Ἡμέτερον) Solan. Iuntinae adſcripſit, male Scholiaſten ὑμέτερον habere. Geſnerus contra deleto η, ὑμ. edi voluit, & huic aſſentior. *Theſea veſtrum* enim melius procedit,

quam *noſtrum*, etſi ſuum quoque Theſea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla ed. praeit, & vulgatam retinui, & verſionem ei contrariam. REITZ.

ibid. Εἰ προσθέντες) Angl. εἰ πεισθέντες. BOURD.

ead. l. 6. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id eſt, Stoica philoſophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quaſi punctis, quod propoſuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3, *pungit, quaſi aculeis, interrogationibus anguſtis.* Porro hanc eſſe *altercationem*, ſatis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. & 28 m. ubi δισύλλαβα & κομματικὰ proponit ἐρώτηματα. Adeoque ſimili modo praeciſe ſibi poſtulat reſponderi. REITZ.

ead. l. 8. Τὸ μηδὲν οὖσα) Conf. ſupra de Merc. cond. c. 16; ὡς τὸ μηδὲν ὤν. REITZ.

ead. l. 9. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα) *Iuſiurandum religioſe ſervandum decernite.* GUYET.

ead. l. 12. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε) Nihil novi eſt, nominativum ſic pro vocativo poni; neque id mirum, ſi vel nominativus ipſi vocativo additur interdum, ut apud Homer. Il. Δ, 189, φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam, quod ſexcenties apud eundem occurrit, μητιέτα Ζεύς· id quod S. Clarke ad Il. Α, 175, non pro vocativo admittit, ſed antiquum nominativum Macedonicum eſſe tradit. Eſto! quia nimis anomalum foret, adiectivum ab ſuo ſubſtantivo ita diſſentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo ſonuiſſe, non φίλε. Interim purus eiuſmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non poteſt negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. Homer. Il. Γ, 275 & ſeqq. Ἠέλιός θ᾽, ὃς παντ᾽ ἐφορᾷς καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἔστε. Ubi Didymus etiam Ἠέλιος pro ὦ ἠέλιε poſitum ait. Adde Noſtrum infra cap. 33 pr. ὁ Διάλογος — λέγε. REITZ.

Pag. 77. *l.* 2. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graeciſmo conveniente cum Belgiciſmo, vid. fratris noſtri conſultiſſimi G. O. Reitzii Belgam Graeciſſ. p. 446. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos ſermones labyrinthis ſimiles evitavit.* In Mſ. legitur καὶ ἣν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἑνὶ κεφαλαίῳ, eſt *uno verbo*, quod & Latinis,

denique, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco ſic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem eſſe, pro nugis habens, ambiguos illos ſermones, & labyrinthis ſimiles evitavit.* Quamvis vulgatam non damnem, quae ſic poteſt explicari commode, *& quam felicitatem, caput* ſeu *ſummam omnium laborum, ait eſſe, pro nugis habens.* GRAEV.

ead. l. 7. Παραγίγνεσθαι) Gloſſa videtur, veteres Codd. inſpicienti. GUYET. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγίγνεσθαι cum Guyeto eiicerem: quod licet ita conſtrui poſſit, ut ſenſum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, ſi exſulet, facile apparet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀποῤῥίψας) Angl. ἀποκόψας. BOURD. Διακόψας) Ita P. & L. In vulgatis ἀποῤῥίψας, pro quo ſcriptum fuiſſe ἀποῤῥήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi teſtantur. SOLAN.

ead. l. 11. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν) Non aſſequitur interpretatio ulla ſuavitatem huius loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domeſtico igitur quaſi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν eſſe quî negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* ſaepe iunxiſſe. Docent hoc Ebraeorum *amel*, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, item πανοῦργος, ῥαδιοῦργος, Latinorum *laborare morbo, invidia* &c. Cives mei in Franconia morbum ſacrum ſive comitialem vocant ſaepe *die Arbeit:* quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noſter πόνον de morbo Dionyſii adhibet. GESN.

ead. l. 12. Ἀποκλείειν ἐχρῆν) Interrogative pronuntiandum, uſque ad εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν πόνον) Non damno hanc lectionem; ſed quid ſi continuata metaphora dixit πόντον; GESN.

ibid. Ἔκδοτον) In Act. Apoſt. cap. 2, 23, ἔκδοτον λαβόντες. Ubi ſaepe laudatus Elſner. hoc Luciani aliiſque veterum teſtimoniis ἔκδοτον exponit, *qui hoſtibus & adverſariis expoſcentibus ad ſupplicium, utque de eo pro arbitrio ſtatuant, traditur:* quare in re manifeſta plura non addam, praeter Phalar. Epiſt. 4 & 5. REITZ.

Pag. 78. *l.* 1. Ὥσπερ ἱκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα) Sic rectius Mſ. *Cum ille ſupplicis inſtar ad voluptatem, tanquam ad miſericordiae aram confugerit.* Editi, φεύγοντα· ſed tum non confugiebat, ſed ante confugerat. GRAEV.

ibid. Ἱκέτην) Etſi οἰκέτην legerat, tamen *ſupplicem* verterat Obſop. in Pariſ. ed. quod indicium eſt, eum verum vidiſſe. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴν — ἱδρῶτι) Heſiod. Ἐργ. 288, Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philoſophis tam frequenter in ore eſt, ut perſaepe iam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item hui. Dial. c. 11 &c. REITZ.

ead. l. 4. Μετὰ τὸν βίον) Vid. Ἑρμ. c. 78, cum nota noſtra, & Plut. in M. Catone 641. SOLAN.

Pag. 79. *l.* 2. Δοκιμασθὲν) Editiones plurimae δοκιμάσας. BOURD.

Pag. 80. *l.* 1. Δὲ) Delendum omnino cenſeo illud δὲ, niſi malis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους &c. immo ſic etiam melius aberit. SOLAN.

ead. l. 2. Τοῦ λόγου) Baſil. τούτου. BOURD. Μὲν τοῦ λόγου B. P. & L. niſi quod in P. ſolo eſt μέν. *P.* ed. recte mutavit; in reliquis τούτου eſt, nihil aliud. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐμπιπλαμένους) Iam rurſus ſine μ. At ἀνεμπιμπλάμην Icar. c. 11 pr. Utrumque rectum. Prius tamen Noſtro fere frequentius. Vid. ſupra Iov. Conf. c. 46, Amor. c. 8 & 24 &c. Solanus alibi fruſtra μ inſerens, hic manum recte abſtinuit. REITZ.

ead. l. 8. Γύγου) Conf. Παρασ. c. 58, & Εὐχ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄϊδος κυνέην) Ex Il. E, 845. Adde Schotti adag. 13, & Plut. 136 f. Ariſtophan. Ἀχ. 390, ε. Suid. Apollod. I, pag. 38 A. SOLAN.

Pag. 81. *l.* 1. Μακρὰ χαίρειν) Ego valere iuſſi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. & *I.* exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Iov. Confut. c. 32 f. Adde, ſi vis, Aſin. c. 46, & Gall. c. 13. REITZ.

ead. l. 10. Λόγοισι) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphis autem, ὅπου τις ἀλγεῖ κεῖσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει. Steph. γνωμ. 13. SOLAN.

Pag. 82. *l.* 8. Τί διάφ.) Sic P. niſi quod προηγούμ— & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

ead. l. 12. Δισύλλαβα) Nihil variare edd. adlevit Solanus noſter. At mox c. 28, κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praeciſas quaeſtiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiſerat, & eodem redit κομματικὰ a κόπτω, quaſi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. REITZ.

ead. l. 15. Τρίτῳ) Vid. Ariſtot. Ἀναλ. προτ. Sed vix tempe-

ro, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24, ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμὸν vocat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apuleium de habit. doctr. Plat. ſ. de hermen. p. 37, 8: *Ex hiſce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonſtrabiles nominantur: non quod demonſtrari nequeant — ſed quod tam ſimplices tamque manifeſti ſunt, ut demonſtratione non egeant, adeo ut ipſi ceteros gignant, fidemque illis ex ſe impertiant.* Poteram igitur σχῆμα *modum* interpretari, ſi conſtaret, ad hanc ipſam diviſionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat, & cui temere eſt tantum a re ſua otii? GESN.

Pag. 83. *l.* 2. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque ſine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad Alex. cap. 14 & 38. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ) Forſan Ἀρετῇ &c. SOLAN.

ead. l. 10. Φιλονεικῆτε) Quia utrumque ſtare poteſt, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum, quia imperandi modus maiorem hic vim habet. Et quia ſic ſolet, ut mox f. huius cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ οὗτος &c.) Verſus ſenarius. GUYET.

ead. l. 15. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθόν· τὸ δικαστικὸν, quod ſequitur, gloſſema videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 84. *l.* 1. Τὸ δικαστικὸν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellipſ. p. 171. Conf. ſupra c. 12, ὁ μισθὸς, τριώβολον ἑκάστης δίκης, ibique notam Geſneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαστικὸν gloſſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα· non tamen aſſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικὸν iam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominaſſe *tricbolum*, ſed δικαστικὸν illud ſubieciſſe τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id eiectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per iocum dicit, *grande illud* ſcilicet *honorarium.* Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemiſiſſet, dicens, gravis *illa merces triobolus:* verum luſit forſan in oppoſitione τοῦ δικαστικὸν & ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. REITZ.

ead. l. 6. Δικάσετε) Sicuti conieceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat iam interpres. SOLAN.

ead. l. 10. Δρασμοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Pag. 85. *l.* 2. Ἐῴκει — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquieſco. SOLAN.

ead. l. 5. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, *tollit Philo iudicium cogniti & incogniti.* GESN. In I Epiſt. ad Corinth. VI, 4, βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, i. e. *iudicia ad res huius vitae pertinentia.* Ubi I. Elſner. & hoc Luciani affert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095, δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, *cauſam dicere in aequo iudicio.* REITZ.

ead. l. 6. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, *indicta igitur cauſa ipſum condemnent.* Eſt enim, *ipſum condemnent, quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὄφλειν, eſt *vadimonii deſerti reum eſſe.* Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν eſt *deſerti vadimonii abſolvere*, & iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

ead. l. 7. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samoſata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Aſiae regio eſt, iuxta Iudaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI, Plin. L. V, c. 12 & 22, Pomp. Mela L. I. COGN.

ibid. Πρώην) V. c. 33. Dialogos ergo ſcribere coeperat ante annum aetatis quadrageſimum. SOLAN.

Pag. 86. *l.* 3. Πρῶτον) Hoc prooemium totum eſt ex Demoſthenis de Corona oratione deſumtum, p. m. 141, ſive ut rhetoras ſui temporis plagii, quod paſſim facit, inſimularet; aut ut loquentis dignitati conſuleret: ſed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam ſollicitus videtur, quam ut per eam affectatos ſui temporis rhetoras petat; quod & ipſa oratio & notae ſatis oſtendunt. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐχὶ τ'αὐτὰ) Ex alia iam eiuſdem Demoſthenis oratione, Olynth. ſcilicet III, p. m. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ὥστε) Deeſt in Mſ. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic eſſe, inde eſt, quod deficiente iam Demoſthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exſequi cogitur. SOLAN.

Pag. 87. *l.* 1. Τοῦτον) Etſi τὸ μειράκιον neutro genere eſt uſitatum, hic tamen Pariſinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, cum ὂν deberet. Recte autem maſc. genere etiam uſurpari, ratione ſexus, exemplis egere non exiſtimo. Vid. tamen ſupra adductum ex Ariſtoph. Plut. τέκεα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus ſatis notum, ut Terent. in Andr. *Mea Glycerium.* REITZ.

ead. l. 3. Ἐνδεδυκότα) Th. Mag. v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. REITZ.

ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam ſpectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad ſua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπειδὴ) Ox. & Thomas Mag. ἐπεί. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμαθὴς) Et haec Thom. Mag. habere voce Εὐμ. recte notavit Solan. REITZ.

ead. l. 12. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους) Haud ſatis modeſte facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam cenſeri non recuſem, non ignarus tamen quid regeri poſſit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum ſemel valedixiſſet, famam etiam, quam iiſdem ſibi fecerat, parvi duxiſſe, ea ſola contentum, quam, novae inſiſtens viae, ſibi iam comparabat. Hinc etiam coniicere licet, pauciſſima prae reliquorum numero Luciani ſcripta ab eo edita, quae tum ſcripta ſint, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς φυλέτας) Reſpicit nempe ad ius civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium profeſſoribus, ſic Rhetoribus quoque ac Sophiſtis, cuius plura exempla ſunt apud Philoſtratum; v. g. in Hippia 1, 11, in Adriano 2, 10, 3, in Ariſtide 2, 9, 1, ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I, c. 4. GESN. Recte monet Solanus, errare Olearium ad Philoſtratum in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adſcripſerat etiam Hemſterh. orae Luciani: errat Olear. ad Philoſtr. V. S. p. 495, N°. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Geſnerus, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipſa civis adſciſcit ſibi maritum, ſed peregrinum, *βάρβαρον τὴν φωνήν*. Deinde operam dat, ut tribulibus adſcribatur ac civium in numero ſit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum diſertiſſimus haberi poſſit. Ipſe propterea c. 30, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de iure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod ſi eum impetraſſe aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc ſaltem non probatur. REITZ.

ibid. Παρενέγραψα) Cave, hoc cum clariſſimo Philoſtrati interprete (ad pag. 495) ſic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigiſſe legitur. SOLAN.

Pag. 88. *l.* 3. Περιστέλλουσα) *Complectens.* GUYET. Male.

Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? Reitz.

ead. l. 5. Ἰόνιον) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω ſcribebatur. Solan. Recte orthographiam emendavit Solanus noſter: nam ita ſcribitur κόλπος Ἰόνιος apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis eſt ſecunda ap. Dionyſ. in Perieg. v. 94. Sed Ἰώνια, Ἴωνες & Ἰωνικὸς ſecundam habent longam. Reitz.

ead. l. 6. Κελτικῆς) Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi Sophiſtae ſibi titulum aſſumit, dum illic peregrinaretur. Solan.

ead. l. 11. Μέγα φρονήσας) O. & P. optime. In impreſſ. μεγαλοφρονήσας. Solan. Μεγαλοφρονήσας) Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani ed. minori ſubiunctis XXVIII, 1, Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apoſt. ad Rom. XII, 16, ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων, qui eſt excelſo animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia ſuperbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονέω aeque in vitiis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph. iam notavit. (Licet in meliorem partem Ioſeph. Ant. XIX, 7, 3, εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος.) Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX, Prov. XXI, 4, μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτὴρ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demoſth. Grav. pag. m. 173: καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι, i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi intereſſet, utrum μέγα φρονοῦμεν diceres. Idem Antiq. VIII, p. 550, a. m. Οὐλοῦσκοι — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὔσαις μεγαλοφρονήσαντες, i. e. *elati*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; poſterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de ſe ſentire ſolent homines. Reitz.

ead. l. 12. Αὐτὸν δὲ) Mſ. αὐτὸς δέ. Graev. Αὐτὸς O. & P. etiam. In impr. αὐτόν. Solan.

ead. l. 13. Φιλοσοφίας υἱὸν) Dialogos primus ſcripſiſſe fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi aſſignant; at omnes philoſophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81 A. B. & not. Solan.

Pag. 89. *l.* 1. Κωμικὰ) In impreſſ. omnibus κομματικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κωμικὰ exhibet, quod minime reſpuendum; immo in

textum recipiendum cenſeo, niſi forſan ſub vulgata lateat vox κομμωτικὰ, quae rei aptiſſima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικὰ ἐρωτήματα) Conf. c. 22, διϭύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemiſſum διϭύλλαβα argumento eſt, & hic κομματικὰ rectius eſſe, quam κωμικὰ, & mox ſequens συλλαβίζων declarat δισσύλλαβα ſupra non ſollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophiſtarum per quaeſtiunculas, & per poſitiones crebris commatibus ſectas, diſputandi & argutandi conſuetudinem. Adde, quod me humaniſſime monuit I. I. Wetſtenius. Hieronymus prol. in prophetas: *HOSEAS COMMATICUS eſt, & quaſi per ſententias loquens.* Et in Matthaeum: *prudentem ſemper admoneo lectorem, ut non ſuperſtitioſis acquieſcat interpretationibus, & quae* commatice *pro fingentium dicuntur arbitrio, ſed conſideret priora, media & ſequentia, & nectat ſibi univerſa, quae ſcripta ſunt.* REITZ.

ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, *les faiſant épeler.* GUYET.

ead. l. 6. Ἐπισεῖσαι) Aliter plaudebant Sophiſtis, maximoque cum ſtrepitu. Plin. Sec. V....— *quid quiſque ſentiat, perſpicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, ſilentio...* VI — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique aſſurrexerunt ſaltem laſſitudine ſedendi.* Vide Caſaub. ad Th. 116, & nos ad Σκυ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τῶν ὅρων) An ἐντὸς τῶν ὤτων; Perſius: *Et manus auriculas imitata eſt mobilis albas.* I. e. pollice auri inſerto manum agitare. GUYET. Facilius eſt aliorum coniecturas carpere, quam facere meliores. Verſus Perſii a Guyeto adductus, eſt 59, Sat. I; ibique ſannas & exſibilationis geſtus deſcribit poëta. Ait enim: *O Iane, a tergo quem nulla ciconia pinſit, Nec manus auriculas imitata eſt mobilis albas, Nec linguae, quantum ſitiat canis Appula, tantae.* Eſtque illa pollicis in aurem inſertio aſininarum auricularum ſimulatio, adeoque contemtus maximi publica teſtatio. Talia autem ſi Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox ſeqq. τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur ſententia fingi, qui velit, plauſus oratori exſpectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, ſed leviores ac tacitos riſus, modeſtioreſque comploſiones. At obſtat tum μακρὰ ἐπινεῦσαι· ideoque μικρὰ iam ex *Fl.* neceſſario foret legendum. Sed confer c. 33, ubi Dialogus queritur, Satyricam ſibi perſonam

a Luciano indutam: & vide, anne exploſio ac ſannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque coniectura Guyeti erit optima, & *μακρὰ* retinendum. Sed quia omnia videntur ad modeſtas laudes & ad plauſus, quos Sophiſta ſtudioſe quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita *ἐντὸς τῶν ὅρων* retineo, at *μικρὰ ἐπινεῦσαι* recipio: nam parva annuentis capitis commotio aſſentientis eſt ſignum; magna, deriſionis. REITZ.

ead. l. 11. Ἔνοχος) Ἔνοχος *τῆς κακώσεως* non eſt *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, ſed *malitioſae deſertionis reus.* Pollux Onom. lib. III, 3: *ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τοὐναντίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως·* & ineptiſſime ab interprete Latino *κακοῦν* & *κάκωσις*, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non poſſunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, *ἀποπομπὴ* & *ἀπόπεμψις* dici de viro, qui repudiat uxorem; *κακοῦν* & *κάκωσις* de eo, qui eam deſerit: ſicut contrario *ἀπόλειψις* de uxore, quae virum deſerit, ſive nuntio remiſſo, ſive, ut puto, malitioſe, & ſine cauſa. De *τῷ ἀπολείπειν* vide, quae notavi olim ad Soloeciſtam. Quamvis *δίκη κακώσεως* ſit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adverſus liberos, & pupillos. Vide Harpocrationis Lexicon. GRAEV. Nihil melius *τῇ κακώσει* reſpondet, quam *mala tractatio.* Obſervavit etiam Kuhnius ad Poll. 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in ſcholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cuius Decl. VIII, 6, diſcas, hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum*, *negatum comitatum*, faſtiditas noctes, *pulſatam faciem.* Latius autem patuiſſe *κακώσεως* actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Ariſtoph. Νεφ. 1328. GESN. Mulier marito ſcribit ap. Alciphr. I, Epiſt. 6 f. *ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχησομένην· ὃς οὐδ' ἐμὲ περιόψεται· καὶ σὲ γράψεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως.* Unde apparet, *κάκωσιν* etiam eſſe eam actionem iniuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Berglerus & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërtio affert. REITZ.

Pag. 90. *l.* 2. Ἐπιγράφονται) Conf. ſupra Scyth. c. 10, *ἐπιγραψάμενος προστάτας.* Ubi al. *συγγραψ.* Sed infra Peregr.

§ 11, προστάτην ἐπέγραφον. Quae loca indicante Solano contuli. Reitz.

ibid. Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν ἑαυτῶν) Rarius ed. *Amſt.* conſulere ſoleo, quia omnium eſt vitioſiſſima. Neque Solan. hic eam conſuluerat; ſed quia Weſſeling. Obſ. p. 162 monebat, eam perverſe ἑαυτὸν dediſſe, & ex *Ald.* ἑαυτῶν reſcribendum, excuſſi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifeſta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iiſdem Obſ. l. d. Soph. Oed. Tyran. Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι. Ad quae verba ait: *Ex veteri apud Athenienſes more, quo omnes inquilini* μέτοικοι *ſibi ſumere debebant* patronum προστάτην, *qui vero neglexerant facere, compellabantur actione* ἀπροστασίου, *de qua Harpocration. Eiuſcemodi ſibi patronum legere illis eſt* νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι προστάτην. *Neque quiſquam rerum Atticarum paulo peritior id ignorare poteſt. Quare mirari ſubit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendiſſe. Et primo quidem in Scytha,* (c. 10, ubi id iam monui, Geſnerus autem ſponte in verſione emendavit.) *Deinde in Bis Accuſ.* h. l. — *Latina facta ſunt,* ſuique velut praeſidem ſcriptis teſtantur. *Neque id ſatis bene.* Geſnerus hic *antiſtitam* dedit, pro *patronam,* quod non mutavi, quia preſſo pede Graeca ſequi ſolet; ſed cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore ſtilo diſceſſerit, neſcio; nec eſt magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adſciſcere ſibi* etiam aliis in rebus uſitatum: hinc Theophilus Inſtit. L. 2, Tit. I, § 5, ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην, *litorum poſſeſſio* (dominium) *proprium non capit dominum.* Reitz. Sine dubio ad illud ius patronorum apud Athenienſes reſpicitur; poteratque, quin debebat verti, *patronamque ſuam profitentur.* Gesn. *in Addend.*

ead. l. 4. Κόπτουσιν — τὴν θύραν) Conf. Graev. ad Soloeciſt. cap. 10, & Elſner. Obſ. ad N. T. 2, p. 445, Apocal. III, 20. Reitz.

ead. l. 12. Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε) Ex O. eſt vocula μὲν, quae, cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. Solan.

ibid. Ἄγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὐγν. Sed operae erit eius verba addere. Εὔγνωμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὔδαιμον, ἀλλ' εὐγνῶμον· ἄγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωμον. Λουκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορούμενος· ἄγνωμον γὰρ &c. uti hic leguntur. Sed εὔγνωμον οἰκίδιον habuimus tamen Aſin. c. 2 f. & alibi, conſentientibus vett. edd. Scribit & ſic Stephan. Videbi-

mus alias plura, unde patebit vanum eſſe Magiſtrum. Reitz.

ead. l. 14. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὗτως volebat Geſnerus. Ac lubens ita edidiſſem, ſi varietatem inveniſſem. Reitz.

Pag. 91. *l.* 1. ΣΥΡΟΣ) Luciani apologia. Guyet.

ibid. Δικασταὶ) Ex Cod. Ox. Deeſt enim illa in hactenus impreſſ. Solan.

Pag. 92. *l.* 1. Παιανιεὺς) Demoſthenes. V. Ῥητ. cap. 21, & paſſim in decretis in Or. Dem. de Corona. Solan.

ead. l. 3. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην) Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀττικώτερον eſſe docet Thom. Mag. quam ψιμμυθοῦσθαι. Facere hoc conſueverunt feminae luxurioſae meretrices, ut & viri effeminati. Noſter Dial. Meretr. τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογεγραμμένη. De Medis Xenoph. Π. I, 10: ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8: ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἰσι· καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

ead. l. 13. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. Solan.

ead. l. 15. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. Guyet.

ibid. Ἐν γειτόνων) Cf. ſupra c. 10 pr. Icar. c. 8 & 16. Reitz.

Pag. 93 *l.* 2. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior ſcripſit Lucianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a ſeniore audaciuſcule factum eſt. Solan.

ead. l. 4. Δικαστὰς) Et orator & Sophiſta iam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. Solan.

ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους) His ergo potiſſimum ars Sophiſtarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. cap. 35, de rhetore legiſti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11, optimates, dum eruditos experirentur, laudes ſuas ab iis audire. Solan.

ead. l. 5. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum ſequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum ſit. Eadem ratio eſt illius ſupplementi, quod e ſuo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δεόμενον. Quamquam enim ſyllepſi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum coniunctos intelligere forte liceat; tamen eo deſcendere, niſi magno conſenſu librorum coactus, nolim. Gesn.

ibid. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἠρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων &c. Ultima ſic leguntur in Mſ. cum aliquot verborum incremento: ἠρέμα συνδιαλεγομένους, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους. πολλὰ ἔχων, *placide diſputantes, laudes & plauſum non deſiderantes.* Quae Luciani eſſe nemo infitiabitur. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐναντίαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed ſatis hoc iam inculcatum, quis non videat ex modo praemiſſo ac ſupra tam ſaepe addito ψῆφος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁ Διάλογος — λέγε) Conf. ſupra c. 20 f. ὁ Ἐπίκουρος — λέγε. REITZ.

ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iiſdem iudicibus. GUYET. Immo ſub iiſdem, ſive iiſdem iudicibus praeſidibus; ſed & hoc in vulgus notum. At hoc ipſum voluit Guyet. nimirum de iiſd. iudd. intelligendum eſſe. REITZ.

ead. l. 14. Διπλασίονα) Adverſatur hoc palam iis, quae c. 14 conſtituta erant. Aut igitur parum ſibi conſtare cenſendus eſt Lucianus, aut, corruptum locum eſſe, fatendum eſt. *Fl.* ed. διπλάσιον οἰσ—. SOLAN.

in Schol. l. 1. Μελέτας) Eas Latini *cauſas* Ciceronis tempore, *controverſias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. CLER.

Pag. 94. *l.* 8. Ἄνω που &c.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Ariſtoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον· & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολέσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

ibid. Πτηνὸν ἅρμα) Meminit iterum Noſter Ἀναβ. c. 22, & Ῥητ. c. ult. SOLAN. Conf. ſupra Piſc. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὑπεράνω) Dialogus dicit ſe ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ· ſed ὑπεράνω ſimpliciter ſignificat *ſuper coelum*, vel *in coelo*. Mſ. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, *ſuper coeli dorſum*, hoc eſt, ſupra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus ſublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. ſupra Deor. Dial. IV, § 2, & Herm. c. 61. SOLAN.

Pag. 95. *l.* 2. Μοι — μοι) Delendum cenſeo poſterius. SOLAN. Recte. Idem *Hag.* editioni adſcripſerat Geſnerus. At quia conſtans eſt lectio, eam vel invitus exhibui. REITZ In impr. omnibus erat: εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῶμμα. Verum cum non agnoſcatur poſterius μοι a Mſ. Reg. 3011. illud exſulare iuſſimus.

ead. l. 4. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Noſtro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. ſupr. Demon. c. 62, ubi Σωκράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra Demoſth. Enc. c. 2 & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνη revocare, quae ſupra contrarium in modum Ἄρην exhibet, ubi cett. Ἄρη. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ.

ead. l. 6. Μένιππον) De quo ſupra multis ad N. Δ. I. SOLAN. Μένιππόν τινα) Iuniorem altero; vid. Olear. ad Philoſtr. pag. 164. a. 5. REITZ.

ead. l. 8. Κάρχαρον) Vid. ſupra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hiſt. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

ead. l. 9. Τὸ δῆγμα λαθραῖον) Invehitur in malevolos *ſubleſta lingua*, qui, ut ait Plautus, *Palam blandiuntur, clam ſi occaſio uſquam eſt, Aquam frigidam ſubdole ſuffundunt.* De quibus vide Caſaub. ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Piſid. Coſmogr. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἴρωνας ἀθλίους κύνας Σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἠπειγμένους. BOURD.

ead. l. 11. Διαμένων) Sic P. ſolus. In impreſſ. διακείμενος. SOLAN.

ead. l. 14. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: *Neque pedeſtris, neque ſublimis incedo.* Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non eſt Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς; Nihil certius, legendum eſſe, ut olim vidi, & nunc vere me vidiſſe Mſ. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, *neque in metris incedo*, hoc eſt, neque in proſa, nec poëtice ſcribo: genus meum dicendi non eſt, quale eſt illorum, qui oratione ſoluta utuntur, aut philoſophi, aut oratores, aut hiſtorici, nec quale eſt poëtarum, ſed eſt ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non eſt, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, ſed exilis, exſiccatus, ieiunus, macilentus, de qua voce ſuperius nonnihil notavi. Paulo poſt repone particulam ἢ ſuo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Mſ. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mſſ. P. & L. In impreſſ. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων ſponte etiam probavit Geſnerus. Conf. ſupra pro Imag. cap. 18: εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο. REITZ.

Pag. 96. *l.* 11. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo adſpectu videtur eſſe τὸ ἀνῖνον marginis *A. IV.* quia idem ſignificat, quod vulgatum. Verum quia iſtud eſt Codicis alicuius ſcri-

bendi compendium, hinc ſtudio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam deſumtas. REITZ.

Pag. 97. *l.* 4. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι) *Quod tenuia illa & exilia cum ipſo ſedens argutari non ſoleo.* Mſ. pro τὰ ἰσχνὰ ſcribit τὰ γλισχρὰ, & pro καθήμενος σμικρολογοῦμαι, legit, κάθημαι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor, ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. GRAEV.

ead. l. 6. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344 C. Apol. Socr. 369 A. & Phaedon. 381 A. SOLAN.

ibid. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione ſic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος &c. Ed. *Baſ.* p. 478 f. SOLAN.

ead. l. 8. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς ἀΰλου, *immaterialis.* GUYET.

ibid. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Coſmogoniam c. 19, coll. c. 28 pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non eſt ἀμιγής, ſed ἀμέριστος καὶ ἀεὶ κατὰ τ᾽αυτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paulo poſt τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταῦτ᾽ εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. *temperationem ſuperiorem*) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Τὰ πάντα) Articulum reſtituimus ex Mſ. Reg. 3011.

ibid. Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον) Vide Plat. Gorg. 287 E. F. & Quintilian. II, 15, pag. 105, quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25, ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter compoſuimus. GESN.

ead. l. 11. Λεπτολογῶν) Quia Solan. nuſquam alibi illud (*Cod. Conſt.*) adiecit, quod ſciam, neſcio quid ſibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id conſtantem Codicum lectionem ſignificare, non Conſtantinum quendam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adſcriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praeſtat. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποβλέπει) Lege ἄνω βλέπει. GUYET. Non ma-

le Guyet. coniecit, & facile me nactus eſſet obſequentem, ſi quis Cod. eodem duceret. Iam vero vulgatam ſervare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocunque*, i. e. ad quaevis remotiora, & ſic oppoſitio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam apparet, maior tamen & convenientior futura, ſi ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia ſublimium ac coeleſtium ſpeculationem potiſſimum exprobrare huic ſolet, & ideo *alas* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus ſe ſupra nubes evolaſſe ait, ut vid. c. 33. REITZ.

ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Plat. Phaedr. 344 G. H. SOLAN.

Pag. 98. *l.* 8. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην οὕτως φέρειν; καὶ μὴ παῦσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertuſi, ſive ψῆφοι τετρυπημέναι in iudiciis condemnatorii. Aeſchines contra Timarchum, & plane pleneque Scholiaſtes Demoſthenis Ulpianus in orationem eius contra Timocratem. MARCIL.

ead. l. 9. Τὴν τετρυπημένην) *Calculum condemnationis.* De his calculis copioſe Scholiaſt. Ariſtophan. & Flor. Chriſtian. ad Veſp. BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 99. *l.* 3. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inſcriptio editionis *Baſ.* eſt Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis edd. perſonae non additae in titulo, ſed in ipſo tamen Dialogo. REITZ.

ead. l. 4. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι) Plato in Epiſt. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur ſine muſica, unde apud Comicos, qui literas ſe didiciſſe negant, aiunt ſe non didiciſſe muſicam. Muſica & Arithmetica primum inſtituebantur iuvenes Athenis. Lucian. in Gymnaſ. COGN. Vid. Plutarch. de Muſica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.

Pag. 100. *l.* 9. Δόκει) Sic mox c. 2, &. ſupra Icar. c. 12 pr. Quare nihil mutato eſt opus. In marg. *A.* 1. adſcriptum *Fl.* δοκεῖν. Falſo, ſi Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.

Pag. 102. *l.* 1. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

ead. l. 12. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo ſtatim ſequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingenioſe ſane, ut huius ſcriptoris omnia, ſcriptus eſt hic libellus de Paraſito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo eſſe, ſed & univerſarum ac ſingularum artium praeſtantiſſimam. Is itaque, qui Paraſiticam hic propugnaturus eſt, rogatus unde vivat, ſe quoque reſpondet callere artem, quae ſibi victum praeſtet, nimirum Paraſiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, niſi furens, Paraſiticam appellarit artem? Reſpondet Paraſitus c. 2: Ἔγωγε. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Neutiquam hic audiendus Marcilius, legens p. 240 ed. Amſt. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex ſequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Poſt δοκῶ poſito commate, haec verba ita redde: *Si autem inſanire tibi videor, exiſtima inſaniam mihi eſſe cauſam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe inſania omnem culpam ſecus factorum ſola & una habeat; ut ſequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν eſſe referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magiſtra pro ſuo arbitrio tractet, in ſe omnem culpam arceſſens, veluti culpa eorum vitiorum, quae diſcipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magiſtros eſt. Quandoquidem itaque Simon (id nomen eſt Paraſito) plane non diſſimulat ſe Paraſitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit, ſignificare, appellabimus te Paraſitum.* Reſpondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ. Planum eſt, haec verba eſſe mutila, & excidiſſe tale quid, quale interpres, qui hiatum ſenſit, addidit: ſive χαρίσαισθε ἂν, ſive aliud. Sed hoc veroſimile eſt, primo quia facile ob affine verbum potuit eſſe praetermiſſum; dein quia ſtatim quoque ita ſequitur, καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, *ſi ad me ſcribens, dicas*, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ. Commode ergo ita ſupplendus eſt hic locus, πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιὸν, χαρίσαισθε ἂν, *rem mihi feceritis multo gratiorem, me ſic nominantes, quam Statuarium Phidian.* IENS.

ead. l. 15. Παιδαγωγὸν) Si verum eſt, ut ſaepiſſime eſt, potentiora eſſe poſtponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et Obſopoeus, *magiſtrum* atque *auctorem* vertens, videtur eo alluſiſſe; ſed neſcio, unde habuerit. REITZ.

Pag. 103. *l.* 9. Τῳ) Abieci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi iam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemſt. ad Prometh. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem ſupplementum illud χαρίσαιτε· ſed opus illo eſſe non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ intelligi ex praecedentibus poſſit, γνωρίσαιτε. GESN.

ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deeſſe videtur, τιμήσετε, aut ſimile. GUYET. Vid. Ienſii notam praemiſſam, qui poſt haec verba, χαρίσαισθε ἂν, vel ſimile quid, excidiſſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atticiſmus ſit, (ut revera eſt) participii pro ſubiunctivo vel imperativo? Ita enim prorſus Epictetus Sent. 52, p. 116 ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, ſic incipit novam ſententiam: Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Moleſtos autem philoſophos in medium producamus* &c. quae legens videbis, non etiam ſequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγγοντες pro σφιγγέτωσαν & ſimil. crebro Aret. Cappad. Vid. eius Syntaxin editioni Boerhavii ſubiunctam, p. 359 a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo ſupra ad Iov. Trag. c. 12. Adde Maitt. de Dialect. p. 66 & 79, ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex Sophocl. Oed. Tyr. 551, οἶσθ' ὡς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex Xen. p. 437, οἱ προδιδόντες, *prodiderunt.* Multos alios luſus in participiis afferre liceret, ſi tempus ſineret; ſed Luciani hoc aeque ac Epicteti revera pro imperativo & ſubi. exponi poſſunt ſimpliciore multo ellipſi, quam ſi χαρίσαισθε ἂν ſuppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοντες ſit λέγοντες ἔστε. Veluti Phavorinus, notante Maittaire, p. 66, ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentiſſime, quid miramur, ſi & nominativus pro ſecunda eiuſdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam ſtructura Thucyd. I, 121 f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod Scholiaſt. notat pro τιμωρήσασθαι poſitum. Nam alias praemiſſo verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia eſt ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἀγαλματοποιὸν) Vid. Ienſ. De Iove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. SOLAN.

ead. l. 14. Προοῖσται) A futuro Aeolico προεῖ, προεῖσμαι, προεῖσαι, προεῖσται, προῖσται. An ab οἶσται, ὀϊστὸς, *miſſile?* Placet. Τὸ ἕω, ἵημι triplex videtur: ἕω, ὅω, οἴω. Ab ὅω, ὦκα, ἕωκα, ἀφέωκα &c. GUYET.

Pag. 104. *l.* 3. Δίωνι — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſecutus. Suid. Philoſtr. & Syn. de laude calvitii. Lucian. in Peregrino. COGN. Vide Cogn. Not. & Μεν. c. 17. Perlecta Platonis epiſtola ſeptima, facile, credo, mecum ſenties, *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅπως οἴομαι) Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec deſidero. Si cum Obſop. male vertas, *ut arbitror fore*, καὶ abeſſe poſſit; (etſi ſaepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At ſi cum Bened. verius, *etiam quod ſentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forſan ὡς quaeſivit Guyetus. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9 & 32. Et notam Solani ad Tim. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδὲν) Ita *Fr.* ſola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum ſequentibus iungit, omiſſis Τυχ. & Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi ſumus, vocabulum οὐθὲν, Attica ratione abundare. Deinde in perſonis nihil mutaverim, cum bene omnia ſic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod ſolum obſcuritatem difficultatemque huic loco obieciſſe videtur, non concoquo, & dediſſe Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expreſſi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoſcendum, ſive paratus ſis, ſive minus. GESN. Non valde repugnavi Solano οὐδὲν reſcribenti, quia vix aliter ſolet Noſter: alioqui perinde eſſe, neſcio num operae fuerit probare. Sed quia Phryn. p. 76 negat, οὐθεὶς recte dici pro οὐδεὶς, aliique οὐθεὶς Aeolicum eſſe aiunt, nonnullos auctr. ſubiungam, in quibus οὐθὲν, μηθὲν & οὐθεὶς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto ſcripſere. Οὐθὲν bis apud Dion. Hal. VII, p. m. 472, 16, atque alibi paſſim. Οὐθεὶς Diod. Sic. II, c. 19, v. 36. Οὐθενὶ idem III, c. 57, v. 65. Μηθὲν Ariſtot. I Pol. c. 8, εἰ οὖν ἡ φύσις μηθὲν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4, οὐδὲν ἂν ἔδει. Sed eod. lib. c. 11 poſt med. ἅτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος· c. 12, σκυτοτόμος δ' οὐθεὶς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδὲν rurſum L. 2, c. 3, & μηδὲν ibid. med. Item de Coelo L. I, c. 5 med. διαφέρει δέ γε οὐδὲν, & ſic perpetuo in hac phraſi aliquoties repetita c. 6, & in Analyſ. quoque ſae-

pe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθὲν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad Phrynich. quos vide. Vix enim alia eſt, quam quod prius ex οὐδὲ ἓν, alterum ex οὔτε ἓν ſit conflatum, nam & οὐδὲ εἷς, ad maiorem forſan emphaſin, ſcribi qui neſcit, adeat Mollium ad Long. Paſt. p. notarum 52. Sed ſufficit hic oſtendiſſe, Atticis ſcriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθεὶς rurſum Diod. Sic. I, c. 22 pr. & IV, c. 44 pr. οὐθεὶς κωλύσει, & ſaepe alibi. Epict. Man. c. 29. Ibid. c. 36 f. ὅρος οὐθείς ἐστιν. Lenius Scholiaſt. Ariſtoph. quem indicat Maittair. de Dial. p. 2, οὐδεὶς elegantius eſſe, quam οὐθείς. Unum οὐθεὶς affert hic ex Gen. XXXI, 44, cui itaque ſuperiora illa addi poterunt, item duo triave alia, quae Hoeſchel. ad Phryn. l. c. ex LXX, & Athen. profert. REITZ.

ead. l. 16. ΤΥΧ.) Tychiadis perſonam quidam loquentem inducunt uſque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpres. BOURD.

ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem ſecuti *Fl.* ed. & P. nomina perſonarum hic in editis addita omittentium, partim ex coniectura. In impreſſis enim legebatur, οὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mſſ. Regg. 2954. & 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δέ τοι ἀληθῆ δὲ διοίσει. Unde cl. Bel. de Ball. coniicit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴποις, ἀληθῆ δὲ διοίσει, *quand tu dirois peu de choſe, la verité de tes raiſons l'emportera toujours.*

ibid. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 105. *l.* 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox ſequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ κ. τ. λ. ille facilius aſſentietur forte nobis, cum dicimus, legendum eſſe μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat ſupra Paraſitus, ſe philoſophiae peritum eſſe. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & fruſtra ab eo exſpectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori eſſet manifeſtior, *videlicet* in verſione adieci. GESN.

ead. l. 8. Τέχνη ἐστὶν) In Paraſito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic ſcribe partim ex ed. *Flor.* partim ex Mſ. Interpretes verterunt, *Ars eſt, quae conſtat ex*

perceptionibus conſentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem. Ubi eſt in Graeco *conſentientes?* Dein quid Latinis ſint *coëxercitatae*, nemo dixerit. Verte: *Ars eſt corpus perceptionum, quae exercitae ſunt ad quendam utilem vitae finem.* Sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις ſunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6, ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεων) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut poſtea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut *Fl.* ed. & *S.* c. 6 & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ἐ— uti & in P. & C. Vid. Quintil. II, 17, p. 116, 1. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobiliſſima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inſpicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadverſione deducitur, inveniet, nuſquam alio, quam ſecundo caſu, & ubi ſeparari ἡ ἐκ poſſit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως· in pleriſque locis eſſe alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noſter mox ſine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur afferatur ex bono libro caſus alius, v. g. ἐγκατάληψις, vel ſimilis; licebit nobis ſuſpicari, librariis deberi, dictata excipientibus praeſertim, illud ἐγκαταλήψεων· quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, ſatis conſtat. De uſu vocis κατάληψις in artis definitione add. Spanhem. & Kuſterus ad Ariſtoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, eſt Quintiliani II, 17, 41, niſi quod *perceptiones* hic admiſi pro *praeceptionibus*, quae libros Fabii obſederunt, & quas ei reliquiſſe fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior eſt. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod *conſentientes* ſunt perceptiones, e quibus ars *conſtat.* Si uno nomine utendum ſit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus.* GESN. Mox pr. c. 6, ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita reſtitui. In marg. *A.* 1. *W.* additum etiam erat, *legendum* ἐκ καταλήψεων· *vid. Commentarium Hermogenis fol.* 2, *ubi per* definitio *explicatur.* Sed addamus, quae L. Bos Obſ. Cr. p. 77 contra Graevium notavit: *Carpit Graevius verſionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expreſſiſſe e Quintiliano, qui utrumque vocabulum*, conſentientes, & coëxercitatae, *habet in Inſtit. Orat. L. II, c.* 18, (leg. c. 17.) ſive ille, *inquit*, ab omnibus fere approbatus finis obſervatur, artem conſtare ex perceptionibus conſentientibus & coëxercitis ad finem utilem vi-

rae; *ubi in marg. ed. Baſil. notatur, hoc Graece ita dici*: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (*alii* ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. *Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV, 3, & Schol. Ariſtoph. ad Nubes, p. 143.* REITZ.

Pag. 106. *l.* 1. Αἱ πονηραὶ χύτραι) Ut aerea vaſa tinnitu dignoſcuntur, ita homines ex ſermone. Huc alluſit Perſ. Sat. III: — *ſonat vitium percuſſa maligne, Reſpondet viridi non cocta fidelia limo.* Et rurſus in Sat. V: — *pulſu dignoſcere cautus Qui ſolidum crepet & pictae tectoria linguae.* COGN.

ead. l. 2. Μὴ σαπρὸν) Caſaub. ad illud Perſii *ſonat vitium*, legi vult σαθρόν. BOURD. Σαθρὸν) Plut. L. II, p. 64. (ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Caſauboni emendationem ſecuti ſumus, σαθρὸν legentis pro σαπρόν. Locus eſt Platonis huic ſimillimus in Theaet. p. 83 B. σκεπτέον — διακρούοντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. SOLAN. Cum σαθρὸν ſit apud Platonem & Plutarchum in eadem ſimilitudine; ſuſpicatur, ſi recte intelligo, Caſaubonus ad Perſii Sat. 3, 21, etiam hic legendum eſſe σαθρόν. Quam frequens ſit Luciano huius nominis uſus, oſtendit iam Kuſterus ad Ariſtoph. Plut. 814, quibus addi poteſt ex Encom. Demoſth. pag. 694 extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, *pars affecta* &c. Praeſtat forte, quod facit Kuſterus in Ariſtophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαπρὸν ſignificatione in tantum conveniat, ut quae ſunt σαθρὰ, etiam σαπρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundat, iam dixit Schol. GESN.

ead. l. 4. Ἐκ καταλήψεων) Ut ſupra, niſi quod hic *Fl.* ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ.—. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτῳ) Sic P. & L. recte. In impr. οὕτω. SOLAN.

ibid. Μεταγνοίη) Sic *S.* & *A.* quibuſcum conſentit Mſ. Reg. 2954. Vulg. μεταγνοίοι, male.

ead. l. 7. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo menſor & menſarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius & trapezita. COGN.

ibid. Εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν) Ἥπερ ἐ. δ. MARCIL. Non male. Et ſic priſcus interpr. *artem — qua norint*, fecerat. Sed vulgatum ſtare poteſt. REITZ.

ead. l. 9. Κιβδήλους) Quod ſimplex non eſt, neque ſincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae ſe ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienſes ob ſummum in Chios odium, ſi cui male vellent, huius nomen nomiſmati ſolent inſcribere,

addita litera, iiſque in terram abiectis dira imprecari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους κιβδελύττειν. Sed proprie nummum ſubaeratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. COGN.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo Euripidis ſequente, & poſt illa, verbis Luciani pag. ſequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ) Marcilii coniecturam ſecutus ſum. SOLAN. Ὥσπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod Marcil. volebat, Solanus iam receperat in textum, ſine auctoritate. Ego, quantumvis feſtinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex ſequenti μὴ poteſt intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *I.* aliiſque, minus errarunt, qui οὐχ hic inſeri cupiebant.) Huc enim redit Paraſiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoſcendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (ſcil. etiam ſe habent) i. e. quoque non primo adſpectu deteguntur. Conſtrue itaque: τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta ſunt eiuſmodi locutionis exempla. Sed inſigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ teſtimonium eſt ap. Eurip. Androm. v. 80: Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών, *ſenex eſt ille, ita ut nequaquam te iuvare queat*; ſive, *ſenior eſt, quam ut* &c. Apud Hippocr. S. I, aph. 13, μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία, i. e. *minime omnium pueri ieiunium ferunt.* Ex Latinis ſimilia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, ſi non prorſus ſimilia, propinqua tamen, dedit L. Bos de Ellipſ. p. 331 — 2. REITZ.

ead. l. 11. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

ead. l. 12. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ &c. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνδρῶν &c.) Eurip. Med. 518. SOLAN.

Pag. 107. *l.* 2. Λόγους λέγειν) Sic ſupra Gall. cap. 3, παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et Herod. c. 3, λόγους ἔλεγον. Arr. Exp. Al. I, p. 54, λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias eiuſmodi repetitiones abunde iam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5 promiſerim talia me deinde ſilentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omiſi, mirandum eſſe, qui in Evang. Matth. XI, 10, ἐχάρησαν χαρὰν, quod Marc. IV, 40, iterum oc-

currit, ut minus Graecum fuerit reprehenſum. Quod multis tuetur Eckhard. in Obſerv. ex Ariſtoph. Plut. p. 2. REITZ.

ead. l. 8. Παντὸς ἀπῆλθε) An διὰ παντὸς, i. e. *perpetuo, ubique*, quaeſivit Solanus? nam *per omnia* dederat etiam Obſop. Non opus erit, ſi παντὸς cum Geſnero noſtro maſcul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non diſpliceret tamen πάντως, ſi alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* converſum in Ael. V, 13 pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. Sed & poſſis *ante omnes* reddere, etſi pluralis praecedit. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X, p. m. 642, 30, τοὺς πολεμίους — οὓς παντὸς μάλιστα ἐφοβοῦντο, *quos ante omnes alios timebant*. Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis*. Nam neutr. generis certe eſt ap. eund. X, 681, 31, ὃ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemiſſum erat. Generaliter autem excellentiam ſignificat; neque credo, ſemper diſquiri debere, quo genere accipiendum ſit. Et περὶ τοῦ παντὸς, *de ſumma rerum*, neutr. eſt apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, *plurimi facere*, Lexicogr. iam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

ead. l. 11. Πλάττεσθαι) In quibuſdam πράττεσθαι. BOURD.

ead. l. 15. Πλάτωνος) Haec Platonis ſententia exſtat in Dialogo, qui inſcribitur Gorgias ſive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exſtat, ſed in Theaet. p. ed. *Baſ.* 83 A. SOLAN.

Pag. 108, *l.* 7. Εἴη) Legendum videtur εἶεν. GUYET. Non male. Sed ſi ad Paraſitum ipſum referas, non tanta mutandi neceſſitas. Ad καταλήψεις certe ſingularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (ſed rarius) invenias cum ſing. verbi, cuius exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciſſ. p. 357 — 8, tamen Lucianus non ita ſolet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam ſing. eſt? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. iunxiſſe femínin. plur. verbo ſing.? REITZ.

ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, ſi εἶεν ſemel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Geſnerus, εἴη ad Paraſitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum eſſe forſan innuens. Velim igitur, etſi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere: nihil tamen mutavi; ſi forte & alia femin. apud Noſtrum ita conſtructa reperiantur. REITZ.

ead. l. 10. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, ſi interrogandi ſignum addas, quod adeſt in *P.* in aliis non. Conf. c. 40 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὂν, οὐδὲ ζῆν &c.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; ſed mallem tum etiam illud ὂν poſt βίῳ, quod illa cum ceteris ſervat, omitti, ut recte notat marg. *A.* 1 *IV.* quo ſententia paraſitica ſit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ, ὧν ἄνευ οὐδὲ ζῆν ἐστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; ſed altera eſt concinnior. Reitz.

Pag. 109. *l.* 3. Δύναμιν δέ τινα) Nempe hic removet τὸ τεχνοειδὲς, qualis eſt animalium ſollertia in victu quaerendo, ſtruendis nidis &c. ut paulo poſt ἀτεχνίαν. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I, 75, locum egregium e Scholiis ineditis ad Dionyſium Thracem, ubi occaſione eiuſdem definitionis artis explicantur & ab ea diſtinguuntur τεχνοειδὲς, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. Gesn.

ead. l. 10. Δυνήσεται σώζειν) Conſequentia orationis & nexus haud dubie poſtulant ſecundam perſonam, quam cum Ionica ſ. antiqua ratione poſitam inveniret librarius, δυνήσεαι, imperitia quadam immutaſſe videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres Vinc. Obſopoeus, a quo diſceſſum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus obiiciat pronomen ἑαυτόν. Hoc enim aeque ſecundae perſonae ac tertiae iungi poſſe, translatitium eſt. Gesn. Δυνήσεαι σώζειν ἑαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, coniiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat ſecundae perſonae, & praemiſſae interrogationi, *an tu evaſurus ſis?* reſpondeat. Immo ſic legi voluiſſe Obſopoeum crederem, qui vulgata ſervata tamen dedit, *te ipſe ſervare potuiſſes;* niſi ex aliis eius erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Geſnerus τ tantum delerat, ut δυνήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (niſi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori ceſſi, & quia neceſſitas exigit, vulgatam reieci, quae plane abſurda erat. Reſtat tamen, ut ἑαυτὸν, quod tertiae perſonae eſt, iam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemiſit Noſter σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit neceſſarium, quia ἑαυτὸν eſt omnis perſonae. Pro ἐμαυτὸν id aſſertum vid. ad Aſin. cap. 13; pro σεαυτὸν in Apolog. pro Merc. c. 2 pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκταί σοι, niſi credas propter ſigma ſequens dubiam eſſe lectionem. Vid. igitur apertius pro ſecund. perſ. poſitum in Ep. ad Galat. V, 14, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. Evang. Matth. XXVI, 11, πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν· 2 Corinth. X, 12, & paſſim. Epict. Man. pag. 58 f. Ael. I, 34 med. τολμήσεις τοῖς

ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Gloſſar. vetere in Biblioth. Coiſl. pag. 233, Ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum ſic ſaepe habere, bene profitetur Sol. ad Apol. l. d. Et patebit ex Indice. REITZ.

Pag. 110. *l.* 6. Τοιοῦτον) Pleonaſmus, qualis ille Pauſan. p. 22, ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιοῦσι, quem cum aliis ſimil. affert Maitt. de Dialect. p. 75. Addo Diod. Sic. V, c. 7 poſt med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

ead. l. 11. Ἀλλ' ἐκεῖνο) Intellige, ὅρα, ποίησον. GUYET.

ibid. Ὅπως) Sic Noſter paſſim. Vid. Τιμ. cap. 28. (ſed quia alia diviſio ibi inſtituta iam eſt, § 48.) SOLAN.

ead. l. 13. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, ſ. λέγων εἶ. Vide ad cap. 2. REITZ.

ead. l. 15. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod Marcil. voluit, id iam erat in *P. S. A. I. Fl.* &c. Aliis igitur edd. uſus fuit. REITZ.

Pag. 111. *l.* 8. Οὐ γὰρ) Verſus Homerici erant corruptiſſimi. BOURD. Inſpecto Homeri loco, (qui eſt Odyſſ. I, 5.) quantum hic turbaverint aut ipſe Lucianus, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος &c. Hunc Homeri locum reſpicit Baſilius de legendis Graecorum libris, (Grot. ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς, οὐ λοιδορουμένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ᾠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὁρίζονται. SOLAN.

ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic ſe reſtituiſſe ait Bourdelotius, & ſic Mſ. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum eſſe conſtat ex Hom. Odyſſ. I, v. 5, unde haec hauſta ſunt, unde etiam liquet, in altero mox verſu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & exſtat in *Flor.* GRAEV.

ibid. Εἶναι) Hom. L. *Fl. V.* 2. & *P.* In reliquis erat ἔμμεναι; prave. In P. ut & G. ἔμ— ἄλλο, quod melius, ſi φησὶ retineatur. SOLAN. Εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adſcripſit Guyet. Item paulo poſt εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. REITZ.

ead. l. 9. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipſo emaculavi. SOLAN.

ibid. Ἔχῃ κατὰ) Ἔχει κάτα ſcribendum videtur, pro κατ-

ἔχει. GUYET. Non plane opus eſt cum Guyeto κάτα per anaſtrophen ſcribere; neque ſic eſt in meis Homeri edd. Nam etſi per tmeſin pro κατέχω accipi queat, tamen non eſt anaſtrophe, qualis Od. Z, 107, Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει, & ἔχω etiam per ſe interdum ſignif. *verſari, degere*, cuius exempla mox ſubiiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum ſit, *laetitia verſatur apud, per populum*. De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in Homeri libris Odyſſeae loco, quem Solanus indicavit. Ἔχω autem pro *verſor, immoror* frequens. Alciphr. III, Ep. 20 pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I, 1, τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν. Long. Paſt. I, p. 24 ed. Iung. (18 Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα (male πηγῦνσα ed. Iung.) Idem IV, 113, περὶ θήραν εἶχε λαγώων. Ael. XIII, 2 m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχείαν εἶχεν. Et III, 42, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἱστοὺς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rurſus Hom. Od. Λ, 491: Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε, *ſenium eum occupat ad manus pedeſque*; ubi ex traiectione ſtructurae patet tmeſin eſſe, qua in aliis verbis etiam utitur millies millieſque; nec tamen ideo κάτα ſcribi neceſſe, quia praepoſ. praecedit caſum ſuum. REITZ.

ead. l. 15. Τοῦτο τί μοι) Hom. Odyſſ. I, v. 11. SOLAN.

Pag. 112. *l.* 2. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὅλων. BOURD. Ἑλλήνων) Unde hanc ſcripturam habuerit Pariſienſis editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba eſt. In pleriſque impr. & ipſo P. ὅλων. In *Fl.* λόγων. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide Philoſtr. p. 703, & qui ibi in notis memoratur Hyginus fab. CII. SOLAN.

ibid. Φιλοκτήτην) Eſt apud Philoſtr. in Heroic. & Homer. in catalogo navium. COGN.

ead. l. 6. Ἕλληνας — κατέσχεν) Hom. Il. A: Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Verſus, quem Cognatus profert, eſt in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret verſ. eiuſd. B, 165, ubi de Graecorum fuga cohibenda ſermo eſt. Sed neque hoc magni eſt momenti. REITZ.

ead. l. 7. Ἑαυτὸν μαστιγώσας) Hom. Od. Δ, 244. SOLAN.

ead. l. 10. Τῇ Καλυψοῖ) Hom. Od. E, 14, & paſſim. REITZ.

ead. l. 12. Λείας) Τελείας L. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων) Verto: *fieri enim non poteſt, ut eos* (verſus) *PERCI-*

PIAMUS, ſi non ſaepius dicantur. Interpres habebat, *quos niſi ſaepe referantur, audire non poſſumus.* Verum τὸ ἀκούειν hic non eſt audire, ſed intelligere & percipere. VITRING.

ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id eſt, *repetiti placent.* GUYET. Ἀκούειν hic *intelligere* eſt; quo ſenſu in N. T. uſurpatur; nove. Niſi forte corruptus locus eſt. SOLAN. Ἀκούειν Solanus nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere uſurpatur. Geſnerus etiam recte vertit *intelligere.* Obſopoeus, *neque enim ad ſatietatem AUDIRI poſſunt, niſi ſaepius repetantur:* minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* ſignificatu non ſit antiquiſſimum; non tamen eſt adeo novum, ut ſingulari Novi Foederis ſtilo ſit tribuendum. Ex Galeno enim L. X id iam protulit Bud. in Comm. L. Gr. pag. 565, duobus teſtimoniis, quorum poſterius tantum repetam. Ἁπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἴπω, ῥόδινον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de ſtilo N. T. ad verba Apoſtoli 1 Cor. XIV, 4, ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Senſus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore ſtructura eſt ap. Liban. Ep. 31, τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει· quod vertitur, *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem ſonabit, *horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid ſi igitur ἀκούσειε optandi modo legas? vel ἀκούσων. REITZ.

Pag. 113. *l.* 1. Δαιτυμόνες) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Ienſ. ad Dial. Imag. poſterius verbum iis annumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverſe ἀχλόητος edi ſit paſſus, ut ibi vidimus.) Interim verum eſt, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. & Heſych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & Alciphr. IV, Ep. 55, pag. 410, plane totidem verbis ſcribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritiſſimus Bergl. & haec Luciani affert, & ipſum Epicurum in Epiſt. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X, Segm. 127, in ſimili ſententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλείαν dicentem, & ἀνοχλησίαν Diog. Laërt. II, Segm. 87. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπίκουρος forte. Sic interpres. GUYET.

Pag. 114. *l.* 5. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino reſpicere Odyſſ. N, 79, 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus noſtris exſtat, irrepſit pro Σχερίας facili ſciolorum lapſu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen eſt inſulae Phaeacorum, (Od. E, 34 & 35.)

unde in Ithacam tandem delatus Ulyſſes ſomno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri ſimilitudine ſeſe commendat coniectura Solani: ſed quod eam, inducta vulgata, iam in contextum recipi voluit, ſine auctoritate librorum, id quidem praematurum eſſe conſilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita abſurda, vel falſa, ut ſine eiuſmodi coniectura intelligi aut credi non queat. Cum vero & ἐπὶ σχεδίης Homero ead. Odyſſ. crebro uſurpetur, & veritati non adverſetur, ego nihil mutari paſſus ſum. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ ταῦτα) *Illo modo*, i. e. *ſequenti*. GUYET. Habuimus idem in Bis Accuſ. c. 15 med. REITZ.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται) Forſan quis οὐ ante ζήσεται omitti poſſe ſuſpicaretur, ut vid. ſupra Abdic. c. 18 notata. Sed ſi in eiuſmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox. c. 26 pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 115. *l.* 5. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι) *Proinde ei, qui multa poſſidet, hoc fortaſſe praebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non ſatis aſſecutus eſt, qui ita reddidit. Debebat poſterius membrum ita reddere: *ei vero, qui pauca, & nihil, non ita*, i. e. *hoc non praebet.* VITRING.

ead. l. 6. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vitringa; quare comma poſt μηδὲν, quod in *P.* aberat, etiam addidi, id quod Geſnerus quoque fecerat. REITZ.

ead. l. 12. Ἢ μὴ) Τὸ εἰ hic deeſſe videtur. GUYET. Εἰ *B.* 2. *P.* & *A.* quod & agnoſcit L. ſed abeſt ἢ. In reliquis deeſt εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam Μισθ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τοῦτο) Forſan παρὰ τούτου, adſcripſerat Geſnerus. REITZ.

Pag. 116. *l.* 2. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpres. Sic mox cap. 30, συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Conſtituebat enim Epicurus philoſophiae ſuae ſummam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr. *Ipſe pater veri doctus Epicurus in arte Iuſſit, & hoc vitam dixit habere telos.* Quo loci mendoſe faciunt, qui in ſecundo verſu reponunt *luſit* pro *iuſſit*, ut moneo ad emendationem huius epigrammatis. BOURD.

ead. l. 4. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει. *At vero paraſito neque coquus eſt* &c. *neque pecuniae, pro quibus cauſam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui ſe defendunt contra impu-

gnantem. Hic eſt ἄτοπον. Lege ex Mſ. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, *neque pecunia, qua amiſſa crucietur.* GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde confirmatur Graevii emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, inſulſe. Sed quid iſthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum eſſe arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκεῖνος) Ἐκείνους malim. Et Solanus Florentinam etiam ἐκεῖνος male habere, Iuntinae adleverat. Nam etſi ſingularis ad Epicurum videtur ſpectare, illud μόνος rectius pluralem ſibi oppoſitum habebit; quia ſi ſolus immunis eſt, ceteri omnes debent eſſe iſti malo expoſiti, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, *quibus iſtos* (Epicureos) *perturbari neceſſe eſt.* REITZ.

ead. l. 11. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem Guyeti coniectura habet. At cum non deſint exempla genitivi, ubi dativus uſitatius locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. II, c. 28 m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuiſſet. Idem IV, cap. 44, τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam uſitatum cum genitivo. Noſter ſupra Gall. c. 28, οὗπερ ἱερός εἰμι. Aeſop. F. 2, τούτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. Evang. Ioan. XIX, 36, ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etſi in loco parallelo Exod. XII, 10, de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Conſtrue igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex Cic. I in Verr. 18, *inſula Deorum ſacra*, pro *Diis*, affert Ienſius in Lect. Luc. p. 285; addiditque deinde Iuſtin. XVIII, 7, *decimas Herculis ferre.* Et XI, 5, *duodecim aras Deorum ſtatuit.* Alia huius generis dedit Wopkens in Animadv. ad Avian. inſertis Obſ. Miſcell. Britann. menſ. Aug. 1736, pag. 210. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων) Sic recte Mſ. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν; Mſ. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut ſit ellipſis loci alicuius, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox ſequitur. Praecipue ubi de ſcholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticῶs loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noſter in Hermotimo c. 82 f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾷν, in Amoribus c. 64 f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & paſſim. Adde, quae ad Tom. I notavimus. IENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Mſ. Gr. ed. *Ven.* Reliqui

vero libri ἐκ. Sed *B.* 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Ienſ. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel ſervaſſem, ſi tanti eſſet. Sed conſentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aeque bono, aeque teſtibus ſuis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et ſi me tertium teſtem his adiungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat ſine articulo poni, ut Ariſtoph. Plut. 84, ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, & ſimil. quae cum praepoſ. ἐς iuncta, ipſe attulit Ienſius. REITZ.

Pag. 117. *l.* 1. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες) Confer Somn. ſub init. SOLAN.

ead. l. 13. Πολλὴ) Conſulto mutavit textum Heſiodi, qui ita habet Ἐργ. 290, μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In P. *Fl.* ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. SOLAN. Πολλὴ — αὐτὸ) Notarat Solanus noſter ſolam *P.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias ſic habere vidi, ideoque in variantt. diſtinxi; ſed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forſan ab interprett. cum οἶμος coniunctum, dum reddunt *multa eſt via*, ad quod *Fl.* aliaeque anſam videntur dediſſe, comma poſt γὰρ omittentes. At cum οἶμος maſculinum ſit, πολλὴ, (ſi proba eſt lectio, & non πολλὸς poëtice pro πολὺς, reſcribendum) forſan ad τέχνην referendum. Heſiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν· quod etſi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum iſthoc ipſum voluit Geſnerus aeque ac priores interprett. & ὁδὸς poſt πολλὴ intellexere, ellipſi ſatis per ſe uſitata, qua tamen carere poſſemus, ſi adiectiv. ad ſequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem ſignificans iam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος eſſet tanta, ut prius *itineris ſpatium*, alterum *difficultatem eius* tantum indicaret, vel elegantiſſimam agnoſcerem hic ellipſin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet: nam ſi πολλοὶ legas, ſcil. καρποὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; ſed hoc ipſum fefellit ſcribas, qui πολλοὶ cum dediſſent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At falſa tum prodit ſententia. REITZ. Quid ſi πολλὴ refertur ad τέχνην, & αὐτὸ ad totam phraſin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GESN.

ead. l. 14. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μανθάνειν) Sic corruperunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν. Paulo poſt iterum τῷ degene-

ravit in τὸ (ἅμα τὸ ἄρξασθαι), ut iam vidit & monuit Graevius. IENS.

ead. l. 15. Τῷ μανθ.) Ita *B.* 2. & *P.* Reliquae τὸ, prave. SOLAN.

ibid. Ἐν τῷ τέλει ἐστὶν) Obſop. reddiderat, *quantocius in quaeſtu eſt.* Haud ita male ad ſenſum: ludit enim in duplici ſenſu vocab. τέλος. REITZ.

Pag. 118. *l.* 2. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι) Sine dubio quoque ſcribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. *At paraſitus ſimul atque artem orſus eſt, victum habet.* Ἅμα τῷ ἄρξασθαι eſt σὺν τῷ ἄρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι. GRAEV.

ead. l. 9. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Diſce hinc, quanto ſapientius a Iudaeis & Chriſtianis, ſeu potius a Deo ipſo, feriae ſancte & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti, primus erant & ſeptimus, de quo poſteriore alibi nos. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.) Prope ad ſynchyſin accedit haec conſtructio, ita inſtituenda: εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen ſe res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4 pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori abſimilis verborum traiectio eſt ap. Callim. Hymn. I, v. 10, Ἐν δέ σε Παῤῥασίῃ Ῥείη τέκεν. Long. Paſt. III, pag. 110, ἐκ γάρ μοι χηνῶν τῶν εἴκοσιν ἕνα τὸν κάλλιστον ἀετὸς ἥρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Aretaei, eius Oper. adiuncta pag. 359. Sed Latini, ſi non iiſdem plane, aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter Sanctium & Rutgerſ. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. REITZ.

Pag. 119. *l.* 3. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ &c.) Non αὐτὴ, ſed αὕτη legendum; id quod manifeſtum ex antitheſi, quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe, Paraſiticam praeſtare aliis artibus, *aliae quidem,* inquit, *artes ſine inſtrumentis neutiquam domino ſuo inſervire queunt; neque enim fieri poteſt, ut quis ſit tibicen ſine tibiis, fidicinem agat ſine lyra, equitet ſine equo. Haec vero* (Paraſitica) *ita bona eſt, nec artifici moleſta, ut quis nihil aliud habens, ea ipſa pro inſtrumento uti poſſit.* Ita quoque cap. 21 pr. ſcribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν· αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας· non, ut vulgo, αὐτή. IENS. Αὕτη) Ienſii emendatio. SOLAN. Sic mox recte § 19, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη· quare nullus dubitavi, monentibus Ienſio & Solano parere. REITZ.

ead. l. 9. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione 145 B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem ſupra Ἄρη, Gall. 3, atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae ν addant hic & alibi, & perinde ſit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I, L. 2, p. 106, 113, 114, 117 &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103, & T. II, p. 585 &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτὴ δὲ) Ut ſupra cap. 17 αὐτὴ in αὕτη mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης iam proxime praeceſſit, non male hic αὐτὴ ſequitur, ut ſit, *ipſa vero;* nec opus credo bis *haec* dici. REITZ.

Pag. 120. *l.* 1. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitioſum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monoſyllaba coniungere. At ſtatim vel ſex ſequuntur. Ac pluribus ſcriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monoſyllaba iungere. Sic Noſter mox cap. 28, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi neceſſitas quaedam in haec inquirere. Aeſop. Fab. 149 vel ſeptem iungit, δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. REITZ.

ead. l. 4. Ἀλλότρια) Athen. lib. 1. In quo multa ſunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Paraſitus. Aliud tamen ſecutus eſt interpres. BOURD.

Pag. 121. *l.* 5. Κακοπαθοῦντες) De moleſto ac duro labore translatum. Ita de opere ruſtico Diod. Sic. IV, c. 20 f. De pugnantibus Gallis Aelian. II, 28. REITZ.

ead. l. 11. Ἀνήροτα) Ante *B.* omnes edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. Homer. Od. I, 108. SOLAN.

Pag. 122. *l.* 9. Τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα) Τήν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

ead. l. 13. Ναυσικάα) Homer. Odyſſ. Ζ, 101. SOLAN.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam & conſtantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem ſententiam. Sed toto hoc loco, & his, quae ſequuntur, diligentius iterum conſideratis, apparebat mihi, ſumendum eſſe nomen ea ipſa notione, quae ſolemnis quaſi & propria eſt, quae ὕπαρξιν notat, ſ. eam, quam recentiores ſcholae *exiſtentiam* dicere ſolent, *ſubſtantiam* aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione Sextus Empir. Math. VIII, 186, & ibi Fabric. GESN.

Pag. 123. *l.* 10. Τεκμαίρεσθαι) *Unde fit, ut nihil praeter opi-*

nionem coniecturamque ſuperſit. Hunc ego tandem ex obſcuris hiſce verbis ſenſum erui, qui ſolus mihi genuinus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam ſane in hoc ſcriptore verſa eſt dictio ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. ſeq. (ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, ſed *omnino*, *prorſus*. Tanaq. quoque Fabrum male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοὺς vertiſſe *primo congreſſu*, accurate obſervat Gronovius ad Tom. I, pag. 1010 ed. Amſt. (i. e. in Tim. circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaeſit quoque Politianus, dum in Miſcellaneis cap. 56 locum hunc Pauſaniae in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σφίσιν ἐπ᾽ ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ, ἐν ἑκάστῳ κέρας καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ᾽ ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *quoniam illis in ſumma nare ſingulis unicum cornu, tum aliud ſupra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum prorſus, οὐδ᾽ ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua ſunt.* Nihil aliud Pauſanias, niſi ſimpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuiſſe cornua. IENS. Quoties hoc monebimus? De ſcopulo hoc interpretum vid. ad 1 Ver. Hiſt. c. 4. Et Hemſt. ad Nigr. § 26. Et mox c. 29, μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεί τοι. GUYET. Geſnerus ſenſum adiuvit, ſignum interrogandi poſt ποτε ponens; quod ſcil. faciendum, ſi vulgatam retineas. At non male coniecit Guyetus: quare notam interrogandi novam non adieci Graecis; ſed quae in fine periodi aderat, ſervavi. REITZ.

Pag. 124. *l.* 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec ſine ullo ſenſu ſic leguntur vulgo verſa: *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil diſcreparet, & poſtulata venia quiſpiam praeterierit; ſiquidem mediae videntur, earumque perceptiones non ſunt immutabiles, admittendus non eſt.* Inficetiis haec pleniſſima. In Graecis quoque non eſt nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem ſic: *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid abſonum eſſet, idque praeteriret quis, venia dignum exiſtimans, (quoniam & mediae videntur, & earum comprehenſiones,* ſive *intellectiones, non ſunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noſter ille τῆς Πα-

ρασιτικῆς ἐγκωμιαστὴς, Alias quidem artes, velut Philoſophiam, Rhetoricen, & ceteras, non eſſe ſimplices; idque facile tolerari poſſe: Paraſiticam vero eſſe omnino ſimplicem, eandemque apud omnes gentes. Ceterum mirum quantum diverſam ſcripturam huius loci exhibet ed. *Flor.* Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τὶ, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides inſignem diverſitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἂν εἴη) plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata ſcriptura alias ſatis ſincera; ſublato ex ea illo, quod modo ſuſtulimus, mendo. IENS. Vid. Ienſ. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quaſi vererentur monoſyllaborum nimium concurſum. Et poſſet quidem abeſſe alterum καί. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Noſtro, ut in Quom. Hiſt. § 60, ibique allegatis, item Eun. 3, Demon. c. 22, 54, 56, Aſin. 38, (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7 ſunt notata) ideo etiam hic illud addi paſſus ſum. Praeterea monoſyllaborum congregatio non eſt impropria linguae Graecae. Conf. ſupra c. 21 f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τά. Ibid. c. 10 p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et paſſim ſingulis Dialogis, quinque monoſyll. videre licet, quin & ſex, ut in Tim. § 16, ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29, καὶ γὰρ καὶ τὰ μή. Idem Ep. 31, οὐ γὰρ ἦν τοῦ σοῦ. Ep. 33, δὲ τὸ μέν τι τῆς, & paſſim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Ariſtoteles, ex quo haec tantum addo. Phyſ. VI, cap. 6, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monoſyll. legas: Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac verſu ult. eiuſd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ᾖ οὐκ ἂν εἴη. Xenoph. Cyr. III, ſub init. ſex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54 a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα. Octo Diod. Sic. III, c. 62, p. 231, τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abſtinuit Demoſth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414 C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed deſino συλλαβίζειν. REITZ.

ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitioſum; ſed impeditior conſtructio, praemiſſo Accuſativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem ſecutus ſum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. GESN.

ibid. Εἰ καί τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας) *Quamquam earum ratione & poſtulata venia.* Verte: *quamquam nonnihil diſcrepet, hoc venia dignatus quiſpiam praetereat.* GUYET.

ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας) Haec ex *Fl.* Solanus ita conſtituerat, καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἄξιός ἐστι &c. ac ſequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe neceſſarium, ubi ἄξιός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata conſentiunt, cuius ſenſus non eſt plane incommodus, inſignem adeo mutationem facere non ſum auſus. REITZ.

ibid. Τις συγγνώμης ἄξιός ἐστιν) Ita recte *Fl.* niſi, quod prave τὶ pro τὶς habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox poſt ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoſcit, & nos ut ſupervacaneum & merum gloſſema omiſimus. SOLAN.

ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An *mediocres?* GUYET.

ead. l. 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda ſunt, non video, cur προσδεκτέος in προσδεκτέον ſit mutandum, cum iungi poſſit praemiſſo τις. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαίαν) Haec duo verba cur addita ſint, mihi non ſatis liquet. SOLAN.

ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὀργ.) Vertitur, *magis convenire, quam inſtrumenta?* Verte, *conſonare magis, quam organa?* GUYET. Quid ſit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, ſibi non liquere, quis horum verborum ſenſus ſit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philoſophiam non eſſe unam nec ſibi conſentientem, quam tamen oporteret vel conſonantiorem eſſe inſtrumentis muſicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, ſonant, *nec eſſe ipſam ſibi ipſi conſonam prae organis muſicis*, ſive, *plus etiam, quam inſtrum. muſica.* Ideo in verbis δέ τις ὡς ἀναγκαίαν, ut ſcribebantur, illud ſolum mutavi, ut δὲ τίς interrogantis more ſcriberem. REITZ.

Pag. 125. *l.* 2. Φορᾶς ἀντιδόξου) *Contrariarum opinionum conflictum.* GUYET. Ad verbum, *proventus* ſ. multitudinis, ſectae, diſciplinae, *diverſa ſentientis.* De uſu ſimili nominis φορὰ pleniſſime edoceri aliquis poteſt, ſi adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Hic ipſe Sextus egregie ſuppetias fert Paraſito noſtro, Math. II, 6 ſeq. ubi quanta ſit diſſenſio circa definitionem Rhetorices, demonſtrat. GESN.

ibid. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν) *Point du tout,* i. e. *nullo modo.* GUYET. Recte Guyetum monere, vide ad huius Dial. c. 27, ubi Ienſius idem notat. REITZ.

ead. l. 8. Μὲν τούςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τούςδε παρασιτεῖν. Guyet. Illud poſterius τοὺς δὲ in noſtris Codd. atque edd. non invenio, ſed τοὺς tantum, certe in *I. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B.* 1. τοὺς δὲ, quod in τούςδε mutandum, facile largior, idque *B.* 2. iam fecit. At cum in cett. abſit, earum lectionem ſervavi, ne ſine neceſſitate τὸ δὲ conduplicetur. Reitz.

Pag. 126. *l.* 10. Ὡς κατά τινος — αἰσχύνης) Hoc κατὰ quid ſibi hic velit, non equidem aſſequor: intelligerem, ſi eſſet ὥσπερεὶ, vel ὡς δῆτα, vel ſimile quid. Corruptelam hic interceſſiſſe, e ſcribendi compendiis ortam, vix dubito. Gesn.

ibid. Κατὰ τινὸς) Καί τινος legendum. Guyet. Probo coniecturam: nam κατὰ ſenſum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex Pell. poteſt legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. Reitz.

ead. l. 15. Ἀναγραψάντων τοὺς ἐκ. βίους) An qui ſingulas vitas ſcripſerant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? Solan.

Pag. 127. *l.* 1. Νὴ τὸν Ἡρακλέα) De hoc Paraſitico ſacramento Io. Meurſius. Iurabant etiam Paraſiti νὴ τοὺς ἄλλας. Liban. Paraſ. Bourd.

ead. l. 4. Ὧν ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὡς. Gesn. Geſnerus ὡς malebat. Nihil repugno, ſi libri addicerent. Nam etſi conſtruendo, τοὺς ἀρίστους, ſcil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi poteſt; tamen ſenſus minus eſt commodus, quam ſi ὡς legas; & priſtini etiam interpretes, *ut ego opinor* reddentes, ita legi voluiſſe videntur. Reitz.

ead. l. 5. Αἰσχίνης) Vid. Εἰκ. c. 17, & hoc ipſo op. c. 43, & Plut. in Vit. Ariſtid. & π. κόλακ. Bentleius, Diog. Laërt. II, 61, p. 48 C. D. & Suid. Septem numerantur eius Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. Solan.

ead. l. 7. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phraſin. Guyet. Nihil aliud ſignif. quam *ſi modo poſſet*, vel *ſi hoc modo poſſet*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως iam alibi laudatus habet Solan. ad huius Dial. c. 9, & ad Tim. § 48. Inverſa autem hic ordinaria conſtructio videtur, quod alii negabunt, & εἰ δύναιτο duobus commatis incluſo ita conſtruent, ὅπως γνωσθῆναι δι᾽ αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuiſſe Guyet. ad c. 3 huius Dial. unde id ei ſuſpectum fuit, quia cum infinitivo non amat conſtrui. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3 & 9 plane

reſpondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonſtrativo οὕτως poſitum eſt, quaſi dixeris, *ſi quo modo poſſit*, pro *ſi hoc modo poſſit.* Haud aliter, quam relativum ὃς ſaepe accipitur pro οὗτος, non ſolum in formula ἦδ' ὃς pro ἔφη οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43, Lexiph. c. 2, 4, & ſingulis fere ſeqq. Sed & alibi, ut Aeſop. Fab. 91, καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101, αἱ περιστεραὶ — ἐξήλασαν (κολοιὸν) παίουσαι. Καὶ ὃς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανήκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως ſic uſurpari minus frequenter obſervavi: eſt tamen haud abſimile illud Herodiani III, 5, 9, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖεν &c. i. e. *ſi hoc modo nonnullis perſuadere poſſent*, vel *quibus eum, ſi poſſent, aggrederentur;* ubi Steph. quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus uſitatum videbatur. Ego utrumque ſervarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla ſint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *ſi qua*, vel, *ſi quodammodo poſſit.* ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἴπως. REITZ.

ead. l. 9. Ηὐδοκιμηκέναι) Sic omnino ſcribendum, non ut in omnibus impr. eſt εὐδ—. SOLAN. Εὐδοκιμηκέναι) Admiſiſſem augmentum ηὐδοκ. quod adeo neceſſarium clamat Solanus noſter, ſi alicubi inveniſſem; ſed ne Iungermanni Manibus δοκησίσοφος videar, nihil mutavi; & cum mox § ſeq. rurſum εὐδοκίμει, conſentientibus vett. edd. habeamus, (quod ſimiliter in ηὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Noſtrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praeſtat abſtinere manum. Habuimus idem ſupra Alex. c. 32, Amor. c. 33, pro Imag. c. 19 f. atque alibi. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρίστιππος) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod aſſentaretur Dionyſio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixiſſe tradunt, Tibi ſoli & chlamydem, & veſtem reiiculam ferre datum eſt. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COGN.

ead. l. 17. Αὐτὸς εὐδοκιμεῖ) Hic τὸ μάλιστα deſiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. ſcribit εὐδοκιμεῖ, neſcio negligentiaene, an diligentiae adſcribam, quod praeſ. temp. crediderit, quia augment. abeſt; an vero alicubi ſic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paulo ante dixi. Pluris eſt, quod μάλιστα omiſſum ſit. Sed ſatis intelligi poſſe arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non ſemel vidimus. V. Quom. Hiſtor. cap. 17 f. & Gall. 18 &c. Nihil tamen definio. REITZ.

Pag. 128. *l.* 4. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed ſuſpectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigaſſe tradit Diog. Laërt. III, p. 74 C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem eſt, de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipſe Paraſiticae, & Paraſitis credo, operam dediſſe inſimulatus eſt. Vid. Athen. 427 F. Solan.

ead. l. 9. Δευτέρῳ στόλῳ) In priore venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147 C. Solan.

ead. l. 14. Ἀριστόξενος) Muſicus dictus fuit a patre, muſicae praecipuo magiſtro, auctore Suid. Steph. de Urbibus, in dictione *Tarentum*, ſcribit hunc fuiſſe patria Tarentinum. De hoc Cic. & Gell. Cogn. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτός γε παράσιτος Νηλέως ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui paraſitum habuit Ariſtoxenum, diſcimus ex Strabone, L. XIII: ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὧν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non eſt mirum, ſi παράσιτον habuerit Ariſtoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an *adornare?*) & Ariſtoxenus eandem cum Neleo philoſophiae ſectam profitebatur. Ariſtotelis enim fuerat etiam auditor. De eo ſic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἠστόχησε ἀκουστὴς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo ſubiungit, quae videbis; & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eundem eſſe, de quo hic Lucianus. Palm. Ἀριστόξενος — μουσικὸς) Quamvis Muſicus audiat, Philoſophus hic fuit; ſed ob libros de Muſica ſcriptos id nomen adeptus eſt. Scripſerat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122 D. qui ſaepe eum hiſtoriae cauſa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, & ſeq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293 F. A. Gell. IV, 2. Dionyſio II aequalis fuit, Iambl. N°. 234. Solan.

ead. l. 16. Νηλέως) De hoc Athen. L. I. (p. 3 A.) Cogn.

ibid. Εὐριπίδης — παρεσίτει) Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. Cogn. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & ſtudium perſpecta ſint. Solan.

Pag. 129. *l.* 1. Ἀνάξαρχος) Legendus Laërtius. Cogn.

ead. l. 4. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.) Fortean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχὼν, παρασ. σπ. Niſi

accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, *ut erat*, pro, *ut eſt*, ſive ὥσπερ ἐστὶν, ſive, *ut res ſe habet.* MARCIL. Tentat hic aliquid Marcilius p. 255 ed. Amſt. Sed, ut & ipſe poſtea innuit, id vult Paraſitus: *Oſtendi ergo, Philoſophos, ut plane ſe res habuit, paraſiticae operam dediſſe.* Quaſi dicat: id quod de Philoſophis commemoravi, Ariſtippo, Platone, Ariſtoxeno, quorum alii aliorum potentiorum menſas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν· idque ita eſſe, demonſtravi. IENS.

ibid. Ὥσπερ ἦν) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἦ δ' ὅς; Poſſis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari ſucceſſu paraſitatos eſſe Philoſophos, ſed pro ſuo quemque ingenio & facultate. GESN.

ibid. Παρασιτία) *Fr.* & *P.* παρασιτίᾳ. *Ven.* 2. περὶ σιτία. Suſpicor ſcriptum fuiſſe παρασιτιᾷν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31, ubi etiam cum σπουδάζω coniunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα. quod mox ſequitur. SOLAN. Παρασιτίᾳ) Haud adeo leve eſt animadvertiſſe, hoccine cum puncto ſubſcripto ſit legendum, necne? Nam ſi qui ſtudio id omiſere, poſſent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluiſſe, (ſi modo inveniatur adiective) nam σπουδάζω etiam accuſ. iungitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum & uſitatum eſt. REITZ.

Pag. 130. *l.* 4. Μάλιστα χρησιμώτατοι) Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII, 2 pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα. REITZ.

ead. l. 13. Περιορᾶν ἔξω) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Pag. 131. *l.* 7. Μὴ γελοῖον) Subaudi τὸ ὅρα, aut ſimile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν videtur. GUYET. Si cum *S.* interrogandi ſignum addas, quod feci, μὴ interrogativum non deſiderabit eam ellipſin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At iubet μὴ acui Budaeus, quando interrogantis eſt. Verum non obſervatur hoc in Luciani aliorumve auctorum edd. Ita in Ep. Pauli ad Rom. IX, 14, ſcribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. Ariſtoph. Plut. μὴ τ' ἀγαθά; Aelian. XII, 22 f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας; at indicativum amat, quando ſimpliciter interrogat. Ideoque cum Guyeto elliptice exponere poterit, cui libuerit; ſenſu tamen eodem redeunte. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ) Vide Iſ. Caſaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς κύκνον ἔγνω. BOURD.

ead. l. 13. Ὁποῖον ἡμεῖς) Sic Ter. Eun. II, Sc. II, 10, & ſeqq. *Viden' me* &c. Parodiam ex Tragico eſſe quae ſequuntur verba exiſtimo. SOLAN.

Pag. 132. *l.* 4. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Mſ. ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; *ſed quid opus eſt iſta comparare?* GRAEV. Δεῖ *Ven.* utraque. In reliquis impr. δὴ, mendoſe. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ δέ τις &c.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore ſuſtinere in campum deſcendere, & extra muros prodire. Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, *quod ſi quis coactus id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid ſuſcepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. Mſ. belliſſime παρετάξατο. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* Παρατάττεσθαι eſt *inſtrui in acie.* GRAEV. Παρετάξατο *Ven.* utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

ead. l. 11. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως) Nullus dubito, quin haec ita refingenda ſint, ut exhibet margo *A. IV.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον· λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶν μὲν &c. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

ibid. Ἰσοκράτης) Et alii, quos poſtea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. COGN.

ead. l. 14. Φωνὴν) Locus ſubobſcurus, mihique ſuſpectus. Utut ſit, ἰσχνόφωνον fuiſſe tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.

ibid. Δημάδης) Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Παθόντα) Recte pro eo, quod *fecit*, & quod illi *accidit.* Sic Liban. Ep. 731 f. aliique paſſim. Vid. not. Hemſterh. ad Prometh. p. 226, T. I. REITZ.

Pag. 133. *l.* 3. Ὡς εἴγε τις) Sic interpres legiſſe videtur: ὥστ' εἴγέ τις. GUYET. Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ) *Fl.* ὡς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demoſthenis, abſque quo fruſtra ſit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

ead. l. 4. Κατ' αὐτὰ) Κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

ibid. Ἐν αὐτοῖς) Ἂν αὐτοῖς. GUYET.

ead. l. 6. Ἀνδρειότεροι) Sic recte ſcribunt *Ven.* 2. *S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

ead. l. 12. Κορυφαῖος) Demoſthenes. GUYET.

ead. l. 14. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m. 70 B. eſt ὄλεθρος Μακεδών. SOLAN.

ibid. Ὅθεν) E Macedonia ſcil. GUYET.

Pag. 134. *l.* 1. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα) Demoſthenes clypeo ſuo literis aureis inſcripſerat, ἀγαθῇ τύχῃ· attamen cum ad pugnam ventum eſſet, abiecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, eluſit hoc verſiculo: Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται. Cetera huius Dialogi deſumta ex Iliad. & Odyſſ. COGN. Ipſe Demoſthenes docet, ſibi λειποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378, & ibid. paſſim. SOLAN.

ead. l. 3. Θρᾳξὶ) De Philippo an Demoſthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri poteſt: de Demoſthene dictum cur ſtatuam, ex Plutarchi loco diſces, quem ad Ἐνυπν. c. 7 deſcripſi. Videbis ei ab Aeſchine obiectum, quod ex Barbara natus eſſet. SOLAN.

ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teſte Suida Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem Suidas mentionem facit Demoſthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, ſeu potius paraſitus? GUYET.

ead. l. 10. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud Diog. Laërt. in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phraſin vid. apud Diog. Laërt. Stilpone. SOLAN.

ead. l. 16. Πλάτων) Reliqui an viderint, neſcio, certe Platonem tradunt ter militaſſe. Vide Diogen. Laërt. III, pag. 72 A. SOLAN.

Pag. 135. *l.* 1. Αἰσχίνης) Conf. ſupra Imag. c. 17. SOLAN.

ibid. Ὅμιλος) Sic ſupra Aſin. c. 37, αὐλητὴς ὅμιλος. SOLAN.

ead. l. 2. Μόνος δὲ τολμήσας) Locus claſſicus de militia Socratis in Platonis Apol. p. m. 363 F. ὅτε μέν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὗ ἐκεῖνοι ἔταττον, ἔμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet, & mendacii Platonem accuſat, Athenaeus V, 15, praeclare ille quidem refutatus a Caſaubono: add. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 17. Etiam Plutarchus in Alcib. p. 355 H. Steph. ſine ulla dubitatione fortitudinem illius, & ſervatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22 ſeq. Aut hiſtorica fides nulla eſt, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

ead. l. 3. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφίπολιν. Vide Suidam. Τὸ μάχην gloſſema eſt. GUYET. Mirum eſt, neque interpretem, neque commentatorem, hunc

locum emendaſſe: at mendum eſt, & manifeſtum; emendatio vero in proclivi. Quid enim eſt τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quaenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipſas tranſportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira eſt hoc loco interpretis confidentia ſimul & ignorantia, qui de ſuo addidit, *adverſus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea ſtrenuitate locuti ſunt: ſufficiet ad emendationis noſtrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἔτι δὲ τῆς ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους πεζῇ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in ſuo Lexico imaginatus eſt urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαίστρα. Fuit enim in ipſa urbe Athenis is locus, & ipſe Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodeſtius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaeſtrae erant loca in urbibus, ubi iuvenes exercebantur ſub quodam exercitationum magiſtro. Sic apud Theocr. Idyll. 2 Simaetha Delphin Myndium ſuum amaſium arceſſit e palaeſtra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οἵ ἁδὺ καθῆσθαι. PALM. Vid. Xenoph. p. 253, 32, & Thucyd. IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaeenſis*, de qua Plato & Plut. diſerte: ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἠριστήθευσαν ἀμφότεροι. Alcibiades ſcilicet & Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum diſerte meminit in Apol. apud Platonem ed. *Baſ.* p. 11 f. Athenaeus tamen V, 15, negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Caſauboni Animadverſiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. Menagius ad Laërtii l. c. ipſe quoque corruptum ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et ſane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, ſed contra Thebanos pugnatum, conſtat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει ſuſpicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,

cum ſervari ſuam libris, in quantum mihi conſtat, omnibus lectionem cuperem, & reſpici putarem ad fortiſſimum unum Socratis factum, cuius neſcio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omiſere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV, p. 497 C. cum ſolus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει· res gerenda erat contra praeſidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaeſtram. Sed rebellis eſt Parnes, quem montem intra Athenas conſpici potuiſſe, apparet ex Ariſtoph. Νεφ. 322, & his, quae copioſe Meurſ. Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus paſſuum ab urbe remotum fuiſſe medio inter hanc & Thebas ſpatio, oſtendit Waſſe in Addend. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam diſerte Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032 pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus palaeſtrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Paraſitus, h. e. Lucianus, qui cogitaſſe potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GESN.

ead. l. 4. Ταυρέου παλαίστραν) De qua vid. Plat. in Charmide ſtatim ab initio 235 C. SOLAN.

ead. l. 5. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.) De Socrate, cum ex proelio in palaeſtram aufugiſſet, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφίσματια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae ſic verterunt: *Ipſi multo urbanius videbatur, cum adoleſcentulis ſedendo ſe ornare, & ſecum verſantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, Socratem ſe ornaſſe, aut pueros ornari in palaeſtra, ubi nudi corpus exercebant? Vide ſequentem dialogum de gymnaſiis, ubi ſe non ornaſſe in iis, ſed pulvere commaculaſſe dicuntur. Adde, ὡραΐζειν non ſignificare *ſe ornare*, ut volunt interpretes. Omnia ſunt abſurdiſſima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam ſic & alibi locutus eſt. Sed poſtea in Mſ. deprehendi veram ſcripturam, in quo legitur ἀορίζειν· ſed ſcribendum ὀαρίζειν, *garrire*. Eſt in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. Homerus Iliad. Ζ: εὖτ' ἄρ' ἔμελλε Στρέψαθ' ἐκ χώρης ὅθι ἢ ὀάριζε γυναικί· *quando iam erat Di-*

greſſurus e loco, ubi cum ſua colloquebatur uxore. Et Iliad. X: Τῷ ὀαριζέμεναι ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε. Παρθένος ἠΐθεος τ᾽ ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν. *Cum hoc confabulari, ceu virgo adoleſcenſque. Virgo & adoleſcens confabulantur inter ſe.* Hinc ὀαριστὺς eſt blandus mulierum ſermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poëta de ceſtu Veneris: Ἔνθ᾽ ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ᾽ ἵμερος, ἐν δ᾽ ὀαριστὺς Πάρφασις· *Ibi eſt quidem amor, ineſt deſiderium, inſunt blanditiae Illicientes.* Recte enim antiquus interpres ὀαριστὺς πάρφασις coniungit, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία παρασκευαστικὴ, colloquium, quod praeparat, hoc eſt, animum ad amandum & conſueſcendum incitat. Idem: ὄαροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεῖ ὁμοαροί τινες οὖσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. Vide ſequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaeſtra non de virtute diſputaſſe cum ephebis, ſed colloquia habuiſſe plena amoris, ac blanditiarum. Graev.

ead. l. 6. Ὡραΐζειν) *Faire le beau.* Guyet. Parum abeſt, quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non ſatis certum, quid Lucianus reliquerit, abſtinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adſcripſerat etiam ὀαρίζειν Geſnerus. Et in verſione eo alluſit. Reitz.

ead. l. 7. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suſpectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. *ſati.* Fabula nota. Vid. Noſtrum Φιλοψ. c. 3. Kuster. Adde Eur. Ἰκ. (pag. 330 A. 344 AB.) & Ἡρ. μ. (pag. 719 A.) & Noſtr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. Solan.

ead. l. 11. Ὥστε οὐδέν τι &c.) I. e. vera dicis, non calumniaris. Guyet. Apparet quidem, haeſiſſe in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Obſopoeus, amputare conatur; ſed dum expedire ſe ab eius interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adiuvit, quam fecerat prior, qui ſic interpretatur, *quibus per Iovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, ſicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falſis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens Benedictus illa *ſicut tibi*, ſequentia reddidit: *itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra viros hoſce mentiendo.* At quaeſo quid eſt, quod in illis hic paraſitus mentitur? Utique in praecedenti periodo teſtatur, ſe haec eadem audiviſſe ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam cauſam ſuſpectis mendacii in iſtis hominibus. Hinc certe & in noſtra periodo aſſentitur paraſito, contra quam

interpretes volunt. Nam manifeſte Graecae voces hunc ſenſum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri.* GRON.

ead. l. 14. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco καὶ eiicere cum Geſnero, qui in marg. notarat hoc forſan delendum. Nam nexus φέρε καὶ σὺ λέγε melior eſt, quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Etſi de καὶ abundante iam ad nauſeam commentati ſumus antea. REITZ.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμ. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμήρου. At id admittendum negant ſequentia. Senſus eſt ſimplex: *Atqui, o amice, nemini, etſi vel maxime ſit indoctus, uſque adeo inauditus eſt Homerus, qui neſciat, Heroum etiam praeſtantiſſimos apud eum eſſe paraſitos.* IENS. Mallem ἀνηκοώς. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forſan hinc orta, quod crederet, duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adiectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aeque eſt *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis. Ael. V. H. IV, 18, Συρακούσιον ἄνδρα χαρίεντα, καὶ τῶν Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἰατρικῆς, I, 7 pr. Ac paſſim apud quoſvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ.

Pag. 136. *l.* 2. Νέστωρ) Hom. Il. A, 249. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἐδόκει) Ὥσπερ ἐδόκει. MARCIL. Solanus contra, cum ὥσπερ legeretur in *I.* id in ὅσπερ mutavit, cui aſſentior, etſi & alterum tolerabile: ſed quia in ὅσπερ optimae edd. conſentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud eſt paulo poſt, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

ead. l. 7. Δέκα Αἴαντας) Hom. Il. B, 371. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδομενέα — παράσιτον) Hom. Il. Δ, 256. SOLAN.

ibid. Ἔγγονον) Quamvis conſentiant libri, & apud alios ita etiam ſcriptum ſaepiſſime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. SOLAN.

Pag. 137. *l.* 2. Πλεῖον) Ex Homero Il. Δ, 262, repoſuimus pro πλέον. SOLAN. Πλέον) Verum eſt, in Homero l. d. πλεῖον legi, ut verſus mere ſpondaicus, Homero rarior, ibi poſtulat, ait enim: Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. Sed quia in hemiſtichio, quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam verſum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera ſic poteſt ſcripſiſſe, vel memoriter. At cum Homeri affectata ſpondaeorum dimenſio ſtudio

etiam a poëta quaeſita videri poteſt, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere iam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ.

ead. l. 6. Δι' ὅλου) Ita *V.* 2. & *P.* ſcribunt, recte. In reliquis coniunctim ſcribitur διόλου, abſurde. SOLAN.

ead. l. 10. Εἰς 'Αγαμέμνονα) Homer. Il. H, 312. SOLAN.

ibid. "Αγον) Sic apud Homerum & in ed. *Fl.* legitur: reliqua Lucianea ſunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς αὐτός φησι) Ubi hoc dicat Homerus, neſcio; certe Il. B, 405, vocat ad coenam Neſtora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipſis Agamemnonis ab eo ſupra allatis (Iliad. Δ, 262) id elicit. Aſt ex quibus eliciat, Neſtora etiam ſemper adfuiſſe Agamemnonis menſae, neſcio. SOLAN.

ead. l. 16. 'Επὶ Καινέως) Locus Homeri, unde hoc coniiciat, eſt Iliad. A, 264. SOLAN.

Pag. 138. *l.* 10. "Εκτορα) Hom. Il. Π, 278. SOLAN.

ead. l. 11. Πρωτεσιλάου) Iliad. Π, 293. SOLAN.

ead. l. 16. Σαρπηδόνα) Iliad. Π, 480. De ſequentibus vid. etiam ead. Il. Π, 788 & 849. SOLAN.

Pag. 139. *l.* 2. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι) Apollo, Hector, & eius auriga, ſeu armiger. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ τελευτῶν &c.) Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιότατος "Εκτωρ, προσπίπτων τὸν 'Αχιλλέα — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπέρ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis perſonis, quae perperam exciderant. Ait Paraſitus, Patroclum morientem non iſtiuſmodi ſupplicem ad interfectores ſuos miſiſſe vocem, qualem Hector, ſuppliciter orans Achillem, ut corpus ſuum cognatis traderetur; at miſiſſe eam vocem, quae Paraſito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Reſpondet Paraſitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuiſſe, refert Homerus. IENS.

ead. l. 4. "Εκτωρ προσπίπτων) Hom. Il. X, 337. SOLAN. In Homero eſt λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accuſativo conſtruitur? An verborum ordo eſt mutandus? legendumque, "Εκτωρ προσπίπτων καὶ ἱκετεύων τὸν 'Αχιλλέα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo uſitate dici, eſt notiſſimum. Non eſt quidquam immutandum, cum & Eurip. cum accuſat. conſtruat fere ſemper, ut Hecub. 339, Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' 'Οδυσσέως γόνυ. Ibid. 737, — πότερα προσπέσω γόνυ; deinde Androm. v. 537, Τί με προσπί-

πτεις, ἀλίαν πέτραν, Ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10 eadem ratione, i. e. ellipſi τοῦ πρός. Nam ibid. v. 43, πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σόν. Unum ex Andromache eiuſdem locum protulit, non commonſtravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem exſcripſit, de hoc caſu nihil. Reitz.

ead. l. 8. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ) Hom. Il. Π, 847. Solan.

ead. l. 9. Ἂν) Ex Homero reſtitui. Nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. Solan.

ead. l. 16. Μὴ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. Solan.

ibid. Τιθήμεναι) Ex Homero reſtituit hanc vocem Benedictus in *S*. In omnibus antea prave ſcriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuiſſe probat, non *amaſium*; qua de re ad Ἐρ. c. 32 B. Solan.

Pag. 140. *l.* 3. Καὶ νῦν) Quid hoc ſit, neſcio. Homer. l. c. v. 89, ἔνθα. Solan.

ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.) Il. N, 246, 295. Solan.

ead. l. 12. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum reſpiciat. In catalogo 152—8 Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis paraſiti nimium recedunt. Il. N, 246, θεράπων audit; & 295, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς ἕσπετο — τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν Ἤϊσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim ſaepius Marti aſſimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nuſquam; (328) donec cum Aenea manum conferens (v. 500) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipſe & Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod anſam huic ſcurrae dedit. Solan.

ead. l. 14. Ἀριστογείτων) Atqui apud Thucydidem meritorius eſt Harmodius, non Ariſtogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit & plebeium contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἁρμοδίου ὥρᾳ ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὢν εἶχεν αὐτόν. In reliqua hiſtoria ſequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod Thucydides autem de ſtatuis reticet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Piſiſtrato ortum; quam cauſam recte aſſignat eius Scholiaſtes ad I, 20. Nobiles autem erant ſtatuae. Rogante quodam, quodnam eſ-

ſet optimum aes? Ego, inquit Antipho, Athenienſe optimum iudico, ex quo Harmodii & Ariſtogitonis ſtatuae conflatae ſunt, apud Philoſtr. 900. SOLAN.

ead. l. 15. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ) Cum Hemſterh. orae adleverit Thucyd. VI, p. 411, v. 98, ibique Dukerum adiri poſſe commonuerit, pauca ex eo addere volui; ſed omiſerunt operae. REITZ. Vid. ergo Thucyd. Vol. IV ed. Bip. pag. Annot. 401 ad verba μέσος πολίτης.

Pag. 141. *l.* 3. Ἀφείλετο) Propter phraſeως raritatem addidit Noſter, lectionem hanc eſſe conſtantem; nam cum proprie *abripere aliquem* ſignificet, & privationi bonorum & honorum plerumque iungatur, mirum videretur hic adiungi contrario. Sed cum velit *ereptam* civitatem e ſervitute, ſenſus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* ſignif. apud Aelian. XI, 6, ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. REITZ.

ibid. Ἕστηκε χαλκοῦς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν Alciphr. I, Epiſt. 30 f. Alia ſimil. Hemſterh. ad Tim. § 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in poſteriori parte paulum contortus, & forte male tranſpoſitus. Certe verus verborum ordo eſt, οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἑστιάσει. Interpres non ſatis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Paraſitus) *primum pranſus exit in aciem, quemadmodum & Ulyſſes cenſet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte ſcripſit quoque Noſter φησὶν ἑστιάσειν, *ait ſe epulis excepturum.* Verba Ulyſſis, ad quae reſpicit Paraſitus, puto haec eſſe in Homeri Il. T, 160: Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα Ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι. *Sed veſci iube velocibus in navibus Achivos Pane & vino: hoc enim robur eſt & fortitudo. Neque enim vir toto die uſque ad ſolem occidentem Expers cibi poterit contra pugnare.* Huc faciunt verba Scholiaſtae Theocriti ad I, v. 51, οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, ſummo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi*

& minime meticuloſi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt. IENS.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id eſt, *non enim hoc ſolum faciet, ſed etiam* &c. Exempla quaerenda. GUYET. Ienſius tranſponendo haec ſananda putat; ſed addenda tantum vocula εἰ poſt ἑστιάσει, unde excidit, quia eaedem literae ipſius voculae ſunt ſimul illius verbi ultimae. Ita vero ſenſus erit: *Nonne ita eſt? Immo quem in bello pugnare ait Ulyſſes, eum excipiet prius epulis, etiamſi confeſtim a prima luce pugnare oporteat.* PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. Homer. Iliad. Τ, 162 & 230. Sed perturbata hic adeo ſunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καί. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' ſolo *etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe affeverationem quandam habet iſta particularum coniunctio, quaſi tu dicas, *non eſt aliter; ſed.* Et videtur haec ſupplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam ſcrupuloſa nimis diligentia ex ipſo orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus eſſe illa, quam ſuadebat vir doctus, verborum tranſpoſitione, ſed ut immutato tantum apice, pro καὶ εὐθὺς legamus κἂν εὐθύς. Eſt quaſi gradatio: quem pugnare iubet Ulyſſes, eum vult antea cibum capere, idque etiam ſi ſummo mane in pugnam eundum ſit, ubi alias cibi tempus non eſt. Huc pertinet apud Homerum πρόπαν ἦμαρ κ. τ. λ. GESN. Recte Geſn. ſimpliciter *etenim* ſignificare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2 f. ad Ariſtoph. Eccleſ. v. 386. Et Ienſ. ad Vit. Auct. § 6. REITZ.

ibid. Ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν) Gloſſema videtur. GUYET. Et ego mallem abeſſe; tum enim minus perplexa erit oratio. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ εὐθὺς) Lego κἂν εὐθύς. GUYET. Idque omnino reciperem, ſi vel una ed. praeiret. Et parum abfuit, quin vel iis invitis ſic dediſſem. REITZ.

ead. l. 15. Ὥσπερ ὁ Αἴας) Hom. Il. Θ, 272. SOLAN.

Pag. 142. *l.* 6. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legiſſe interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum ſit facinus,* aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi ſint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac ſi dicat, adeo ut ſit operae pretium, ut mereatur & dignum ſit huic adiacens philoſophi cadaver adſpici, ob maximam inde exſtituram diverſitatem. GRON.

ibid. Ἄξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπασπιστὰς) Forſan ὑπερασπ—. *Anon.* SOLAN.

Pag. 144. *l.* 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ & δὴ etiam ſic iungere Alciphr. & Longus. Vid. hunc Paſt. II, p. 41; illum I Ep. 30, p. 126, & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita poſt ἂν Phalar. Epiſt. 38: ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. Ne plura ex Noſtro addam. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων coniiciebat Geſner. Favet huic coniecturae lectio Iuntinae; ex qua, ſi opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philoſophos, quibus iam comparatum it paraſitos. Verum cum τὸν βίον παρασίτου praemittatur, recte iam procedit, ſe hanc vitam eſſe comparaturum ἐκείνῳ ſcil. βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit Geſnerus, vulgatam minus recte habere; & niſi *Iunt.* ſuccurriſſet, ἐκείνων ſcil. φιλοσόφων βίον, recipi potuiſſet. REITZ.

Pag. 145. *l.* 2. Οἴονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec ſana eſſe. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde ſequuntur, εὕροις δ᾽ ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. GESN.

ibid. Περὶ) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

ead. l. 7. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. § 56, οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem huius diſſertationis Long. lib. 4 ποιμεν. Liban. Paraſ. BOURD.

ead. l. 11. Ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ᾽ αὐτῇ ἑάλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregrie diſtinguitur in ed. Baſileenſi, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet, omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adiiciunt interpretes. Verte, *ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſophorum* (*nam de rhetoribus quid opus eſt dicere?* qui ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdius ſit, quod dicet) *alius quidem in cauſa ſedens ut iudex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero* &c. GRON.

ibid. Φιλοσόφων * περὶ) Hic deſunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Geſnerus credidere. Quare diſtinctionem tantum Gronovianam ſum ſecutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: ſenſuſque apparet ſatis planus. REITZ.

ead. l. 13. Εἰσπράττεται) Liban. Ep. 20 f. τὸ γὰρ χρυσίον

εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότων τὴν τάξιν. Alciphr. III, Ep. 21 f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia eſt conſtructio. At ille duplex accuſat. εἰσπράττεται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte ſe habet; nam & ſic Arrian. Exp. Alex. 2, c. 1 f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant.* Dion. Halic. X, p. m. 640 pr. Ἄππιος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* REITZ.

ead. l. 16. Εἴ τι) Sic ed. *I.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31, & quae ibi ſunt annotata. SOLAN.

Pag. 146. *l.* 14. Πάντως) Quod orae *A. W.* adpictum eſt πᾶσα, Luciani ſtilo admodum eſt conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut Hermot. c. 27 f. ac 39 pr. Nec non hoc Dial. Paraſ. c. 12 & 39 m. &c. Item Epict. Man. c. 29, aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN.

Pag. 148. *l.* 1. Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὡπλισμένους) Philoſophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, i. e. *qui ſane non ita armati eſſent, niſi timerent.* Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, niſi armatos metuerent.* Vides, voculas οὐκ ἂν δήπου ſic nihil habere, quo referantur, quae certiſſime referri debent ad τὸ ὡπλισμένους, cum quo participio non iungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod abſolute hic ponitur, ut paulo ante de iiſdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in Obſ. Crit. pag. 78. Quare commatibus additis, quae in edd. aberant, lectori ſuccurrere non dubitavi. Geſnerus errorem priſtinae verſionis correxit ſponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

ead. l. 4. Δεδιότας) Miror, nihil hic varietatis quaeſiiſſe, nihil emendaſſe Solanum, cum δεδιότες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείοντας ſtare poſſit, nemo exponet aut propugnabit; quare edd. excuſſis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; ſed quia poſterior ſyllaba per compendium in ea eſt exarata, quod in Mſſ. ſimiliter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ.

Pag. 149. *l.* 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam ſcripſere

inter alios Plato & Xenophon. Reliqui ſuas quiſque, quarum exſtant etiamnum quaedam. SOLAN.

ead. l. 9. Τινι) Τινα adſcripſ. Geſn. Et quia *Iunt.* quoque ſic habet, forſan praeſtaret ſic edere, quia aliquantum ambiguum τινι pro ὑπὸ τινὸς, quando adiungitur eiuſmodi verbo, quod etiam dativum poſt ſe amat, uti pluribus demonſtravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *ſcriptum, dictum eſt mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, ſatis patet ſenſus, *nunquam a quoquam ſcriptam dicam adverſus paraſitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec teſtimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis paſſivis perſonam agentem notare, alioqui afferrem hoc Diod. Sic. IV, 1, εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, *dictum eſt a nobis* &c. Herodian. I, 2, 9, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεῖα. Noſtrum Iov. Trag. c. 7 pr. ἄριστα κεκήρυκταί σοι, & ſimilia ubique obvia. REITZ.

ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in ed. Reitz. quem repoſuimus ex edd. *S. B.* 4. & Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 15. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας) Amant & Graeci huiuſmodi repetitiones adverbii cognati. Ariſtoph. Pl. v. 65, — ἀπὸ σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418, — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. Alciphr. III, Epiſt. 28 f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48 pr. &c. Ne quid plura in re nota. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἀποίσεται) Lege ἐποίσεται. SOLAN.

Pag. 150. *l.* 1. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσουρίας) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

ibid. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera inſilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam ſaepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid eſſe puto. Ad illum potius retulerim φυγὴν ſ. exſilium, quod commemorat praeter Diog. Laërt. 9, 15, etiam Athenagoras apol. c. 27, pag. 123 Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiaſtes uſus. Antiſthenis vero mentionem peperit credo verbum φθινήσαντας, quod de phthiſi accepit, qua periiſſe illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN.

ead. l. 2. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη ſibi moleſta eſſe ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15, ait, eum τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὔρων ἐπισχεθέντων. GESN.

ibid. Φθινήσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cett. Geſnerus emendabat φθινύσαντας. Recte, credo; nam φθινέω ignoro, & nil ſolemnius hac vocalium permutatione. Interim ſervavi ſuſpectam vulgatam, ſi forte & alibi inveniatur. Reitz.

ibid. Φυγόντας) Ariſtotelem & alios. Guyet.

ead. l. 14. Γύγου χρυσίον) Vid. ſupra ad Δίκ. c. 21 de annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeſo? Nihil prorſus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mſſ. Codd. utrum horum maluerit, conſtet; & vid. N. Δ. II. Solan. V. Bis Accuſ. c. 21 poſt med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo alludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta ſignificant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII, v. 5, (ed. minor. Hemſt.) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία. Reitz. Opes Gygis non minus decantatas fuiſſe, quam annulum eius magicum, probat cl. Bel. de Ballu, adducto Archilochi verſu, Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει &c. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Verſus Archilochi leguntur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246 ed. 1586.

Pag. 151. *l.* 11. Δορυφορίας) Ad ſatellites regios reſpici, non eſt quod dicam. Sic δορυφόρημα, de ſatellitio tragico, ſupra Icarom. c. 9, atque alibi non ſemel. Reitz.

Pag. 152. *l* 7. Αἴσχιον) Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps uſurpari ab eo videbis. Solan.

Pag. 153. *l* 7. Παραπλεῖν) In univerſum non facile eſt ea loca convertere, in quibus verborum luſus ineſt. Hic etiam παρὰ praepoſitio difficultatem aliquam habet, quae non *ſocietatem* modo, ſed exceſſum etiam & *ſuperationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compoſitione notet; quae forte in παρασίτου appellatione iungi poſſunt, ut *paraſitus* ſit, qui *cum* aliis, quibus *obrepſit*, *largius* cupidiuſque ceteris, cibum capit. Sed cum inprimis tamen ad *cibi ſocietatem* reſpiciatur, quorſum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque *Phoebi Paraſiti* pertinent; malui in ceteris compoſitis quoque huius praecipue ſignificationis rationem habere. Gesn *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeteriaculari*, *ultra iaculari*, adſcripſit Guyet. Omiſiſſem, niſi cauſam viderem eſſe, quod priſtinus interpres hoc male reddiderit, *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adiaculari*, quo facto iocus minus apparet; qui tamen haud ita planus eſt in ſingulis his verbis compoſitis, niſi ex concluſione argumenteris, paraſitum velle, melius

atque utilius eſſe *iuxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius ſumtu, quam *coenare* apud ſe; adeoque & utilius eſſe comitem navigare ab alio aſſumtum, quod & hoc fieri queat alterius ſumtibus, idque mallem, ſi omnia reliqua verba ad eandem poteſtatem reduci poſſint: ſed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, reſtat, ut παρὰ in omnibus hic allegatis compoſitis tantum ſignificet excellentiam quandam, quaſi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam iaculatur, victor eſt, ut Horat. canit I Od. VIII, 11, — *ſaepe diſco, ſaepe trans finem iaculo nobilis expedito*. Adeo παρασιτεῖσθαι grandius quid ſonare atque eſſe, quam ſimplex σιτεῖσθαι. Si vero & hoc friget, credamus id tamen perſonae paraſiti conveniens, qui ex frigidis eiuſmodi iocis riſum captant; quos Lucianus dedita opera ſic frigidos proieciſſe dici poterit, ut eos depingeret, quales ſunt. Conf. Tim. § 52, ubi Hemſterh. ad ἀλλὰ γαμῶ riſus illos minime ingenioſos ſibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Noſtro ſtultitiam adulatorum talem proponere, qualis eſſe ſolet. Cum vero hic luſus tantum in verbis ſit, non valde quidem ingenioſus, nec tamen omnino abſurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo. REITZ.

ead. l. 15. Ἔθ' ἕλοιο) *Ven.* utraque ἂν ἐθέλοις. SOLAN.

Pag. 154. *l.* 3. Σὺ δέ με — διδάσκειν) Infinitivus loco imperativi valde quidem uſitatus; ſed quia tum ineſt ellipſis verbi μέμνησο, poſſit etiam hac ratione illud μοι, quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis eſt, & quaſi pleonaſtice in huiuſmodi praecipiendi formulis inſeri ſolet, ut non ſemel vidimus. Conf. ſaltem ad Aſin. cap. 4, φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. & Arr. IV, p. 180 pr. σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, ſignificatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. REITZ.

ead. l. 4. Φασὶ δὲ) Hoc accipiendum eſt cum diſtinctione. Nam verum illud eſt in matre, quae non convolat ad ſecundas nuptias. Alias falſum, ut teſtantur politiſſimi Homerici verſus, quos ex Odyſſ. profert Stobaeus ſerm. 192. Vide D. Ambroſ. 6 Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. *l.* 1. ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ) De Anacharſi & Solone vi-

de, quae ſupra annotata ſunt ad Σκυ. cap. 5, & Plut. in Sol. SOLAN.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Geſn. vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At cum *de Gymnaſiis* inſcriberetur a priſtinis interprett. ego hanc inſcriptionem deinceps ſervavi, quia allegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum ſic etiam ſunt inſtitutae, & lectores huic inſcriptioni aſſueti minus commode loca indicata poſſent invenire, ſi titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

ead. l. 4. Ταυτα δὲ ὑμῖν) Hanc paginam interpretor ad lib. X Heliodor. BOURD.

ead. l. 9. Λίπα) Oleum μανίας φάρμακον vocabat. Diogen. Laërt. I, Segm. 104, p. 27 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἅτερος τὸν ἕτερον) Recte Iuntinam habere ἅτερον, adſcripſerat Solanus, & quia ἅτερος tam prope praemiſſum, credat quis etiam ἅτερον rectius ſequi, quam ἕτερον. Eſſe autem ἅτερος Atticum, ex Ariſtoph. demonſtrat Maittair. de Dialectt. pag. 15, pro ὁ ἕτερος. Addo Callim. fragm. XCI, — οὓς ἔσχεν ἅτερος δαίμων, ubi Bentleius etiam ex Epigramm. ἅτερος Ἡρακλέης adducit. Verum non adeo me movit ſolius *Iunt.* auctoritas, ut contra ceteras edd. & Codd. irem; quia in caſibus obliquis aegre ſic ſcribi poſſe monent Grammatici; in accuſativo certe, non video quae craſis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At ſi uſus tamen contra analogiam induxiſſet, facile admitterem; dum vero ἅτερον in accuſat. aliunde probare non habeam, vulgatam ſervo. REITZ.

ibid. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipſius Anacharſidis apud Diog. Laërt. I, 104, τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. GESN.

ead. l. 12. Καὶ ἢν ἰδοὺ) Καί νυ ἰδού. MARCIL. Vid. Xenoph. ἀναβ. Ariſtoph. & Noſtrum Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Non quidem ita edidimus in Piſc. c. 51 pr. ſed ἀλλ' ἰδοὺ tantum, quia hoc plurimae edd. & P. habebant. Iam ferme mallem ἀλλ' ἢν ἰδοὺ & ibi legi. REITZ. Καὶ μὴν ἰδοὺ vult cl. Bel. de Ball.

ead. l. 13. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Poſſet ἐκ abeſſe. Sed additur crebro. Diod. Sic. IV, c. 19, p. 265, πόλις ἐκ βίας ἁλοῦσα. Soph. Ai. 27, — κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς —. Confer Noſtrum ſupra, Aſin. c. 23. Et ibid. cap. 45, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν. Long. Paſt. IV, p. 147 ed. Moll. (vere 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ.

Pag. 156. *l.* 2. Περιπλέξας) Sic rurſus infra c. 31. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναπλησθέντες) Conf. ſupra Μισθ. cap. 17, & Ζ. Τρ. 33. SOLAN.

ead. l. 9. Οἱ ἐγχέλυες) Vid. ſupr. Tim. cap. 29, ubi ſimilis quidem phraſis, ſed ἐγχέλεις, non ἐγχέλυες. At conf. Steph. ab Hemſterhuſio ibi indicatum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε &c.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμοῦνταί τε ἀλλήλους. Sic Mſ. non ταράττουσι, ut editur. *Sed hi non in luto, ſed altam arenam in foſſa ſubiicientes ſe invicem illa adſpergunt.* Paulo poſt dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν. Haphen intelligit, de qua Mart. VII, Ep. 67, *& flaveſcit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaeſtram pertinentibus viri docti iampridem egerunt copioſe; vide inprimis erudítiſſimum P. Fabrum in Agoniſtico II, 2, & 5, & 22. GRAEV.

ead. l. 12. Πάττουσι — ἐπαμῶνται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταράττουσί τε — πάττουσι. Polyaen. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidiſſem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταράττουσί τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet P. Fabri coniectura, qui Agoniſt. 2, 1, δράττουσι legendum ſuſpicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Eſt enim de primo quaſi actu ſermo, ubi alter alterum primo prehendit, &, ut poſſit firmius prehendere, pulvere ſpargit. Eidem etiam Fabro aſſentior, ὄρυγμα fuiſſe locum depreſſiorem, effoſſum, dictum alioquin σκάμμα, ſ. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾷν, tranſilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipſam *caveam.* GESN. Πάττουσίν τε) Probe etiam vidit Geſn. vulgatum ταράττουσι nihili eſſe. Et quamvis δράττουσι eleganter ſit coniectatum a Fabro, praeferendum tamen id, quod Codex ſuppeditat, cuius ſcripturam etiam in terminatione ſequi conſultum duxi, etſi ν paragogicum abeſſe poſſit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουσι iam iterato exhibere abſurdum fuiſſet) verſionem ad utrumque accommodavi, non quod Geſneri verſionem reprehendam, quae erat, *in cavea prenſant ſe invicem, & — ſpargunt;* ſed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam poſtulabat. REITZ.

ead. l. 14. Ἀφυκτότεροι) Conf. Θ. Διαλ. XVII med. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν ὄλισθον) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum cenſeo τὸ ὄλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit Solan. ideo factum ſuſpicor, ut adiective accipiatur, & *lubricum, lubricitatem* ſignificet; ita compoſitum

εὐόλισϑος adiective Suidas habet. Non diſpliceret, ſi auctoritatem pro τὸ ὄλισϑον attuliſſet. Verum cum etiam Heſych. ὄλισϑος, πτῶσις, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam ſcribit: ὄλισϑος, — ὁ ὅλως καταπίπτων. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaeſtra, & curſus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani uſi ſunt, leg. Bud. annott. ad l. *Athletas.* de his, qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione*, ad l. *Aquiliam.* Gellius L. XIII, c. 26. Propert. L. III. COGN.

Pag. 157. *l.* 3. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. SOLAN.

ead. l. 4. Παταχθέντος) Adſcripſit frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc verſu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam ſtructura παταχθέντι poſtulare mihi videtur. Iam & mihi. REITZ. *in Addend.*

ead. l. 9. Ἐγκονοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illuſtrat Spanh. ad Ariſtóph. Plut. 255. GESN.

ead. l. 12. Μανίᾳ) Θαυμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοϑετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27 C. SOLAN.

Pag. 158. *l.* 2. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξοντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεϑα τὸν ἀκινάκην) Iſta ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, vertuntur: *quod ad me attinet, ſi quis veſtrûm tale quid mihi proponat.* Verum διατιθέναι τινά τι, non eſt, *aliquid proponere alicui;* ſed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noſter infra in hoc Dial. c. 38, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιϑέντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hoſtibus.* In Pſeudologiſta cap. 25, τοιαῦτά με διατίθης, *ita me tractas.* Sic Demoſthenes aliique locuti ſunt. L. BOS. Si quid teſtimoniis opus eſt, adde Aeſop. Fab. 8, σύ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at Fab. 39, δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες. Sed cum duplici accuſ. etiam Alciphr. I, p. 200, τί με διαθήσει, & quae Bergl. ibi notat. Et Weſſel. ad Diod. Sic. I, c. 89 pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα διαθέντας, *atrociſſima perpetrantes.* Vel potius Hemſt. ad Nigrin. c. 38, qui hoc multis iam egit. REITZ.

Pag. 159. *l.* 3. Λυκίου) Lyceum, Gymnaſium, de quo conſule Meurſium. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κέκλιμένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

ead. l. 4. Κεκλιμένον) Conf. ſupra Aſin. c. 51. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνακεκλασμένη) Bene monuit in margine Hemſterhuſius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is autem ad verba L. VII, c. 25, ἔκ τε τῶν ἀκατίων ὤνευον ἀναδούμενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae converſa ſunt, *vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractoſque convellebant*, ita commentatur: — Ἀνακλᾷν *hic non eſt, quod Voſſius & Portus putarunt*, frangere, *verum ſurſum* attollendo convellere & educere. *Suidas & Scholiaſtes exponunt* e fundo evellere. *Sic Thucyd. II, 76, & alii apud Lipſium. V. Poliorc. 8.* Ἀνακλᾷν *machinam muro incuſſam dicunt eos, qui laqueis iniectis eam* attollunt, *& avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, ſed inflectendi & in altum tollendi ſignificationem habet. Ariſtaenet. I, Ep. 3,* ὡς ἀνακλᾷν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ συναιωρουμένων βοτρύων. *Lucian. de Gymnaſ. p. 272,* (i. e. hoc loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη. Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα *tabellae plicabiles* ap. Herodian. I, cap. 17 pr. Sed κατακλωμένῳ de ſaltatore, Noſter etiam ſupra de Salt. c. 5. (quod Geſnerus tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐπικλώμενον *inflexum* ſignif. pro Imag. c. 13, & Deor. Dial. XI. Sed & *fractum*, Tox. c. 20. Eſt autem ubi multum differat, reddaſne per *frangere*, an *attollere, ſurſum flectere;* nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti interſit, quis non viderit? Interim non nego, etiam in illa arietis muralis allevatione, ad ictum eludendum inſtituta, aliquam frangendi poteſtatem in verbo ἀνακλᾷν remanere, quatenus impetus eius refringitur, ſive potius, qua linea recta, ad quam eius motus fiebat, iſta ſurſum averſione quaſi frangitur, veluti philoſophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνῳ) Nihil mutare *Fl.* appinxerat Solan. An ergo ἐκεῖνο quaeſivit? Non improbem; ſed nihil opus eſt, & vulgatum, quod ſequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 9. Παγκρατιάζειν) Aliter & rectius Ariſtoteles Rhet. I, c. 5, p. m. 207, 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν πως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόῤῥω δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (legendum, ut in

rec. edd. ſit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philoſtrati locum ad Δημῶν. c. 49 ſupra adductum. SOLAN.

ead. l. 10. Πυγμῆς) Oratio non ſatis perſpicua: ſi enim alia *loca* intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenſet, quod cum Pancratio idem eſſe dixit? Vide tamen cap. 24, ubi diſtinguit. SOLAN. Conf. Tim. c. 50 & 53 f. ubi πυξ—. REITZ.

ead. l. 15. Στέφανος) Confer infra c. 16 & 36. KUSTER.

ibid. Ἰσθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V, 18, hoc verum eſſe probat, quod & ſic infra Neron. c. 8 occurrat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῷ. REITZ.

ead. l. 16. Σελίνων) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuiſſe olim in Iſthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3; deinde in gratiam Herculis & *ad Nemaeorum exemplum ex apio* factas; tandem ad pineas reditum fuiſſe; p. 1203 f. ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἠμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. Pott. SOLAN. Pro ἐκ σελίνων. Habuimus non ſemel. Conf. ſaltem ad Gall. c. 24. REITZ.

ead. l. 17. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec ſic vertit Vinc. Obſopoeus, neſcio quam bene, nam in Graeco de ſacerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id eſt *ſacer*, non a ἱερεὺς, quod eſt *ſacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma Deo ſacra proponebantur.* Olim ſuſpicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, ſed *oves*, ut & apud Max. Tyrium ſermone 37, & in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Criſſaeus* vel *Cirrhaeus*, qui erat Apollini ſacer, ad oves paſcendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat ſine arboribus. Sic enim de eo Pauſanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίῤῥας ψιλόν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quae paſcebantur in eo campo non arato nec arboribus conſito, erant Apollini ſacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter ſentire me coëgit Libanius Sophiſta in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ αὖθις στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem, non

fructum, ſignificat, & videntur poma ſola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuiſſe ramuſculis eius arboris ſuo fructu oneratis. Sed notandum eſt, brabium mutatum fuiſſe a temporibus Pauſaniae: nam a ſecunda Pythiade coronas pro brabio inſtitutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: *δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδὲν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ φήμη.* Aliam vero eius rei cauſam refert Aelian. Var. L. III, c. 1, ſcilicet eo, quod Apollo, poſtquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpſit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, ſed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data ſunt pro brabio in agone quodam multum poſtea introducto & recepto, laurea manente pro praemio curſoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis curſoribus palmae ramum pro brabio datum fuiſſe dicit. Sed in omnibus ſacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuiſſe, (ita legitur ap. Palm. pro *additum*) aſſerit Pauſanias in Arcadicis, pag. 276, & Plutarch. Symp. VIII, c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria ſuo Theageni adiudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non eſt diſſimulanda ſummi viri ſententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, ſed ſine exemplo. Auſonium etiam reprehendit enumerantem diverſa brabia, ſic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.* Sed cum eo conſentit Libanius loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μῆλα*. Tamen iure videtur arguere Auſonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μῆλα* me non poſſe capere, quomodo intelligi poſſint poma. PALM. Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. SOLAN. Lucianum fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτος*, forte ipſius ſocietatis cauſa ſuſpicionem moveant, ramum eſſe intelligendum; ſed hoc, quod hoc ipſo loco ſimile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e ſacra Minervae olea.* Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα* ſemper a coro-

nis diſtinguit: praeſertim infra, c. 15 med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου ἢ σελίνων.* Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adiiceret, ſi par erat ratio? GESN.

Pag. 160. *l.* 1. *Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας*) Quid hoc ſit, docet Meurſius Panath. Olearum nempe genus iuxta Academiam, quae Deo ſacrae erant; Schol. Ariſtoph. Νεφ. Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) & exportare ſolis licebat. SOLAN. Adleverat marg. Hemſterhuſius, videndum P. Burman. Z. Καταιβ. Ex hoc igitur quaedam adieciſſe non alienum erit. Ait autem ſ. p. 281 ed. iteratae: *Oleum ex eius* (arboris) *fructu exprimere in ſacros uſus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiaſtes Sophoclis ex Ariſtotele, & Apoſtolius proverb. Cent. XIII, 28. Ut & Lucian. in Anach. T. 2, pag. 173 ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11, & Plin. XIII, 1,* Panathenaicum oleum *vocatur, quod optimae notae erat. Et fortaſſe corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teſte Plin. XV, 4, ex his μορίοις fuit.* (ſic legitur, pro *μορίαις*.) *Quod magis veroſimile videbitur, ſi verum ſit, quod notat Alex. ab Alex. III, c. 3, duces Athenienſes in bellum prodituros ſertum ex olea ſacra ſumſiſſe. Hoc ſaltem ſtatuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433.* Cetera vid. ib. De *μορίᾳ* autem Commentt. ad Poll. ſeq. 242, *ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία.* Heſych. vero ibid. adductus: *Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς.* Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III, Segm. 26, p. 149, T. 2. REITZ.

ibid. *Ἐκ τῆς μορίας*) Heſych. *Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς.* GUYET.

ead. l. 8. *Πρὸς ἀλλήλων*) Quod Solanus nihil mutare edd. adiecit, indicio eſt, eum aliam lectionem optaſſe invenire; nam alioqui ſponte patet conſentire edd. quando nihil notamus. Maluit autem *ὑπὸ* pro *πρός.* Vid. quae mox notamus ad c. 11, *πρὸς τῶν ἀντιπάλων.* REITZ.

Pag. 162. *l.* 4. *Ὑπὸ*) Sic W. hic. Supra tamen cum impreſſis aliter, nempe *ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων*, c. 9. SOLAN. *Πρὸς*) Solanus ex W. *ὑπὸ τῶν ἀντ.* reſcribi maluiſſet, id enim in margine *l.* indicarat; non tamen *πρὸς* delerat, ut ſolet, ubi omnino neceſſariam putat mutationem. Ego, ut *ὑπὸ* facile admitterem, ſi pluribus teſtibus firmaretur, ita iam nihil muto, quia ſupra cap. 9 in *πρὸς* conſentiunt edd. & Codd. Idque verbis paſſivis frequenter adiungi eadem poteſtate, qua *ὑπὸ*, paucis indicavimus ſupra Icar. c. 21 f. ex Timon. § 5, 9, 15 & 25. Adde Icar. 15, & Bis Accuſ. c. 5 pr. Sexcentis ſimili-

bus idem probaturi ex ſolo Luciano, ſi quem de eo dubitare ſuſpicari poſſemus. REITZ.

ead. l. 7. Θοιμάτιον) M. & *Fl.* θοιμάτια. Fortaſſe θαιμάτια, quod alibi reperiri teſtatur doctiſſimus auctor Emend. Menand. p. 105. SOLAN.

Pag. 164. *l.* 6. Τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12 pro πάχος, μέγεθος repoſitum eſt. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur ſuſpecta vox fuerit Solano. At neque μέγεθος ſemper *ingens* quid ſignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a Polluce III, 88.) ſed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari poteſt. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus ſpectare puto, (qui ne quidem erant homines longi, verum toroſi) ſed ad dimenſionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25 loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. Μέγεθος autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV, 7 fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV, c. 61 f. μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμόν. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de ſpatio parvo diſerte apud eundem V, c. 10 med. ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος. Et ſic iterum ibid. c. 11 pr. Et c. 13, καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de ſtatura parva etiam Poll. V, 68, de lepore animali, μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et ſic de *menſura* ſ. dimenſione μέγεθος dici, non eſt quod pluribus demonſtrem. *Magnitudinem* ſimiliter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ambiguis*. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. REITZ.

ead. l. 7. Τοῖς ὑπωπίοις) Div. Paulus in I ad Corinth. IX, 27, ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, affert L. Bos in Obſ. Philol. p. 142, probatque ὑπώπια eſſe *veſtigia plagarum*, ac vulnera ipſa & contuſiones. Recte; ſed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravaſato ſanguine grumoſo, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et ſimilis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. REITZ.

Pag. 165. *l.* 3. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impreſſ. μηδέποτε. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκηθείη) Ita M. & ed. *Fl.* rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθείη legunt. Sic cap. 18, ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 166. *l.* 2. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror, quia auditu tantum ait ſibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio τις potius ad perſonam, quam ad leges pertinet, nec quaſdam tantummodo leges compoſuiſſe dicetur is, qui plurimas compoſuit. Quia tamen non obſcura neque plane abſurda viſa vulgata, propter unum Codicem eam reiicere, religio fuit. REITZ.

ead. l. 8. Τι) L. τε, quamvis M. etiam agnoſcat τι. Idem Anonymum conieciſſe video, qui τε margini Codicis ſui adſcripſit. SOLAN.

ead. l. 15. Διέξειμι) Sic recte W. In impr. διεξίειμι. SOLAN.

Pag. 167. *l.* 6. Πρόκειται ἀγὼν) Sic τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1, ubi plura ſimilia L. Bos. Addiderat Hemſterh. etiam vidend. Syneſ. Ep. 100, pag. 239 D. & Baſil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 168. *l.* 4. Ὁπόταν — καταμάθῃς) Non fugit Solanum, ὁπόταν aeque cum optativo conſtrui atque cum ſubiunct. ſed meliorem hic eſſe ſubiunct. recte iudicavit; non enim ſenſus eſt, *ubi intelligere velis aut poſſis*, ſed, *poſtquam intellexeris*. Quare ei obſecundavi. REITZ.

ibid. Καταμάθῃς) Ita W. Impreſſi omnes minus recte καταμάθοις. SOLAN.

ead. l. 9. Ἰσθμοῖ) Sic & infra recte Ner. c. 8, Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. Sic Πυθοῖ, *Pythone* in urbe, Thucyd. V, 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2 med. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτω) Parvi eſt. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis poſterioribus euphoniae cauſa mutatum. Ut enim ſequente conſona οὕτω frequentius ſcriptum invenimus, ſequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως conſona etiam ſequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiaſt. Gall. c. 9. Adde ſingula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὕτως νεότης, οὕτως φαῦλοι, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ Aeſop. fab. 8. Apud LXX, Numer. XXXVI, 5, οὕτως φυλή· ac 2 Reg. XVIII, 14, οὕτως μενῶ. Diod. Sic. III, c. 8, οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. eiuſdem, aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur eliſiſſe, inde factum, ut deinde conſona ſequente, modo adſcriberetur, modo omitteretur. REITZ.

Pag. 169. *l.* 6. Πῖλον) Haud ſuo loco vox οἴκοθεν ſita eſt; ſed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Athenienſium morem ex Philoſtrato diſcas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum eſt οἴκοθεν, ſi cum L. Bos de Ellipſ. p. 216, verb. Ἀπιέναι, expoſueris, eius participium ſubaudiendo, i. e. οἴκοθεν ἀπιόντι, aliaque non abſimilia ab eo adducta contuleris. REITZ.

ead. l. 8. Ὥςπερ) Ego Pelleti coniecturam recipiendam arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος) Canis ſidus, quae & canicula, ardentiſſimo aeſtatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15 ante Auguſti Kalendas eſt. Plin. L. II, c. 47; L. XVIII, 28. COGN.

Pag. 170. *l.* 1. Αἱ ὑπαίθριοι) M. & edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. GUYET. Vid. ad Τιμ. 28. SOLAN. (At ex diviſione Hemſt. iam eſt § 48.)

ead. l. 6. Προσέξεις) Miror, quî Solanus noſter, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξῃς ex W. Etſi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in eiuſmodi ellipſi, quae hic ſubeſt, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξῃς, ſubiunctivus eſt melior. In Tim. cap. 48, καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Iuvat addere, quia haec lectio diſcutienda eſt, alterum locum Solani, quem ad Tim. indicavit, eſſe in Prometh. c. 3. Sed quia Hemſterh. alia diviſione inſtituta numeros in notis Solani tamen non mutavit, vide iam Prometh. § 5, ubi rurſus καὶ ὅπως μου κατηγορήσῃς. Et ſic Eurip. quem adducit, itidem cum ſubiunct. Immo vel ſimplex μὴ & ὡς μὴ ſubiunct. iungi, quis dubitat? Phalar. Epiſt. 26, μὴ ἀγνοήσῃς. Noſter mox c. 18 f. ὡς μὴ περιπλέκῃς &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις ſine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, niſi plures Codd. accedant. REITZ.

ead. l. 13. Ὅσα) W. & L. In impreſſ. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans eſt; hic autem locum habere poſſe mihi quidem non videtur; ideoque reieci. Vid. not. ad Φαλ. β. c. 2. SOLAN. Ne mihi quiſquam obiiciat, poſt ὅσῳ intelligi μᾶλλον, quod ipſum ſaepe commonſtravi; & ſic vulgatum ſtare poſſe. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσῳ adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα ſequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea teſtibus firmatum ſe ſatis vindicat. REITZ.

Pag. 171. *l.* 2. Οὐδὲν — ἀποκρυψαίμην αὐτὴν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accuſativo conſtrui amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινὸς conſtrui ſolet. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι priſci heroës fuerunt, a quibus Atticae tribus ſua cognomina acceperunt: his magni honores ab Athenienſibus collati, ſtatuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina ſi quis deſideret, Pauſan. in Attic. & Demoſth. ἐν ἐπιταφίῳ conſulat. COGN.

ibid. Ἀναγεγράφθω) M. & editiones fere omnes. Sed *Veneta* utraque ἀναγραφέσθω. SOLAN.

ead. l. 10. Χαλκοῦν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11, Paraſ. c. 48, & paſſim. REITZ.

ibid. Τοὺς ἐπωνύμους) Heſych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici poteſtate huius vocis vid. Hemſt. ad Dial. Mar. IX, 1, & Weſſel. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπωνύμους) Duplices hi Meurſio; primo X numero, a quorum ſtatuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum ſtatuae in Ceramico erant. SOLAN.

Pag. 172. *l.* 3. Αὐτόχθονας ἄνδρας) Thucydides in proëm. hiſtor. Ariſtid. in Panathen. Ariſtophan. ἱππεῦ. Tzetz. ad Lycoph. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epiſt. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. ſupra c. 14 ſub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνηρεφεῖ) M. *S.* & *A.* Reliquae συνειρεφεῖ, mendoſe. SOLAN.

Pag. 173. *l.* 11. Διακόψης) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum ſit aoriſt. ſubi. activi, qui saepiſſime futuri habet poteſtatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas, *ita amputaveris, praecideris ambages.* Uſitatior quidem in ἀποδόσει eiuſmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritiſſima: ſed ſubiunct. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id eſt, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus ſupra, pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra Οἰκ. cap. 18 f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. SOLAN. Sed vid. de re ipſa notata ab Hemſterh. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου *S.* & *B.* 4. quas ſecuti ſumus.

Pag. 174. *l.* 1. Φόνου) Subaudi δίκην. GUYET.

ead. l. 3. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro *alternis vicibus.* Ita ἐν μέρει *viciſſim,* ſupra Bis Accuſ. c. 16 f. vel *deinceps, ſuo ordine,* ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura teſtimonia profert Weſſeling. N°. 80. Et Hemſt. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω, docet *per vices* ſignificare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διώκων) Verbum hoc forenſe eſſe, etſi ſatis notum, & *actorem* notare, eique opponi τὸν φεύγοντα, *reum;* vid. tamen exempla pluſcula afferentem Iac. Elſn. in Obſerv. ad Evang. Matth. V, 44, ubi & Gatakerum haec fugiſſe animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. ſuis III, 7, fruſtra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7. Ἢν δέ τις ἢ φροίμιον εἴπῃ) Apud Areopagitas oratoribus haud licuiſſe affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falſitatis caliginem ſaepe abducuntur, auctor eſt Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἄνευ προοιμίων καὶ παθῶν. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελίττειν legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonaſmo praepoſitionis ἐν, ſatis dictum ſupra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιεν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia ſimilia dedit I. Elſner. neque haec Luciani praetermiſit. REITZ.

Pag. 176. *l.* 5. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. *l.* 12. Ἀφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιντο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum eſt, legendum vel γίγνοιτο, vel μετακοσμοῖντο. At prius eſt ἑλληνικώτερον. Sic paulo poſt, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praeceſſit enim ἐστί. Non tamen ſemper, vel ipſi Attici, neutrum plurale cum verbo ſingulari conſtruunt. Nam apud Noſtrum in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὅμοια ἐλέγοντο· & in Paraſito c. 53, ταῦτα ἀπόλλυνται· in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγνονται· & alibi ἱερήϊα θνήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. IENS.

'Υφ' ὧν M. & *Fl.* ed. melius, mea quidem ſententia, quam ἀφ', quod in reliquis eſt. SOLAN. Quamquam non deeſt, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius eſt. Sic & Evang. Luc. IX, 7, ἤκουσε δὲ 'Ηρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV, XI, 3, χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. Et alii paſſim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνοιντο defendendam afferrem Long. Paſt. II, p. 61 ed. Wech. ἀπώλετο ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciphr. I, 29, pag. 120, βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aeſop. fab. 65, in 'Επιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δρᾶσαι. Ev. Luc. VII, 35, καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obſ. Miſcell. vol. V, III, 427. Quae tamen minime eo affero, quaſi parum intereſſe inter ὑπὸ & ἀπὸ exiſtimem, quod Graeci alias egregie diſtinguunt; (& melius, quam Latini, qui utrumque una praepoſitione *ab* efferentes ſaepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonſtravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45, ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere ſenſus emerget, ſi ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἱρεται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, ſed αἵρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*, ſ. aufertur meâ operâ. Sic & ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ· ubi eodem redibit, dabitur *a me*, ſive *de meo*, an *per me*. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνοιτο) Vide Ienſ. In omnibus libris noſtris mendoſe γίγνοιντο, cum ſequatur mox μετακοσμοῖτο. SOLAN. Γίγνοιντο) Facile largior Ienſio ac Solano, γίγνοιτο melius convenire ſequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forſan etiam ſic dediſſe; quia tamen non plane eſt vitioſa oratio, ſine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae aiunt coniunctionem ſimiles numeros poſtulare; neque neutrum plurale ſemper ſingularem verbi requirit; (quod ipſe Ienſius recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Weſſel. ad Diod. Sic. V, c. 8, No. 85, ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφέροντο, καὶ — ὑπήκουεν, iam tamen ex 2 Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi poſſet ex Eunap. in Oryb. p. 174, qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24, εὐτονώτερα

γίγνοιντο omnes. Ubi tamen ſolus W. γίγνοιτο iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum edd. τὰ σώματα γίγνονται. At ſi quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο ſcriberem, quia γίγνοιντο dedita opera in plur. videtur conſtituiſſe, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βέλτιον γίγνοιτο dicere potuiſſet, ſi ad ſingularem tranſire voluiſſet: ut c. 34, πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum poſſit etiam βελτίω indeclinabile poſitum dici ab iis, qui ſingularem praeferunt, veluti Diodor. Sic. πλείω adverbii more uti ſolet, ut obſervat Weſſel. ad L. I, c. 92 pr. Et ut Lucian. etiam Aſin. c. 10, πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex Ariſtaen. dedimus ad Abdicat. c. 16 pr. Verum & ſingularis cum plurali perſonae permiſcetur in aliis locutionibus, ut Liban. Ep. 394, pag. 200 f. εἰσήλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202, φάρμακα πεπώκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην οὐκ εἰωθώς. Et Ep. XV, ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμην. Notabilior tranſitus a plur. ad ſing. eſt in Ep. ad Galat. VI, 1, ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτόν. Sed aliud eiuſmodi vidimus in Zeux. c. 7, περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde Ev. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε — καὶ χαλάζετε. Et Aelian. I, 4, ubi unius canis mentione praemiſſa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτοντες. REITZ.

Pag. 178. *l.* 3. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas diſciplinas, primo loco Muſicam diſcebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri ſumma cum induſtria conſectati ſunt, ut admonet interpres Ariſtoph. in Equit. & Athen. L. XIV. COGN. Videndus ea de re Plato Πολ. & Strabo I. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπιλέξασθαι) Cf. ſupra Ἐν. Δ. V, § 2, ibique de hoc verbo notata ab Hemſt. Adde 2 Ver. Hiſt. § 36. REITZ.

Pag. 179. *l.* 2. Ἐμαυτῷ) Male Florentinam habere ἑαυτῷ, adſcripſerat Solan. At neſcio, num prorſus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus ſupra Paraſ. c. 8, & ipſe ibi fatetur Lucianum ſic ſaepe ſolere, ita & pro ἐμαυτῷ 1 Ver. Hiſt. cap. 6, Aſin. c. 13 &c. nam ſingula repetere nihil opus eſt. Interim vulgatum hic tutius ſervatur. REITZ.

ead. l. 13. Προῤῥήσεων) Cf. ſupra de Sacrif. c. 12 pr. SOLAN.

Pag. 180. *l.* 2. Οἱ δημοσίᾳ &c.) Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι· ſc. νόμοι, leges, *quae maiuſculis literis ſcriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic ſibi velit, non video. In ed. *Flor.* legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mſ.

vero, μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino ſcribendum eſt. GRAEV. Parum abeſt, quin monente Graevio, ac praeeunte Mſ. illud ἅμα eiiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans ſcriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo ſervatum eſt. REITZ.

ead. l. 9. Σοφισταὶ) Cum tam crebro fiat Sophiſtarum philoſophorumque mentio, non inutile fuerit eorum diſcrimen explicare, idque ex Platone potiſſimum, qui Sophiſtam his fere coloribus depingit, ut ſit avarus, ambitioſus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philoſophus ſummum ac prope unicum veritatis ſtudium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & ſapientiae magiſter & exemplum. COGN.

ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat *philoſophi* nomen. Res notior eſt, quam ut diutius immorer. SOLAN.

ead. l. 11. Κωμ.— τραγ.) Atqui minime probabat Tragoedos Solon, qui Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vide Diog. Laërt. p. 15 A. & Plut. Cautum etiam Athenis lege eſt, ne quis Areopagita Comoediam ſcriberet; idem Plut. de glor. Athen. Exſtat Ariſtidis oratio *de non agendis Comoediis.* At Gorgias aliter ſentiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec fere ex Menagii ad Diog. notis. Antiquiſſima apud Athenienſes inventores Tragoedia. Plat. 47 CD. SOLAN.

Pag. 181. *l.* 6. Κρανη — κεχηνότα παμμέγεθες) Conf. ſupra Quom. Hiſt. c. 4. SOLAN.

Pag. 182. *l.* 1. Ῥήσεις) Cf. ſupra Quom. Hiſt. c. 1. SOLAN.

ead. l. 14. Γίγνοιντο) Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιντο. Conf. ſupra ad fin. c. 20 dicta. Quare & hic conſtantem edd. lectionem non muto. REITZ.

Pag. 183. *l.* 10. Συννενευκότες) Ita recte W. ſolus. Reliqui mendoſe συνενευκότες. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες) Suſtuli punctum, quod in edd. nonnullis, atque in verſionibus priſcis aderat ante οὐκ, quaſi ſeparatus eſſet ſenſus, & nominativus adeo abſolutus, qui iam, ut Geſnerus quoque voluit, a praemiſſis pendet. De nominativo illo abſoluto alibi agemus, ſi uſus poſtulaverit, quod Index commonſtrabit. Qui vero periodum hanc ſeparatam volunt, poſſunt intelligere verbum εἰσὶ, de cuius frequentiſſima ellipſi vid. L. Bos, & Aretaei

Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem ſic poſito conf. 1 Ver. Hiſt. c. 6. Item c. 24. Et 2 Ver. Hiſt. c. 30. De Salt. c. 4. Long. Paſt. III, 110, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις, & Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 32, p. 132. Reitz.

ead. l. 17. Σώματα γίγνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγνοιντο. Reitz.

Pag. 184. *l.* 14. Ἀργὸν) Vid. Thom. Mag. v. ἀργὸς, & Lucian. Μυι. Ἐγκ. cap. 8, ubi iterum genere fem. ἀργὸς dicitur. Solan.

ead. l. 17. Ἱδρῶτί τε — ῥεόμενα) Supra ad 1 Ver. Hiſt. c. 7, ubi ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιωτάτῳ editum culpa operarum) haec verba afferens ſcripſi ῥέοντα, quia ſic legebam in *Iunt.* (etſi male ῥέονδα typis in ea deſcriptum, quam tum prae manu habebam.) Iam vero ceteras ῥεόμενα habere video, quod mutaſſem, ſi plures Codd. iuberent. Nam τὰ ῥέοντα magis obvium, quam ῥεόμενα. Eſt tamen apud Homer. Il. Ψ, 367, χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, quod Schol. interpretatur ἐκινοῦντο, ἐσείοντο· cumque Stephan. etiam ex Galeno afferat ἱδρῶτι ῥεόμενος ὁ νεανίσκος, quod ipſe exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, iam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum & ſupra l. d. id activa ſive tranſitiva poteſtate, accuſativo iunctum habuerimus, quod Solan. fruſtra ſuſpectum habebat ratione accuſativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum, etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud LXX, Exod. III, 8 & 17, & XIII, 5, ac XXXIII, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque ſtructura loci iſtius in 1 Ver. H. poterit eadem ratione ſtare, ſi conſtruxeris, ποταμῷ ὁμοιοτάτῳ ῥέοντι οἶνον, μάλιστα οἷος ὁ Χῖος ἐστὶν, ut Geſnerus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare ſimile eſſe vinum fluenti, quod revera vinum vexiſſe affirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere, ποταμῷ ῥέοντι οἶνον ὁμοιότατον &c. ut ſimilitudo referatur ad ſpeciem vini. Mirere autem, cur hic ſpernat Solanus ῥεόμενα, infra vero intactum ſinat c. 38, ubi αἵματι ῥεομένους quoque habemus, & ſine varietate. Ideoque & hic eſto intactum. Reitz.

ibid. Ῥέοντα) Venetae. In M. & edd. reliquis ῥεόμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἱστ. α, cap. 7. Solan.

Pag. 185. *l.* 2. Τὸ μεσημβρινὸν) I. e. κατὰ τὸ μεσ — vid. ad Gall. c. 6. Reitz.

ead. l. 5. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν) Phraſis apud Hiſtoricos obvia,

aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem Long. Paſt. II, pag. 45 ed. Iung. ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De ſene Cupidinem orante, ut ad ſe veniret, ſe capere ſineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἰέναι de proeliantibus habuimus 1 Ver. Hiſt. cap. 17, & Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I, p. 57 m. REITZ.

ead. l. 8. Ἔμψυχον) Cum εὔψυχον invenirem in *I.* neque aliam varietatem adſcriptam ab Solano, niſi quod ἔμψυχον in M. legatur, ſed manu ſeriore exaratum, ſuſpicabar eum εὐψ— probaſſe, atque ſic edi voluiſſe. Ideoque edd. cett. diligenter excuſſi, ſupraque addidi, & vulgatam prae lectione *Iunt.* ſervandam exiſtimavi: nam etſi εὔψυχον primo adſpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic ſermo eſt, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris ſigna, ſed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπολαύοντες) Cum ἀπολάμποντες ſit in W. poſſis etiam ἀπολάμποντος coniicere. At cum in vulgato nihil ſit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui ſplendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29, στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et *unde ſic nites?* lupus ait cani bene paſto apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνὸς adhibetur poſt ſordes ablutas, adeoque non prorſus eſt idem. REITZ.

Pag. 186. *l.* 1. Διευκρινοῦντα) Probum hoc eſſe, bene multis probari poſſet: ſed ſufficiant Diod. Sic. IV, cap. 68 pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac ſaepe alibi, ut ibid. cap. 71 & 73 pr. item 75 &c. Dion. Hal. Περὶ συνθεσ. ὀνομ. cap. 30 p. m. 21 f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noſter ſupra Hermot. c. 7, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσσαρεύοντα invitis edd. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic ſcribebatur etiam Dial. Mort. VI, § 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo diſpeſcit, etſi id in variantr. non addidit Hemſterh. Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27 & 38 edd. Ubi *Fl.* more ſuo rurſus ſeparat. Sed ἐπιπλέον coniungunt omnes infra cap. 34 med. REITZ.

ead. l. 17. Ἐνδιδοῦν) Μὴ ἐνδιδοῦν legiſſe videtur interpres; ſed corrupte. Τὸ ἐνδιδοῦν participium eſt. GUYET. Eſto participium; tamen ordinario ἐνδιδὸν facit. Ita ut lectorum ple-

rique ſcripturam W. ſint amplexuri. Quia tamen a δόω antique poſſet formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac διδοὺς, οῦσα, ὸν, a δίδωμι, nihil mutavi. Reitz.

Pag. 187. *l.* 12. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Pro τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et ſic plane Florentina. Iens.

ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, foſſatum, ſcamma. Marcil. Mirum, hoc manifeſtum vitium, quod olim Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina ed. & Mſ. ſed & in interpretis libro recte legatur τάφρον. Graev. Τάφρον Mſ. Gr. W. & edd. *Fl. V.* 2. & *P.* In aliis male τάφον legitur. Solan. Ut Marcil. correxerat, habebant iam edd. plurimae. Reitz.

ead. l. 14. Μολυβδίνας χεῖρ.) Ridet Conſtantinus Lexicographus, vir de Graecis literis optime meritus, eos, qui uſum globorum plumbeorum in ſaltu aliquem eſſe putant, (v. ἁλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἁλτῆρες uſum illum praeſtantes, reſcribere iubet ἀλκτῆρες, quo pertica deſignatur, qua ſaltus haud dubie iuvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus ſubvertit. Adde, quod noſtra quoque aetate quibuſdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipſe in Scotia ſaltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, ſi ad manum non eſſent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu cum vibraſſent in ipſa iam ſaltus micatione, poſt tergum reiiciebant, ne ſe ſcilicet degravarent; eiſque impetum iuvari, uſu ſe didiciſſe profitebantur. Conſule etiam, ſi lubet, Mercurialem de Arte Gymn. II, 11. Solan. Alias eadem *Fl.* ſcribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet Solan. Vid. Alexand. c. 25, & Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. Reitz.

ead. l. 16. Χαλκοῦν) Diſci haec elegans & ſuis omnibus numeris abſoluta deſcriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud ſcio. Euſtathius aliter deſcribit ad Il. B. Βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος· ubi etiam diſcrimen obſervat inter diſcum & σόλον. Scholiaſta σόλιον ſcribit; quae vox an & alibi reperiatur, neſcio. Homeri utique locum reſpicit Il. Ψ, 826, ubi σόλος dicitur. Solan.

Pag. 188. *l.* 4. Ἄνω — πόρρω) Poſterius obſervandum; vulgo enim ignoratur ille diſci uſus. Solan.

ibid. Ἀναῤῥιπτοῦσιν) In ἀναῤῥίπτουσιν iam converterat Solan. Sed quia & ἀναῤῥιπτέω invenias, nihil mutem. Thucyd.

IV, c. 95, τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Et L. V, cap. 103, ἀναῤῥιπτοῦσιν. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν ὄλισθον) V. c. 2, & ſcribe τὸ ὄλισθον. SOLAN. Immo vid. c. 2, ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forſan & πλείω in πλεῖον eſſet mutandum, quod Solanus non attendit: nam πλείω pro πλείονα hic maſcul. eſt; alibi neutrum quidem, ſed plurale. Niſi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Aſin. c. 10, & ad Abdicat. c. 16 pr. & hoc Dial. cap. 20 fin. REITZ.

ead. l. 16. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. ſupra Nigr. § 19, ac de Merc. cond. c. 3 f. SOLAN.

Pag. 189. *l.* 13. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic ſupra Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

ead. l. 14. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757 f. ψύχει δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσι τοὺς ἱδρῶτας. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Caſaubon. obſervat, non omnem pulverem palaeſtrae aptum. 172. SOLAN.

Pag. 190. *l.* 2. Ἀποσμᾷ) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam ſic legi volebant Graev. & Solan. qui Iuntinae ibi adſcripſerat ἀποσμώμενον. In notis vero eiuſdem male ἀποσμαίμενον deſcribentis errore exaratum, quod etiam corrigere ſum oblitus. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποπλύναι) Καὶ ὃν ἂν ἔλῃ ἀποπλύναι &c. GUYET. Ἀποπλύνας neceſſario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum Solan. ἀποπλύνας legere: licet enim ἔλῃ ἀποπλύναι conſtruere queamus, immo iam debeamus, pro ἔλῃ εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam ſi alterum reponas. REITZ.

ead. l. 9. Συγκεκροτημένος) *Coactus.* GUYET. Supra Gall. c. 24, ἵππος συγκεκροτημένη, *equitatus exercitatiſſimus* converſum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condenſatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* ſignificatum, apud Herodianum frequenter. Sed & *componendi* atque *inſtruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. Long. Paſt. IV, 127. (135.) Et πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότει, Herodian. V, 6, 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & συγκεκρατημένον legere poſſis, i. e. *robuſtum*, ut Aret. Capp. I, c. 5 poſt med. αὐτέοις οὔτε ὕπνος — συγκρατέει τὰ μέλη, *iis neque ſomnus membra confirmat, corroborat.* REITZ.

ead. l. 10. Λευκὸν) Miror, ni Lucianus λευκὸς ſcripſit, addit

ſrater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ.

Pag. 191. *l.* 5. Ἐστι — ὁπόταν) Ita W. & *Fl.* Reliquae edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

ibid. Λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures ſunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adeſſe paſſus ſum. REITZ.

ead. l. 14. Περιπλέξητε) Conf. ſupra c. 1. SOLAN.

Pag. 192. *l.* 5. Ὑποδείξετε) W. recte. In impreſſ. ὑποδείξητε. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰς πανοπλίας) Proprie eſſe *gravem armaturam*, pluribus probat L. Bos in Ep. ad Epheſ. VI, 13, ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente Hemſterhuſio. De apparatu autem illo theatrali confer, ſi lubet, Tox. c. 9. REITZ.

Pag. 193. *l.* 4. Ἀφέντας) Forſan ἀφέντες. GUYET. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inſpectam Guyeti coniecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri poteſt. Nominativus vero concinnior foret. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 9. Τὴν λέξιν) Huius quidem loci ſenſum ſuppeditabunt Harpocration, Etymologicum Mag. & Phavorinus in voce Γέῤῥον· ſimilia enim habent, ſed quia Scholiaſtae noſtri verba non parum ab eorum verbis differunt, eius lacunae ex iis ſuppleri non poſſunt. Vide & Feſtum in voce *Gerrae*, eiuſque interpretes Scaligerum & Dacerium. Ceterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, neſcio an alibi legatur: nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, lib. XVI, p. 523, ſed nihil hac de re habet. CLER. M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τ̅ ἀγρ̅ ί Φερεκράτους, γέῤῥοις ἀποσταυροῦνται. REITZ.

Pag. 195. *l.* 6. Ἐπιπλέον) Servavi ſcripturam edd. Alias & ἐπὶ πλέον ſcribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26 pr. REITZ.

ead. l. 10. Παρεζῶσθαι) Ita W. & *Fl.* In impreſſ. περιεζῶσθαι. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη) Simile ius Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic iure civili l. 14, ff. *de re milit.* Novell. 85. Legend. Syneſ. Epiſtol. 107. BOURD.

ibid. Μηδὲν δέον) Sic abſolute poſitum habuimus crebro; adeoque fruſtra ſollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noſter Iov. Conf. 11, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμ. θύειν. Et Lapith. c. 8 pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciphr. I, Ep. 26 pr. Item III, p. 314, ac p. 442 f. Herodian. II, c. 8 f. &c. REITZ.

ead. l. 15. Πόλεμοι) Immo πολέμιοι, nam de *bellis* quid opus fuit memorare, multa fuiſſe Scythis? Vide tamen Τοξ. cap. 36, ubi de iiſdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. SOLAN.

Pag. 196. *l.* 1. Αὐθαιρέτως) Non agnoſcunt W. & ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. SOLAN. Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τό, τε. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. GESN.

ead. l. 6. Φείδεσθε) In M. & impr. φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. SOLAN.

ead. l. 10. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς) Eodem modo utitur Diod. Sic. IV, c. 12. Ad quem Weſſel. No. 17 pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, ſed *diſpenſantibus*. REITZ.

Pag. 197. *l.* 1. Ὅσῳ τις) Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipſi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς Ὕδρας μῦθον) Eſt ubi multum interſit, addaſne in hac phraſi περὶ, an omittas. Nam *fabula Aeſopi* erit, quam ille finxit, ſcripſit. *Fabula de Aeſopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inſcriptam, *Aeſopus ludens*. Sed *fabula vulpis*, *hydrae* &c. idem quod *de vulpe*, *de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at ſi plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi ſenſus perſpicuitas id poſtulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46, τὰ περὶ Ὀρέστην δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus perſonarum, non *a* ſed *de* quibus fabula eſt compoſita, apud Long. Paſt. I haud longe a fin. ὠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Et L. III, p. 88, (ed. Moll.) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἠχοῦς. Unum habet Steph. ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque, *quae vulgo de Aethalide dicuntur.* Sed & ſic Ariſtot. de Poët. c. 14, Οἰδίποδος μῦθον, fabulam ſ. tragoediam *de Oedipode*, (etſi male τῶν μῦθον habet ed. Laemarii.) Quare vulgatum minime moveo, etſi vellem auctores hanc differentiam accuratius obſervarent. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου) Quia video, tetrum errorem ex Salmurienſi ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, *ut in igne & ligno uſu venit*; quem ſi modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo poſt non ſufficit verſio eorum, οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο, ubi Latina habent, *neque enim ab altius acta radice productum fuerat.* Neque enim in ellychnio id procedit, quod

poteſt eſſe longiſſimum, ut altiſſime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. denſum, robuſtum, ut tantam ex ſe praebeat flammae materiam, ut flatus non exſtinguat: ῥίζα autem τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου eſt principium ipſius ellychnii. Aliena eſt hic conſideratio radicis in arbore & frutice. Gron.

Pag. 198. *l.* 10. Ἐγγενέσθαι) Futurum poſtulat ſententia. W. γενέσθαι. Solan. Futurum Solanus malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutaſſim, quia infinitivi aoriſtos crebro pro futuris poſitos invenias: exempla compluria dedit Anonym. ad Xenoph. Epheſ. in Miſcell. Obſerv. an. 1734, Vol. IV, pag. 286. Reitz.

ead. l. 13. Τοσούτους) W. & *Fl.* In reliquis τούτους. Solan.

ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἐμαυτοῦ — ἀποδύσαντες ἴδητε, paulo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Aſin. cap. 1 notavimus; ſed quia intelligitur, in conſpectum eos prodituros. Τοσούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, ſi dicas, in *tot* ac *tantorum* hominum conſpectum nudum prodire. Geſneri verſionem tamen ſervavi, quia ad vulgatam compoſita nihil incommodi habet. Reitz.

ead. l. 15. Ἀπεργάζεται) Ego ſcribendum putaram ἀπεργάσεται, ſed nihil mutato opus eſt. Solan.

ead. l. 17. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. ſupra Harmon. c. 1 med. Reitz.

Pag. 199. *l.* 11. Τί ἂν πάθοις) Etſi ſupra non ſemel habuimus pro *quid facerem?* vid. ad 1 Ver. Hiſt. c. 4; adde Liban. Epiſt. 730 f. μὴ σύ τι πάθῃς ἀβέλτερον, *ne quid committas illiberalius*, (licet numerus epiſtolar. male inſcriptus a Wolfio; Epiſt. enim 731 aut omiſſa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, *quomodo affectus fueris*, id eſt, *nonne mirareris?* Sed quia ſequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo reſpectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior verſio *quid diceres*, ad ſenſum accommoda non diſplicet. Reitz.

ibid. Ὀρτύγων) Certaminis *gallorum* meminit Potterus, laudatque Aelian. Var. H. II, 28, a Miltiade poſt Marathoniam pugnam inſtitutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli ceteris antecelluiſſe; Ἀλ. c. 4. Adde Xenoph. Συμπ. p. 514, l. 40 edit. Steph. De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctiſſimus; quo magis obſervari meretur. Meminit paſſim Arrianus ad Epictet. Solan.

ead. l. 12. Ἀλεκτρυόνων) Plinius ſcribit, Pergamis omnibus

annis ſpectaculum gallorum gallinaceorum certantium ſolemniter ac publicitus edi ſolitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum eſt, Aeliano referente, a Themiſtocle ſuperatis Perſis. COGN. De his omnia Sam. Petitus ad LL. Att. I, 40, ſ. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet Aelianus V. H. II, 28, ubi refert ad Themiſtoclem, non cavit ſibi ab inſigni anachroniſmo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut ſcilicet neque in illo, quod paulo poſt σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis maiorem. GESN.

Pag. 200. *l.* 2. Μηδὲ προαπαγορεύοιεν) Recte Mſ. μηδ' ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. *Ne vulnerati, aut feſſi, aut alia moleſtia affecti deficiant:* ſic non male interpres, ſed male vulgati ſenſim μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis uſus eſt τῷ προαπαγορεύειν, aut quid poteſt ſignificare? Paulo ante διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, *uſque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες. GRAEV.

ead. l. 11. Σφαίρας πέρι) *A la boule.* GUYET.

ead. l. 17. Συνωθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Gloſſema videtur. GUYET.

Pag. 201. *l.* 2. Ὁρᾷς μαστ.) Inter feſta Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Meurſ. Gr. fer. Noſtrum Δημων. c. 46, & Ἰκαρ. c. 16. SOLAN.

ibid. Μαστιγουμένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pauſan. in Lacon. Cic. 2 Tuſc. Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COGN.

ead. l. 3. Αἵματι ῥεομένους) Fruſtra igitur ſupra ſollicitatur ἱδρῶτι ῥεόμενα, in c. 25 hui. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

ead. l. 8. Ἐναπέθανον) Exemplum huius rei in ludis illuſtre viſe apud Pauſan. Arcad. 520 ed. Sylb. quem locum optime enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philoſtr. εἰκ. p. 817, in Arrich. qui diſerte habet τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud Philoſtr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνασταθέντας) M. & Venetae editiones. L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθ. SOLAN.

ead. l. 14. Διατιθέντων) Hic ἐπιτιθεμένων legiſſe videtur interpres, ſed depravate. GUYET. Verſum nempe erat, *hoſtibus imminentibus.* Sed Geſn. *illam neceſſitatem imponentibus.* At nec prior verſio, quam Guyet. reprehendit, etſi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hoſtibus cogentibus, i. e. ad id diſponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum ſatisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo ſe-

dem eſſe, monuit etiam Weſſel. ad Diod. Sic. I, cap. 89 pr. quod obiter indicavi ad c. 6 f. huius Dial. Eſt autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemiſſum eſt; vel poteris οὕτω intelligere, ſi preſſe ad literam velis interpretari, i. e. *hoſtibus ſic diſponentibus, ſtatuentibus*. REITZ.

ead. l. 15. Λυκοῦργος) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a Luciano dictum. SOLAN.

Pag. 202. *l.* 9. Ὡς πρότερος) Frater optimus C. C. coniicit ὃς pro ὡς reponendum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ἡλικίας) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. L. Bos ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. annexa T. II Diog. Laërt. p. 583, ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, ſive ſeculo, Diod. Sic. IV, 1, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V, c. 20, τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) Obſop. miſere, *certaminis auctor exiſtens*, cum ferme plane contrarium ſignificet. Recte Geſnerus, *aetatem certaminis iam egreſſus*, dedit. Teſtimonia ex Luciani Hermot. aliiſque attulit Steph. in Theſ. Noſtri autem verba ſunt in Hermot. c. 80 f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non ſolvit, ſive, *qui ſupergreſſus eſt tempus ſtatutum*, adhibetur. REITZ.

Pag. 203. *l.* 14. Ἐλλεβόρου) Sic ſcribitur ap. Hippocr. ubivis. Et quamquam adſpirate interdum alibi in nonnullis Luciani edd. inveni, item in Scholiaſt. tamen frequentius laevigatur in edd. optimis, & ſic etiam derivatum ἐλλεβορίζω Herm. f. & 2 V. Hiſt. c. 18; ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitioſum, contemſi, licet & Cod. O. ſic habeat infra, Navig. c. 45, & ſupra in Dial. Mort. XIII f. quod in variantt. non notavit Hemſterh. quia Iuntinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non poſſidebat. Sed res eſt parvi, & quam nobis ad oſtentandam noſtram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel ſine Codd. Luciani manum felicius reſtituere norit, quam nos illis inſtructi. REITZ.

Pag. 204. *l.* 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) M. & *Fl.* ed. Sed in Mſ. litura eſt in priori voce. In L. etiam additum eſt. Reliqui libri corruptiſſime, ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum Solano arripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noſter ſic ſolet, ut Bis Accuſ. c. 14, ἔοικας — χαριζομένῳ &c. Alioqui per me non mutaſſem; neque credo ſtructuram ἀρεσκόμενος ἔοικας vitioſam eſſe, cum &

ſic in Ael. V. H. XIII, 21, legam, καὶ ἔοικε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed ſine controverſia cum nominativo Long. Paſt. L. II, p. 68, (αἱ Νύμφαι) ἐῴκεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *ſimilis erat furenti*, an, *videbatur furens*. Adeoque nominativus hic aeque bonus, etſi minus uſitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiaſtae ſtilum ſapit, facilius mihi perſuaderi ſum paſſus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν ἐν τινὶ Graecum non eſſe, qui & γελᾷν ἐν τινὶ, & ſimilia ſupra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17, ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Evang. & Epiſt. occurrit. REITZ.

ead. l. 12. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. *l.* 14. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII Verr. COGN.

Pag. 207. *l.* 1. Ὁμήρῳ) De Homero fabularum patre vide Menippi & Aeaci Dialogum. COGN.

ead. l. 3. Ἅδην) Tartarus Heſiodo is locus eſt, in quo Saturnus & eius comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum eſſe aërem ſub utroque cardine craſſum, perpetuo frigidum, Crates ſcribit. De inferis & campis Elyſiis ſcripſit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi ſint, & de inferorum poenis, Coel. L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. COGN.

ead. l. 7. Τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipſo, ſed deinde in Philopſeud. c. 25 pro introitu ad tartarum poni, obſervat I. Elſner. ad Evang. Luc. XVI, 26, ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται habemus; quem vide plura ibi afferentem. REITZ.

ead. l. 9. Πλουτεῖν) Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* ſimpliciter. Cic. de Nat. D. II: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata eſt, qui* DIVES, *ut apud Graecos* Πλούτων, *quia & recidant omnia in terras & oriantur e terris*; & Lact. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetuliſſem, niſi longe maior edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl.* αὐτῶ eſt ſine iota ſubſcripto, quod ſuſpicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ.

ead. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abieci, quia & ſaepe alibi abundat, ut Imag. c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. Tox. cap. 50 ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. Hermot. c. 33, τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praeceſſit ibi. Eod. vero Dial. c. 26, τότε τοίνυν τὸ πλῆθος· ubi plura dedi. Adde D. Sic. V, c. 72, τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. Aeſop. Fab. 2 f. τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν, cuiuſmodi ſexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex Pauſan. p. 162. Vid. Maitt. de Dial. p. 75. Si quis iam velit τρόπον h. l. intelligi poſt τοιοῦτον, ut ſit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit ſervandus. REITZ.

ead. l. 13. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. ſupr. Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

Pag. 208. *l.* 1. Κωκυτοὶ) Κωκυτὸς a luctu & eiulatu nominatur; lacus autem eſt inferorum, qui ex ſententia Homeri, Odyſſ. K, ex Styge manat, de quo Seneca Hercul. fur. & Virg. VI Aen. COGN.

ead. l. 2. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προὔκειται, *quodque eſt graviſſimum, praeiacet Acheruſia palus.* Sic interpres. Sed ſcribendum ut Mſ. πρόσκειται, *Acheruſia palus adiacet.* GRAEV.

ead. l. 3. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine Acheron, carminibus poëtarum celebris, quaſi ſine gaudio. Virg. 2 Georg. & VI Aen. COGN.

ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. Mſ. Gr. & L. προσκ—. Edd. προὔκ—. *I.* & *V.* eam ſcripturam praeferunt, quam ſecutus ſum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι) Iam notaverat Cognatus, Aeacum eſſe Iovis filium, Plutonem vero regem dixerat ſupra Lucianus fratrem Iovis. An hinc ergo non ſatis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus eſt regis patruelis*, nec Aeacum & Plutonem facerent patrueles, cum alter ſit patruus, alter fratris filius? Immo ipſa Graeca vox debuerat eos admonuiſſe. GRON.

ead. l. 9. Αἰακὸς) Tres ſunt inferorum iudices, de quibus Virg. VI Aen. Ovid. in Ibin. Iovis filii fuere, Aeacus ex Aegina Aeſopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretenſis, hic Lyciae rex, ille Cretae. COGN.

ead. l. 10. Κύων τρικέφαλος) Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum cuſtos. COGN.

ibid. Κάρχαρος) *Aſper.* καρχαρόδους. GUYET. Confer ſupra de Merced. c. 35, Quom. Hiſt. c. 43, de Salt. 4, & Bis Accuſ. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. Lycophr. Alex. v. 34, ibique Schol. & Meurſ. REITZ.

ead. l. 12. Ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος) Vertunt, *allatrans, territoſque in ſpecum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in ſpecum, ſed abigantur, deterreantur ipſo ſpecu, non ſcilicet tartareo, ſed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *&* *rictu* vel hiatu *deterrens,* nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

ead. l. 14. Ἀσφοδέλῳ) Aſphodeli mentionem & Homerus fecit, tradiditque, manes eo veſci. Heſiod. L. I Oper. COGN.

ead. l. 15. Λήθης) Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

ead. l. 16. Ὠνόμασται) Solanus margini *Iunt.* adſcripſerat, ὀνόμασται Florentina recte, &, ὦ in contextu deleto, ὁ repoſuerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, ſi ὀνομάζεται legeris, alia res foret, idque reciperem, ſi plures addicerent. Et forſan id ipſum voluit, at calamus aberravit: nam ὀνόμασται praeteritum ſine augmento contra ipſius ſententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere ſolet. REITZ.

Pag. 209. *l.* 1. Ἄλκηστις) Confer Dial. Mort. XXIII, § 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ δοκεῖν) Et ſic eſſe in *Fl.* ac *Fr.* adlevit Solan. Eſt & in cett. quid mirum? Ita enim ſolet, ut ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν. Paraſ. c. 42 pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra de Dom. c. 17 f. & ſupra 1 Ver. Hiſt. c. 7 &c. Alciphr. III, p. 372, ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει. Et ſic Plut. Themiſt. pag. m. 113 F. Ariſtoph. Pl. 736. Aelian. V. H. I, 17, atque alibi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐριννύες) Male vertunt Ἐριννύες, ποιναὶ, *Furiae, poenae.* Cum ſit, *Erinnyes, Furiae.* GRAEV.

ead. l. 9. Φόβοι) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic ſermo eſt. V. *Fl.* SOLAN.

ibid. Αἰεὶ) Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum, nihil tamen muto, quia ſic ſaepe apud Noſtrum. Ita εἵνεκα pro ἕνεκα vid. ad Amor. c. 49, & mox ad c. 15. REITZ.

ead. l. 14. Συναλισθῶσι) Conf. infra Philopſ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι) Non quidem vitioſum, quod *I.* habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut for-

ſan correctoris, qui duas praepoſitiones oppoſitas ferre non potuit; qua oppoſitione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermot. c. 79 f. ἐς ὅλμον ἐκχέας. Ita εἰς & πρὸς μὲ ἀποβλέπει habuimus apud Noſtrum vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26 & 33, Nigr. § 4, Imag. 1 & 2. Quom. Hiſt. c. 42, πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et Icarom. 23. Bis Accuſ. 20 &c. Alciphr. III, p. 450. Verum & eandem praepoſitionem repeti quis neſcit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. § 25, ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Gall. 31, ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. Quom. Hiſt. cap. 4 m. πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα. Thucyd. VII, 51, πρὸς τὰ τείχη προσέβαλλον, & c. 50 pr. ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίης. Long. Paſt. III, 117, εἰς κόλπον εἰσήλασαν. REITZ.

Pag. 210. *l.* 2. Καιόμενοι) Quis? vide not. ad Μεν. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ γυπῶν — Τάντ.) Homer. Od. Λ, 581. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε) *Tantalus in ipſa palude ſtat.* Sic interpres. Cur omiſit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim eſſet, *Tantalus in ipſa palude ipſe ſtat?* Legendum αὖος. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε, *Tantalus in illa ipſa palude ſiccus ſtat*, quippe qui *mediis ſitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certiſſimam eſſe poſtea firmavit vetus Codex. GRAEV.

ead. l. 5. Αὖος) Praeter G. etiam L. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris.* GUYET. Iſt eſt, cum Benedictus dediſſet *mediae vitae*, Guyetus correxit *mediocris*; quod ipſum tamen in *Par.* ed. iam erat. Ego vero Benedicto adſtipulor: mens enim Luciani eſt, homines mediae cuidam inter bonos maloſque vitae rationi addictos, ſtatu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac iuſtorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: iam de iis, qui quaſi *neutris* accenſeri poſſint, loquitur. REITZ.

ead. l. 10. Χοαῖς) Ea de re iam ſupra ad Ἐπισκ. cap. 22, & mox hic c. 19. Vide & Philoſtratum p. 32. SOLAN.

ibid. Καθαγιζομένοις) Conf. Ἐπισκ. cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et Weſſ. ad Diod. Sic. IV, p. 269, No. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ὀβολὸν) Alludunt ad hunc morem cum Noſter alibi, tum alii multi. Iuv. III: *nec habet quem porrigat ore trientem.* Hic nummus δανάκης dicebatur. SOLAN.

Pag. 211. *l.* 1. Νομίζεται) Id eſt, ſit in uſu, conſuetudine. GUYET.

ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum eſſe, *utrum admittatur*, monuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Guyet. *s'il paſſe, s'il court.* Reitz.

ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copioſe vindicat Salmaſ. ad Solin. p. 769 b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *curſum* vocamus: Germani etiam ſuum *gehen*, ire, ita adhibent. Gesn.

ead. l. 4. Πορθμία) Πορθμεῖα. Guyet. Ego nihil muto. Nam ſic ſolet apud Noſtrum πορθμίον pro *naulo* ſcribi. Vid. Dial. Mort. IV, § 1 f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Et Dial. XXII pr. ἀπόδος — τὰ πορθμία etiam dedit Hemſt. licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖα. Item Catapl. § 18, τὰ πορθμία καταβαλεῖν, & alibi. Confer omnino, quae Hemſt. de differentia inter πορθμίον & πορθμεῖον dedit in ed. Lucian. minore p. 18; quae cum vel omiſerit in ed. maiore, vel ad alium locum retulerit, per compendium ſaltem indicabo. Πορθμεῖον, ait, apud Noſtrum nunquam non pro ipſa ſcapha vectoria poni ſolet. Dein diſſenſum Grammaticorum, Heſychii, Euſtathii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit. Reitz.

ead. l. 6. Λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant Ethnici olim ſepulturae danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. Cogn.

ead. l. 9. Βιαζόμενον) Mallem βιαζομένην, ut ad δυσωδίαν referatur. Solan. Iuntinae margini adſcripſerat Solan. noſter, Forſan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, niſi quod comma poſt σῶμα ſuſtulerim. Reitz.

ead. l. 15. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) Diod. Sic. I, c. 91 pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Weſſeling. etiam hoc Luciani teſtimonio utitur, aliaque paſſim hoc Diod. libro ad illuſtrandas huius generis antiquitates affert. Reitz.

ead. l. 17. Καλινδοῦνται) Hoc praetuli, quia eſt in edd. potioribus, & quia ſic quoque c. 1 Gymnaſ. Alioqui utrumque probum eſſe, ſatis notum arbitror. Epict. Sent. 24, ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον νοσεῖν. Ael. XIV, 15, γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani teſtimoniis probat. Sed κυλινδουμένοις λίθοις Herodian. I, 12, 18. Et κυλίνδεται Ariſtoph. Veſp. 490, atque alibi. Reitz.

Pag. 212. *l.* 8. Εἰ λάβοι φωνὴν) Suſpenſa oratio uſque in pagin. ſequentem, (214) ubi ait, εἶποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. Marcil.

ead. l. 9. Φήσει) Φησὶν interpres legiſſe videtur. GUYET. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi poſt, pr. § 14, iterum φήσει, etiam conſentiente illic eadem Florentina. REITZ.

ead. l. 10. Οἴχῃ μοι) Verbum iſtud in recenti luctu uſurpatum illuſtrat, neque hoc praetermiſſo exemplo, Bergler. ad Alciphr. p. 172. GESN.

Pag. 213. *l.* 8. Εἵνεκα) Cum nihil varietatis notatum eſſet, in *P.* tamen uſitatiorem orthographiam ἕνεκα invenirem, in *I.* εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes edd. in hoc conſpirare vidi; cumque & alias ita ſcriptum apud Noſtrum invenerim, id ſervare non dubitavi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐμβοήσῃ) Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano ſupra in Amor. c. 13, ubi Solan. ἀναβοᾷν reſcribi volebat. Addo iam Thucyd. IV, c. 112, ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόον· & Dion. Hal. XI, p. m. 718 f. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum cenſeo, legendumque ἑαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐθ' ὅ, τι πέπονθεν) Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. *Neque ſcientem, quid filio ſuo evenerit.* IENS.

Pag. 214. *l.* 3. Mαταιάζοντα) Aliter legiſſe videtur Suidas, nempe ματαΐζοντα. Sed aut genuina eſt lectio, quam ſequimur, aut ſi quid mutandum, ματαζ— legendum fuit. SOLAN. Verba Suidae, ad quae in var. Lectt. hic reſpicitur, ſunt: ὁμοίως εὕρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαΐζω. At unicum tantum hoc Luciani teſtimonium ad probandum τὸ ματαιάζω attulit Steph. nec ego alibi obſervavi; quare neſcio, num Suidae ſit aſſentiendum. Quia tamen lectio eſt conſtans, nihil muto. REITZ.

ead. l. 5. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην) Th. Mag. v. τίλλω haec eodem modo habet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἦ τί) Sequor Venetas, ἦ τί *numquid*, pro ἢ *aut*, ſcribens. REITZ.

ead. l. 9. Ἦ διότι) *Fl.* ed. cum pleriſque aliis ἢ δ. *Ven.* 2. & hic & ſupra ἦ, quod magis probo. Sed hic *I.* quae prius ἦ etiam habebat, νὴ δί' ὅτι habet, quod ſequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

ead. l. 12. Τριακάδας) Sic Ῥητ. c. 9, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ) Sic recte *Fl.* ed. Reliquae περί. Qua de re iam ſupra dictum eſt. SOLAN. Has praepoſitiones ſaepiſſime omnium a ſcribis confundi, quis neſcit? Conf. Aſin. c. 22, & quae Hemſt. habet ad Halc. c. 2. Quare minus forſan re-

ſte περὶ τὸν βίον reliquimus in Piſcat. cap. 25, cum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9, ubi παρὰ τὸν βίον ex pleriſque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aeque bonum; nam & ſic κατὰ τὸν βίον ſine varietate ibid. c. ult. REITZ.

ibid. Τοὺς πότους) Nihil variari in hac ſcriptura, notabat Solan. Sed nec varietatem deſiderem. Vid. ad Gall. cap. 12, & Icar. 7 f. REITZ.

ead. l. 18. Διψῆν — πεινῆν) Διψᾶν & πεινᾶν Attica forma poſtulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν, etiam his potius uſitatum, bene monent Grammatici. Vid. Ariſtophan. Nub. 440, Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. Phryn. p. m. 18, Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾳ. Scripſiſſem διψῆν ſine puncto ſubſcripto; ſed quia plerique ſic malunt, ſervavi & hic, & Paraſit. c. 38. REITZ.

Pag. 215. *l.* 7. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) *Non pervertet concubitus;* ſed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, *non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. Παρατρέπειν eſt *avertere, abducere;* διαστρέφειν *diſtorquere, corrumpere.* GRAEV.

ibid. Παρατρέψει) An παρατρίψει; Marc. Antoninus de vita ſua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρίψει σε, i. e. *atteret te, conſumet, conficiet.* GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati ſunt, *non pervertet coitus, neque huius cauſa bis terve per diem rem tuam diſſipabis.* Ego, nec quid ſibi παρατρέψει, *pervertet*, hic velit, recte intelligebam, neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem ſuam diſſipare poſſit.* Putabam autem legendum eſſe παρατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non eſt opus, ut oſtendatur. Alterum autem σπαθάω intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, ſolitas apud Graecos etiam inſtaurari in ſingulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου ſatis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101 ſeq. Porro ipſa propria verbi σπαθάω notio non tam ad *diſſipationem* & *dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *denſandum*, *inferciendum*, cum ſignificet proprie ſpathae textoriae ope ſubtemen intra ſtaminis tramas inſertum denſare & coire cogere. Puto igitur, σπαθᾶν vel σπαθᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copioſe cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode tranſtuleris ad loca auctorum, quae iam collegit Ez. Spanhem. ad Ariſtoph. Νεφ. 55.

Cogitabam etiam οὐ δυσπαθήσεις, aegritudine non afficieris. Sed non eſt opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem ſenſu, atque ἐπὶ τούτοις, *inſuper*: non quo vehementer probem, ſed quod nihil novi rectius. GESN. Διαστρέψει facilius concoquo, quam παρατρέψει. Placet tamen magis coniectura Guyeti & Geſneri, unius literulae mutatione ſenſum facilem praebens. REITZ.

ead. l. 8. Σπαθήσεις ἐπὶ) I. e. *inſuper*, pro fuſe, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in ſumtus ſuperfluos. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ διανοῇ) Ὅτι διανοῇ. MARCIL. In καὶ conſentiunt edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

ead. l. 14. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, *in ſuperpoſito monumento*. MARCIL. En quam facile regulae criticae ſine librorum auctoritate fallere poſſint. Arripuit Marcil. quod literarum ductus ſuadebat, & ſine mutatione, ſola vocum coniunctione locum ſanare viſus eſt: ſed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri ſuppeditant, & quod forſan coniicere non auſus eſſet, verius eſſe, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 17. Δυνησόμεθα) Ita L. recte. In impreſſ. δεησόμεθα. SOLAN.

Pag. 216. *l.* 4. Ἐστεφανωμένος) Accentus Iuntinae ſatis oſtendit, eam praeteritum quoque exhibere voluiſſe, alioqui στεφανώμενος proparoxytonως dediſſet: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti ſatis ſaepe monuerimus. REITZ.

ead. l. 7. Καθαγισμῶν) Vid. ſupra dicta ad c. 9. REITZ.

ead. l. 8. Νοστιμώτατον) Conf. ſupra Μισθ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 14. Μεταστελλώμεθα) Vertitur *deportemus*. Redde, *petamus*. GUYET.

Pag. 217. *l.* 1. Ὡς ἄρα &c.) Hom. Il. Π, 502 & 855. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς) Loquitur Noſter de eo ritu, quo in funeribus ſolitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum eſt certiſſimum. Quid enim eſt συνειληχότα συμφοράς; Peius id in ed. *Amſt.* ubi συρειληχότα. Συνειληχότα eſt ab συλλαγχάνω, ſive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, *colligo, corrado*. Demoſthenes in Midian, πολλὰ μὲν τοί-

γυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνείλοχα ὕβρεις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας &c. Expone itaque Luciani verba, *arceſſentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres caſus, quos corraſerit, narret, & in quovis funere identidem repetat.* IENS.

ead. l. 5. Θρήνων σοφιστὴν) Hic eſt, quem Homerus θρήνων ἔξαρχον vocat, Il. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

ibid. Συνειληχότα) Immo συνειλεχότα, a συλλέγω. GUYET. Συνειλοχότα voluit Solanus. Sed cum alii aeque coniici poſſe dixerint συνειληφότα, edd. lectionem intactam ſivi, facile autem utrovis more emendandam, ſi quid opus fuerit; Ienſii tamen coniectura magis placet. REITZ.

ead. l. 7. Καταχρῶνται) Dativum ſive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit Ienſius in Lect. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Aſin. c. 52. REITZ.

ead. l. 10. Ἕλλην ἔκαυσεν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combuſſiſſe. COGN. Crematio Macrobii tempore in uſu eſſe deſierat, VII, 7. Vid. Meurſ. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Non Graeci tamen id ſoli factitabant. Brachmanis etiam mos ille, ſeu Gymnoſophiſtis ſolemnis erat. Vid. Περ. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πέρσης ἔθαψεν) Perſas cera circumlitos mortuos condire ſolitos, ſcribit Cic. quod & Aſiniis attribuitur. Strabo etiam ſola, inquit, ſepeliunt corpora Perſae cera oblinentes. COGN.

ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρίει) Lege ὑάλῳ περιχέει, ſeu potius περιχύει, id eſt, *vitro incruſtat.* Indos mortuos incruſtaſſe, teſtantur Herodotus & Diodorus Siculus. Peſſime interpres, *adipe ſuillo oblinit.* MENAG. Ὕαλος magis Atticum eſſe, quam ὕελος, aſſentior Phrynich. p. 136, etſi poſterius quoque non ſemel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod Phrynichus facit: nam ὕελος Diod. Sic. fere ubique; vid. L. 2, c. 15, ubi vel ſexies ita ſcribitur. Bene igitur Th. Magiſt. ὕαλος dixere Attici, ὕελος communiter Graeci. Περιχύει autem vel περιχέει pro περιχρίει malim ex eodem Diod. ubi iam non de orthographia, ſed de re ipſa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens ſaepe & conſtanter verbo περιχεῖσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον· ac deinde ibid. αὐτός φησι

τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ περιχεῖσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι τὴν ὕελον· nec non III, c. 9 &c. non tamen idem, quod noſtrum vitrum fuiſſe, recte ad loc. priorem Diodori, No. 45, monet Weſſel. coniiciens ſal quoddam foſſile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At ſi artificialis, quod Geſn. exiſtimat, compoſitionis incruſtatio fuerit, vulgatum Luciani περιχρίει aeque ſatisfaciet, ac περιχύει. Merum ſal quidem ſufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum ſubterraneorum facile liqueſcit, & fruſtra ſic cadavera forent ante exſiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis ſpecularis, vel ſimile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etſi vitrum, quale noſtrum, illo tempore dudum notum fuit, ut ſupra vidimus. Hoc autem ita circumfundi poſſe, non eſt veriſimile. Reitz.

ibid. Ἰνδὸς) Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii, quae in pyra mox cremarent. Virg. Cogn.

ibid. Ὑάλῳ) Vide Gatak. ad M. Aur. IV, 48. Aelianus V. H. XIII, 3, narrat, in ſepulcro Beli repertam πύελον ὑελίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca aſſervatum Alexandri Magni cadaver conſpexit Auguſtus. Vide Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi ſervant; Perſae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora.* Cic. Tuſc. I, 45, & Herod. I, 140. *Fl.* ὑέλῳ. Solan. *Suillum adipem* interpretationis antiquae faceſſere hinc iubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi poſſe, manifeſtum eſt ex verbi περιχρίει notione. Heſychius non tantum ὑαλὲν & ὑαλόεν λαμπρὸν interpretatur ac διαφανὲς, ſed ipſum etiam ὑαλόν. Et quid ſimilius vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis, pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum ſolutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura ſimilis Theodori Kerckringii invento, qui integra cadavera ſuccino circumfuſo condivit, ſi vera ſunt, quae narrat Morhof. Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. Gesn.

ead. l. 12. Ταριχεύει &c.) Sext. Empir. III Pyrrhon. Hypotyp. 24, p. 184; (monente P. Weſſeling. ad Diod. Sic. I, c. 92 f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not. Hemſterh. ad Noſtri Necyom. c. 15. Reitz.

ead. l. 13. Λέγω δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec poſt reditum ex Aegypto, (vid. Ἀ. μισθ.) cum antea illic fuiſſe non conſtet. SOLAN.

ead. l. 15. Δεομένῳ χρημάτων &c.) Herodot. II, & Diod. I, § 1. SOLAN. Confirmat idem Diod. Sic. I, c. 93, ſcribens: νόμιμον δ' ἐστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου· τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδός τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρησις ταφῆς. Ubi Weſſeling. plura in hanc rem ex Stob. Serm. 38, Horodot. II, 136, aliiſque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, affert. REITZ.

Pag. 218. *l.* 3. Ἀγῶνας) Vide Δημ. cap. 33, & alibi paſſim. SOLAN.

Pag. 219. *l.* 1. Καὶ γὰρ) Homer. Il. Ω, 602. SOLAN.

ead. l. 2. Γαστέρι δ' οὕτως) Iliad. Τ, 225. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. *l.* 1. ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur Dialogus in Iulium Pollucem, cuius exſtat Onomaſticum. Hinc illud (p. 453) ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας &c. Sic infra Dial. Ψευδολογ. in Polycnetum Sophiſtam (pag. 814.) MARCIL. In I. Pollucem ſcriptum hunc libellum, aiunt Scholiaſtes & Marcilius, eum ſc. cuius hodieque Ὀνομαστικὸν exſtat: ſane quod extremo libro ſcribit de nomine c. 24, ut recte conieciſſe videantur, facit. Aegyptium fuiſſe Palmerius inde elicit, quod pater (eodem c. 24) ſerviiſſe dicitur. Naucratites autem Pollux. Philoſtr. 592; quamquam Ἀρδουέννας σοφιστὴς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia ſententia eſt Hemſterhuſius in praef. & ad c. 1 Pollucis, de quo optime meritus eſt. Haec ego obiter. Ille ex profeſſo, ideoque magis audiendus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐρωτᾷς &c.) Ἐρωτᾷς, ὦ μειράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξῃς. *Sciſcitaris, adoleſcens, quo pacto Rhetor evadere, & venuſtiſſimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophiſta ipſe cenſeri poſſis.* Sic interpres. Sed in Mſ. eſt πάντιμον ὄνομα, vertendum, *illud & quod ab omnibus colitur nomen.* GRAEV.

ibid. Τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod

ex vetuſtis libris exſpectandum. Interim ſolitus fui hic legere *πάνδεινον*, quod vocabulum in Philopſeude quidem uſurpat auctor ad malum, *πάνδεινα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα*· ſed in bonum occurrit, & quidem in hac ipſa materia, in Rhetorum praeceptore, *πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν*. GRON.

ead. l. 3. Πάντιμον) Ita Mſ. Gr. L. & ed. *I.* ac *V.* 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr. *πάνδημον*. SOLAN. Πάνδημον) Non poſſum damnare lectionem impreſſorum, credo, omnium. Ut in fine huius libelli Venus *πάνδημος*, quam omnis populus veneratur; ſic *πάνδημον ὄνομα* non minus mihi rectum videtur, quam *πάντιμον*. GESN. Solan. *πάντιμον* praefert, ex *I.* & *V.* 2. Ceteras male habere *πάνδημον*, margini adſcripſit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum edd. potiorem ſequor, & ſine neceſſitate vulgatum movere non ſuſtinui. Immo, re accuratius examinata, *πάνδημον* veram eſſe lectionem video, quod ideo per *πάνδημον* Venerem iuret in fin. huius Dial. (vid. § 25 f.) quod ipſe voti huius compos iam *πάνδημος* ſibi factus videatur, & concluſio ita propoſitioni reſpondeat. His ſcriptis video, Geſnerum mecum plane conſentire. REITZ.

ibid. Σοφιστὴς) Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανενόηται. πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἴτιον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετιὼν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρονόμασται, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται θεὸν κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφιζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Schol. Mſ. Reg. 2954.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Πολυδεύκη) Vide annott. ad Schol. in Lexiph. p. 489, Vol. V.

ibid. l. 4. Λόγῳ) Ita dedit Solan. neſcio unde; obſecundavi tamen, quia vulgatum ſtare non poterat. Hemſterh. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. REITZ.

ibid. l. 6. Ὑφιστάντα) Συνίσταντα, *corradentem*, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemſt. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum ſcribere voluiſſe, tamen credo, qui lubens admiſiſſem correctionem, ſi ex Cod. firmaretur. REITZ.

Pag. 221. *l.* 1. Ἱερὸν) Ex Pythagoricorum ſchola hauſtum. V. Iambl. de V. Pyth. N°. 85. KUSTER. Platonis aetate iam

inter proverbia numerabatur. Theag. p. ed. Baſ. 239, 1. Ad Menandri ſenarium alludit, Ἱερὸν ἀληθῶς ἐστιν ἡ συμβουλία. Vid. Steph. γνωμ. p. 278. SOLAN. Ἱερόν τι χρῆμα τὴν συμβ.) Rurſus infra Adv. Ind. c. 25, σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. Long. Paſt. IV pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Ariſtoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3, σοφόν τι χρῆμα ἦν γένος βατράχων. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare poteſt? REITZ.

ead. l. 3. Ἐπ' ἐμοὶ) Ἄκουε ἐπ' ἐμοὶ iunxit Birckheimer. vertens, *audi ex me*: quod defendi poſſet ex Phalar. Epiſt. 18, ubi ἐπὶ σοὶ, *quem tibi commiſi*. Sed rectius Geſnerus cum Benedicto τόγε ἐπ' ἐμοὶ iungit, pro κατὰ τό γε, i. e. *quantum in me*. REITZ.

ead. l. 4. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60, quem & alibi eorum auctorem nominat; Ὀρχ. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2 legerint, ubi, multo labore opus eſſe ad hoc ipſum, videtur innui; ſed placebit porro legentibus c. 3, ubi promittit, ſe non ordinaria ac difficili, ſed compendioſiſſima ipſum via ducturum. Magiſque probabitur conferentibus c. 5, ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, & cap. 10, quo loco ταχεῖα εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδὸς, & τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι itidem habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἱδρῶτος μεστὴν) Heſiod. Ἐργ. 290. GUYET.

Pag. 222. *l.* 1. Ἐπεὶ οὐδὲν) L. Bos de Ellipſ. p. 108 vertit, *alioqui — differremus*; cum ante verſum eſſet, *ſiquidem differimus*. Sed Geſnerus iam ſua ſponte emendavit. REITZ.

ead. l. 6. Ἱππήλατον καὶ κατάντη) *Facilem & acclivem* reddiderat Birckheimerus: cum deberet, *equitabilem ac declivem*, vel *pronam*. Hemſt. illud *equitabilem* ſuperſcripſerat, quod Geſnerus per circuitionem dedit. REITZ.

ead. l. 9. Αἱρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἱρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

ibid. Καὶ, νὴ Δί', εὐωχήσῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ὁπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliori & breviori via aliquem ad artis Rhetoricae ſcientiam ſuſcipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hic διδάσκαλος, viae, qua diſcipulum ſuum ducturus eſſet, brevitatem, & commoditatem; ita ut ſine ullo ſudore & moleſtia ad ſummum perveni-

re diſcipulus poſſit: *quo cum veneris*, inquit, *hilariter profecto vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam ſe flexerunt viam, e ſummo deſpiciens, etiamnum haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre aſcendentes, & ſubinde in caput devolutos* &c. Marcilius legit κατακείμενος ἔκπονος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur ſit neceſſaria, equidem nullus video. Ipſum illud εὐωχήσῃ κατακείμενος ſatis efficax eſt ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & ſolutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὁπόσοι &c. eſt nimis rotunda, & Luciano noſtro familiaris, quam ut ſit ſollicitanda. Noſter in Hippiae initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι &c. & eadem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι &c. ac paſſim. IENS.

ead. l. 10. Ἔκπνους) Ἔκπονος, ut ἔκνομος, ἔκδικος, ἔκνοος, & id genus alia. Sic paucis interiectis, μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Et pag. 440, ἀπονητί. MARCIL. Ἐκείνους) Ante Benedictum iam *Fl.* ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνους. SOLAN. Ἔκπνους, ὁπόσοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνους eſt, qui non reſpirat, δύσπνους, qui difficulter: ſic ἔκπνους, qui labore, curſu, multum ſpiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνους, & deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ. GESN.

Pag. 223. *l.* 2. Πρὸς Φιλίου Διὸς) Etſi ſupra Tim. c. 1, ὦ Ζεῦ φίλιε neceſſario additur; hic tamen Διὸς cum *Fl.* omittere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepſerit: nam & alibi ſolet ſine Iovis mentione *Philium* ſolum dicere, ut Tox. c. 11 fin. ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; & alibi. Quin vel in iurandi formulis omitti ſolet Ζεύς. Ariſtoph. Acharn. 730, ναὶ τὸν Φίλιον, quod cum Scholiaſt. ibi exponat νὴ τὸν φίλιον Δία, facile ex ſimili gloſſa illud Διὸς huc irrepſerit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ γὰρ) Ἦ γὰρ, *an.* GUYET. Non plane opus eſſe arbitror, quia ex ſequenti interrogatione ſenſus etiam τοῦ εἰ eſt apertus. REITZ.

ibid. Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα) Heſiod. Θεογ. 30. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδύνατον) Subaudi ἔσται, niſi fortaſſe exciderit reponendum poſt τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inſpiciendi. GUYET. Nihil in Codd. ſubſidii reperio; ſed nec adeo deſidero. REITZ.

ead. l. 10. Σιδωνίου) Abſurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophiſtam* petebat, de quo in Demon. vita c. 14. SOLAN.

ead. l. 12. Ἤδη) Conf. ſupra Σκυθ. c. ult. verſus fin. SO-

LAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim poteſtate τὸ ἤδη ſaepius occurrit, ut Quom. Hiſt. c. 1, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος. Ne plura. REITZ.

Pag. 224. *l.* 2. Ἐλάσαντας) Ἐλαύνειν γῆν pro *vagari*, *peragrare* regionem, etiam ſupra Alex. c. 46, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Vide & Gall. c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

ead. l. 4. Διανύσαντας) Sic *l.* & *V.* 2. melius, quam quod in reliquis διανύσαντα, niſi etiam, quod praeceſſit, ἐλάσαντας mutes. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτίκα μάλα) Si veram narrat hiſtoriam Lucianus, merito fides non eſt habita homini vano ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant menſores ſui. Inter fines occidentales Perſidis & orientales Aegypti interſunt gradus non minus XV, id eſt, milliaria Germanica minimum CC, expedito etiam homini XX manſiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipſam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam Luciani, demonſtrandumque τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praeſertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

ead. l. 17. Κέβης) Cebes Thebanus philoſophus fuit, diſcipulus Socratis, quem ſcripſiſſe dialogos tres, qui inſcribuntur Ἑβδόμη, Φρύνιχος, Πίναξ, auctores ſunt Laërt. L. 2, & Suid. Sed praeter πίνακα nihil exſtat. COGN.

Pag. 225. *l.* 3. Ἐφ᾽ ὑψηλοῦ καθήσθω) Augent interpretes, *in eminenti ſolio ſedet.* At non utique, cum ſic loquuntur Graeci, de ſolio intelligunt: & ipſe paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoſcit non de ſolio, ſed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῷ, quod ſtatuit eſſe ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, iſta κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non reſpexit ad ſolium, ſed ad ſitum loci; unde mox inquit, πρόσει δὴ σὺ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, quae quidem ἄκρα non eſt demonſtrata, niſi in ſolo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia. GRON.

ead. l. 4. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adraſtea & Iſda, Meliſei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cuiuſdam lacte, cuius nomen fuerat Amalthea: eam capram Iuppiter iam adultus in ſidera retulit, vocaturque a Graecis αἲξ οὐράνιος· huius alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videlicet officii praemium, hanc adiiciens facultatem, ut, quidquid optaſſent, id illis ex eo ſuppullularet.

Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. Cogn. Τὸν Δία αἶγα φασὶ θρέψαι Ἀμαλθείαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρύειν τῆς παγκαρπίας, ἤτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως ἔχειν· ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Schol. Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 10. Εἴ που) Ut Συγγρ. c. 23, ἐοικέναι παιδίῳ εἴ που Ἔρωτα &c. *Ven.* utraque ἤπου, prave. De Hippopotamo conſule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam eius exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non inſidet Nilus Crocodilo, ſed aſſidet. Πήχεις vero illi comparent recumbenti Nilo adſtantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipſa viri illuſtriſſimi, cum nummum ipſum videre non licuerit, accipe. (Exſtat quoque in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus, in quo *Nilus recumbens*, ſphingi innixus, *circum autem pueruli quatuor,* quorum unus hippopotamo inſidet. Haud aliter ac *circumſtantes* etiam *pueros* praefert *ſtatua Nili* Vaticana; & eiuſdem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I, 9.) dicitur πολυγόνου, effigies apud Philoſtratum (Icon. I, p. 737, ed. poſtr. p. 769.) traditur, quos alias *in Aegyptiis Nili picturis familiares* notavit Heliodorus. (l. IX.) Adde, quod de dedicata a Veſpaſiano in templo Pacis inſigni quadam Nili e biſalte ſtatua docet Plinius; ac ubi ſimul tangit, quid *liberi illi Nili ſimulacris addi ſoliti*, & quos alibi Νάνους τοῦ Νείλου dictos legiſſe memini, denotarent, (XXXVI, 7.) *Argumento Nili xvi liberis circa ludentibus, per quos totidem cubita ſummi incrementi augentis ſe amnis intelliguntur.*) Quae omnia hunc locum mire illuſtrant: nam & res ipſa inde luculenter confirmatur, & ſimul vocis πήχεις, quae apud Philoſtr. etiam occurrit, ratio manifeſte aperitur. Vide omnino Philoſtratum l. c. & 525, ubi eo alludit. Solan.

ead. l. 13. Ἐν αὐτῷ) Id eſt, in Nili fluminis deſcriptione, ſive pictura, icone. Guyet. Abſurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. Solan.

ead. l. 14. Πήχεις) Amores dicti πήχεις a ſtatura. Philoſtrat. tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀθύρουσι, παιδία ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. Bourd. Si quis inſpicere velit Philoſtrati Icona 1, 5, & quae ibi dedit ὁ πάνυ Olearius, nihil ad explanationem huius loci deſiderabit. Ceterum Πήχεις ibi in verſione Latina reliquit, *Peches*, Olearius; ego non dubitavi dare *Cubitos*, cum *Dactylos Idaeos Digitos* vocare non refuge-

rint Cicerò de Nat. Deor. III, 16, atque Arnobius III, pag. 124 ſeq. Nempe utrobique ad ſignificationem nominis reſpicitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philoſtratus l. c. παιδία vocat ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noſter de Aegyptiis dicit, ſine dubio illi nomine ſuae linguae, cubitum notante, utebantur. Sic *ſatos* non male dici *Spartos* illos, σπαρτοὺς, Cadmeos fratres, diximus ad de Salt. c. 41. GESN.

ead. l. 15. Πρόσει) *Ades.* GUYET.

ead. l. 16. Ὅτι τάχιστα &c.) Affert haec Th. Mag. verbo βούλομαι p. m. 31, ubi cum ὅτι τάχιστα recte ſeiungitur, uti & in ed. Lucian. *H.* & ego ſic dedi, cum ὁτιτάχιστα iunctim exaratum invenirem in edd. *P. I. S.* aliiſque. Pleonaſmum autem hunc τοῦ ὅτι eſſe frequentiſſimum, quid opus eſt multis confirmare? Vid. mox cap. 15, φωνὴν ὅτι μεγίστην. Aeſop. Fab. 128, ὅτι πλεῖστος χρυσός. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι μάλιστα ſive κάλλιστα, apud Aelian. V. H. II, 13, verſus fin. ibique Periz. REITZ.

Pag. 226. *l.* 5. Ἡ Ἄορνος) Confer Philoſtr. L. II vit. Apoll. p. 58, ibique Olear. N°. 2 & 4, docentem, *Aornum* eſſe, quam *Siſimithri petram* Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxiſſe ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII, c. 11 pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule fruſtra obſeſſa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem, Ἄορνος & Ἄορνις ſcribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, ſi vis, Dial. Mort. XIV f. ubi iam demum video idem de diverſa orthogr. iam traditum a Hemſterh. Ἀόρνου etiam ſcribitur Herm. c. 4. REITZ.

ead. l. 12. Ἡσίοδος) Heſiod. Ἐργ. ait, aſperam eſſe ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg. COGN. Heſiod. Ἐργ. 290. SOLAN.

ead. l. 14. Εὔυδρος) Sic iam conſtanter edd. ut ſupra quoque 1 Ver. Hiſt. c. 28. Neque Codd. diſſentiunt. Alias facile variari inter εὔυδρος & ἔνυδρος, alibi vidimus. Variatur & in Diod. Sic. V, c. 2, p. 332 pr. REITZ.

ead. l. 16. Τό γε τοσοῦτο) An pro τοσοῦτό γε poſitum eſt? τὸ, τοσοῦτό γε magis hic placeret. GUYET. Τοσοῦτον, quod *Par.* habet, fere uſitatius eſt. Phal. Ep. 28, τοσοῦτον ἀπέχω. Item 42, & alibi. Epict. Sent. 78, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε. Ael. V. H. I, 8, τοσοῦτον κακόν. Noſter fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2 Ver. H. c. 26, ubi plura in nott. Item in Tim. § 41, χρυσίον τοσοῦτον. Et hoc ipſum τό γε τοσοῦτον in

eodem Tim. § 45 med. Quare nihil opus erit correctione Guyeti; niſi quis forte & cum *Par.* ν addere velit, nihil veritus κακοφωνίαν, cum & π ſequatur illic, τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν enim legitur. Et ſic τοιοῦτον quoque Noſtro frequentius eſſe, quam τοιοῦτο, non ſemel alibi vidimus. Atque ita τοιοῦτον & τοσοῦτον, pro τοιοῦτο ac τοσοῦτο, rurſus infra hoc Dial. cap. 13. REITZ.

Pag. 227. *l.* 6. Τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον) Heſiod. l. c. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν) Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχήν. MARCIL. Haec corrupta eſſe, bene vidit Marcilius. Sed ἐπεὶ non habet, quo ſatis commode referatur: ſequitur enim ὡς οὖν. Equidem aut ἔπειτ' οὖν legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς eſſe gloſſam τῆς ἐπὶ, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expreſſi. Forte certiora dabunt libri. GESN. Ἐπὶ δ' οὖν &c.) Ἐπεὶ iam habebant edd. noſtrae; ſed quod Marcil. & εἰ ſcribat, pro εἰς, ſi modo ſcripſerit, nihili eſt. Interim cum Geſnero malim ἔπειτ' pro ἔπειτα· & paulo poſt ἂν receperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. REITZ.

ead. l. 11. Ὡς ἂν) Ὃ οὖν L. In omnibus etiam, excepta *l.* οὖν. SOLAN. Ὡς οὖν) *Quemadmodum igitur* &c. GUYET. Recte; niſi ὅπως quis malit; quod tamen non opus eſſe credo, quia utrumque non ſemel confunditur. REITZ. Mſ. Reg. 2954 ὅ, τι οὖν, non male.

ead. l. 14. Ἑαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in ſola marg. *A. IV.* invenio, adſcriptum erat eidem: ἐμαυτὸν legiſſe videtur Bilibaldus. Quod inde coniecit, quia priſcus huius Dialogi interpres Latinus Bilibaldus dedit, *me ipſum.* Id quod licebat, ſervata etiam vulgata. V. ad Paraſ. c. 8. REITZ.

ead. l. 15. Ἄσπορα καὶ ἀνήροτα) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed ἄσπαρτα apud Homer. eſt, & ſic apud Noſtrum iam crebro quoque ante allegatur hic verſus. Vid. ad 2 Phal. cap. 8. Adde Paraſit. § 24. ubi etiam ἄσπαρτα· ita ut mirum videatur, cur id iam variaverit. REITZ.

Pag. 228. *l.* 1. Ἀνδρώδης τὸ βάδισμα) Conf. ſupra Tim. c. 32. SOLAN. Ex diviſione Hemſterhuſii iam eſt § 54. REITZ.

ead. l. 8. Φήσει) Non improbabit hanc mutationem vulgatae, qui ſequens κελεύσει, & iterum ſequens φήσει poſt ἀπαραίτητα conferet. REITZ.

ead. l. 13. Εἶτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἕωλα παραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶν, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νησιώτην) Vertunt: *Inde te priſcos il-*

los viros imitari iubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetuſtae ſunt conſtructionis, Hegeſii, Cratetis, Neſiotae. Primum vertendum *Hegeſiae.* Ἡγησίας enim Magneſius intelligitur ille orator, qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Chariſii voluit ſimilis eſſe, ac ſe ita putavit Atticum, ut viros illos prae ſe paene agreſtes putaret. *At*, inquit Cic. *quid eſt tam fractum, tam imminutum, tam in ipſa, quam tamen conſequitur, concinnitate puerile?* in Oratore dicit, eum Lyſiam voluiſſe imitari, ſed particulas incidiſſe, numeros infregiſſe, & concidiſſe, non minus ſententiis peccaſſe, quam verbis, ut non poſſit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo XIV Geograph. tradit, eum principem fuiſſe ſtili Aſiatici, & corrupiſſe receptam conſuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex eius oratione laudat idem Strabo lib. IX: Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαίνης ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θησεῖον. οὐ δύναμαι δηλῶσαι καθ᾽ ἓν ἕκαστον. *Video arcem, &, quod in illa eſt, tridentis ſignum. Video Eleuſinem, & ſacrorum ſum myſtes. Ibi eſt Leocorium, hic Theſeum. Non poſſum enarrare ſingula.* Dein legitur in Mſ. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτωνα καὶ Νησιώτην, quod eſt verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cuius meminit inter decem huius nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV, in Cratete, ſed is fuit obſcurus. Critias vero celebris fuit diſcipulus Socratis, corruptus a Theſſalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixiſſet de Themiſtocle, Pericle, Cleone, *huic*, inquit, *aetati ſuppares Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis ſcriptis, qui ipſe tum fuit, intelligi maxime poteſt. Grandes erant verbis, crebri ſententiis, compreſſione rerum breves, & ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcuri.* Vide Philoſtratum lib. I de vitis Sophiſtarum in Critia. Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ᾽ ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia inſularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis diſcipulus, & principatum inter antiquiſſimos Sophiſtas tenuit. Vide Philoſtratum lib. I de Sophiſtis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. GRAEV.

ead. l. 15. Παλαιᾶς ἐργασίας) Sic infra Ἱππ. c. 5 f. SOLAN.

ead. l. 16. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod probo. In impr. Κράτητα. Vide omnino φιλοψ. c. 18. Quo loco rite perpenſo patet, ni fallor, delendam eſſe coniunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

ead. l. 17. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. Kuster. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, ſed pictoribus, aut potius ſculptoribus, ad Critiam confugio, qui φιλοψ. c. 18 *νησιώτης* iterum vocatur, & inter ſculptores recenſetur. Solan. Laudantur apud Plinium inter nobiles ſtatuarios *Critias*, *Neſtocles*, *Hegias*. Hiſt. Nat. XXXIV, 19 pr. *Floruit* (Phidias) *Olympiade LXXXIV, circiter CCC noſtrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli eius fuere* Alcamenes, Critias, Neſtocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult cl. Bel. de Ballu: Ἡγίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα l. Νεστοκλῆ. *Critiam* certe pro *Cratete* etiam habet Mſ. Reg. 2954.

Pag. 229. *l.* 1. Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα) A pictura ducta eſt metaphora. Guyet.

ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει) Interpres: *Laborem autem, vigilias, aquae potum, & ſqualorem, haec omnia neceſſaria & inevitabilia dicet.* Squalor non deſideratur in ſtudiofis eloquentiae. Mſ. λιπαρὲς, *aſſiduitatem*, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. Graev.

ead. l. 2. Λιπαρὲς) Hoc ex Mſ. Gr. In impreſſis enim ἀλιπαρὲς legitur. Solan. Supra Quom. Hiſt. c. 1, λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, *febri continua*, ſ. magna, ubi & ex Abdic. c. 4, προθυμίᾳ λιπαρεῖ adduxi, quod Geſnerus reddidit, *multo ſtudio*. At cum hic dedit, *cultum neglectiorem*, credo ἀλιπαρὲς ei placuiſſe. Iam vero verterem, *aſſiduitatem*, immo *indigentiam*, cum Heſychio, qui eadem ratione λιπαρὲς, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικὸν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι· unde & λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Non adeo per *indigentiam* hic intelligo paupertatem, ſed aliorum gratiam auxiliumve rogandi neceſſitatem. Reitz.

ead. l. 6. Τριακάδας) Conf. ſupra de Luct. c. 16. Reitz.

ead. l. 7. Κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας) Πόλις ἦν ἐν Ἤλιδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος, τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικὸς ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δήλωσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὴς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις· τεσσάρων γὰρ ἐτῶν μεταξὺ διαρρεόντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. καὶ διήρκεσεν ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν κριτῶν μέχρὶ τοῦ μικροῦ Θεοδωσίου· ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἠλείων πανήγυρις. Schol. Mſ. Reg. 2954.

Kk 2

Toup. ad Longinum p. 278. Ἡγησίου καὶ τῶν ἀμφ᾽ Ἀμφικράτην. Per Ἡγησ. autem intelligit Gorgiam Leontinum, rhetorem antiquiſſimum, de quo ad Athen. II. p. 70.

ead. l. 10. Ἀπαιτεῖν) Puto ſcriptum fuiſſe ἀποτίνειν; ut cum reliquis ad diſcipulum referatur. In impr. nihil hic ſubſidii. Solan. Nihil ſani poſſum exſculpere ex infinito, quod habent, quorum inſpiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus ſum, quaſi legeretur ἀπαιτοίη, tenui mutatione. Gesn. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν ſenſum commodum non fundit, quod & priſtinus interpres ſenſit, *expetet mercedem* reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Geſnero, cuius verſio eodem redit, licet ἀπαιτοίη ab literis vulgati longius abeat. Reitz.

ead. l. 13. Κρονικὸς ἄνθρωπος) Κρόνιος forte. Guyet. Quare? Cum idem ſit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Pl. v. 581. Reitz.

ead. l. 15. Μαχαιροποιοῦ υἱὸν) Τὸν Δημοσθένη. Guyet. Demoſthenem deſignat, de cuius patre diximus ad Ἐνυπν. cap. 7. Solan.

ead. l. 16. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. Guyet. (Idem etiam adſcripſerat La Croze.) Aeſchinem, de cuius patre multa Demoſthenes in oratione de Corona cap. 40, p. m. 170 & ſeqq. quae cum leges, memento tamen paulo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum eius nomen fuiſſe dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeſchine mutatum fuiſſe ait. Sed, ut ut ſit, hoc obtinuit. Vid. Philoſtr. p. 506. Solan.

ibid. Γραμματιστοῦ) Supra Μισθ. c. 4. Solan.

Pag. 230. *l.* 3. Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς σκυτοτομικῆς translatum videtur. Guyet. *Viam ſecare*, ab aratoribus potius translatum puto. Wetst.

ead. l. 6. Ἐκτραχηλίσῃ) Ab equeſtri arte metaphora. Guyet.

ead. l. 9. Ἴθι) Edd. & Ox. Mſ. ἴσθι, mendoſe. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 28. Solan.

ead. l. 10. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα ſine dubio, propter ſequentem conſonam quaeſivit Solan. quia ſic tum ſcribi amat, ut de Salt. c. 21, & pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. Reitz.

ibid. Χαίρειν λέγε) An legendum λέγειν; ut ſit, ἴσθι λέγειν. Guyet. Iam vero invento ἴθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle ſonarent tres illi infinitivi iuncti χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν· ego, commate ſublato, quod poſt χαίρειν erat, iam facile ita conſtruo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν &c. Reitz.

ead. l. 14. Μὲν) Ex Mſ. O. ante καὶ ἄλλους. Solan.

ibid. Πάνσοφον) Quem hiſce deſignari credam, nota noſtra ad titulum huius opuſculi indicavit. SOLAN.

Pag. 231. *l.* 1. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ. &c.) Iam eleganti rurſus aſyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2 Ver. Hiſt. c. 35. Adde Aſin. c. 16 m. Icar. 12. Conf. Paraſit. cap. 13, μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγάς. Quod ideo moneo, ne ſemper accuſetur nimis repetiti καί. REITZ.

ibid. Διασεσαλευμένον) Sic ſupra de Merced. c. 33 f. διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

ead. l. 5. Ὑακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. ſupra Amor. c. 26. Adde I. Arntzen. de tinct. & colore comar. REITZ.

ead. l. 6. Κινύραν) Pindar. in Nemaeis & Plat. L. 2 de leg. memineruut Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγηράσκω. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famoſum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

ibid. Ἀγάθωνα) Agathonis poëtae tragici ſplendidi & liberalis meminit Ariſtoph. in Theſmoph. cuius carminum mollitiem multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato. COGN. De hoc conſule eruditiſſimi Bentleii Diſſertationem de Epiſt. Eur. & Philoſtr. pag. 493 cum not. Vid. etiam Lil. Gyral. 299 f. Ariſtoph. p. 766. Athen. XIII, c. 4; II, 21. Varia eius vitia taxat Ariſt. de Poëtic. c. 16, & Schol. Ariſtoph. Vide & Voſſium de Poëtis Gr. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν) Hom. Il. Z, 142. SOLAN.

ead. l. 15. Σεαυτὸν) Florentinam male ἑαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel ſic ederem, ſi plures addicerent. Vid. ad Paraſ. c. 8, Aſin. 13, & modo ad c. 8 huius Dialogi indicata: at quia vulgatum eſt ad normam, quis id moveret? REITZ.

ead. l. 16. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Iulium Pollucem, Onomaſtici auctorem non tangi hoc libello, cum ſatis luculenter oſtenderit Hemſterhuſius, non opus eſt, ut operam ea in re ponamus: ſed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomaſtico exſtare, ut ſcilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec eſt, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis uſum: non enim profecto talia omiſiſſet in Onomaſtico. Illius porro ſingulorum librorum praefationes longiſſime abſunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctiſſimo, non agimus. GESN.

Pag. 232. *l.* 6. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ ὧδέ πως, ἀσπασάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ

γλαφυρὸν ἐκεῖνο) Vertunt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac iucundum ſubridens.* Ubi eſt in Graeco *tibi?* Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, *dimota nempe a fronte in tempora*, inquit. Sed Mſ. legit ἐπισπασάμενος, hoc eſt, capillos promittens, pectendo ſcilicet & comendo, non diſcipuli, ſed ſuos, ut pulchrior & comtior videretur, maioreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Diſcipulus non multum comae amiſerat, ſed magiſter erat calvaſter, ideoque dicit, ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθάϊδα Mſ. αὐτὸς θάϊδα. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀσπασάμενος) Ἀναψησάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. & L. In impr. ἀσπ— niſi quod *Fl.* ἐσπ— mendoſe habet. Conf. Z. τρ. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Eſt inter geſtus eorum, qui dicere incipiunt Quintil. II, 3, 158: *In hac cunctatione ſunt quaedam non indecentes, ut appellant ſcenici, morae*, caput mulcere, *manum intueri, infringere articulos, ſimulare conatum, ſuſpiratione ſollicitudinem fateri* &c. Retineo autem ἀσπάσασθαι, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum ſignificat, quam declarat Euſtath. ad Odyſſ. Γ, 35, χερσὶν ἠσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπισπῶντο καὶ εἷλκον διὰ δεξιώσεως εἰς ἑαυτοὺς κ. τ. λ. pluſcula enim ſunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T, pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. *Marcil.* At iam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Geſnero retinuiſſem vulgatum ἀσπασάμενος, ſi ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici poſſe, noviſſem; nam cum ablat. χερσὶν alia res eſt. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ— nemo me temeritatis arguet ex iis aſſumſiſſe id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi ſic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ— accedit; quia hoc ipſum poterit dici natum eſſe ex compendio ſcribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo ſcripturam praeferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus aſſumtum, minime diſplicet: ſed nec poenitet indicaſſe illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam eſſe arbitror. GESN. *in Addend.*

ead. l. 9. Αὐτοθαΐδα) Conf. ſupra Tim. c. 54, ubi Αὐτοβορέας, aliaque ſimilia compoſita obiter indicantur. REITZ.

ead. l. 12. Δ' οὖν) Mſ. O. τοίνυν. *Ven.* utraque mendoſe δ' ὖν. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτε Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42 D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελούσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον,
Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huius oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen ſpernendum, quod ex antiquo ſcriptore Ariſtophanis Scholiaſtes obſervat ad Nub. τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαί φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἑξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum ſic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ᾽ Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius verba haec Scholiaſtae ad Diog. Laërt. p. 56 D. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Pag. 233. *l.* 4. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

ibid. Ἀλλ᾽ εἴ τις) *Si quis unquam fuit aut Tityus* &c. GUYET.

ibid. Ὦτος) V. Ἐπισκ. c. 3, cum Schol. & Odyſſ. loco hic in margine citato. SOLAN.

ibid. Ὦτος ἢ Ἐφιάλτης) Homer. Od. Λ, 307. Et Il. E, 385. SOLAN. In Luciani edd. Ὦτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

ead. l. 8. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola *l.* hic pro χοροὶ habet χορικοί. Vid. Diog. Laërt. p. 146 B. SOLAN.

ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) *Ordientes cantionem, auſpicantes.* Ἐνδόσιμον *auſpicatus*, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Verſum eſt, *qui remiſſe canunt.* Et eſt ſane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi & remittendi notio, ſumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, miniſtrant & praebent bibenti, atque ad eum ſe accommodant; vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι & ἐπιτείνειν opponuntur apud Plut. de diſcr. adul. p. 95 fin. H. Steph. 8. Verum haud paulo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monſtrat nomen τὸ ἐνδόσιμον, late a Budaeo explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum ſubmiſſa voce choro tonum indicat, quo iam ſtatim utendum ſit. Etiam noſtri vocant *den Ton angeben*, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adſtantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel ſimilem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparationis apparet. GESN. De tono muſico etiam dici, probavimus ſupra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19, ubi bis τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν eod. modo. Hemſterh. orae Graevianae appinxerat, adeundum L. Bos Obſ. Crit. pag. 78. Huius igitur verba addam: Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, & chori eos, qui

remiſſe canunt, *habet interpres. Significat quidem* ἐνδιδόναι *remittere; ſed quando de cantione & choro ſermo eſt, dicitur* ἐνδιδόναι *&* ἐνδόσιμον διδόναι *de chorodidaſcalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla paſſim occurrunt. Malim itaque verba Luciani reddere:* & chori eos, qui cantionem auſpicantur, *vel* canendi exordium faciunt. *Facile enim totus chorus multitudine vocum ſuperabat unam magiſtri & chorodidaſcali vocem. Pari modo errant ſaepe interpretes reddendo vocem* ἐνδόσιμον remiſſum, *ubi reddenda erat* incentivum, *ut apud Artemidorum* ᾆσμα ἐνδοτικὸν (*vel* ἐνδόσιμον) καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva & hortatoria ad opera. *Perperam ibi Cornarius*, remiſſa. REITZ.

ead. l. 10. Ἔπου μόνον, ὦ Κλυτίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres inſulſe: *ſolum o gloriolae ſtudium, ea, quae dico, ſequere, ac omnia imitare.* Num κλύτιος eſt *gloriola?* Verte, *o Clytii deliciae*, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae eſt. Clytius eſt rhetoris nomen. GRAEV.

ibid. Ὦ κλυτίου μέλημα) An κλύτιος Mercurii, aut Dei cuiuſpiam nomen, ut ξένιος, φύξιος, & ſimil.? Interpres κλύτιον a κλέος *gloriolam* exponit, ſed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium eſſe, iam obſervavit Caſaubon. ad Ath. 845. *Mea cura.* V. Eurip. Or. 478 & 481, κήδευμ' ἐμὸν, στύγημ' ἐμόν. Vid. etiam Eur. Ἰφ. A. p. 309 A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον· ῥόδον ἔαρος μέλημα. Pind. Pyth. X, ἔν τε παλαιοτέροισι νεαισίν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ— legere iubet Kuhnius praef. ad Pollucem; quod Hemſterhuſio non placet praef. ad Poll. pag. 26. SOLAN. Κλυτίου om. Mſ. Reg. 2954.

Pag. 234. *l.* 1. Δεήσῃ) Hoc praefero; licet & alterum imperſonaliter, ut dicimus, acceptum, non ſit abſurdum. Vid. ad Imag. c. 5, & hic c. 18. REITZ.

ibid. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν) Eraſm. Paroemiogr. BOURD. Latini, *illotis manibus.* Sed ἀνίπτοις γε ποσὶ habuimus etiam ſupra Demon. § 4 pr. REITZ.

ead. l. 3. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. MARCIL. (Idem praecipiunt ſchedae Guyeti.) Παρὰ ed. *Fl.* uti coniecerat Marcil. Mſ. Ox. etiam παρὰ, & πάντα omittit. Impr. περί. SOLAN.

ead. l. 7. Ἃ μὲν — ἃ δὲ) Th. Mag. Lit. A, p. 1, Ἃ μὲν, ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς &c. totidem verbis habet ea, quae Scholiaſtes noſter. Sed vid. Tim. c. 57, ubi cum nemo Th. Magiſtro obiecerit, & alios ita quoque ſolere, paucis id videamus. Ev.

Matth. XXI, 35, ὃν μὲν -- ὃν δὲ — ὃν δέ. Diod. Sic. IV, 31, οὓς μὲν & οὓς δέ. Item cap. 50, N°. 85, ubi Weſſel. aeque ac loco ſuperiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δὲ, modo τοὺς δὲ ſcribi oſtendit. Quare addo tantum Herodian. VIII, 1, 8, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν. Item III, 8, 12, ὧν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα. Ergo non ioci cauſa ſic ſcripſit Lucianus; ſi non prorſus Attice, at κοινῶς, & uſitate. REITZ.

ead. l. 12. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (Δρατ. c. 12.) ubi pariter Sophiſtas & declamatores exagitat. KUSTER.

ibid. Τούτῳ καὶ) Ita Codex Ox. In *Fl.* ed. τούτοις. In reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δέ. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Ψευδολοικιστῇ) Lege Ψευδοσοφιστῇ, & ſic Th. Magiſter, unde totum habet Scholion. SOLAN. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus male legi ψευδολοκιστῇ, adſcriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiaſt. ex aliquo corrupto Cod. ψευδολοκιστῇ quoque dediſſe, ſuſpicari licet. REITZ.

Pag. 235. *l.* 3. Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII commendat Ταραντινίδιον. Eſt autem Ταραντινίδιον, ὕφασμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. Pollux VII, 77: τὸ Ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad Ariſtaen. I, 25, qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philoſtrati loca adhibuit. GESN.

ead. l. 4. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his veſtibus ad illud Petronii: *Palam proſtare nudam in nebula linea.* BOURD. Similiter Anacreon Ode 28: Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ὑπὸ πορφύροισι πέπλοις· Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμ' ἔλεγχον. Plura ſimilia congeſſit in Animadv. ad Anacr. pag. 81, non omiſſo hoc Luciani loco, L. BOS.

ead. l. 5. Τὸ πολυσχιδὲς) Vix dubium, idem eſſe genus calceamenti, de quo Pollux VII, 85: Σχισταὶ πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμαζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἢ ἐμβὰς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρηπῖδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur poſſe fieri: quare pro ἡ ἐμβὰς legendum puto ἤ. Denique πίλους intelligo tibialia e lana condenſata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, &, quem is laudat, Plato. Adſcribamus

verba VII, 171: Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς (ut veriſimile eſt ergo, in deſcriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noſter) λέγων, λευκοὺς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (ſub fin. p. m. 335 B.) — ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας. GESN.

ibid. Ἐμβὰς Σικυωνία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Ἑτ. Δ. XIV, & Leopard. 7. SOLAN.

ead. l. 11. Σκορακιεῖ) Quaſi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere iubebit, iracunde reiiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας. Illuſtrat Bergler. ad Alciphr. pag. 177. GESN. Alciphr. I, Ep. 38, τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Geſnerum eodem iam remiſiſſe. REITZ.

Pag. 236. *l.* 1. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum uſum affectatum perſtringit Themiſtius Or. I. Vide plura eam in rem collecta a Creſſolio Theat. Rhet. III, pag. 335, & de λῶστε, Philoſtr. p. 497 cum notis. SOLAN. Κᾆτα & ἄττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed & ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abſtinet Lucianus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28, Imag. 13, Icar. 25 &c. Ἅττα vero Amor. cap. 17, Hermot. 30 f. Lexiph. 14, 21, ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum uſum etiam perſtringi a Themiſtio Or. I, pluraque in eam rem collecta a Creſſol. in theatr. rhetor. iam notarat Olear. ad Philoſtr. Sophiſt. L. I, pag. 497, No. 6, quae Solanus ei ſublegit. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22 f. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

ead. l. 4. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῳδὰ) Λεξικογράφοι non ἀσύμφηλον legunt, ſed ἀσύφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX, & alterum Luciani ex lib. de Hiſt. ſcribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύφηλον legiſſe videri poteſt, Tuſc. III, in Latina interpretatione illius loci Homerici. Sed verum ſi amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύφηλον, neque Cicero ἀσύφηλον magis, quam ἀσύφυλον, legiſſe, ex illa interpretatione argui poteſt. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta eſt, quas apud Etymologiſtam legere licet. Oratoria vox eſt ἀσύμφυλος, & poëtica, neceſſitate carminis ἀσύφυλος, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem

ſuam, ſive extraneus genti ſuae, ut nunc *ἀσύμφυλα καὶ ἀπῳδὰ*, quaſi quae extra gentem ſuam, atque extra chorum. Et vero etiam Luciani loco illo de hiſt. ſcribenda, rectius fuerit *ἀσύμφυλον* & *ἀνάρμοστον*, quam, ut nunc eſt, *ἀσύφηλον*, aut *ἀσύφιλον*, quia, ut praemonui, *ἀσύφηλον* non nauci vox, *ἀσύφυλον* poëtica. Heſychius tamen *ἀσύφηλος*, inquit, *ἀδόκιμος*, *μηδενὸς ἄξιος*, *ἄτιμος*. Sed ea omnia etiam recte interpretamenta vocis *ἀσύμφυλος*. Etiam illud Iliadis XXIV, *Ἀλλ' οὔπω σοι ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον*, rectius legeris, *οὐδ' ἀσύφυλον*, quaſi dicat Helena, verbum erga me quaſi extraneam, aut quaſi peregrinam, neque gentis eiuſdem. Pateſcet locum ipſum inſpectanti: & illud Iliad. IX, *ἀσύφηλον μ' ἔρεξε*, melius *ἀσύφυλον μ' ἔρεξε*, *infamem fecit me*, nempe quaſi de gente mea eiectum, aut exſulem. Vetus itaque ſcriptura illa fateor *ἀσύμφηλος* & *ἀσύφηλος*· ſed etiam Saturniae Lemae veteres ſunt. MARCIL. *Ἀσύμφυλα*) Lubens edoceri me paſſus ſum a viris doctis ad *πῶς ἱστορ.* cap. 11, *ἀσύμφυλον* & illic & hic in bonis libris eſſe, idque interpretando ſecutus ſum. GESN.

ead. l. 5. *Ἡ πορφύρα*) *Ἡ πάρυφος* ſcilicet. Haec *μεταφορικῶς* accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum purpureum tunicarum reſpicit, & ad praetextam togae purpuram, ſ. *ἐσθῆτα περιπόρφυρον*. Abſurdam nempe huius praeceptoris orationem ſic declarat, ut dicat ſimilem centoni miſero, de levidenſi panno, filo craſſo, vel de pellibus adeo hirſutis, cui attexta vel aſſuta ſit purpura. Nempe *σισύρας* nomen non ſatis definitam habet notionem, & iſta complecti poteſt omnia; quod apparet, ſi quis conferre velit, quae ad Ariſtoph. Nub. 10 attulit Spanhemius, & antiquus Schol. ad eiuſdem Ran. 1507. GESN.

ead. l. 6. *Σισύρα*) Gl. Mſſ. *σισύρα χιτὼν βαρβαρικὸς ἐκ δερμάτων*. Ruſticorum indumentum. Sic Long. lib. II, *σισύρας ἐνδεδυμένος*, penula ſcortea ex pellibus ovillis conſarcinata, de qua Caſaubon. ad Apol. Apul. Iungerm. ad Long. Dicitur etiam *σίσυς*, & *σισύρνα*, Tzetz. ad Lycophron. BOURD.

ead. l. 11. *Ἀποστλεγγίσασθαι*) Ea vox, Xenophontis aetate proba, uſurpari iam deſierat. SOLAN. Habet, verum eſt, hoc verbum Pollux VII, 179; illud vero alterum *ἀποξύσασθαι* non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum eſt, quo nihil contra Hemſterhuſianam diſputationem, quam ante probavimus, efficitur. Ceterum niſi conſultum videretur, in ipſa interpretatione ſignare, quorundam lectorum cauſa,

voces damnatas, poſſit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis oſtendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποστλεγγίσασθαι eſſet *deſtrigilari*, εἰληθερεῖσθαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum eſſe, Foeſiana oſtendit oeconomia) *ſolicalere*, προτίμιον *propretium*, ἀκροκνεφὲς *ſummicrepuſculum*, εὔλεξιν *benedicum*, σοφόνουν *doctanimum*, χειρόσοφον *manudoctum*. GESN.

ead. l. 13. Τὸν ἀῤῥαβῶνα δὲ προτίμιον) Mſ. τὸν ἀῤῥαβῶνα δὲ προνόμιον. *Pro arrabo dicunt* προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, eſt *mulcta*. Sed προνομία ἡ, & προνόμιον τὸ eſt praerogativa, ut conſtat ex Suida, & Heſychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum eſſe pro ἀῤῥαβὼν, quod tamen a politioribus improbabatur. Cum tamen τιμὴ ſit pretium, & ἐπιτιμᾶν pretium intendere, προτιμᾶν pluris aeſtimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum ſcripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixiſſe, quod penditur pro re emta ante τιμὴν, ante iuſtum pretium. GRAEV.

ead. l. 15. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procuſa. SOLAN.

ead. l. 16. Χειρίσοφον) Ita edd. hic unanimi conſenſu. Et ſic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, ſive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; ſed in compoſitis uſus magis ſpectandus, qui ab analogia ſaepe recedit, ut bene monet Caſaub. ad Athen. VII, c. 9, p. notar. 322, docens, compoſitas voces originem ſaepe diſſimulare, mutatis, adiectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος· ſic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, θαλασσόκοπος, & ſimilia multa. Ergo contra hanc analogiam uſu receptum eſt, ut dicamus κορακῖνος, non κοροκῖνος, ut & ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυραμοιβικὴ ſupra Bis Accuſ. 13 & 24, ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem uſus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χεὶρ compoſita ο praeferunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρὴς, χειρόδοτος, & reliqua omnia; nam quod α ſit in χειραγωγὸς & ſimil. aliud eſt. Βιβλιαφόρος & βιβλιοφόρος poſt dicetur. REITZ.

Pag. 237. *l.* 1. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucydid. VI, 38. WETST.

ead. l. 9. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus eſſe καὶ χρήσασθαι legere, facile eſt viſu: nam & *malus uſus*,

& *nimius*, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ita & hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, ſi quid neceſſe eſſet. Reitz.

ead. l. 12. Ὁπόσα ἂν ᾖ δυσχερῆ) Editi, quorum inſpiciendorum mihi copia fuit, miſere hic corrupti omnes: verſio nec cum Graecis conveniens, nec ſani ſenſus. Quomodo legendum cenſeam, iam interpretatio ſupra poſita indicat, nempe hunc in modum: Ἅπαντα μὲν, ὁπόσα ἂν ᾖ δοσχερῆ, εὔχερῆ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἑλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅττι κεν ἐπί γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam ſic exſiſtere bonam, & huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti conceſſerint. Videamus de mutationis ratione ſingulatim. Poſt δυσχερῆ ob ſimilitudinem maximam excidiſſe aio εὐχερῆ. Parum novit genus hominum, de quo hic ſermo, quod nondum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui neſciat, primam artem eſſe contemnere, facilia nimis dicere, quae ipſi neſciant: poſtulat hoc ſupplementum ſequens ἐκφαυλιζέσθω. Quam imperite divulſa ſint αὐτῶν & ἑλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admiſſa ſemel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελήσας an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελλήσας aptum eſſe, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi ſpatium auditoribus, ſed fortiter occupat argumentum, de quo ipſe mavult dicere. Cui κε in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid poſſit κε poſt κεν, proximae voci adiectum, orationi addere? Denique ῥῆμα eſſe nominativum caſum, & ab ἐπὶ regi γλῶτταν, dubio caret. Supereſt, ut ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Quemadmodum non auſim, niſi ſuffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae propoſui, in contextum orationis Luciani referre; ſic non metuo, ne redux ab inferis Samaſotenus noſter, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum eſt. Gesn.

ead. l. 13. Ἑλομένων) Ἑλόμενος legiſſe videtur interpres. Guyet.

ead. l. 14. Μὴ μελλήσας) Vide notam noſtram ad Ἀποκ. c. 5. Mſ. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελήσας, quod in alio illo ſupra laudato loco a Benedicto recte mutatum fuerat. Solan.

ibid. Ὅττικεν &c.) Haec verba ex aliquo poëta deſumta videntur. Guyet. Vid. Not. ad Συγγρ. c. 32. Solan.

Pag. 238. *l.* 8. Μαραθὼν) Vid. Not. ad Ζ. τρ. c. 32. Solan.

ead. l. 11. Λεωνίδας) Non male Λεωνίδης marg. *A.* 1. quia idem eſt, credo, qui Aeliano III, 25, memoratur Lacedaemonius, cum trecentis ſuorum civium ad Pylas mortem vaticinio ſibi denuntiatam ſponte ſubiiſſe. Λεωνίδης eidem ib. c. 14, dux Byzantiorum audit. Sed Λεωνίδας praepoſitus educando Alexandro ſcribitur Plutarcho in Al. pag. 667 B. Item Ag. & Cleom. p. 797 A. & ubique ſic apud eundem, etſi non ubique idem homo deſignatur. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα) Plutarch. in Parallelis c. 3. MARCIL. Vid. ſupra Ἐπισκ. c. ult. SOLAN.

ead. l. 14. Αἱ Πλαταιαὶ) Orthographia, tritiſſimus ſaltem uſus, poſtulat Πλαταιαί· nobis ſane, hoc nomen aliter efferri, non compertum eſt. Accidit quidem, ut ſicut ſaepe perperam diphthongus αι permutatur in ε, & contra, quemadmodum in ἕτερος, & ἑταῖρος &c. ita, inquam, accidit, ut etiam uſu conſtanti & ratione proba, utique uſitata, αι in ε mutetur: ſic notat Scholiaſtes Theocriti ad Eid. I, v. 12, pro γαῖα antiquos dixiſſe γέα, unde γεωλόφος, ἀνώγεων, κατώγεων &c. E contrario ap. Heſychium legas Φαινακίζει, Φαινακισθεὶς, Φαινακισμός· ubi tamen Φενακίζω &c. ſoleat vulgo dici. (In Luciani tamen Amoribus legitur φαινακίζονται, at in Mſ. Wittii exſtat φενακίζονται.) IENS. Mſ. Ox. ut ſcribendum eſſe monuerat Ienſius. Reliqui corrupte Πλατεαί. SOLAN. Πλαταιαὶ hic omnino legendum videtur. *Guyet.* Vide interpretes ad C. Nep. Pauſan. c. 1, § 1. REITZ.

ead. l. 15. Τὰ ὀλίγα) *Fl.* & *Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abeſt. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖνα ὀνόματα) Supra dicta illa ἄττα, κᾆτα, μῶν &c. GUYET.

Pag. 239. *l.* 1. Μηδὲν) Sic Mſ. Ox. In impr. μηδαμοῦ. SOLAN. Μηδαμοῦ) Solan. μηδὲν ex Ox. recipi voluit, & recte credo; ſic enim ſolet Noſter aliique verbum δεῖ vel δέομαι conſtruere cum οὐδὲν & μηδέν. Ut modo c. 14, οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσῃ. Tim. c. 48, οὐδὲν δεήσῃ &c. Icar. c. 14, οὐδὲν γε — ἐμοῦ δεήσῃ. Infra Dial. Meretr. 2 a. m. οὐδὲν δεήσει. Alciphr. III, Ep. 56 pr. ἑταίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δέον. At μηδαμοῦ proprie eſt *nuſquam*, ut Epict. Man. cap. 42 pr. μηδαμοῦ σεαυτὸν εἴπῃς φιλόσοφον, ut alia obvia non addam. Interim quia non auſim improbam affirmare vulgatam lect. nec enim abſurda eſt, intactam eam ſervavi. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μηρὸς πατασσέσθω) Geſtus antiquus dicentium. Quid igitur ſibi vult hic Scholiaſtes? Quintil. II, 3, 123: *Fe-*

mur ferire, quod Athenis primus feciſſe creditur Cleon, & uſitatum eſt &c. GESN.

ibid. Λαρύγγιζε) Vid. Demoſth. p. m. 195 BC. ubi vitio id Aeſchini datur. SOLAN. Quod Aeſchini obiicit Demoſthenes pro Coron. c. 90, repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum poteſt, ad pronuntiandum adhibet, & inde tanquam ex ἠχείῳ quodam augere modulatioremque reddere ſonum ſtudet. GESN.

Pag. 240. *l.* 7. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ) Adleverat Hemſterh. adeundum Duker. ad Thucydid. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἕξειν, ille ex Scholiaſte obſervat, μὴ poſt ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes apponere. Eundem vero pleonaſmum poſt ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνοῦμαι & εἴργω obſervare Stephanum ad Corinth. artic. 8 & 43. Addo, etiam praemiſſa negatione poſt ἀπαρνοῦμαι ſequi negationem, ut Soph. Ai. 96, οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, *non nego me feciſſe.* At in Dialecto communi abeſt μὴ, ut ὃν πάλαι ἠρνοῦντο εἰδέναι, apud LXX, in libro Sap. XII, 27, & paſſim. REITZ.

ead. l. 9. Σμικρὰν) Etſi eodem redit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen ſervo, quia hoc Dial. c. 2 pr. alibique Cod. Ox. cum edd. conſentit. At infra c. ult. μικρὰν edd. pariter & Codd. Et Noſter promiſcue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc neſcit? REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μεταξὺ) Senec. Controv. IX: *Quid quod laudationibus crebris ſuſtinentur, & memoria illorum aſſuevit certis intervallis quieſcere?* SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι) *Moras laudationum* vocat Quintil. II, 3, 126 & 131. Illud artificium diſſimulandi haeſitationem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod ſolebant interdum oratores eius notae, quam deſcribit noſter, *reſiſtere ſubito, & laudem ſilentio poſcere*, ut ait Fabius l. c. ſ. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud πηδάτωσαν explicari poteſt, cum reprehendit II, 2, 9, *aſſurgendi* exſultandique *in laudando licentiam.* Alioquin omnes hic Sophiſtarum rationes & fraudes perſequi longum fuerit, in quo iuvare volentem poterit Creſſolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam huius libelli, dum adhibet, illuſtrat. Locus claſſicus de *choro* laudantium paraſitorum eſt Plin. Epiſt. II, 14. GESN.

Pag. 241. *l.* 3. Διαλαμβάνοντα) Forſ. διαλέγοντα. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ Παιανιεὺς) Quid per hanc dictionem ſit intelli-

gendum, nemo facile divinabit. Eſt tamen, qui Platonem intelligit, & fortaſſe recte, cum Παιανιεὺς tribus quaedam Atheniensis fuerit. COGN. Gilb. Cognatus commentator miſere hoc loco prodit memoriae ſuae defectum, dum neſcire videtur, Demoſthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demoſthene nos docet, plebiſcita a Demoſthene promulgata ſemper ita coepiſſe: Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς τάδε εἶπεν, id eſt, *Demoſthenes Demoſthenis filius Paeanius haec dixit.* PALM. Demoſthenem intelligendum iam ſupra monuit Solan. Bis Accuſ. c. 31. REITZ.

ibid. Καὶ πρὸς ἕνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. GUYET. Idem viſum Geſnero, ideoque ſignum interrogandi addidi. REITZ.

ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudebant ſolum, & in ipſa etiam recitatione. SOLAN.

ibid. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

ead. l. 15. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα) Idem ſupra Imag. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Δικ. cap. 28, & Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 242. *l.* 2. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon huius nominis, & rem ipſam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65: Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ. Sed poteſt hic quidem ἀμφιλαφὴς ſimpliciter *opportunum* notare: qui reprehendere volunt, anſam ubique accipiunt. GESN.

ibid. Τοῖς συκοφαντικοῖς) Leg. Plutarch. de curioſ. COGN.

ead. l. 13. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι) Vid. ſi tanti eſt, Bergl. ad Alciphr. I, pag. 120, ſimiles phraſes afferentem, quibus probet ὑπὸ τινὸς σπουδάζεσθαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciphr. editum. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Scilicet τὸ περαίνεσθαι. GUYET.

ibid. Αἰδεσθεὶς) Lege αἰδεσθῇς. GUYET. Αἰδεσθῇς Ox. L. & *Ven.* utraque. In reliquis αἰδεσθείς. SOLAN.

Pag. 243. *l.* 4. Πλείων ἡ ἀναισχυντία καὶ θράσος) Buchanan. de concionatore Franciſcano: *Nec mihi diſpliceat primo muliebria paſſus Flore aevi, hinc effrons audacia* &c. GUYET.

ead. l. 5. Ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες) Liban. BOURD.

ibid. Λαλίστεραι) Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. *Nam multum loquaces merito omnes habemur.* Idem in Ciſtell. *Largiloquae extemplo ſumus, plus loquimur, quam fas eſt.* Eurip. in Phoeniſſ. Φιλόψογον δὲ χρῆμα θήλειον ἔφυ, Σμικρὰς δ'

ἀφορμὰς ἣν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφέρουσιν. ἡδονὴ δέ τις Γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν. COGN.

ead. l. 7. Πάσχοις) Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit *Fl.* καὶ καταυτίγε. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγε. SOLAN.

ibid. Πιττοῦσθαι) Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Factitant enim id ſedulo in balneis plerique. Qua de re iam aliquid ad Μισθ. c. 33 dictum eſt. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑποτελεῖν) *Fellare*, obſcoenae ſignificationis. GUYET.

ead. l. 15. Ἔρωτας) Ἐρῶντας legit interpres. GUYET.

ead. l. 16. Γονιμωτέρα) Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾷν ſcil. GUYET. Non eſt noſtrum, haec ἀπόρρητα & ἄρρητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum ſ. 31 γόνιμον eſſe orationis virtutem, quam forte commodiſſime expreſſit Pearcius, cum *nativam* reddidit, *foecundam ſublimitatis* alii, alii *puram*, *genuinam*. GESN.

Pag. 244. *l.* 7. Ὑπὲρ Ξοΐν καὶ Θμοῦϊν) Ex hoc loco patet, Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: ſunt enim *Xoïs* & *Thmuïs* urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo Ξοΐτης & Θμουΐτης nominabantur. PALM. Ξοΐν καὶ Θμοῦϊν) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Ξοΐν urbis nomen apud Plut. 656, 1, ſupra Aegyptum in Abyſſinia, ubi hodieque regio eſt idem ferme nomen retinens. SOLAN.

ibid. Μητρὸς δὲ ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινὸς) Vertitur: *Matre vero ſartrice, in bivio quodam natus ſum.* Haec *natus ſum* inferciunt interpretes, ut ſententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἄμφοδος & ἄμφοδον eſt δίοδος, *bivium*, non ἀμφοδίου. Sed moror. Leg. ut Mſ. ἀκεστρίας ἐπαφροδίτου τινὸς, *quae fuit ſartrix hominis venuſti.* GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta eſſe, qui Piſc. c. 19 fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non ſatis bene ſe habent, quae quidem fient optima, ſi legas ἀκεστρίας ἐπαμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoſcit ὑποταρταρίους, licet hi apud poëtas praecipuos quoque exſtent. Sed maxime miror, cur mox illa συνὴν τινι κακοδαίμονι καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ interpretentur *cum infelici*, *ſuavi tamen amatore*, cum certiſſime talis ſit inſuavis, & putidum eſt haec corrigere, quae nullius, niſi horum interpretum, oculos fugere poſſunt. GRON.

ead. l. 9. Ἀδόκιμος) Forſan & ſupra, Paraſit. c. 5, praeſtiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναί σοι δοκεῖ, ubi πολυ-

πραγμοσύνην edi paſſus ſum, quia nulla ed. praeibat, & quia tolerabilius erat, quam hic. Eſt quidem, ubi tam accuſativus, quam nominativus, infinito verbo adiungi queat; vid. Ienſii notata ad Prometh. ſive Lect. Lucian. p. 71 — 73. At hic ſi accuſativum admiſeris, ad ὥραν pertinebit, minus commoda ſententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI, 2, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accuſ. c. 2 f. μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν &c. Accuſativum Paraſ. c. 5, δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus eſt ap. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 473, 10, δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρων ὀνείρατα πρὸς τὴν βουλὴν ἐκφέρειν. Niſi ibi legendum ἐκφέρων. Reitz.

ibid. Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non ſatis accuratus & hic fuit interpres, qui vertit *ob victus penuriam*, cum potius ſit *nudi* vel *ſolius victus gratia*. Vitring.

ead. l. 10. Γλίσχρῳ) Vertunt *ſuavi*. Redde, *tenaci*, *parco*. Guyet.

ead. l. 15. Οὐκ ἔτι Ποθεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem ſubſannat Lucianus, primum Ποθεινὸν, (ſic enim legendum, non ποτεινὸν) deinde Διόσκουρον, vel Διοσκουρίδην, vocatum fuiſſe. Palm. Primo *Photinus* dictus fuit, deinde *Pollux*. La Croze. Sed iam ſub init. dictum, contra Pollucem haec non ſcripta. Reitz.

ibid. Διὸς καὶ Λήδας π. ὁμών.) Pollux eatenus deſignari hic credi poterat, qui Naucratites erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis *Rhetor*, non *ſervus*, Philoſtrato tradente, erat, p. m. 313 A. Solan.

Pag. 245. *l.* 2. Ἐγαστριζόμην) Vertunt, *laute accipiebar*, cum ſit, *in ventrem caedebar*, i. e. nimio coitu vexabar. Guyet. Recte Attici, Phrynichus, Th. Magiſter, ipſe etiam Heſychius, ac Suidas, cum aiunt ſignificare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλᾶσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophiſticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc ſolam ſignificationem antiquorum eſſe aiunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris percuſſione: cum nondum, quod ſciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Ἑταιρ. Dial. Chelid. & Droſ. verſ. fin.) teſtimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum ſit; pluſcula autem ſint apud ipſum parentem Atticiſmi Ari-

ſtophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi cauſa, vel ſuum inter ſaltandum, ferire ſignificat. Vid. Kuſter. ad Eq. 273, &, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Senſit hoc iam Euſtathius, & contradixiſſe videtur vulgo, ad Od. Υ, p. 720, 1, Baſ. Ἰστέον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ μόνον ὡς ἐῤῥήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ κατὰ γαστρὸς τύπτεσθαι. Reſpicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ, p. 656, 21, τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δέ φασι καὶ τὸ εἰς γαστέρα πλῆξαι. Nec alterius ſignificationis, quam huius, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. Gesn. Pro ſagina ventris utitur etiam Alciphr. III, Ep. 45 f. Τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλούντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν· & ne quiſquam de hoc ſignificatu dubitet, videat idem ab ipſo auctore exponi per πλησμονὴν, nam illico ſubiungit, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime aſſentior Guyeto, priſtinam verſionem reiicienti. Reitz.

ead. l. 6. Τὸν ἆθλον) Id eſt, laborem Venereum, coitum. Guyet.

ead. l. 11. Κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, *& in iudiciis contendo*: mallem, *in iudiciis verſor.* Sic loquitur Corn. Nep. in Themiſtocle. Vitring. Cauſidici illius aetatis Sophiſtae etiam fere erant. V. 'A. Μισθ. finem. Solan. *Contendo* adſcripſit Guyet. cum in Pariſ. verſum eſſet *me oſtento.* Contra, cum Bened. dederit *contendo*, Vitringa vult *verſor.* Tu vide, an Geſnerus melius rem tetigerit. Reitz.

ead. l. 14. Οἱ φοίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando ſine lemniſcis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7: *Ut tibi laſſo Figantur virides, ſcalarum gloria, palmae.* Et Martial. Epig. 27, lib. 7: *Sic fora mirentur, ſic te palatia laudent, Excolat & geminas plurima palma fores.* Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epicteti cap. 12, lib. 3. Bourd. De palmis ad ianuas Rhetorum & cauſidicorum Caſaub. ad Sueton. Domit. 23, ubi ex hoc ipſo loco lucem affundit Iuvenali VII, 138. Ceterum cogitabam, an forte melius legatur ἐστεφανωμένῃ, ut ad θύρᾳ referatur: ſed neceſſe quidem non eſt. Gesn.

ead. l. 17. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ ſcilicet τῶν λόγων. Solan. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perverſitatem, cum primum

audiere. Neſcio, cur maluerit Birckheimerus, *morum pravitate longe prius quam ſermonum eſſe inſignem.* GESN.

Pag. 246. *l.* 1. *Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ*) Habuimus hoc ſaepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36 &c. REITZ.

ead. l. 3. Νὴ τὴν πάνδημον) Conf. ſupra cap. 1 huius Dial. ubi paucis diſquiritur, ſitne & ibi ſic legendum, an πάντιμον. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum eſt; at reſpicitur ſimul ad eam orationis venuſtatem, qua celebritatem per totum orbem, vel ſaltem univerſam ſuam nationem orator adipiſcitur. Νὴ vero hic potius eſſe, quam μὰ, quod μὰ frequentius negationem adiunctam aut intellectam habet, dictum ſupra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Etſi μὰ quoque interdum affirmat, ut Gall. c. 29 f. aliiſque locis, ſupra iam indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Εἶεν) Hoc verbo excipit relatum a ſe ſermonem Dioſcoridis, ſ. Clytii, Lucianus. Plato de Rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ ταῖς (al. παῖς) γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι κ. τ. λ. Vid. ad princ. Κατάπλου. GESN.

ead. l. 7. Οἵπερ ἐξάρχῆς &c.) Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 13. Πτηνὸν ἅρμα) Supra Ἀναβ. c. 22, Δικ. 33, Plat. Phaed. 344 G. H. SOLAN.

ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: ἐλαύνοντί σοι μᾶλλον &c. GUYET.

ibid. Φέρεσθαι) Gloſſema eſt. GUYET. Non eſt gloſſema. Nam non modo etiam ſic ſupra Bis Accuſ. c. 33, ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, ſed & hic φέρεσθαι ad ſenſum requiritur: conſtruendum enim, ὡς μᾶλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἅρμα. Iam age omittas φέρεσθαι, non habebit, unde pendeat accuſativus ἐλαύνοντα. REITZ.

Pag. 247. *l.* 1. Παύσομαι) Haec Lucianus Rhetoricae iam valedicens. SOLAN.

ibid. Ἐπιπολάζ.) Ἐπιπελάζων forſan legendum. GUYET.

ibid. Ἀσύμβολος) Ita *V.* 2. recte. In reliquis ἀσύμβουλος. SOLAN. Verſionem Geſneri ad vulgatum ἀσύμβουλος eſſe factam, quilibet videt; nec ego eam immutavi; ſed alterum potius eſſe credens, iam verterem, *qui veſtra ad illam ſpectata*, (i. e. *cum illa*) *conciliare nequeam.* Ἀσύμβολος enim a συμβάλλομαι *coniicio*, hic eſt, qui coniectura aſſequi nequit; & licet ἀσύμβουλος quoque bonum eſſet, ſi ſolum poneretur, tamen haud aſſequor, quo modo cum πρὸς αὐτὴν & ὑμέτερα

conſtrui poſſit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. 'Aσύμβουλος tuendum arbitror, quia conſilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae conſequenda. His conſiliis ſe uſurum negat Lucianus. Poteſt ficta ab eo vox eſſe: poteſt etiam uſurpata aliis, ſed nondum nobis obſervata: nam quod apud Pollucem legitur, illud videtur potius eſſe ἀσύμβολος. GESN.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. *l.* 8. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud Iuvenalem: *quid enim ſalvis infamia nummis?* Oreſt. in Elect. Sophoclis, Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. COGN.

ead. l. 10. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Proverb. BOURD.

Pag. 249. *l.* 1. Ὀδυσσεὺς—ἀρνύμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaeſivit aliam ſtructuram Solanus? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, ſed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus eſt a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod & Scholiaſtes videtur ſenſiſſe. Latini etiam poſitivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex Liv. VII, 8, affert Ienſ. in Obſ. ſtili Lat, quas adiecit repetitis Collectan. pur. & impur. Latin. pag. 38, *Multiplex quam pro numero damnum eſt;* ad quae Livii verba plura ſimilia indicant Dukerus ac Drakenb. Addo ex Ev. Matth. XVIII, 9, καλόν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipſi p. 327, v. μᾶλλον. Et nos ad Quom. Hiſt. cap. 17 f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80, Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex eſt iſte*, pro *ſenior, quam ut te iuvare poſſit praeſens.* Sed quid ſi περὶ cum Euſtath. accipias pro περισσότερον; hoc diſquiram in Addendis. REITZ. Immo iam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ' ἐστι μάχεσθαι, *ſuperatis pugnando*, Homero frequens, vid. Euſtath. ad Il. A, p. 95, 47. Et Il. Δ, p. 369, 9, ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, *ſupra omnes*, Il. I, 38; iterum 53, ne iam nota illa περὶ πολλοῦ & πλείστου ποιεῖσθαι huc traham, quorum exempla Taylor in Lyſia dedit, vel ut Diod. Sic. XI, cap. 29, οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας· quia aliquantum diſcrepant, aliquid tamen iuvant. IDEM *in Addend.*

ead. l. 6. Τούτους οὖν ἐθέλω) Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λογοποιΐας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βούλονται.

λογοποιοῦντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσιτελῶς ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἑαλωκότας) Hoc exemplum Ienſ. ad Tyrann. c. 12 allegat, quo probet, hoc particip. activum, aeque ac ἁλοὺς, valere paſſive. Recte; & quidem perpetuo apud alios etiam; vid. Bud. Comment. L. Gr. & Scheidii Indicem Herodiani, qui ſolus vel decem exempla annotavit. Sic etiam apud LXX, in Ierem. L, 2, & LI, 31. Quare plura in re, quam & ipſe Ienſius fatetur notiſſimam, non addam, niſi & activum προσκρούσας itidem paſſive accipi ap. Aeſop. Fab. 128, προσκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Pag. 250. *l.* 4. Τὸν Ἡρόδοτον) Herodotum verius mendaciorum, quam hiſtoriae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione & tranſitu. Id. Lucian. L. 2 Ver. Hiſt. inter mendaces Cteſiam Cnidium & Herodotum ponit. COGN. Notam Cognati ita exhibeo, ut in ed. *Par.* & *Graev.* erat; (excepto quod *mendacium*, pro mendaciorum haec habebat) quid autem deſit, facile eſt coniicere. Herodotus vero mihi non eſt mendaciorum pater, quando narrat ab aliis accepta, ipſeque praemonet, ſe non omnibus fidem adhibere. REITZ.

ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic coniuncti legantur, diſcrimen eſt. Herodotus enim, ſicubi a vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: Cteſias vero, qui multos in Perſia vixerat annos, ea ſcripſit, quae ipſe, quin falſa & vana forent, ignorare non poterat, certe non debuerat. SOLAN.

Pag. 251. *l.* 2. Τὴν Μορμὼ καὶ τὴν Λάμιαν) Μορμὼ, οῦς, ſ. μορμὼν, όνος, larvam eſſe, pueris terrendis confictam a nutricibus, unde μορμολύττειν eſt, & μορμολύκειον, pervulgatum eſt, neque opus, ut hic obſervetur. Sed illud videbatur paulo diſertius annotandum, quod iam indicavit ad Ariſtoph. Equ. 690 Scholiaſtes, illa verba μορμὼ τοῦ θράσους ſic eſſe accipienda, ut ὀνοματοποιημένη exclamatio, vel interiectio eſſe intelligatur. Et videtur ipſa illa vox adhibita ad terrorem iniiciendum pueris, ſine reſpectu ad illam larvam: quod firmat locus iam laudatus ad Ariſtophanem, Caſaubono, ex dulciſſimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιάζουσ. v. 40, ubi mulier, ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam, οὐκ ἄξω, inquit, τὺ τέκνον. Μορμὼ, δάκνει ἵππος. Hic certe, ut in illo Ariſtophanis, nihil aliud ſpectatur, quam ipſe ſonus quaſſo capite & turbato vultu proferendus. GESN.

ead. l. 5. Διὸς τάφον) Vide, quae ad Τιμ. c. 4 obſervata ſunt. Non videtur credere Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐριχθόνιον) Mira ſane ratione, quam tu, ſi lubet, apud Orig. c. Celſ. videas l. VIII; effuſo nempe in terram Vulcani Minervam petentis ſemine. V. & Lactant. I, 17. Fabulam tetigit Noſter Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 7. Τοὺς πρώτους) Rectius Mſ. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, *primos illos homines ex Attica terra olerum inſtar proveniſſe.* Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres *in Attica.* Τῆς abſorpſerat γῆς. GRAEV.

ead. l. 10. Σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι) *Sativos quoſdam progerminaſſe.* Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eoſdem aeque ac ab Graecis *Spartos* appellatos fuiſſe, diſcimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam ſua verſione obſcurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. ſupra de Salt. cap. 41. REITZ.

ead. l. 12. Κοροίβου) De Coroebo in Scholiis Mſſ. lepida legitur hiſtoria. Κόροιβος οὗτος μωρός τις ἀπομνημονεύεται· ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρθενεύειν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡψαμένης τὸ ἄρθρον ὀδύνῃ συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καθαψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τοῦ γάμου γενέσθαι. Nulla eſt cauſa, cur haec interpretemur. Apud Euſtathium in Odyſſ. K, p. 413 ed. *Baſ.* eadem hiſtoria legitur, ſed tribuitur Margitae. GRAEV.

ead. l. 13. Μαργίτου) Conf. ſupra Ἑρμ. c. 17. SOLAN.

ibid. Τριπτόλ.) Adi Ἐνύπν. c. 9. (i. e. Somn. § 15.) SOLAN.

ead. l. 14. Πᾶνα) Pan, cum Athenienſes duce Miltiade cum Perſis eſſent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repreſſit Perſarum ferociam. Meminit Theocr. in Syring. COGN. In Iove Tragoedo. Long. lib. 3. BOURD. Confer Θ. Διαλ. XXII verſus fin. & Δικ. cap. 9. SOLAN.

Pag. 252. *l.* 16. Εὐκράτους τοῦ πάνυ) Ad Palmerii notam addidit Kuſt. Sed is (apud Ariſtoph.) vocatur *Epicrates,* non *Eucrates.* Dinonis filius dicitur cap. 17. Si idem ſit, de quo in Ἀλ. infanda illa narravit, quid de Luciano cenſendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia ſine pudore & infamia audirent? SOLAN.

Pag. 253. *l.* 5. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur διεξιόντος, nullo prorſus ſenſu. Vid. c. 29 eandem phraſin. SOLAN. Διεξιόντος) Primo intuitu διεξιόντες blanditur, quaſi ad Ἐριννύες pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino ſervandum apparebit: nam neque Erinnyes quidquam narrant, nec alia multitudo, ſed Eucrates: ad hunc igitur ſpectat διεξιόντος abſolute poſitum; neque quiſquam de populo Noſtrum expuliſſe refertur; ſed ipſa illa monſtroſa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quaſi Erinnyes; cumque ſollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias deſignari docuit Cicero, recte & Noſter indignationem & averſionem ſuam hoc nomine vocat, quae non paſſa ſit ipſum diutius iſthic loci conſiſtere. REITZ. Διεξιόντες ad Ἐριννύας referri ſalva Grammatica non poteſt. GESN.

ead. l. 6. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πώγωνα καθειμένος) Eucrates quidam Athenienſis olim fuit prolixa barba inſignis, & eo nomine traducitur ab Ariſtophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem & dicentem, Κἀγὼ γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλίγα καλλίονα. Ad quae ſic Scholiaſtes: οὗτος εἰς δασύτητα κωμῳδεῖται, ἦν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς, οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος. Ergo ſi quendam Eucratem prolixa & ampla barba inſignem ſuo tempore noverat Lucianus, & in nomine, & in piloſitate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum ſectis & cum Eucrate differentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticae ſectae auctor Ariſtoteles poſt Ariſtophanem & Eucratem vixit. PALM.

ead. l. 14. Παραστησάμενος τὰ παιδία) Iac. Elſn. ad Evang. Matth. XXVII, 25, ubi legitur, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec Luciani ita exponit: Eucrates ille ὁ φιλοψευδὴς, ut dictis maiorem fidem conciliaret, iurare ſolebat παραστησάμενος τὰ παιδία, *admotis etiam liberis*, quos nempe diris devovebat; pluribuſque teſtimoniis docet, in foro Athenienſi conſuetudinem obtinuiſſe, ut is, qui alium gravioris criminis reum ageret, ſe ac liberos ſuos diris devoveret, ſi falſo accuſaſſet. REITZ.

Pag. 254. *l.* 1. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ) Prov. BOURD. Plane inaudita res, ſimia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale ſimia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo ſimul Lucianus eo loco reſpicit proverbia. Alterum eſt ὄνος

ὑπὸ λεοντῇ, alterum πίθηκος ἡρῴος προσωπεῖον περιθέμενος. Luculenter rem firmat locus in Piſcatore, ubi ſimiliter coniungit utrumque, ſed paulo clarius. (v. c. 32.) Olearius ad Philoſtr. p. 432. Idem Lucianus in eodem opuſculo Ἀναβ. c. 37, proverbium ipſum affert, ad quod hic alludit, nempe ſi recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πίθηκος. SOLAN.

ead. l. 10. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie eſſe *inviſere aegros*, hoc Luciani teſtimonio, aliiſque docet Iac. Elſner. ad Evang. Matth. XXV, 36, ubi habemus, ἠσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

ead. l. 15. Κλεόδημος) V. de eodem, Συμπ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 16. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

ibid. Ἴων) Plura de eodem Vid. Συμπ. c. 7 &c. SOLAN.

ibid. Οἶσθα) Cum in *Amſt.* male eſſet οἶστα, La Croze id emendarat. Sed recte οἶσθα iam habebant al. edd. REITZ.

Pag. 255. *l.* 13. Τὶ μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον) Sic rurſus infra hoc Dial. c. 29 med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπήκ— nonnemo emendarat; quod iam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

ibid. Κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Baſileenſis, πεφυλαγμένος. *Et ego ſtudioſe cavens, ne pedes eius attingerem.* IENS. Πεφυλαγμένως) Receptam ſcripturam ſecutus ſum. Πεφυλαγμένως, uti πεφεισμένως, uſurpat Aelianus H. Anim. I, 8. Mutavit tamen *B.* 2. editor, fecitque πεφυλαγμένος. SOLAN. Non auſus ſum πεφυλαγμένως mutare ob ſolam *B.* 2. Nam perſaepe non modo adverbia ex particip. praeterit. formantur, ut ἐγρηγόρως, (de quo fruſtra dubitavi Hermot. c. 1, quandoquidem & Alciphr. III, p. 356, id habet) aliaque ſimilia paſſim occurrentia, ut πεπλανημένως, πεπλασμένως, πεπληροφορημένως &c. Sed & adverbia ponuntur, ubi adiectivo locus eſſet, ut apud Phalar. Ep. 34, διὸ πάντα πολυπόνως ἐπιγνοὺς, *omnia miſeriarum plena videns.* Liban. Epiſt. 28 pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκεῖσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενὲς, i. e. *non ignobile mihi* (eſt, videtur) *incumbere in dicendi ſtudium.* Ita ibid. 29 ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpres recte: *neque enim aliud nomen habet, Atticum.* Ita & ἶσα adverbii more, pro adi. ἶσον, in N. T. Epiſt. ad Phil. II, 6, οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἶσα θεῷ. Taceo vulgatiſſima illa ὁ ἀεὶ χρόνος, ἡ πάνυ τρυφὴ, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16 dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adiectivis promiſcuum uſum, in ὅλος

& ὅλως εἰμὶ ἐν πράγματι, de quo Ienſ. etiam egit ad Hermot. ſub init. Sed & viciſſim adiectivum adhibetur, ubi uſitatius adverbio locus eſt; ut Diod. Sic. V, 13 f. φυομένων τούτων δαψιλῶν pro δαψιλῶς, ad quae peritiſſimus Weſſel. plura ſimilia producit, quem etiam vid. ad V, c. 21, N°. 93. Interim non ſatis conveniens eſt Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονονουχὶ τοὺς παριόντας ἠρέμα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες· nec aliud demonſtrat, quam adverbia ſic a participio formari ſolere, dum ſtructura apud Lucian. eſt alia. Nec ego, etſi dedi, quae propius accedunt, πεφυλαγμένως eſſe ſanum affirmo, propter illico adiunctum ἀπολογησάμενος, licet ad poſtremum ἐκαθεζόμην referendo ſtare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ.

Pag. 256. *l.* 4. Κλεόδημος) Vid. Reineſ. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

ead. l. 17. Χρῆναι — εἶναι) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte ἐστὶ χρῆναι, *licet uti*, vel *utendum eſt*, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut ſtructura poſtulabat, hic efferri. Difficilioris ſtructurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δεῖν ἐπαινεῖν occurret mox Hipp. ipſo initio, atque alibi non ſemel. REITZ.

Pag. 257. *l.* 2. Ἀμέλει) Confer ſupra Συγγρ. cap. 29 m. SOLAN.

ead. l. 7. Κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν) Eadem rurſus infra c. 32 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum* & *carnes*, ſic etiam circa res venereas, quorſum τόνον hic reſpicere ſuſpicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin ſimul ad tenſionem Veneream alludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tenſio fibrarum minuatur, ad ſedationem doloris podagrici, qui maxime in tenſione membranarum, perioſteorum atque fibrillarum conſiſtit, ac rigidos ineptoſque ad motum reddit muſculos, & hinc ad ambulationem & curſum ineptos, unde relaxationem tenſionis ſanatio infert. REITZ.

Pag. 258. *l.* 3. Ἐνεργεῖν) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Pſellum. BOURD.

ead. l. 17. Ἧλῳ — ἐκκρούεις τὸν ἧλον) Habuimus idem ſupra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 259. *l.* 14. Ἤπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. Solan.

Pag. 260. *l.* 3. Ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν) Vertunt *circa forum plenum* Latine valde obſcure. Potius dicendum fuiſſet, *circa tempus fori pleni*, quo frequentiſſimum eſt forum, circa meridiem, noſtris mercatoribus *omtrent de Beurstiidt.* Graev. Firmat Graevianam obſervationem Kuſterus ad Suid. v. ἀγορᾶς ὥραν. Add. Wolfius ad Liban. Epiſt. 1036, a. No. 4; qui Sophiſta accuratiſſime forte definit tempus, quod hac formula deſignant, Epiſt. 1084, καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσταί σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte poſita eſt ab auctore, quia verſus meridiem aucto calore irritantur magis, & plus proinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25, ſ. 30. Gesn. Thucydid. (quem conferendum in marg. ſuaſit Hemſterh.) VIII, cap. 92 pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: *Suidas*, περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. *Poſtremam interpretationem ſecuti viri doctiſſimi in Luciani Philopſ.* (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, *& in Philoſtr. vit. Apollonii II, 36,* ὁπότε ἀγορὰ πλήθει· *& VII, 29,* περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν *vertunt,* circa meridiem. *Sed Suidas ipſe deinde* πλήθουσαν ἀγορὰν *exponit* ὥραν τρίτην. *Et ſcriptor Anonymus apud Phavorinum in* πλήθουσα ἀγορά· ὥρᾳ τρίτῃ ἠκροβολίζοντο περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. *Herald. I Adverſar. 10. Interpretes Aeliani ad XII V. Hiſt. 30, & Kuhnius in Indice Aeliani pluribus oſtenderunt, his phraſibus deſignari tempus, quod eſt inter mane & meridiem, & tempus, quod* πληθούσης ἀγορᾶς, *&* περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν *vocant Graeci, a* μεσημβρίᾳ *diſtingui. Itaque hoc recte inchoari poteſt ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, cauſidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV Miſcell. 33, ſatis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kuſterum ad Suidam in* ἀγορᾶς ὥραν. Vid. etiam Caſaub. ad Athen. VI, cap. 20, p. m. 292, qui iocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, & πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo deſinerent homines eſſe frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum eſſe in frequentiſſimo populi conſpectu, ut res coram tot teſtibus acta eo minus negari queat. Reitz.

ead. l. 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα — τὸ θηρίον) L. Bos ad Act. Ap. p. 90, quem admonitu Hemſterhuſii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apoſtoli c. 28, 4, εἶδον οἱ βάρβαροι

κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque ſimilia affert. Quae non exſcribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 261. *l.* 2. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE.

ead. l. 6. Ἱερατικά τινα) Non poſſum, quin adſcribam hic, quae in margine veteris Codicis hic ſunt annotata: ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πάνυ δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

ead. l. 7. Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας) Vide C. Barthii Adverſ. L. VII, c. 3. ALM. Nimirum ſulphur ad faſcinationes adhibitum aliquot poëtarum teſtimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum ſulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo ſtupefacti obmuteſcunt, & ſe quocunque abſtrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7, ibique notas. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς τρὶς) Vid. de hac locutione fratris conſultiſſ. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

ead. l. 10. Κεράσται) Vid. Διψ. c. 3. De phyſalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, qui *piſcem* vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

ead. l. 17. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duximus, ut Πενθ. cap. 7. Vid. Kuſter. Not. ad Iambl. N°. 58. Incantationibus ſerpentes e latibulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione Solani non ſolum facit, quod & ſupra de Luct. § 7 legas, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, ſed quia συνηυλ— a συναυλίζομαι, *commoror*, hic ſenſum nullum exhibet. Aliud foret, ſi, quod neſcio, συνηυλήθησαν daretur a συναυλοῦμαι, ſibilando congrego, vel fiſtula convoco, ut paſtores ſolent congregare oves; tum nihil ſine auctoritate Codd. immutaſſem. REITZ.

Pag. 262. *l.* 7. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum Gal. uno Codice deerant poſteriores duae voces, & pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorſus eiiciendum cenſeo. SOLAN.

Pag. 263. *l.* 5. Ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, *in Glaucia Alexiclis filio.* At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonſtrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorſus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit ſemel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiu-

tor dicit ſe ἄγειν ἐκεῖνον μάγον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρύξασθαι ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας nempe eiuſdem, vel quod tandem ipſa Chryſis ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν καὶ εἰσελθοῦσα verſata eſt cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum inſaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati ſint libros ſcriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab Luciano ſcribi faciunt, quaſi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere ſine auctoritate vetuſtatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus eſt. REITZ.

ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ— legendum; aut illic Ἀλεξ— quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) Solan. in nott. nihil definit. In *l.* vero Ἀλεξ— deleto, Ἀναξ— reſcripſerat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud Thucyd. VIII, c. 92. Num vero idem ſit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forſan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non eſſe memorem?

ead. l. 11. Ἀνέλυε) Optimo ſane conſilio ſic apud veteres comparatum erat, ut, priuſquam Logicam docerentur, quae maturum iam, certe rerum cognitione inſtructum, iudicium requirit, Phyſica audirent. Stoici vero non ſecundo tantum loco, ſed tertio & ultimo videntur Logicam docuiſſe. Vide Diog. Laërt. pag. 173 D. quamquam idem (174 A.) docet, alios Stoicos primum docuiſſe Logicam, 2. Phyſ. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Pag. 264. *l.* 1. Βόθρον τε ὀρυξάμενος) Heliod. lib. 6. BOURD.

ead. l. 9. Γυναικείαν μορφὴν) Nempe ſpecies humana pertinet ad Dianam, bos eſt Iſis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri conſtat. GESN.

ead. l. 15. Ἐμμανέστατα) Supra Ἱστ. β. ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Infra Ἀποφρ. c. 21, ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Pag. 265. *l.* 1. Τὸ λυκαυγὲς) I. e. τὸ λυκόφως. Ex λύγος ſeu λύγη utrumque compoſitum λυκόφως, λυκαυγὲς, pro λυγόφως, λυγαυγές. GUYET.

ead. l. 3. Εὖ λέγεις) Paruiſſem hic margini Aldinae, perſonae novae nomen praemittere iubentis, quam edd. omiſere; ſed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo iubet, & coniectura tantum eſt, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem edd. & noſtrorum Codd. graſſarer. Immo re penitius inſpe-

cta, ſaepiſſime perſonarum nomina ſtudio omiſſa ab auctore video, quia ſponte patet, ubi incipiat nova perſona, quando illud *inquam ego*, *inquit ille*, additur. Ita Cicero e contrario evitaturus illa repetita *inquam* & *inquit*, perſonarum nomina adſcribit, quod diſertis verbis monet de Amicit. c. 1: *Quaſi enim ipſos induxi loquentes, ne*, inquam, *&*, inquit, *ſaepius interponerentur: atque ut tanquam a praeſentibus coram haberi ſermo videretur.* Quare terque quaterque inſertionem illam marginis *Ald.* indicaſſe contentus, ceteras omitto. REITZ.

ead. l. 17. Ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) Interpres, *Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit.* Merae nugae. Ad hiſtoriam de amore Glauciae (qui nimirum Chryſidem quandam amans, ea potitus dicitur eſſe ope Magi cuiuſdam, qui iactaret, ſe, ſi vellet, ab ditiſſimis feminis ſollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum eſſe, ubi tamen quatuor minis Glauciae Chryſidem conciliaſſet) reſpondet Tychiades inter alia, ſe mirari Magum ipſum, quod ille, dum poſſit ipſe ditiſſimarum feminarum amore frui, & inſuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glaucian reddiderit amabilem*, Chryſidi nempe. IENS.

Pag. 266. *l.* 3. Δαιμονῶντας) Vid. Plut. Symp. VIII, 5, p. 1257. SOLAN. L. Bos (de quo adeundo Hemſt. in marg. admonuit) in Evang. Ioan. VII, 20, plura ſimilia affert, quibus demonſtret, δαιμονᾷν & κακοδαιμονᾷν profanis ſcriptoribus idem eſſe, quod ſacris δαιμόνιον ἔχειν. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν Σύρον τὸν) Chriſtianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaeſtina intellexerit aliquem ex Apoſtolorum diſcipulis Chriſtianum: iis enim, ut dominus Chriſtus praedixerat, ſubiecta erant daemonia, & talia miracula paſſim fiebant in prima illa aetate eccleſiae. PALM.

ibid. Ἐπὶ τούτων σοφιστὴν) Florentinum τούτῳ minus placet. Ἐπὶ enim cum ſecundo caſu hic notat eum, qui praeeſt, praepoſitus eſt illi negotio, ut in Evang. Luc. XII, 42, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. Ac ſine verbo, ut hic, Ioſeph. Ant. XII, 1, ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, *Bibliothecarius.* Et apud Noſtrum Tox. c. 29 pr. ὁ ἐπὶ δεσμῶν *praefectus carceris*, ubi & alia dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅμως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.) Sermo eſt de Syro quodam, (Chriſtiano forte, ut iudicat Palmerius) qui eos, qui ad

lunam conciderent, oculos diſtorquentes, & os ſpuma impleti, tamen erigeret, ſanoſque ac integros dimitteret, non magna mercede malo iſto liberatos. Sic enim ſuſpicor, id potius exigua mercede fuiſſe praeſtitum, voluiſſe auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidiſſe *οὐκ*, quod facile ex affinitate ultimae in *ἀρτίους* ſyllabae potuit evenire. Legendum itaque mea ſententia, *ἀποπέμπει ἀρτίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν*. IENS. *Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ*) Cave quidquam mutaſſis: genuina enim haec ſcriptura. Nec de Chriſtianis labores, qui *gratis* miracula ſua edebant. De aliis conſule, ſi lubet, Orig. c. Celſ. p. 53, 2, quo in loco Aegyptios videbis & ipſos talia a ſe patrata iactaſſe. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Chriſtiano Exorciſta ſermonem eſſe, quos de magiſtri ſui voluntate *χαρίσματα* illa ſua etiam gratis dediſſe, ſatis conſtat: nec unquam obiecta illis, quod ſciam, aut depulſa avaritia. Video, quid in mentem venerit Ienſio: ſed non auſim ei aſſentiri, cum praeſertim ipſa nos Chriſti & Apoſtolorum hiſtoria doceat, fuiſſe in Palaeſtina etiam Exorciſtas non Chriſtianos. GESN. De phraſi egimus ſupra 1 Ver. Hiſt. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem Ienſii, *οὐκ* inſerentis, etſi de Chriſtiano ſermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemiſſi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo iam exemplo confirmatum ire cenſeri poteſt. REITZ.

ead. l. 13. *Ὅθεν ἂν αὐτὸς*) Patriam daemonis ipſius linguam intelligit. V. Bellum de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobiliſſimi Crozii notulas deſcripſit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero ſuſpicarer, eum non bene aſſecutum Crozii manum, clariſſ. virum I. Odé conſului, qui eruditiſſimo libro de Angelis conſcripto, in hac materia eſt verſatiſſimus: iſque mihi indicavit, ſine dubio *Pſellum* reſcribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Pariſ. 1576, & an. 1615, notis illuſtratum a Gilb. Gaulminio, recuſumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus Pſelli habetur p. 102 ſq. ed. Kilo. 1688, 12. GESN.

ead. l. 17. *Οὐ μεγα*) Sic ſupra *Δημων*. c. 30 f. SOLAN.

Pag. 267. *l.* 9. *Ἐκ τῶν σταυρῶν*) Cave & hoc ad Chriſtianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an ſuperſtitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores iſti nempe faciebant, quod hodieque fere a ſtultis hominibus fit, qui ſuſpen-

ſorum adipi, & cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pudet in tanta Chriſtianiſmi luce huiuſmodi etiamnum ſuperſtitiones, ab ipſis deriſas Ethnicis, apud ipſos Reformatos multis in locis conſpici, quas Romanenſibus relinqui par erat, inter quos tot Monachis aliiſque quaeſtui ſunt. SOLAN.

ead. l. 16. Φαινομένου) In omnibus libris erat φαινόμενον. Ego audacter, quia ita ſententia poſtulabat, mutavi. SOLAN. Φαινόμενον) Etſi φαινομένου non improbo, nihil tamen ſine auctoritate muto, quia τὸ φαινόμενον quaſi ſubſtantive, pro *apparitione* acceptum intelligi poteſt eod. modo, ut *phaenomena* philoſophi ponere ſolent; & ſic τὸ φαινόμενον τοῦ ἀνδριάντος nihil habebit incommodi. REITZ.

Pag. 268. *l.* 2. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, infra c. 20. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς ἀφέσεως) Leg. Caſaub. ad l. 1 Athen. BOURD.

ead. l. 5. Τὴν δισκοφόρον) De manu diſcum geſtante & vibratura intellige. De ὀκλάζω vide Ζευξ. c. 4. SOLAN. Fuerint igitur ſtatuae duae, feminae miniſtrantis diſcum, & iaculantis viri. Sed non ſatis placet haec δισκοφόρος, cum ad certamina eiuſmodi non admiſſae videantur mulieres. Itaque cogitabam, an ἡ δισκοφόρος poſſit eſſe via & quaſi linea, ad quam proiiciendus eſt diſcus, ut dicatur hic diſcobolus tanquam metas reſpicere & ſuperare conari ſigna aliorum, qui ante ipſum proiecere. Putabam, ut ἡ λεωφόρος eſt via, qua commeat ὁ λεώς, ſic δισκοφόρον poſſe vocari viam, & lineam, ad quam diſcus dirigitur. GESN. Ignoſcet Geſnerus, ſi, recte ſenſiſſe Solanum, dixero; nam intellecto χεῖρα ſenſus eſt facilis. Id autem ſubſtantivi ſaepe intelligi, ſatis ipſe novit. V. Bos de Ell. p. 184; vel 247 ed. Schoetg. REITZ. Τὴν δισκοφόρον ὁδὸν abſurdam eſſe, necdum puto. Sed etiam χεῖρα facile probo: quae ſi in mentem mihi veniſſet, aut aliunde eſſet oblata, reddidiſſem, *reflexo ad manum diſco oneratam vultu.* GESN. *in Addend.*

ead. l. 7. Μύρωνος — δισκοβ.) Huius ipſius ſtatuae meminit Quintilianus II, 13: *Quid tam diſtortum & elaboratum, quam eſt ille* DISCOBOLOS *Myronis?* SOLAN.

ibid. Δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, ſi Th. Magiſtro fides, ſcribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκευτής. REITZ.

ead. l. 9. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleti, miror, veterem Luciani Scholiaſten Mſ. notare, Polycletum fuiſſe pictorem, non ſtatuarium, itaque ſe non intelligere, qui in ſtatuariorum numerum referatur a Luciano, niſi forte ſit

elius Polycletus. Verba enim ſunt: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis neſcit Polycletum Sicyonium Angeladae diſcipulum, & eius Canonem, & tot ſtatuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8, & de Canone ſive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio conſtat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus ſermo fuit. Ad hunc locum Scholiaſtes: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. Inſcitiſſime quidem hoc, ſi unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaſte ſcriptum eſt. Quid? Nonne fictor & revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III de Oratore, *Una fingendi eſt ars*, inquit, *in qua praeſtantes fuerunt Myro, Polycletus, Lyſippus.* Idem Plutarcho in Sympoſio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio § 9, & in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris, loca, in quibus ſtatuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut & opera eius ab auctoribus celebrata, diligenter congeſſit Iunius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaſte ſtatuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo ſtudioſus lector poſſit diſcere. IENS. Vid. Ienſ. Et Daviſ. not. ad pag. 4 Tuſc. SOLAN.

ead. l. 11. Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Ῥητ. c. 9 memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Φαλαντίαν) Supra Tim. § 47, ἀναφαλαντίας, *recalvaſter*, ubi vid. quae Hemſterh. notavit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον) Vid. Hemſterhuſius ad Tim. § 52, ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. *verus & ipſiſſimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promiſit, ſe hic dicturum, quid ſit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc ſibi facultatem ereptum, & ſucceſſorem tam feſtinantem, ipſoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis ſtatua humana vel levi arte facta ſimilis eſt homini: talem ſi diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπῳ πλάσμα dixiſſet; at iam vult eam ita referre vivum ac ſpirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae appareat, quin ſit *ipſe homo.* Talia autem praeter philoſophorum αὐταρχὴ, αὐτοσοφία,

etiam aliis frequentantur, ut αὐτόπαις, quod Heſych. affert, αὐτόλυκος, *fur* pecudes lupi inſtar furari ſolitus. Nec refert, num ab avo Ulyſſis *Autolyco* derives, an ab ipſo λύκος, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. Metam. XI, 313: *Naſcitur Autolycus furtum ingenioſus ad omne: Qui facere aſſuerat patriae non degener artis.* REITZ.

ead. l. 16. Πέλιχος) Conſule Thucyd. I, 29, ubi ſaniores Codd. ita legunt. SOLAN.

Pag. 269. *l.* 2. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

ead. l. 4. Ἠπιάλου) Vid. Schol. Adde ſupra eundem ad Gall. c. 9, ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 270. *l.* 3. Τάλως) V. Ὀρχ. c. 49, & Platon. Minoë verſus fin. p. m. 510: ὁ γὰρ Τάλως τρὶς περιῄει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κώμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλήθη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuiſſe ait, 603 D. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49, & 2 Ver. Hiſt. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Χαλκοῦ —— ἐπεποίητο) Sic ſupra Ὑπ. Εἰκ. cap. 23. SOLAN.

ead. l. 16. Κηρῷ) V. Iani Rutg. Var. Lect. V, p. 461. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 3. Δαιδάλου — αὐτόματα) Idem habet Palaephatus de Incredibilibus c. XXII, & Tzetzes Chil. I, cap. 19. CLER.

Pag. 271. *l.* 2. Πυρετῷ ἐχόμενοι) Πυρετῷ συνέχεσθαι uſitate dici, oſtendit Iac. Elſner. ad Evang. Luc. IV, 38. Sed & ἐχόμενος πυρετῷ Lucianum dixiſſe refert. At verbo ſimplici ἔχεσθαι Hippocrates ita utitur frequentiſſime, ut ἢν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ, Sect. IV, aph. 34 & 35 &c. Aliiſque locis, ab Foeſio in Oecon. Hippocr. v. ἔχειν indicatis, cum praepoſ. ὑπό. Sed & ſine ea, ἀνὴρ νούσῳ εἴχετο, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

ead. l. 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ut Τοξ. c. 27, & Ἑτ. Δ. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impreſſis antea ſcriptum erat Ἀλωπεκεῖθεν, quamvis iidem libri recte in illis locis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte Solan. reſtituit, quia non ſolum ſic amat ſcribi locis ab eo indicatis, ſed & ap. alios, ut ex Alciphr. demonſtravi ad Tox. c. 27. Adde Suid. Ἀλωπεκῆθεν quoque ſcribentem. REITZ.

Pag. 272. *l.* 3. Ἐδεδίειν) Lege ἐδεδίειν ἄν. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀγανακτεῖ &c.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ, *indignatur, niſi ſtato tempore eximiis victimis paſcatur.* Sic ſcribendus Mſ. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur ſatis inepte, *niſi in tempore iuſtorum ſacrificiorum epulis excipiatur.* Ἱερὰ ſunt victimae, hoſtiae & eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλεια ἱερὰ ſunt eximiae hoſtiae. Quod ἱερὰ ῥέξαι Homero eſt, hoc Thucydidi ἱερὰ ϑύειν, *ſacra facere, victimas caedere:* apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur & ἱερεῖα, hoſtiae: inde ἱερεῖα ſunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. II, ὑϊκὰ ἱερεῖα caro ſuilla: Athen. lib. I, τροφὴ τῶν νεογνῶν ἱερείων, *caro tenerarum pecudum.* Sic & ἱερεύειν & ϑύειν non tantum eſt ſacrificare, ſed & mactare. Sic & *ſacrificare* apud Plinium lib. XXVIII, 19. Graev.

ead. l. 12. Ἐφ') Sic *Ven.* utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἀφ', niſi quod *Fl.* habet ὑφ'. Solan. Facile ſecutus ſum id, quod verum eſt. Quod tamen Graev. dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio ſcribi, hoc non plane perſpicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, & ſimilia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἡ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, *uno impetu,* Thucyd. VII, 71 f. & ἀφ' ἑνὸς κελεύσματος Diod. Sic. III, 15, 67, ubi plura Weſſel. non eſſet adeo contra analogiam ἑστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id ſignificaret, *unde* excipiare; ſed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius eſt, & ἐφ' hic melius ſatisfacit tempori, totumque ſacrificium complectitur, id cum viro clariſſ. praetuli: ac tricari amplius nolim. Reitz.

Pag. 273. *l.* 14. Ἐσπειραμένους) Conf. ſupra Συγγρ. c. 29 med. Infra Διψ. c. 6 m. & Εὐχ. c. 2 f. Solan. Etſi in locis ab Solano indicatis non ἐσπειρ— ſed περισπειρ. legas, tamen ad probandam hanc ſcripturam & verſionem valent: nam a σπειράομαι, *in gyrum contraho*, formatum eſt, pro quo Th. Morus interpres Pariſinae ed. *ſparſis* dedit, quaſi ἐσπαρμένους a σπείρω legiſſet. Sed Geſnerus id ſponte ad Graeca rectius compoſuit. Reitz.

Pag. 274. *l.* 1. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; ſed traiectio eſt, quamvis duriuſcula, Luciano tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. Solan. Ego comma adieci, ut ad ἐδείκνυεν referatur. Traiectiones nonnullas eiuſmodi conſtructionis oportuiſſet additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo Luciano eſt verſatus. Nos dedimus aliquot ſupra, Paraſit. § 16. Addimus hic Imag. c. 11 f. ἀλλ' εἰς

προεῖπον ἐκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18, ὅττικεν ἐπί κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Bis Accuſ. 34, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis iam addere non vacat. Reitz.

ead. l. 11. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praeſtant, teſte Livio XXXVII, 39. Solan.

ead. l. 13. Πιναρᾷ) Ita *V.* 2. Reliquae πινναρᾷ. Solan.

ead. l. 15. Ἑκάτη) Videnda hic vita Marini a Proclo ſcripta p. 68: φάσμασι μὲν Ἑκατικοῖς φωτοειδέσιν αὐτοπτουμένοις ὡμίλησεν. Solan.

Pag. 275. *l.* 9. Κατὰ φῦλα κ. φρ.) Homer. Il. B, 362. Solan.

ead. l. 12. Ἱερῷ Πλάτωνι) Plat. π. ψυχ. Solan.

ead. l. 15. Εἰκάζων) Forſan εἴκαζον. Sed ſi per ellipſin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemiſſo εἶδες, mutatione non opus erit. Reitz.

ead. l. 17. Πρὸς φίλους) Lucilius: *homini amico non eſt mentiri meum.* Lact. VI, 18: *Sed etiam inimico atque ignoto exiſtimabit non eſſe mentiri ſuum.* Solan.

Pag. 276. *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Quid proprie ſignificet, patet ex Dial. Mort. V Plutonis & Mercur. § 1, ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocoſe uſurpatum, pro *teſtimonio ſuperfluo admetiris, ſuperaddis*, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. Reitz.

ead. l. 11. Ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) Benedictus: *Febris, o qualis! incendio certe vehementior.* Mſ. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καῦσος σφοδρότατος, θερμότερος, *febris, tanquam incendium vehementiſſimum, ardentior.* Reitz.

Pag. 277. *l.* 1. Χάσματος) Conf. ſupra de Luct. c. 2. Reitz.

ead. l. 6. Δοκεῖ) Mallem δοκεῖν. Solan. Verum eſt, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. ſupra notata de Luct. c. 5. At non plane opus eſt mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum ſenſum exhibet. Reitz.

ead. l. 7. Ἐπιλεγόμενος) Th. Mag. v. ἀναλέγομαι haec eod. modo affert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in ed. Blankardi, dum dedit, Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδὴς· ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quaſi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba Luciani. Quare punctum, quod poſt φιλοψευδὴς eſt, poſt ἀπιστῶν collocandum, iam quiſque videt, vel me non monente. Reitz.

ead. l. 10. Οὕτω πεπλήρωταί, φησι, τὸ νῆμα) Divus Auguſtinus cap. 12 De cura pro mortuis. Caeſarius Monachus hiſtoriar. memorabil. cap. 42, lib. XII. Marcil.

Pag. 278. *l.* 5. Ἐπιμενίδην) Poëta hic Cretenſis, quem 50 annos perpetuos dormiſſe fama eſt; Plut. 1403 f. Vid. Τιμ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 11. Υἱέων) Sic pro υἱῶν etiam paulo poſt & alibi ſcriptum invenio. Alios amare υἱῶν, qui dubitat, adeat Herodian. III, 14, 17; Ev. Matth. XX, 20; Luc. I, 16 &c. REITZ.

ibid. Οὕτως ὀναίμην — τούτων) Formula bene precandi & affirmandi. Alciphr. III, Ep. 19 pr. κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ — *bene tibi ſit ex te ipſo*. Ubi plura exempla, non omiſſo hoc Luciani, dedit peritiſſimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Aſin. c. 36 f. ὄναιο τούτων τῶν καλῶν γάμων. Τούτων autem pertinere ad υἱέων, monuit Iac. Elſn. in Epiſt. ad Philem. I, 20, ubi legimus, ναὶ ἀδελφὲ, ἐγώ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam ſimilia affert, Maiumque merito reprehendit, qui illa ex Venerea phraſi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Pag. 279. *l.* 2. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra Muſc. Enc. c. 7. SOLAN.

ead. l. 14. Κυνίδιον — Μελιταῖον) Vid. ſupra Μισθ. c. 34; & infra Συμπ. c. 19. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 2. Σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παίεσθαι) De puerili, item ſervili & contumelioſa hac ſolearum ac ſandaliorum caſtigatione veteribus uſitatiſſima, multa habet Gataker. in Cinno c. 19 med. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN.

ead. l. 9. Πέλεκυν) Confer Συμπ. c. 6, ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic eſt. SOLAN. Sic Demoſthenes, teſte Plutarcho Vit. Phocion. p. 303 ed. Reisk. cum ad dicendum ſurgere videret Phocionem, ad amicos dicere ſolebat, ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπὶς πάρεστιν. Monuit hoc cl. Bel. de Ballu. Idem vir doctiſſ. conferendum iuſſit Xenoph. Cyrop. IV, 2: μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γνῶναι πάμπαν ὅτι ἄνθρωποι ἐσμέν· ἀλλὰ γέρρα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἥκειν νομιζόντων.

ead. l. 11. Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

ibid. Ἐπεισκληθῆναι) Ἐπεισκυκληθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισκυκληθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris noſtris legebatur, nempe ἐπεισκληθ—. Sed certa eſt Kuſteri emendatio. Vid. Ἐκκλ. c. 9, ubi recte habet *Fl.* [Lego ἐπεισκυκληθῆναι, aderat enim invocatus & inexſpectatus. Ariſtoph. Theſmoph. v. 272, εἴσω τις ὡς τάχιστα μ' εἰσκυκλη-

σάτω. KUSTER.] Ἐπεισκληθῆναί μοι) Nihil equidem abſurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipſa Fortuna advocatus veniſſe dicatur Arignotus? Sed non diſſimulanda tamen oppido elegans doctiſſimi Kuſteri coniectura, qui ad Ariſtoph. Θεσμοφορ. 774 ſuſpicatur legendum ἐπεισκυκληθῆναι. Probaverat iam ad v. 102, εἰσκυκλεῖν eſſe theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in ſcenam deſcendentes de coelo Dii, repraeſentantur. Quod ſi admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc ſcenam a Fortuna demiſſum.* Si unus Codex addiceret in verbo paulo reconditiore, & captum librariorum ſuperante, non dubitarem, ſic, ut iubet Kuſterus, reponere. GESN.

Pag. 281. *l.* 2. Ἐπήκουσα) Forſan ὑπήκουσα legendum, adſcripſerat Solan. Neſcio, num ex ſuo ingenio, an monitu alterius. Verum quia ſupra c. 6 verſus fin. etiam habuimus τὶ μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare conſultius fuerit. Adde & Prometh. § 20, μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Ac de Salt. c. 64, μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων. Et iam tanto minus de mutatione ſollicitus erit. REITZ.

ead. l. 15. Συνεστῶτα ὁρᾶσθαι) Συστῆναι etiam deinde c. 32 med. ſic accipitur, ut ſignificet idem fere, quod ὑφεστηκέναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται vel συνέστηκε, quidquid poteſt cum aliis ſtare, quidquid nec ſibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut aiunt, contradictionem, vel implicat. Obſervata Budaeo verbi notio, ſed exemplis, quod ſciam, nondum firmata. GESN.

Pag. 282. *l.* 7. Κράνειον) Sic ſcribitur etiam N. Δ. I, ubi vid. not. SOLAN. Κράνειον praeferendum eſſe vid. ad Quom. Hiſt. c. 3, & ultimum ibid. REITZ.

ibid. Τίβιον) Vid. ſupra Τιμ. c. 14. (iam c. 22.) SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνορύξας) L. *Fl.* & *S.* cum *A.* Reliquae ἀνοίξας, abſurde. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀοίκητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων) C. Plinius Epiſt. 27, L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antiſiodorenſis Epiſcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepiſc. Florentin. T. II, c. 9, Tit. 12, paragr. 8. MARCIL.

Pag. 284. *l.* 1. Καθαρὰν) Diod. Sic. II, cap. 39 pr. καθαρὰν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Plutarch. Theſ. p. m. 3 C. οὐδὲν μέρος καθαρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ λῃστῶν. Ibid. pag. ſeq. A. καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν. REITZ.

ead. l. 10. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν) Facete ludit in duplici ſi-

gnificatu; cum & pro *valde ſapiens*, & quaſi pro eo, qui in ſpectrorum negotio callidus eſt, accipi queat. Sic δαιμονίως ἐπεθύμουν, *miſere*, i. e. *valde cupiens*, Ariſtoph. Plut. v. 675. Adde Aelian. V. H. II, 4, ἐσπουδακὼς δαιμονίως. Et Spanh. ad Ariſtoph. l. d. REITZ.

Pag. 285. *l.* 8. Μνῆμα) V. Diog. Laërt. p. 246 F. & Heſych. π. σοφῶν. Sed pro ὥσγε hic apud Noſtrum lege ὥστε. SOLAN.

ead. l. 10. Στειλάμενοι νεκρικῶς) Ad iſta verba στειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiaſtes ineditus, veteres ſolitos cadavera nigrae veſti inſuere. Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιέννυσαν· & ad ſequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec adiecit: ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνητὰς ᾤετο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα. GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κράνια μεμιμημένοις) In *Salm.* ed. ſimul & in hac ipſa vitioſe edi video in Latinis, *ac perſonis in capitis affictis*, ignorans, utrum ſic praeſes eius & editionis & verſionis de induſtria ſcripſerit, ac interpolare voluerit Th. Mori verſionem, an eam ipſam retinere, quae eſt *in capita*, ut ſit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, aſſumſiſſe eos perſonas vel larvas in capita, ſed clare ſumſiſſe larvas tales, quae in ſpeciem ſimul & formam cranii vel calvariae, vel diu mortui capitis fictae eſſent. GRON.

Pag. 286. *l.* 4. Τάχα) L. & *Ven.* utraque ταχὺ, quod non placet. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπτὸν) Hinc *Coptica* lingua. Inde terreſtri iam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis ſtatuam fuiſſe diximus ad Τοξ. c. 27. V. Plut. de Iſide p. 356 Spanh. SOLAN.

ead. l. 8. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam viſus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noſter ἐπιμετρεῖται, cum voces ſibi ait prolatas &c. Vid. & Τοξ. c. 27. Adde Philoſtr. p. 232, & Strabonem, qui ipſe ſtatuam vidit, ſtrepitumque audivit; ſed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulſatae ſtatuae, an vero ab aliquo, qui tum adeſſet, aut ſub baſi lateret, a ſacerdotibus ei rei, quod ſubinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII, pag. 816. Audi etiam, ſi lubet, Pauſaniam, (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. SOLAN. Hemſterh. adſcripſerat: vid. Strab. XVII, pag. 1170, ubi Caſaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis ſunt: τὸ Μεμνόνιον — Πεπίστευται δ' ὅτι ἅπαξ καθ' ἡμέραν ἑκάστην ψόφος — ἀποτελεῖται. Ad quae laudatus Caſaub. *Plinius ait, quotidiano ſolis ortu contactum ra-*

diis crepare, Lib. XXXVI, c. 7, & ita Corn. quoque Tacitus L. II, c. 61, Annal. referens, viſam fuiſſe Germanico hanc Memnonis ſaxeam effigiem; (meminit & Euſebius in Chronicis, & Dionyſ. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum Ἀπιστῶν *pag. 349, T. 2 ed. Amſt.*) Adde Scalig. Animadv. ad Euſeb. p. 25. Meminit & Iuvenal. Sat. XIV, 5: *Dimidio Magicae reſonant ubi Memnone chordae;* ubi vet. Scholiaſt. ait: Memnonis ex aere ſtatua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyſes rex iuſſit aperiri, exiſtimans mechanici aliquid eſſe, quod intra ſtatuam lateret: nihilominus tamen aperta ſtatua, quae erat magice conſecrata, horis ſtatutis ſonum reddidit. Ideo *dimidio* dixit, id eſt, aperto & diviſo. Reitz.

ead. l. 12. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτὰ) Prorſus eadem locutio eſt in Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem Evang. V, 2, ubi ανοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, I. Elſner. phraſin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeſchylo aliiſque. De pleonaſmo autem τῆς ἐν, vid. ſupra ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Paſt. II, p. 81, σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη. Et Alciphr. I, 31, pag. 138, ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Permulta alia non abſimilia afferre liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι. Diod. Sic. V, cap. 57 pr. ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν. Vel IV, 78 pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμαζόμενος Δαίδαλος. Item ex Noſtro, Phalar. I, c. 5, ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾷν, ubi & alia iam dedi; nec non Amor. 29 pr. ἐν ὄμμασιν ὑποβλέπων. Timon. c. 15, ἐν θύραις κατακλείειν. Ev. Matth. V, 13, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; ſed ſatis eſto. Reitz.

ead. l. 14. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν) *Memphiticus vir, quidam ex ſacris illis ſcribis, mirabili ſapientia.* Sic Benedictus. Meminit & alibi ſcribarum Aegyptiorum, in libello de ſacrificiis, ubi cum Prophetis eos coniungit, & Apul. Metam. 11: *Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus aſſiſtens, coetu paſtophororum, quod ſacroſancti collegii nomen eſt, velut in concionem vocato*, ut fuerint inter ſacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum ſapientiam docebant, aliiſque muneribus ſacris fungebantur. Sic & in libro de Macrobiis cap. 4 recenſet inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repudio lectionem editam. In *Flor.* tamen legitur ἱερογραμματέων, ſed in Mſ. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto faſtidiendum eſſe, ut ſit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admirabili ſacrarum literarum

ſapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam myſticam Aegyptiorum ſapientiam, quae nonniſi initiatis tradebatur, & circumſectis, magiam ſcilicet, & literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, aliosque habentur. GRAEV. Infra Macrob. c. 4 pr. ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde & ſupra Vit. Auct. c. 14. Quare & hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi autem εἷς vel τις, in vulgus notum, & monuimus alibi, ex Ariſtophan. Plut. εἷ γὰρ τῶν φίλων, aliiſque. REITZ.

ead. l. 16. Αἰγύπτιον) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγύπτιον non modo *Fl.* & *Fr.* ſed & *I. H. P. B.* 1. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγύπτιος bene connectitur. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Ὅσον — εἰκάσαι) A Graeculis hoc fictum, qui prius debuiſſent oſtendere, Iſidem Graece locutam. Sed ſolent etiam barbarorum nominum etymologias Graecas tradere. CLER.

Pag. 287. *l.* 1. Ἀδύτοις) Conf. ſupra Ἀλεκτ. c. 18. SOLAN.

Pag. 288. *l.* 5. Δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν) Th. Mag. ſic: ΔΙΑΚΟΝΟΥΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδῆς, ἢ ἀπιστῶν· δεξιῶς ὑπηρέτησεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς) Sic & Th. Mag. v. ὑφίσταμαι. SOLAN.

Pag. 289. *l.* 8. Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι) Articulum οἱ, qui in omnibus edd. adhuc legebatur ante διάκονοι, expunximus auctoritate Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 15. Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλεισθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην) Et quae venuſtas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus niſi venuſtiſſimum ſubiicit, reſidebit, ſi claudatur domus aqua referta? Immo an claudi poteſt? Periit omne auctoris ingenium, quod reſtitues ſcribendo ἐπικλυσθῆναι. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum hauſtu refertam mergi & inundari. Res ipſa dictat. GRON. Certiſſima eſt, meo iudicio, Gronovii emendatio, reſcribentis ἐπικλυσθῆναι. Id namque verbi hic requiritur. Noſter in Timone § 18, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν, ἐπικλύσω αὐτόν. IENS. Ἐπικλυσθῆναι) Secuti ſumus emendationem Gronovii omnino neceſſariam. SOLAN. Ἐπικλυσθῆναι legendum etiam probe monuit Weſſ. ad Diod. Sic. IV, c. 51, N°. 39. Quare tot viris erudi-

tis conſentientibus ita edere, non exſpectata Codd. auctoritate, nullus haeſitavi. REITZ.

Pag. 290. *l.* 13. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγῖδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι) Benedictus: *At non dico, me ſacrum anulum habere, cuius ſigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἄπιστα Mſ. ἀπιστοῦντι ſcribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me ſacrum anulum habere, cuius ſignum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipſo elate loqui, ne tibi videar me oſtentare, & iactare.* GRAEV.

ead. l. 17. Ἀμφιλόχου) V. Ἀλεξ. c. 19, & not. &c. 29, & Pauſ. Att. pag. 33, Orig. c. Celſ. 131 B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἴκῳ. Dictum ſatis ante. Sic ſupra c. 14, Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellipſ. REITZ.

Pag. 291. *l.* 1. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox & mihi ſuſpecta. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *où la ſtatue de ce héros a réellement cauſé avec moi*, emendationem Larcheri ſecutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὕπαρ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII, T. V, p. 317.

ead. l. 5. Τὸ ἐν Μαλλῷ — ἀληθέστ.) Huc facit Pauſaniae locus (p. 33 in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ &c. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque ſilentio rem totam involvere. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐγγράψας) Quod Alexander Pſeudomantis imitatus eſt. V. Ἀλεξ. c. 19. A Iove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrob. I, 23. SOLAN.

ead. l. 13. Δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν) Florentinae lectio concinnior & facilior eſt vulgata, quae ſatis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen ſic reſolvi poteſt: οἰηθεὶς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, *exiſtimans non oportere videri velle*, (vel *ſpeciem praebere*) *ac ſi ſolus contradicerem omnibus*. Mallem tamen, eiecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, ſtilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiſcendo ſcribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος &c. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. ſupra c. 7, χρῆναι εἶναι. I. I. Wetſten. malit ἀντιλέγων. REITZ.

Pag. 292. *l.* 14. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in ple-

riſque impr. ego diſtinxi, ſuadente *Fl.* ed. lacuna, *B.* 2. & *S.* Solan. Interpres Thom. Morus Latinae verſioni perſonam *PHIL.* & mox *TYCH.* inſeruerat, etſi in Graecis aberat. Neceſſitate igitur poſtulante etiam Graecis inſerui, & *ἀπέλαυσα* quoque dediſſem, ſi vel nulla ed. praeiſſet. Reitz.

ibid. Ἀπέλαυσα) Ita *Fl.* ed. recte. In rel. *ἀπήλαυσα*. Solan.

ead. l. 15. Λυττᾷν) Λυσσᾷν ſupra Nigr. in fin. *οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν*. At *λυττώντων κυνῶν* contra rurſus Dial. Mort. XVII ad f. Sed eodem redire, quis neſcit? Reitz.

Pag. 293. *l.* 6. ΤΥΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit perſona. Solan.

ead. l. 8. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum aſſentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intenſiſſime negat. Vid. modo ſupra Rhet. Praec. c. 20, *οὐχ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ— ἀγωνιστὴν εἶναί σε*, ibique notata. Reitz.

IN HIPPIAM.

Pag. 294. *l.* 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) Προσλαλιὰ, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. Marcil. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem cenſet cum Platonico illo decantatiſſimo, ad Philoſtr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorem eſſe, luculenter patet. Sophiſta ille merus, (& ita audit eo ipſo in loco) hic mathematicus ſummus, non oratione tantum, ſed opere ipſo probatiſſimus, in Geometria, Mechanica, Muſica, Aſtronomia ſummus. Quod autem ibi vir eruditiſſimus de rebus ab eo Olympiae factis teſtem Noſtrum adducere videtur, *μνημονικὸν σφάλμα* eſt; niſi forſan reſpiciat Ἡρ. c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. Solan.

ead. l. 13. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθός τι ποιεῖν, *aptus ad aliquid praeſtandum*, eſſe Graeciſmum uſitatiſſimum, ut Aelian. V. H. I, 10, Κρῆτες τοξεύειν ἀγαθοὶ, eo minus opus eſt dici, quo pluribus poteſt. Vid. Homer. ſexcentis locis *ἀγαθὸς βοὴν* exhibentem, & fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. Reitz.

Pag. 295. *l.* 1. Τῶν πάλαι) Male omiſſum in *Fl.* articulum quiſque fatebitur, qui mox *τῶν κάτω* adſpexerit, noveritque, *τοὺς πάλαι* ſignificare *antiquos*, quod vel ex Syntaxi ſciunt pueri. Sic ſupra de Gymn. cap. 21, *τῶν ὕστερον*, *poſterorum*. Quare in re tritiſſima plura afferendo lectori gravis non ero. Reitz.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) *Non quod aliter hiſtoriam edere velim.* Sic Salmurienſis. Sed per

Muſas! cui bono hic illud *aliter?* Immo, *non quod temere & futiliter hiſtoriae narratione me oſtentare volo.* GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Soſtratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo inſula aedificavit, de quo Strabo L. XVII, Plin. L. XXXVI, cap. 12. Ipſe vero noſter Lucianus ſupra, lib. Quom. Hiſt. ſcrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemaeo & Memphi capta per Nili diverſionem, exſpecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc hiſtoriam, & quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellione ſilent hiſtoriae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id eſt, *qui Ptolemaeo ſubiecit Memphin.* Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Soſtratus, & quo imperante & ſumtus ſuppeditante exſtruxit illam celebrem turrim in Pharo inſula, inter amicos habuit illum Soſtratum Cnidium, nec unquam, quod ſciam, nec ab illo nec ab alio captus eſt. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam ſuſpicio, haec intelligenda eſſe, ſed ſine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, & ad audacia facinora promtus, & qui, cum natu maior filiorum Ptolemaei I Soteris dicti eſſet, a minore natu Philadelpho ſupplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque ſuſpicor, eum Memphin occupaſſe, in qua obſeſſus a fratre iam regnante fuit, & captus. Sed tamen, ſi captus fuit, credendum eſt, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, ſeu Lagi dicto, id accidiſſe, ſcilicet iam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam ſi patre iam mortuo rebellaſſet & captus fuiſſet, non eſt credibile, Philadelphum eum vivum dimiſiſſe, qui poſt patris mortem duos fratres Leontiſcum & Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta iniuria affectos. Si coniecturae credendum eſt, iſta haec mea non eſt ſine veriſimilitudine. Si quis ſuper hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentiſſime. PALM. Donec lux maior affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum cenſeo, non, ut in libris eſt, Πτολεμαῖον. Narrat Pauſanias in Att. ſub Philadelpho defeciſſe Gallos mercenarios, & ab eo in Inſula Nili fame conſumtos. Vide, an inde aliquid elici poſſit, quo huius facti pateat veritas. SOLAN.

ead. l. 14. Τριήρεις) *Combuſtas* ab Archimede hoſtium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores ſunt, qui tamen praeclara eius facta data opera memorantes haud temere quidquam omiſſuri cenſendi ſunt. Mendum eſſe hic in κ— ſuſpicor. Ut ut ſit, exſtare Venetiis audivi inſtrumentum uſtorium ad quingentos uſque paſſus vim ſuam exſerens. Sed an veteribus ſpeculi uſtorii uſus iam cognitus fuerit, ego ſane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos noſtros nominis, de ſpeculo uſtorio locum S. ſcripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri poſſe videtur, quod alicubi apud Ariſtophanis Scholiaſtam de lapide φεγγίτη legere me memini, qua de re ad Ἀλεξ. c. 21 dictum eſt. Lactantius autem diſerte ait lib. de ira Dei cap. 10, p. m. 630 C. *orbem vitreum plenum aqua ſi tenueris in ſole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in duriſſimo frigore.* Solan. De Archimede hoc puto primus ſomnium Lucianus dixit. la Croze. Mirandis ab ſe inventis machinis hoſtium naves repuliſſe atque demerſiſſe narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem fruſtra Romani fabri machinas ſuas adhiberent. Reitz.

ead. l. 15. Θαλῆς δὲ &c.) In marg. *A. W.* adſcriptum: idem Laërtius in vita Thaletis. Sed Geſn. locum iam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἅλυν ὑποσχέσθαι ἄνευ γεφύρας περάσαι, τὸ ῥεῖθρον παρατρέψαντα. Reitz.

Pag. 296. *l.* 1. Ἄβροχον διαβιβάσειν) Caute narrat Herodotus I, 75, & ita ut fidem ſe adiungere narrationi diſerte neget: aſſeverate, ut videtur, Apollodorus apud Diogenem Laërtium I, 38: plane ſine ulla dubitatione Schol. ad Ariſtoph. Nub. 180. Illud κατόπιν noſtri diſerte, ut ſolet, explicat Herodotus, ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυχα βαθέην ὀρύσσειν, ἄγοντα μηνοειδέα, ὅκως ἂν τὸ στρατόπεδον ἱδρυμένον κατὰ νώτου λάβοι, κ. τ. λ. Etiam illud obſervandum. Qui narrabant Herodoti aetate, ii 1) non dicebant ἄβροχον traductum exercitum, ſed diviſum in duo brachia Halyn ob ipſam illam diviſionem utrinque vadoſum factum, ut pedibus tranſiri poſſet: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum eſſe. Et tamen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: & noſter dedit praecepta ſcribendae hiſtoriae. Cautius paulo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non ſpecula tribuat. Gesn.

ead. l. 2. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat Ariſtoph. Scholiaſtes. Sed hoc vult Lucianus, non eam fuiſſe Thaleti artem, ſed virum induſtrium & ſagacem, ingenii felicitate id aſſecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam Herodotus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἱππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. Voſſ. de Mathem. Ceterum cave, hunc cum Platonis Hippia confundas; quod miror a viro doctiſſimo factum in Catalogo Philoſophorum. Hic enim Luciani aetate vixit, uti hoc ipſo in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένου) Spuria haec videntur & inſititia. GUYET.

ibid. Ὑποσχέσεσιν) Repetiit, puto, librarius improvide vocem, quae paulo ante affuerat: legendumque ὑποθέσεσιν, ut non ita multo poſt, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Eſt duplex genus artificum. Alii, & maior quidem pars, ad imitationem tota converſa, quae ab aliis elaborata ſunt, quae magiſter oſtendit, ea ſatis feliciter imitatione aſſequuntur, ſed nihil novi ipſi inveniunt: quoties non eſt, quod imitentur; tanquam deprehenſi, haerent. Talis non eſt Hippias: non exſpectat exempla aliena: ipſe ſibi & aliis exemplum eſt. Non tantum deſignatam omnibus lineis figuram deſcribere & transferre puerili induſtria poteſt, ſed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum poſtulatum fuerit, conſtruere. GESN.

ead. l. 13. Ηὐτύχησαν) Etſi Florentinae ſcripturam probo, quod augmentum ſaepiſſime omitti ſoleat, ſecutus tamen ſum numerum maiorem illarum, quae ηὐτ— habent. Vid. ſupra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3 & c. 19 f. ubi εὐδοκίμουν. Item Amor. c. 6 pr. ubi & εὐτρέπιστο, non ηὐτ—. Adde dicta ad Gall. cap. 3 f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28, atque ubivis. Εὐφράνθη, Act. II, 26, ac paſſim. REITZ.

ibid. Κατὰ δὲ) Matheſin minime cultam fuiſſe a Luciano, alibi docuimus. V. Πτα. c. 5, & Ἑρμ. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aeſtimatorem & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quaſi ſummum artis culmen, afferat: quaſi quis dicat, literarum decus ſummum in eo verſari, ut quis elementum primum a ſcite pingat, niſi forſan Scholium inſulſum textui Luciani intruſum eſt. Certe niſi aliunde conſtaret hiſce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare

non poſſem. Ex his autem verbis, ut aliquis ſenſus exprimatur, primo dele illud δὲ, deinde lege *συνιστάμενοι*. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos ſperamus, ſi notam cl. Bel. de Ballu, ſimul ad defendendum Lucianum contra Solanum, & ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipſis viri praeſtantiſſimi verbis integram adſcribamus. Ait autem : *Ce que Lucien donne ici comme le* non plus ultra *de la géométrie, eſt le premier de tous les principes de cette ſcience, comme l'obſerve Duſoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathematiques. J'ai de la peine à croire qu'un philoſophe auſſi ſavant que Lucien, ait négligé cette partie de philoſophie ſi eſſentielle, & ſi eſtimée des anciens. En vain Duſoul appuie ſon opinion d'un paſſage de notre auteur, Herm. c. 74, où il blame la définition vulgaire des points & des lignes mathématiques. Cette définition avoit déja été attaquée par Ariſtote* de inſec. lin. *p. 1223, & par Sextus Empiricus* adv. Phyſ. *pag. 623 ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu' Ariſtote & Sextus n'aient été fort habiles dans cette ſcience. D'ailleurs, pour pretendre que les lignes & points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimenſions, longeur, largeur & profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a néceſſairement ces dimenſions: & ſi ce ne ſont pas des corps, ce n'eſt rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la claſſe des êtres immatériels, & purement intellectuels, dont l'exiſtence n'eſt prouvée que par la foi. Mais occupons nous plutôt du paſſage de Lucien. Il me ſemble qu'il eſt aiſé de le rendre très-intelligible, ſi l'on retranche un mot paraſite, & qui nuit au vrai ſens de la phraſe. Ce mot eſt εὐθείας, que quelque copiſte aura ajouté pour déterminer le ſens de δοθείσης, qui ne doit point être determiné. Alors la penſée de Lucien eſt, qu' Hippias étoit ſi habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le diſent les géométres,* former un triangle parfait ſur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, *c'eſt à dire*, qu'il pouvoit faire même l'impoſſible ; *car il n'eſt pas poſſible de tracer un triangle rectiligne, qui eſt le triangle parfait, ſur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot εὐθείας n'empeche pas la phraſe d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde ſait que le mot γραμμὴ eſt un de ceux, que les Grecs aiment a ne point exprimer.* Idem in Nott. Crit. pro *συνισταμένου* reponi iubebat *συνιστάμενον*.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale fuiſſe videtur. GUYET.

Pag. 297. *l.* 1. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν καὶ μουσικῶν &c.) De admiranda Hippiae peritia in

artibus ac ſcientiis vid. Philoſtr. L. I Vit. Soph. XI, ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem affert, arteque ſibi memoriam comparaſſe docet, ita ut quinquaginta vocabula ſemel audita eodem ordine recitare poſſet, eſſeque inſigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, oſtenderitque in Olympiis anulum, ſigillum, ſtrigilem, vaſculum unguentarium, ſoccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex Plat. in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philoſtratum, opificia arteſque eius enumerantem. Verum magis ſtupenda, de memoria non arte parata, ſed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epiſt. Mureti, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cuiuſcunque linguae, vel nihil etiam ſignificantia, ſemel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per ſaltus, ut tertium, ſextum, nonum, & quomodocunque iuſſeris. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Buno in Idea hiſt. univerſalis aliique egere, nihil addam, quia ad delirium ſectatores ſuos adegit. Reitz.

ead. l. 12. Ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt interpretes, *quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens*, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipſi evertant prorſus hanc ſuam narrationem. Si enim fuit talis, hoc eſt, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique ſic debuiſſet addere auctor, acclivem fuiſſe in medio. Sed clarius ſe deſtruunt per ea, quae mox ſequuntur, cum ſtatuunt eum locum talem fuiſſe alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoſcuntur, ſed unius modo facies deſcribitur. Quid quod in fine huius ipſius paginae ἑκατέρωθεν interpretantur *ex utraque parte*, & recte. Nempe κατὰ θάτερα eſt in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In ſequentibus Latine reddendis difficilior ratio eſt. Dicit Lucianus ample ſatis, κρηπῖδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος. Id deſcribendi genus cum Salmurii proximum tautologiae exiſtimaretur, vide qui compegerit & contraxerit ſua, *poſito operi firmiſſimo fundamento, quo ſuperſtructi aedificii certitudinem confirmaret.* At religioſior in his Obſopoeus aequare voluit Graeca, *firmamentumque munitiſſimum omni futuro operi ſubiiciens, fundamentorum poſitione ſub-*

ſtruendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito cenſemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuiſſe prope rivum aut fontem, ad quem ſpectans alterum latus fuit declive, ut ſolet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) *quidem firmiſſimam omni operi ponens, & fundamentorum poſitione ſtabiliens ſecuritatem imponendae aedificationis.* Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde preſſa ventrem faceret, & extrinſecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. GRON.

ead. l. 13. *Θάτερα — θ.*) Alterum alteri aequavit. SOLAN.

Pag 298. *l.* 1. *Ὕψεσι — κρατυνάμενος*) Et haec inſititia videntur. GUYET. Non accipio haec de tectorum faſtigiis; de quibus ſi hic diceret, importunus mihi videretur: ſed de montium iugis circumpoſitis, quae portu quaſi quodam facto tutum a ventis undique praeſtarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, &, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adſcripſerat Solan. conferend. *Δικ.* p. 236, id eſt, *Δικαστηρ.* ſ. Bis Accuſ. c. 33. Ibi vero legas, *κατὰ τὴν ἁψῖδα πετόμενον·* quod non video quid huc faciat, nec quidquam iuvare ad emendationem arbitror, niſi pro *ἀποτόμοις* quoque aliud adiectivum ſubſtitueris. Nam etſi *ὕψεσι — κρατυνάμενος* non intelligo, & *ἁψῖσι* hac ratione melius conveniret, non tamen aſſequor, quid *ἀποτόμοις*, proprium celſi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Geſneri expoſitione acquieſcemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At ſi, quod iam ſuſpicor, *ἁψῖδες*, ſubſtructiones, ſive murorum proiectiones, magnis aedificiis ſuſtinendis extrorſum adiectae, quas *contreforten* appellamus, ſignificent, belle procedet *ἁψῖσι ἀποτόμοις.* REITZ.

ead. l. 6. *Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς*) Conſuetudo fere & ſenſus communis virorum inſignium tutos ab reprehenſione facit hos interpretes, dum *πυλῶνα* vertunt *veſtibulum:* ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae ſimilitudo Graeci *πυλῶνος* ad Romanum veſtibulum? & maxime huius, qui dicitur fuiſſe *ὑψηλὸς*, & *ἀναβάσεις ἔχων*, & *ὕπτιος μᾶλλον ἢ ὄρθιος*, quae omnia ab Romano veſtibulo ſunt alieniſſima. Res ipſa clamat. Sequentia ſic diſtinguenda ſunt: *ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανείῳ δ᾽ οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα) χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις.* Et verte: *ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe & haec balneo aptiſſima) venuſti*

& multa luce fulgentes receſſus. Vulgo enim vides arenas ſine calce. Et ſicut nunc οἰκήματα non vertimus *aediculas*, (ut inepte interpretes, & iam alibi monere debuimus) ſed *conclavia*, ſic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac deſcriptione uſurpatur, non *domus* aut *habitatio* verti debuit, (& quaeſo quot ab illis domus hic ſupponuntur?) ſed cubiculum aut conclave, aut *oecos*, ut eam vocem in iſta ſignificatione propriam ſibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipſum paſſim non obſervatur. Denique cum dicit εἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non ſufficit, ſi cum Salmurienſi reddas *marmoreae imagines*, (an credidit, marmor non eſſe niſi candidum?) ſed potius cum Obſopoeo *ex albo lapide.* GRON.

ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτον) Intellige ἄνθρωπον. Ἄνθρωπον εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος &c. GUYET.

ead. l. 8. Οἶκος) *Oecos* Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Caſaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ) Oecus ille, (vid. Noſter περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum & commune, ita conſtitutum eſt, ut ſiniſtrum ſit conclavium, ſive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per veſtibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate & multa luce. Nempe eadem ſunt, niſi fallor, οἰκημάτια & ὑποχωρήσεις; quae non recte diſtinxit doctiſſimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritus. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deeſt, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκήματα. GUYET. Aſſentior Guyeto, aut ex praemiſſo iterum intelligendum ἔχων διατριβὴν, quo facto, vulgatum nondum reiicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non ſatis convenit alteri huic membro. REITZ.

Pag. 299. *l.* 3. Τῆς ἀρχαίας ἐργ.) Sic ſupr. Ῥητ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare deſcriptionem oeci, in quo adhuc verſatus eſt, ſed ad novum membrum tranſire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. *Exeuntes* ex oeco adhuc deſcripto *excipit* &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας ſignificare debet, *progreſſos* ad interiora: & hoc ſecuti ſumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam ſi ἐξελθ— reperirem, lubentiſſime id cum Geſnero reciperem; quod enim paulo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio eſt. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τούτῳ) *Supra hanc. Poſt.* GUYET. I. e. Bene-

dictus dederat, *ſupra hanc*, quod Noſter recte corrigit, *poſt hanc*, ſive quae deinceps ſequitur. Nam ἐπὶ cum caſu dandi ſaepiſſime τὸ ſequens notare qui neſcit, adeat Homer. Il. H, 163—64, 65, ubi vel quater ita poſitum eſt, Τῷ δ' ἔπι Τυδείδης ὦρτο — Τοῖσι δ' ἔπ' Αἴαντες — Τοῖσι δ' ἔπ' Ἰδομενεύς· — & 367, Τοῖσι δ' ἔπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Noſtri Aſin. c. 11. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγκυλίσασθαι) Non iacebant tantum nudi, ſed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei miniſtro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quaſſantur. Quod ab eruditiſſ. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII deſinente) ſitim orbis viſendi explente; a quo viro aliquando, ſi Deus vitam & poſt labores tot itinerum ſtudiorumque exantlatos requiem conceſſerit, magna orbi literato & curioſa exſpectanda ſunt, quibus & veterum ſcriptis lux magna accedat, & artes hiſtoriaque recentiorum ſeculorum excolantur. SOLAN.

ead. l. 14. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit Obſopoeus: *Nomadio lapide coagmentatus.* De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *exſtructus*; melius, ſi *incruſtatus* dixiſſet. PALM.

Pag. 300. *l.* 1. Πυέλους) Conf. ſupra Ἱστ. β. c. 11 f. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου &c. quod idcirco addo, ut appareat, non male marg. *A. IV.* habere ἀρχομένου, modo iam addas δ', ex quo male picto, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forſan eſt natum. Nec alienum eſt ἀρχομένου ſic abſolute poni, ut ἄρχεται ἐνιαυτὸς, *annus incipitur*, vel *incipit ſe.* Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, *ab incipiente uſque nocte*, ſive *prima de nocte*, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586, Ποῖ σχήσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accuſandi caſus ad χρὴ relatus, non eſt abſurdus, nihil ſine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα) Cur ſic potiſſimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel ſequatur, unde iſtud femininum dependeat. Sed eſt vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐγῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice maiuſculis literis ſcripto, & illic confuſo charactere T & Γ. GRON. Ubi

legitur, *τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους*, ſagaciſſime pro *αὐτῆς* vidit Gronovius corrigendum eſſe *αὐγῆς*. Utique *αὐγῆς* clare habet ed. *Fl.* Sequitur continuo, *καὶ τῶν φωθαγωγῶν·* corrige *φωταγωγῶν*, ut itidem recte *Flor.* Poſt paulo, *τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορὰν προκεχωρηκότα ἐποίησεν*, repone *βορέαν*, (vel *βοῤῥᾶν*, ſiquidem & *βοῤῥᾶς* dicitur) *fecit conclave frigori excipiendo aptum*, *in borean ſpectans.* Quod hic *εἰς βορέαν προχωρεῖν*, id infra in De Syria Dea c. 28, *ἐς ἄνεμον βορέην ἀποκεκρίσθαι* dicitur. IENS.

ibid. Τῆς αὐτῆς) Lege *τῆς αὐγῆς*. GUYET.

ead. l. 10. Φωταγωγῶν) Quod Ienſ. monet ſic ſcribendum, id praeter *Fl.* etiam recte habebat *I. H. P.* aliaeque. REITZ.

ead. l. 12. Βορέαν) Ienſ. Prave antea in omnibus *βορὰν* legebatur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis edd. mutarem. Βορὰ enim *eſca* eſt. Long. Paſt. II, pag. 74, *ἀλλ' ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων θήσω.* Vel *opſonia*, ut vertit Hemſterh. Tim. cap. 8 med. REITZ.

ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quieſcens aër eſſet, ſed copioſe a Septemtrionibus affluens, anguſtum verſus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus eſſet ſalubrior. GESN.

Pag. 301. *l.* 9. Ἀμφόδων) *Fl.* ed. & Schol. *ἀφόδων*. Mox L. & *B.* 2. *δυσὶν* pro corrupto ceterorum *δυσσίν*. SOLAN. Ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiaſtae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum ſine dubio putem *ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεσιν·* quam attentior loci ipſius atque rei conſideratio. *Bivium*, quod adhuc dederunt, plane *ἀπροσδιόνυσον*. *Circuitus* forte poſſit applicari ad balneum: ſed repugnat, quod *ἀναγκαῖαι* vocantur, quod *ἀναχωρήσεις*. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. II, 56.) *avertere ab oculis & naribus dominorum ea, quae profluentia neceſſario tetri aliquid eſſent habitura.* Sed res eſt manifeſta, & quae ſubolere unicuique poteſt. Nec minus *δυσὶν* legendum eſſe, non *δυσσὶν*, quod libros occupavit. GESN. Ego cum Schol. *ἀφόδων* legendum cenſeo, qui recte de ſeceſſibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque ſuadet additum *ἀναγκαίων·* quo, tanquam honeſtiore vocabulo, ſignificari ſolere alvi deiectionem, notum arbitror ex Epict. Sent. 88, p. 134, *καί τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίζειν ἐκεῖνα τὰ μέρη.* Adde Diod. Sic. IV, p. 297 pr. *χρεία ἀναγκαία*, ubi Weſſ. & illa Epicteti addidit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec

verba, ut credidit Benedictus, *multis ianuarum egreſſibus munitum*, (& quaeſo, quid eſt *muniri egreſſibus ianuarum?*) ſed ut recte Obſopoeus, *multarumque ianuarum egreſſibus patens.* GRON.

ead. l. 11. Τεθυρωμένον) *Pervium.* GUYET. Bene; nam θυρόω eſt *ianuam* vel *ianuas facio.* Ariſtoph. Av. 614, — οὐδὲ θυρῶσαι χρυσαῖσι θύραις. REITZ.

ibid. Ὁρῶν) Corrige ὡρῶν. GUYET. Idem Ienſ. quoque monet in Lect. Lucian. p. 362. Et vel ſine librorum auctoritate ſic edi curaſſem, adeo res eſt manifeſta. REITZ. Ὡρῶν — μυκήματος) Non igitur ſimplex clepſydra hic indicatur, ſed operoſior & magis artificioſa machinatio Cteſibiana, de quo genere Vitruvius IX, 9, ubi inter *multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes* memorat, in quibus praeter cetera etiam *buccinae canunt*, qui eſt ipſe μυκηθμὸς, bubulae vocis imitatio. GESN.

ibid. Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint conſtructa, ut murmure ac ſonitu ſimul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec feſtinatio ſinit addere, aut examinare, quae ſuper his annotavi. Quare videat curioſus lector Pancirol. memorab. ab H. Salmuth converſa, T. 2, Tit. X de *horologiis*, figuraſque clepſydrarum antiquarum ap. Peraltium in Vitruv. Gallico. Item Caſaub. ad Athen. IV, c. 17, pag. 294, Philip. Carol. animadv. 2 in A. Gell. III, c. 3, Salmaſ. ad Solin. a p. 447 ad 458, atque alibi; alioſque, quos indicat Pinellus in additamentis T. IX Theſauri Graev. inſertis p. 514 f. & ſeq. De horolog. Solari Romae in foro, Memoir. de Literat. T. II, pag. 271, ac Bargaeum de obeliſcis, Theſ. Graev. T. IV, p. 1905, & potiſſimum p. 1922. Et interpretes Petron. ad Sat. 26 fin. & 71 fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuiſſe a calculo ſingulis horis in pelvim decidente, cum Pancirollo Tit. X de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 302. *l.* 1. Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι &c.) *Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner,* vertit cl. Bel. de Ball. intellecto ὑμῖν poſt παράσχοι· rectius quam Geſnerus, qui — *ut lavare quandoque hic poſſim.*

ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male poſteriora in *Fl.* eſſe omiſſa, teſtatur Luciani conſuetudo. Conf. ſupra Philopſ. c. 19, ubi & καὶ ante ἄλλο. Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε; ſed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in Rhet. Praec. cap. 11 ipſo init. ac ſaepe alibi. Item in Tab. Cebet. ſtatim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν. REITZ.

Nn 3

IN BACCHUM.

Pag. 303. *l.* 8. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Etſi περὶ, quod Solan. vult, uſitatius; tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem ſuadeat, & περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ uſurpari, adeoque & hoc nomine nihil opus eſſe correctione, vid. ſupra dicta ad Gall. c. 18 med. Quin & Homer. ὑπὲρ cum accuſ. pro περὶ, Iliad. Z, 524: — Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω, *quando de te probra audio.* Sed praeter exempla ad Gall. l. d. allegata, non longe quoque abit hoc Epicteti p. 149 ed. Rel. ἄμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etſi *ſuper nobis conſuluit* recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus ſignificat, id quod ad nos ſpectat, & ita eund. ſenſum haec Luciani admittunt. Reitz.

ead. l. 12. Ἀσίδηρα) Contra Diod. Sicul. III, c. 64, ait, ferrum latuiſſe ſub hedera. Sed quis in huiuſmodi fabulis conſenſum requirat? Reitz.

ead. l. 14. Ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον) Interpoſitio (ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα.) Marcil.

Pag. 304. *l.* 1. Νεανίσκους) Τοὺς Σατύρους, *Satyros.* Guyet.

ead. l. 2. Οὐρὰς ἔχοντας κεράστας) Οὐρὰς ἔχοντας καὶ κέρατα. Marcil. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clariſſimus; ſed ego vulgatam genuinam puto: ſic enim iterum infra Ἐκκλ. cap. 4 f. de iiſdem Satyris, κεράσται οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat Noſter. Vide Διψ. c. 3, ὑμενόπτερον δὲ, οἷα ταῖς — νυκτερίσι τὰ πτερά. Solan. Vereor, ut vera ſit, quam Marcilius hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα· & ob id ipſum vereor, quia nimis facilis eſt, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κεράστας iungendum cum accuſativis reliquis: οἷα per ſyneſin, ſ. ſyllepſin dicere malis, aut ellipſin adeo, (omnia enim iſta nomina huic figurae accommodari videas) refertur ad κέρατα, quae in κεράστας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem ſuſceperunt. Gesn. Optime iudicat Geſnerus, ſanum eſſe vulgatum; tacite enim reſpicitur ad κέρατα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1: *Ut ego quidem & urbi & otio diffiderem urbano; ſed ita* COMPRESSA EST, *ut videamur — tuti futuri.* Ubi poſt *compreſſa eſt* intelligitur turba vel ſeditio, cuius tamen

nulla praeceſſit nec ſequitur expreſſa mentio. Philoſtr. I. XXV, pag. 536 pr. Πατρὶς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες. Noſter Tim. c. 9 ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemſt. ad Nigr. c. 1 pr. Nos ad 2 Ver. Hiſt. c. 37, ubi πλοῖα κολοκύνθινα ſequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et Weſſel. ad Diod. Sic. I, 93, N°. 4, & XI, 25, N°. 65. Ac mirare Stephanum & Rhodom. talia corrigentes. REITZ.

ead. l. 6. Μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφυρίδι) Fieri non potuit, quin, dum haec ſic iunguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingenioſe iſta verterunt, *mitra purpurea comam revinctum?* Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba ſic diſtingue, ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, & verte *mitra comam revinctum, purpurea in veſte.* GRON.

ead. l. 7. Ἐν πορφυρίδι) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum.* Verte: *in veſte purpurea & aureo cothurno.* GUYET.

ead. l. 8. Βραχὺν πρεσβύτην) Sileni imaginem & deſcriptiones perſequitur, neque hoc loco praetermiſſo, Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 18. GESN. Ne ſuſpicere, τραχὺν melius eſſe, quod barbatus ſenex intelligatur; nam id paulo poſt ſequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemtui haberi ſolitam, qui Tacitum, Curtium ac Caeſarem legerit? quare unum hoc tantum ex Caeſ. 2 B. Gall. c. 30 afferam: *quibus viribus, praeſertim homines tantulae ſtaturae, (nam pleriſque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum ſuorum*, brevitas *noſtra contemtui eſt) tanti oneris turrim in muros ſeſe collocare confiderent?* Ubi & Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ Thucyd. VII, c. 29. REITZ.

ead. l. 9. Πρεσβύτην) Σειληνόν. GUYET.

ibid. Ὦτα μεγάλα &c.) Cauda non inſtruxit hunc Bacchi nutritorem Lucianus, quod tamen facit Diod. Sic. III, cap. 71, ubi id obſervat Weſſ. eumque rarius conſpici in nummis & gemmis ait. Sed ſi hoc tanti eſt, adderem, conſpici in marmoribus. At cum plurimum aſino inſideat, cauda non apparet. Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, deſcriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4 & 5. Et ſupra Deor. Dial. XXII. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπιθανὸν) In omnibus libris noſtris antea legebatur πιθανὸν, nullo aut abſurdo ſenſu. Certiſſima eſt emendatio haec noſtra: nihil enim tali legato *abſurdius.* SOLAN. Πιθανὸν) Lubens dediſſem ἀπιθανὸν, ſi ullus Cod. aut ed. praeiret. Iam poteſt ironice intelligi, etſi paulo aegrius ita acci-

piam, quia primarium ducem aperte contemtum inducit, adeoque & alterum ſerio deſpectum proponi veriſimile eſt. REITZ.

ibid. Ἕτερον δὲ) Τὸν Πᾶνα. GUYET.

ead. l. 13. Τεράστιον ἀνθρώπον) Sic infra Ἐκκλ. c. 5, γελοίους θεοὺς καὶ τεραστίους. SOLAN.

ead. l. 14. Κέρατα) Cornua Pani ab antiquis affiſta putat Polyaenus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I, pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. Diod. Sic. L. III aliquoties. REITZ.

ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane Theocr. I, 17, ἐντίγε πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. GESN.

Pag. 305. *l.* 5. Εὐοῖ — δεσπότην) Omiſſa viris ſummis Bocharto atque Huetio obſervatio, quam aeque facile ipſis fuiſſet exornare, ac reliquas coniecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18, hic Demonſtr. Evang. Prop. 4, 4, 3. Nempe ipſum nomen *Iehovah* hic latere dicerent, tetragrammatum & ipſum, ſolis vocalibus & ſpiritibus conſtans, cui reſpondet apud ſeptuaginta interpretes κύριος. Qui diviſerunt hanc vocem, & εὖ οἶ, vel εὖ οἱ, ſcripſere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, *Bene illi!* interpretati ſunt, qua ratione cum nobili illo *hoſchia na* —— conveniret, quod in Iudaica illa thyrſophoria (Βακχείαν & hanc vocat Plutarchus Sympoſ. 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. Εὖ οἱ) Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17. LA CROZE.

ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Miror, cur vertant, *quo nomine earum dominum vocari coniice*, cum non moneat vel iubeat auctor, ſed narret, ſpeculatores coniicere ita vocari earum dominum. GRON.

ead. l. 10. Ἀλλ' εἴπερ) Ἀλλ' ἤπερ. GUYET.

ead. l. 13. Θηλύμιτριν) Hinc emendandus Suidas, apud quem ſuo ordine θηλύμιτρις leg. pro θηλύμητρις. Conf. Ἐκ. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Iarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215: *Et nunc ille Paris cum ſemiviro comitatu Maeonia mentum mitra ſubnixus.*—REITZ.

Pag. 306. *l.* 5. Ἐγχαλινώσαντες) Abſurda haec omnino; nec, cum haec ſcriberet, aut elephantem viderat, aut uſum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 307. *l.* 1. Τύμπανα ἐπαταγεῖτο) Alibi πλαταγεῖν dicitur; vid. Lampe de cymbalis vett. c. 9, L. I, pag. 48 ſeqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum

quia apparatus eſt Bacchicus, etiam Bacchica inſtrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in feſto Cybeles & Bacchi utebantur: & ſic Terentius, ridiculam aedium expugnationem deſcribens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

ead. l. 3. Τὸ Ὄρθιον) Conf. ſupra notata ad Bis Accuſ. c. 11, ubi Pell. τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; ſed quia & μέλος poteſt intelligi, & ſaepius neutro gen. ab Noſtro ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad riſum movendum comparata leviore cura ſint tractanda; vid. tamen Plut. 646, 2: σάλπιγξιν οὐ χρῶνται τὸ παράπαν, ὡς ὄνῳ φθεγγομέναις ἐμφερές. SOLAN.

ead. l. 17. Οἰόμενοι — ἀκούεσθαι) Quae iſta eſt connexio, *dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt?* quis, inquam, ſic loquitur de una quadam re, *dum putant, credunt?* Corrupta haec eſſe, mihi non eſt dubium, ac leniſſima mutatione unius prope apicis poſſe reſtitui, ἀϊόμενοι, *dum audiunt* ex aliis, ut illi Indi ex ſuis exploratoribus, *credunt.* Quae audiunt, ab invidis forte ſparſa, iis nimis temere aſſentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba ſuaderem, ſi praeſto eſſet vel libri unius auctoritas, vel ſuccurreret ſaltem, Lucianum aut alium bonum ſcriptorem verbo ἀΐομαι, pro ἀΐω, quod ipſum poëticum eſt, uſum eſſe. Sed ideo non damno coniecturam; cum facile obſervationem eorum, qui Lexicis ſcribendis poliendiſve operam dedere, & meam, qui pauca nimis annotare conſuevi, fugerit. Praeſto etiam cauſa eſt, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, uſus eſſe poteſt Lucianus; quia ſtatim ſequitur ἀκούεσθαι. Ipſa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN.

Pag. 308. *l.* 2. Ἀκούεσθαι) Ego vulgatum ſervo; nec enim Florentina ſemper ſupra ceteras ſapit, ſed infra Muſc. Enc. cap. 6, vel male, fatente ipſo Solano, ἀποκρούσεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipſe ſatis docet, ἀκούεσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι ſuſpectum. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ οἶδ᾽ ὅτι δόξαν) Leviculum eſt mendum, cui ſimilia iam in ſuperioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit verſionem, hoc eſt, mendoſam. Vertit ille, *neſcio, quod ita illis de me viſum eſſet.* Sed reſcribendum οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι &c. ac vertendum, *neſcio, quid illis de me viſum fuerit;* neſcio, quid illi de me ſenſerint, opinati ſint. IENS.

ibid. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται) Interpretes, *alii ne principium quidem attingunt:* qui ſi eſſet Luciani ſenſus, ſaltem ſcripſiſſet ἐς τὴν ἀρχήν. Sed innuit, *alii omnino non veniunt.* Et ſic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15, ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται. Et in Sympoſio cap. 28 fin. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἠξίου. GRON.

ead. l. 5. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφ.) Cum alluſione ad Indos intelligit, ſuperbo quodam faſtidio quoſdam venire nolle ad audiendas ſuas recitationes vel declamationes. GESN.

ead. l. 7. Ἐπαινεῖν τολμῶσι) Non eſt hic ſermo de laudibus ac plauſu, ſed ſimpliciter de audiendi ſtudio. Videtur ſenex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapſus, (quod idem ſuadet proxima praefatio ſ. Hercules) denuo ſtudia audientium hac praefatione excitare voluiſſe. Queritur, quoſdam, audito, ludicra a ſe dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi conſilio veniant, feriis praeter ſpem turbatos, non audere . . . quid exſpectamus? *laudarene* an *redire? Redire* profecto, niſi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum ſe contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαινεῖν levi diſcrimine ἐπανιέναι, vel ἐπανεῖναι. Infiniti enim circumflexi, quale eſſet ἐπανιεῖν, quod vix apice diſtaret ab ἐπαινεῖν, exemplum deſidero. Certe ſine fraude fuerit interpretationem dediſſe, quae non ex ἐπαινέω, ſed ex ἐπάνειμι tracta ſit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem ſperari, ſequentia ſatis declarant. GESN.

Pag. 309. *l.* 2. Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, ita ut ego ante conieceram, Cod. L. & *Baſ.* Reliquae corrupte οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, quî ſuſtinere ſe ita diu potuerit tam abſurda lectio & ἀπροσδιόνυσος. Auſim ego vel contra omnes libros reſtituere, quod vix dubito, quin in aliquo ſuperſit, ἀπροσδιόνυσον. Verbum iam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae ſequitur narratio, non minus, quam quae praeceſſit, ad Bacchi comites & opera pertineat. GESN.

ibid. Οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδ.) Οὐδ' ὧν ποιοῦσιν ἀλ. ἐν Ἰνδ. Pateſcit narratione ſequenti. MARCIL.

ead. l. 3. Ἐν Ἰνδοῖς.) Conf. Hemſterh. ad Nigr. § 5, ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorſus, plura hic dicere minabatur; ſed quae ille vir acturus erat, ego non

attingam. Poteſt interim curioſis adiri Diod. Sic. non uno loco. Reitz.

ibid. Τοῖς Μαχλαίοις) Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Noſtro confictum. Gesn.

Pag. 310. *l.* 5. Τορὸν) *Perçant.* Guyet. Conf. ſupra Gall. ſub init. διάτορον eodem modo. Reitz.

ead. l. 7. Αὐτὸν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ· ſed nunc ita alibi etiam a Noſtro uſurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Z. τρ. c. 17. Solan.

ead. l. 10. Νιφάδεσσι) Hom. Il. Γ, 222. Solan.

ead. l. 12. Τεττιγῶδές τι &c.) Hom. Iliad. Γ, 151. Solan. Quales Ucalegon & Antenor Homer. Il. Γ, 151: Ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τεττίγεσσιν ἐοικότες, κ. τ. λ. Gesn.

IN HERCULEM.

Pag. 312. *l.* 2. Ὄγμιον) Haec vox Graeca eſt, contra quam multi cenſent, ab ὄγμῳ *ſulco.* Sic Aelian. V. H. IV, 8, p. 320, τὸν Ὦχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. La Croze. Coel. Rhodig. L. VI, pag. 278, haec omnia ad verbum deſcripſit, addita hic illic de ſuo vocula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemiſit. Reitz.

ead. l. 3. Εἶδος — γράφουσι) Hanc imaginem non ad ſolius vim eloquentiae, ſed ad hanc, & ad rem militarem ſimul repraeſentandam referunt auctores hiſtoriae literariae Galliae Benedictini I, 1, pag. 7, & commode huc referunt locum ex Catonis originum ſecundo, laudatum Chariſio l. II, p. 181 extr. Putſch. *Pleraque Gallia duas res induſtrioſiſſime perſequitur, rem militarem, & argute loqui.* Gesn.

ead. l. 8. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic ſupra Deor. Dial. XVIII, 1, καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς ἢ σοί. Reitz.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) *Ut qui leonis exuviis ſit indutus,* bene interpres. Nec reiicio hanc ſcripturam. Nam & ſic alibi loquitur Lucianus. Non fruſtra tamen in antiquo Codice Mſ. legitur ἐνεῖται. Nam ſicut apud Homerum eſt εἶται *indutus eſt,* ſic & ἐνεῖται hic accepit, ſi haec eius manus eſt, Lucianus. Nam poëticis verbis ſaepe, ſed ſuo loco, uti hunc ſcriptorem, nemini latet. Graev.

ead. l. 13. Ὅλως Ἡρακλῆς) *Iunt.* καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστι. At ſupra Dial. Mort. XVI, § 1, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν, & Necyom.

1, Μενίπτους ὅλους. Adeoque & hic ſuſpicari liceret ὅλος ſcribendum. Sed adeo indifferens eſt, & utrumque ſanum, ut, quidnam praeferendum, non liqueat. Liban. Epiſt. 113 pr. χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος, pro οὕτω, quod non prorſus immerito ibi malit Wolf. Sed notum eſt, modo adiectivis, modo adverbiis uti Graecos aeque ac Latinos, in huiuſmodi locutt. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9, ὅλος περιλαμπόμενος, ubi multae edd. ὅλως. Adde ſupra Philopſ. cap. 6, ubi πεφυλαγμένως pro πεφυλαγμένος, ſi proba lectio; qua occaſione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. § 2, ubi ſimiliter in ὅλος & ὅλως variatur, & utrumque probum eſſe Ienſius docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἑλληνίων) Miror, nullam ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod ſic velim, ſed quia facilis eſt aberratio. At vulgatum recte habet. Aelian. V. H. XII, 1 ante med. Θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἑλληνίους καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτούς· atque alibi; quare plura non addam, niſi quod & Ἑλλάνιος Ζεὺς erat. V. Ariſtoph. Eq. 1250. REITZ.

Pag. 314. *l.* 2. Ταῖς σειραῖς) Obſcura conſtructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σειρᾶς. Sed plurali numero ante extulit: & poteſt dativus hic intelligi poſitus pro genitivo. Certe non opus eſſe putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

ead. l. 16. Λόγος ἐν γήρᾳ) Huc facit locus Plutarchi, laudatus a cl. Bel. de Ball. Προϊὼν γε τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς ἔοικε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. Plut. EI apud Delph. Opp. T. VII, p. 522 ed. Reisk.

Pag. 315. *l.* 3. Ὅττι μὲν &c.) Homer. Il. Γ, 108. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) Eurip. Phoen. 533. SOLAN. Immo, ſi τὸ δὲ γῆρας abſcideris, quod male in unum verſum compactum eſt in *P.* in aliis plane non diſtinctum; tum ſenarius erit Euripideus, ut iam edi curavimus. REITZ.

ead. l. 6. Νέστορος — γλώττης) Hom. Il. A, 249. Et quod ſequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

ead. l. 8. Λειριόεσσαν) Reſpicit ad Il. Γ, 152, ubi, quod ad finem praecedentis opuſculi iam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor ſenes, comparanturque cicadis, οἵ τε καθ' ὕλην Δένδρῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος eſſe λείριον, ſed, ut recte hic Euſtathius, εἶδος ἄνθους, & ſpeciatim *lilium.* GESN.

ead. l. 13. Ταύτῃ) I. e. *hac parte*, ſcil. τῇ γλώττῃ. GUYET.

ead. l. 15. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. &c. Caſaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN. Facile ſuis pedibus reſtitues laborantes verſiculos, ſi ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GESN.

ead. l. 16. Ἡ γλῶττα — τετρυπημένη) Senarius cum dimidio, ſic forte legendus:

Τοῖς λάλοις
Γὰρ ἐξ ἄκρου
Ἡ γλῶσσα πᾶσίν ἐστι τετρυπημένη. GUYET.

Pag. 316. *l.* 6. Πάροδον) Conf. ſupra Alex. c. 48, εὐδοκιμοῦντα πάροδον. SOLAN. Πάροδον etiam eſſe *aditum*, vid. Diod. Sic. III, c. 20, & XI, c. 12 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπιπλήξει) Non auſim damnare hic futurum indicativi: ſed melius cohaeret cum ſuperioribus, & verbo δόξαιμι, aoriſtus optativi ἐπιπλήξαι. Verſus ex Il. Θ, 103 ſeq. laudaſſe videtur ex memoria: prioris enim hemiſtichium poſterius apud Homerum ita ſe habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει. Uſus ſum horum verſiculorum verſione Obſopoeiana, qua meliorem a me dari poſſe deſperabam. GESN.

ead. l. 14. Σὴ δὲ βίη λέλυται &c.) Hom. Il. Θ, 103. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς πολιὰς emendabat cl. B. de Ballu, vertendo, *pour railler mes cheveux blancs.*

Pag. 317. *l.* 5. Εἰσιδών με) An εἰσιδών μου ὑποπόλιον γένειον. Vel ſic potius, εἰσιδών με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod gloſſema videtur, eiiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forſan non quaeſiſſet mutationem Guyetus, planior enim foret ſententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo conſtrui poterit abſente articulo? quem tamen facile admitterem, ſi alicubi invenirem. REITZ.

ead. l. 6. Χρυσοφαέννων) Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poëta. Χρυσῷ φαεννῶν εἰ βεβούληται πτερῶν. Sed a Luciano interpolatus videtur. GUYET. Anacreontis eſſe ſatis indicat, cum Teium poëtam vocat, ſed nullibi apud eum in iis, quae ſuperſunt, reperio. Vid. Eur. (pag. 230 A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαής. SOLAN. Χρυσοφαέννων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus ſit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem πτερύγοιν χρυσοφαέννοιν· ſic enim reſpondet dativus dativo ἀετοῖς. GESN. Non legitur in carminibus Anacreontis, ſed ad fragmenta eius retulit doctiſſ. Anacreontis editor I. C. de Pauw, legendumque ſuſpicatur χρυσοφαέννοις πτέρυξι, quod & ego ma-

lim, ac reciperem, ſi libri addicerent; vel potius χρυσοφαέννοιν cum Geſnero. Sed, quod addit, ἢ ex Ioniſmo oriri potuiſſe, pro ἀήριος nempe aliquem notaſſe ἠέριος, adeoque pro ἢ ἀετοῖς quoque legendum ἀέριος, nondum video. Florentinae χρυσοφαέων, modo vox proba ſit, aptius ad ſenarium foret, ſi certum eſſet, verſum referri ab Luciano, quod minus credibile, quia nimia de ſuo intermiſcet. REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ ſcilicet. GUYET.

Pag. 318. *l.* 5. Οἵην ἐκ) Homer. Odyſſ. Σ, 73. SOLAN.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefatiuncula eſt orationis alicuius habitae a Luciano in iudicio, priuſquam rhetoris ſive cauſidici perſona depoſita, induiſſet ſophiſticam. De qua verſione pallii narrat hiſtoriam ipſe in bis accuſato. Proptereaque orationem illam ipſam ſuppreſſit, ne inter declamationes & dialogos illa exſtaret, quaſi inter aviculas noctua, & priſtinae cauſidicinae veſtigium. Dicta vero illa apud Praeſidem provinciae cauſa videtur, & concilium eius coronamque populi circumſtantis. Atque inde in numeris perſonarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμεῖς ἐλπίσαντες, ὁρᾶτε &c. unum, ut ὥστε ὅρα &c. ἐλπίσας &c. σαυτόν. Iudicialem vero diſtinctionem fuiſſe, etiam illud arguit ἤδη οὖν σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ &c. Reſpicit nempe ad clepſydram. Signanter vero, non dixit ἐγχέας, ſed ἐκχέας. MARCIL. Neſcio quid in mente fuerit viro docto, cum iſta ſcriberet. Eſt προσλαλιὰ ceteris ſimilis, tota ſophiſtica. Illud de clepſydra infra videbimus. GESN.

ead. l. 3. Ἠλέκτρου) Vide Herodot. III pag. 128 f. & Plin. XXXVII. SOLAN. Vid. ſi lubet, Olear. ad Philoſtr. Icon. I, p. 780. REITZ.

ibid. Ἡμᾶς) Ita L. & *Ven.* utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς. SOLAN. Etſi ὑμᾶς quoque *Par.* tamen eius interpres Obſop. *nobis fidem fecit* dederat. Et ſic ſolet in hoc pronomine ſequi, quod verum exiſtimat, licet Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον) Confer ſupra Deor. Dial. XXV f. SOLAN. Sed ibi legas, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba

probanda faciente: nam ſuſpicio hic poſſit eſſe, δάκρυα legendum, cum & mox bis ter plur. numero efferatur; ſed nihil opus eſt; nam *electrum* ipſum vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, ſi quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut conſtructio invertatur, & ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6 med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. Reitz.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ) Culpa tua factum eſt, Luciane, ut tua te ſpes falleret. Legiſſes Plinium 37, 3, & alia te docuiſſet. Quin tuum conſuluiſſes Herodotum, qui 3, 115, iam monuerat, eſſe qui dicant, Ἠριδανὸν καλέεσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορέην ἄνεμον (loquitur autem de extremis Europae) ἀπό τευ τὸ Ἤλεκτρον φοιτᾷν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile eſt, in illa vicinia litorum Pruſſicorum, ubi invenitur hodieque ſuccinum, fuiſſe appellationem, quae ob ſimilitudinem qualemcunque ſoni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel ſimile nomen, quod iam quaerere non vacat. Ceterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόματον, ita ſimpliciter dicit Pauſanias Eliac. I, p. 159, 39, ut videri poſſit ipſe quoque huius erroris, cuius ſe accuſat Lucianus, non immunis fuiſſe. Quod ut fatemur, ſic depellendam cenſuimus iniuriam, qua affecit illum Gallicus interpres, cum e Latina verſione, male intellecta, illum confudiſſe inſimulat electrum ſ. ſuccinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. Act. Erud. Lipſ. 1733, p. 109 ſeqq. Gesn.

ead. l. 13. Ἧκων) In omnibus libris noſtris antea ἧκον legebatur. Ego ſic neceſſario mutandum duxi. Solan.

ead. l. 14. Αἰγείρους) *Populos nigras* etiam recte vertitur in Diodor. Sic. V, cap. 23, in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipſe contemnit. Reitz.

Pag. 320. *l.* 4. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, appinxerat Solanus noſter. At quis dixerit adeo male omiſſum? nam quia ſatis ante iam dixerat, has arbores electrum δακρύειν, & ἀποστάζειν, forſan id iam per ellipſin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite ſupplendum, quod frequentiſſime omitti, abunde oſtenſum ſupra. Vid. Gall. cap. 14, ὁ τὰ πιναρά· Bis Accuſ. c. 9 & 20, ἡ τὰ ποικίλα· notaſque ad Mort. Dial. X, § 4. Reitz.

ead. l. 11. Ἡμῖν) Ita L. & *Ven.* utraque optime. Vid. notam noſtram ad § 1. In reliquis ὑμῖν. Solan.

Pag. 321. *l.* 1. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Tranſitus ille ab dativo ad accuſ. etiam eſt in Diod. Sic. XI, c. 9, p. 410 f. τούτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὡς ἐν ᾅδου δειπνησομένους, quod fruſtra ſuſpectum eſſe Stephano & Rhodomano docet Weſſel. ex Plutarch. Apopht. p. 225, iiſdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV, c. 2, εἶπον δὲ τούτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Duker. ex Ariſtoph. Eq. 1391, σοὶ παραδίδωμι — ἰέναι λαβόντα, tum & hoc Luciani affert. Sed, ut verum fatear, non eſt ſemper eiuſmodi diſſimilis caſus anomalus, quando duo verba adſunt, quae diverſum caſum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἔξεστι, & ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter coniunctionem omiſſam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι. Idque patet itidem ex hoc Lyſiae pro Corinth. Sociis, p. ed. Lond. 28: Ἄξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἀκείνων μεμνῆσθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμαις, τιμῶντας &c. Merentur interim talia obſervari, quia & continuatur alias dativus praemiſſus, ut ead. Orat. p. ſeq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἄμεινον βουλεύσασθαι. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaëthontis mutatos ferunt. Vid. Ovid. Met. II, 367, & Virgil. Aen. X, 186. Vid. Plat. Phaed. p. 387 g. & Stob. ſerm. CXIX, p. 607, Cic. Tuſc. I, 30, & Daviſ. not. SOLAN.

ibid. Παρέδρους) Addendi hi πάρεδροι illis, quos magna diligentia, nec ſine felicis ingenii ſpeciminibus collegit Ge. Arnaldus, forte c. 5, aut 25. GESN.

Pag. 322. *l.* 10. Ἔνι) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id eſt frequens. Noſter ſupra Paraſ. § 17, οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι. Ariſtoph. Plut. 348, ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demoſth. aliiſque idem affert, quem etiam ad partes vocat I. Elſn. ad Galat. III, 28, οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος — οὐκ ἔνι δοῦλος &c. Adde Theogn. v. 1000, — ἐν προμάχοισιν ἔνι, & frequenter alibi. Ita ἔνι pro ἔνεστι vel ἔξεστι Ael. V. H. XII, 21. Item Diod. Sic. Athen. & Plato, quos allegat Periz. in Addend. ad Ael. pag. 981 ed. minor. REITZ.

Pag. 323. *l.* 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἁπλοϊκὸν καὶ ἄμυθον, οὐδέ τις ᾠδὴ πρόσεστιν) *Mea vero dicendi ratio quam ſit ſimplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipſi inſit modulatio.* Haec eſt verſio Salmurienſis. Sed in Mſ. eſt ἄμουσος pro ἄμυθος,

quod magis probo, & verto, *mea videtis oratio quam ſit ſimplex & inerudita*, ſic ſua ipſe per modeſtiam elevat, *& quam nihil in ipſa ſit canori.* Sic enim recte verti puto ᾠδή. Ut Craſſus apud Cic. III de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum.* Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui ſe illi contubernalem in conſulatu fuiſſe narrabat, canorum oratorem, & volubilem &c. fuiſſe dicebat.* Ubi *volubilis* eſt, cui facile profluit oratio. Plutarchus de auditione, ſic circumſcribit: τὴν φωνὴν ἐμμελίαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσεσιν ἐφηδύνειν, *vocem accuratis quibuſdam ſonis ac mollitie & modulationibus edulcare.* Μῦθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophiſtae ſuis orationibus adſpergebant fabulas, non contendam, ſi quis pro vulgata ſtet acrius. Graev.

ead. l. 10. Σκιᾶς — αὐγὴν) Non ſatis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuiſſe Noſtrum, non negaverim. Sed nec obeſſe illi debet uſus horum nominum. Nempe σκιὰ eſt ſpecies in oculos incurrens, praeſertim, cui nihil ſolidi ſubeſt, ut illa εἴδωλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum eſt: αὐγὴ ſunt radii varie reflexi & refracti, quibus augetur illa umbra, illa ſpecies. Sic poſuit αὐγὰς Euclides, vel quiſquis eſt, in principio Opticorum: εἴδωλον autem & ἔμφασιν hic pariter & Heliodorus Lariſſaeus dicunt eam, quae hic σκιὰ eſt. Plin. XXXVI, 26, ſ. 67, imaginem, quam reddit Obſidianus lapis, *umbram* vocat, & magis diſerte Iſidor. Orig. XVI, 4, *imaginum umbras.* Gesn.

ead. l. 12. Ἐκχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicialem clepſydram, hoc pertinet: quod cum putaret Marcilius, profecto dormitarit neceſſe eſt. Dixerat, quae ſub aqua ſint, ea apparere maiora: ac ſimili ratione iudicare quoſdam de operibus ingenii. Iam ſubiicit, ſe hac ingenua de ſe profeſſione, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere poſſet, & nudum ſe praebere ſpectandum. Gesn.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. *l.* 3. Ἐμπίσι καὶ κώνωψι) Non inveniebam diverſa nomina horum inſectorum. Utrumque culicis genus eſſe video. *Muſcellas*, quod dederunt interpretes, vel *muſculas*, quo nomine Auguſtinus κύνιφας Aegyptiorum reddit, muſcis

adſcribendas, *tabanos*, *aſilos*, *oeſtros*, muſcarum genera ipſa quoque eſſe, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiſcretim dicere. Ceterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, ſi noſtri aevi praeſidiis, & Leeuwenhoeckio aliquo vel Reaumurio praemonſtratore uſus eſſet Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili ſtructura, in proboſcide. GESN.

ead. l. 5. Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἁπανταχόθεν κομᾷν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι) Non accuratus ſatis fuit interpres in hiſce vertendis hoc modo: *eſt autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae pernicibus alis utuntur.* Poſteriorum verborum hic eſt ſenſus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur.* Ita L. Bos in ſchedis Mſſ. Plura in Obſ. Crit. pag. 64 ſ. & 65. REITZ.

ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male *Fl.* omiſiſſe τὰ, patet ex cap. 3, ubi & ipſa cum cett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασι. REITZ.

ead. l. 6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec inſititia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* eſſe vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Confer Noſtrum infra Διψ. cap. 3. KUSTER.

ead. l. 8. Μελίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, ſed dele etiam μὲν cum *Fl.* quod in reliquis odioſe occurrit, & ſenſum perturbat. SOLAN.

ibid. Ἔστι μὲν) Recte abeſſe μὲν in *Fl.* adlevit Solan. idque in *I.* delerat. Ego etſi abeſſe poſſe credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque & alibi implendae orationis gratia abundet, & vel hic durior ſit pronuntiatio, ſi μὲν deleas. Abundat ſimiliter μὲν apud Long. Paſt. IV, p. 147 (vere 139) ed. Moll. Αἰγὶ καὶ ἄῤῥεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον. Neque opus eſſe, ut δὲ ſemper ſequatur, patet etiam ex Ariſtophan. Pl. 58, ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι — vid. reliqua. Non diſſimile etiam eſt hoc Diod. Sic. XI, cap. 39, τοὺς λόγῳ μὲν συμβουλεύσοντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τειχίζειν τὴν πόλιν &c. ubi δὲ quoque non ſequitur, niſi poſt aliquot periodos, nec ad illud μὲν pertinens. Nec Apoſtoli in Act. c. XXVII, 21, ἔδει μὲν, ὦ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, ubi nec adverſativa ſequitur, ſed tacite intelligitur, in oppoſito verbo κερδῆσαι mox adiuncto. Herodian. I, 4, 2, ἀχθεσθῆναι

μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδὲν, & ſic bis ter alibi. Interdum etiam ſimpliciter μὲν pro aſſeverationis nota poni, notum arbitror ex Ael. V. H. IV, 10, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Quin & μὲν praemiſſo μὲν habuimus haud ſemel, ut Paraſ. c. 15 & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel maior* eſt, *vel centies*, & ſimil. Ita & apud eoſdem τὸ *quidem* nullo ſequente *ſed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L. III, pag. 514 f. quem permultis teſtimoniis probe refutavit Perizon. REITZ.

Pag. 325. *l.* 5. Ἀπηνοῦς) Sic neceſſario corrigendum fuit, propter ſequens οἷα. Legebatur enim in omnibus ἀπηνῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων) Vertunt, *non cervici affixum, ut eſt locuſtarum;* quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil eſt in Luciano. Et qualis, quaeſo, cervix locuſtarum? Certe Lucianus ullam eſſe prorſus per has voces negat, quae verti debent, *non agnata* reliquo corpori, *ut eſt locuſtarum*, non eſt continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locuſtis, ſed poſt caput eſt velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & ſic poſſit converti alia parte corporis immota & quieta. Paulo poſt etiam potuit vocem φολίδας lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricas ſquammatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & οὐ κατὰ τὸ ὀῤῥοπύγιον reddidit inſcite, *non aculeo*, quaſi vocis huius ſignificatio & diſcrimen, quod inter muſcam & alia inſecta notat auctor, reſpiceret formam, & non potius locum, ubi ſitus eius, in extrema nempe parte diverſa, quam eſt in veſpis & apibus. GRON.

Pag. 326. *l.* 4. Ὀδοὺς) Florentinam recte ὀδοὺς habere, appinxit Solan. neſcio quare; nam ſi dentis ſignificatum retinere voluit, cur ſcripturam apud omnes receptam novaremus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec τριόδους de fuſcina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae raſtrorum, dentes vocantur; quid obſtat, quo minus & proboſcidem muſcae aculeatam dentis nomine inſigniret Noſter? Ita & vertebram primam colli ὀδόντα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2, S. 131; quem tamen refellit Foeſ. in Oecon. Hipp. ſecundam Hippocrati hoc nomine inſigniri docens; ſed nihil hic refert, dum a ſimilitudine dentis canini aculeati tamen traxiſſe no-

men fatetur. Et quamquam ὀδόντα quoque adſpirate habet Mſ. unum Pollucis, editores id recte ſpreverunt. Apud LXX, 1 Sam. 13, 21, ὀδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Lutherus omiſit) Noſtri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquiro. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα) Non ſatis ex fide hiſtoriae. MARCIL.

Pag. 327. *l.* 4. Πολιτεύεται) Vertunt, *obverſatur.* Verte, *negotiatur.* GUYET. Idem addit, ὑπέπτηχε *ſubſidit* eſſe vertendum, ac dein pro *contractae*, *ſubſidentes.* REITZ.

ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει) Pugnat ſecum ipſe fine encomii: nam cis pauca dicturus eſt, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθονεῖν &c. nempe quia turbat eis ſomnum morſu & cantu. Sed dici poteſt, generatim accepto muſcae nomine, & muſcas & culices contineri, & ſomni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muſcas alias. MARCIL.

ead. l. 6. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. § 7. (iam § 11.) SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνδρίαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. ἀνδρεία ſemper ſcribendum, & ſic Diod. Sic. XI, c. 4. Sed cum ibid. cap. 6 bis legatur ἀνδρίαν, atque alibi frequenter, nihil & hic in orthographia mutandum. Ἀνδρεία Herodianus ubique, item οἱ LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; ſed & ἀνδρία idem III, c. 82. Ac Noſter de Salt. cap. 12, ubi ἀνδρίας quoque ex edd. optimis ſervavimus. Ut igitur fruſtra Rhodomannus contendit, ἀνδρεία ſemper ſcribendum, ita iam minus etiam certam habeo obſervationem Stephani contrarium docentis: ſed utrumque inveniri in editis libris video; ἀνδρείαν tamen multo frequentius. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑποσόλοικον fuiſſet enim ἄλλα τὸν μεγαλοφωνότατον τῶν ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ &c. Ὀλίσθημα ſtili properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui ſubſcribo, quamquam delendo ſequens γὰρ conſuli ſententiae poſſit. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod Barneſium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11 allata verba pro his affert, & apponit ad rem quidem ſuam ibi facientia, ſed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano alluſum. SOLAN.

ead. l. 14. Τῷ ϑάρσει τῆς μυίας) Hom. Il. P, 570. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ ϑράσος, ἀλλὰ ϑάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus diſcrimen inter ϑράσος & ϑάρσος, idque ait antiquiſſimum eſſe, & Homero iam obſervatum Il. P, 570, ubi Menelao Minerva μυίης ϑάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad Euripidis Alceſtin 604 obſervat Barneſius, non nimis religioſe id eſſe poëtis notatum, defenditque poëtam ſuum contra reprehenſionem veteris Scholiaſtae ad Medeae v. 469, ubi ϑάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, ϑράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His ſimilia Euſtath. ad Il. E, 3, ubi Diomedi Minerva δῶκε μένος καὶ ϑάρσος· it. ad Od. Ξ, pag. 547, 28 *Baſ.* & Pollux III, 135, atque Ammonius h. v. Cumque ϑάῤῥος ſit plane idem, quod ϑάρσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἑρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. ſ. 114, ubi παράκειται, ait, φαῦλά τινα ἀστείοις τισὶν οἷον ϑάῤῥει μὲν τῷ ϑράσος, ἡ δὲ αἰσχύνη τῇ αἰδοῖ. Obſervavit hoc diſcrimen Thucydides, qui I, 121, ϑράσει ἀπίστῳ ἐπαίρεσθαι dicat, *fallaci audacia*, & nobile illud II, 40, ἀμαθία μὲν ϑράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει· contra ea VI, 68, ϑάρσος παρασχεῖν de honeſta fiducia. Obſervavit Ariſtophanes, &, puto, ut quiſque eſt accuratiſſimus. Iſta paulo copioſius non ad lucem modo Luciani, ſed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem ſic legitur, in ipſa quoque ſplendidiſſima Briani ed. pag. 414: Μία γὰρ ὡς ἔοικεν ἀπειρία καὶ ϑράσος γεννᾷ, καὶ ϑράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum ſit, καὶ ϑάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre ſententiam expreſſit interpres, *una temeritatem gignit, & eripit audaciam imperitia.* Eadem plane ſententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρίη, inquit, κακὸς ϑησαυρὸς — δειλίης τε καὶ ϑρασύτητος τιθήνη. Sic praeclare nuper ven. Wolfius apud Liban. Ep. 1036 b. N°. 4, in varietate librorum, ϑράσος τῷ ϑάρσει praetulit. Ne quid ſuperſit apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipſa vita Fabii. De Minucio eiuſque inſolentia ait p. 321 extr. H. Steph. ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ ϑράσος ἀνειμένος. De eodem p. 325 poſt med. αὐτόν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρου, καὶ ϑράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328 extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ ϑράσος κατακέκλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332 extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι ϑάῤῥος παρέστη. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. GESN. Vid. Diod. Sic. V, c. 29, ubi Weſſel.

etiam profert diſtinguentem inter θράσος & θάρσος Gregor. Naz. Or. IV, pag. 113, qui ait: ὅτι θάρσος καὶ θράσος, κἂν εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλεῖστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται-- τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θαῤῥεῖν ἀνδρείας ἐστίν.-- οὗ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι — θράσους. Sed quia Geſn. hoc diligenter egit, plura non addo. REITZ.

Pag. 328. *l.* 2. Οὐχ ἅπαξ — μέμνηται &c.) Il. B, 469. Π, 641. Δ, 130. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀδινὰς προσειπὼν) Hom. Il. B, 469. SOLAN. Vaga admodum eſt notio huius epitheti. Euſtath. Od. Ψ, 326, p. 817, 35 *Baſ.* ad verba poëtae Σειρήνων ἀδινάων, Ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ᾠδικῶς. παρὰ τὸ ᾄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γάρ φασι τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναχῆσαι. ἥδιον, ἤγουν ἡδὺ γλυκὺ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχνὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἠρέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνενείκατο φώνησέν τε. Inter haec ipſe Euſtathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe Il. B, 469, p. 194, 48 *Baſ.* eligit ἢ τὰς λεπτὰς, ἢ τὰς πυκνὰς καὶ ἀθρόον πετομένας. Poſterior intellectus ad Luciani mentem aptior: niſi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, niſi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam eſt denſare ordines. GESN.

Pag. 329. *l.* 3. Ἀποτμηθεῖσα) Papilionem memini capite amputato ultra ſeptiduum vitae ſigna dediſſe, motis, cum tangebatur, alis pedibuſque humo firmiter haerentem. Adde, quae Aelianus de teſtudinis marinae capite ſimilia profert de Anim. IV, 28. SOLAN.

ead. l. 8. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam Aelian. de Anim. L. II, 29: Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζώων ἐστὶ θρασυτάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσοις ἐν ἡλίου αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. Cretae inſperſione idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exſiccetur; alioqui & ſine hac inſperſione id contingit ad ſolem & fornacem. Sed forſ. & τὸ νεκρὸν legendum. Niſi ex Geneſ. 23, 4, prius probes. REITZ.

ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulum hoc in Epiſt. ad Tit. III, 5, occurrens, hoc Luciani alioque Ioſephi teſtimonio probantem vid. I. Elſnerum in Obſ. Phil. ad N. T. T. 2, pag. 327. Adderem, ſi quid opus, Long. Paſt. III, p. 94, ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

ead. l. 14. Ἑρμοτίμου) De eo Plin. VII, 52, & Plut. 1051, 2,

ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Hiſtoriam habet Apollonius Dyſcolus cap. 3, & Orig. c. Celſ. p. 129 f. SOLAN. De hoc, & aliis, qui revixiſſe narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad Plin. VII, 52, ſ. 53, dedit Harduinus: copioſe inprimis id iam egit Huetius demonſtr. Evang. Prop. 9, c. 142. GESN.

Pag. 330. *l.* 5. Ἢ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καί· quod cum ferri non poſſet, mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπανηρημένη) An ἐπανηρμένη, ſublato altero η; certe ſic debet, ſi ab αἴρω compoſitum eſt: ita τοὺς ἐξηρμένους ab ἐξαίρω *extollo*, apud LXX, in Syr. XVI, 10, & ἐπηρμένος *elatus* Diod. Sic. II, c. 34, p. 147 f. & 1 Maccab. 8, 5. Contra ἀφηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1 Reg. V, 4. Et ἀφηρημένος, Eſai. XVI, 2. Quid multis? ſimplex αἱρέομαι facit ἡρημένος, vid. Herodian. V, 5, 3, & VIII, 7, 6. Sed αἴρω, ἦρμαι, ἠρμένος, vid. Aelian. VI, 1. Ceterum ἐπαναιρεῖσθαι φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8; at hoc aliud quid eſt. REITZ.

Pag. 331. *l.* 1. Ἀντεραςθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας parentheſi, ut aliquatenus ſenſui conſulas. SOLAN.

ead. l. 12. Ποιήτρια) De Myia poëtria & hoc ipſo loco Luciani vid. Olear. Diſſ. de poëtriis Graecis § 48, p. 166 editionis, quam debemus elegantiſſimi atque honeſtiſſimi ingenii, doctrinae autem ſolidae, viro, Io. Chriſt. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus philoſophis Muſcae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem *cineribus adſperſis*, quod de vulgaribus muſcis Lucianus modo dicebat, ſed ſale candido atque puro. Ceterum verſiculus comici ita legendus eſt, Ἡ Μυῖ' ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GESN.

Pag. 332. *l.* 4. Δεινὸν) Eurip. haec ſapere videntur. SOLAN.

ead. l. 7. Μυίας τῆς Πυθαγ.) Pythagorae haec filia, de qua conſule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod. CCXLIX. Meminit Iamblichus in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. Porphyr. etiam N°. 4, & Anonym. N°. 2. Miror, a Luciano omiſſum, quod de muſcis Piſatidibus ab Aeliano traditur de Anim. V, 17; ſupra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν τῷ μέρει) Pro *viciſſim*, ſaepe utitur Noſter; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam Hemſt. p. 45 ed. Luciani minoris, qui & aliorum teſtimonia addidit; nam non inſeruit eadem huic ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1, σὺ καὶ σὺ ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. REITZ.

Errata.

Pag. 60. *l.* 5. ἐκ γειτόνων, *leg.* ἐν γειτ. quamvis & alterum probum.

Pag. 90. *l.* 2. προστάτην, *leg.* προστάτιν.

Pag. 197. *l.* 13. ἀναφύετο, *leg.* ἀνεφύετο.

Pag. 301. *l.* 11. ὁρῶν, *leg.* ὡρῶν.

Date Due

13784

BOSTON COLLEGE
3 9031 01241852 1

13784

Lucianus
Author
Opera Vol.7
Title

Lucianus

BOSTON COLLEGE LIBRARY
UNIVERSITY HEIGHTS
CHESTNUT HILL, MASS.

Books may be kept for two weeks and may be renewed for the same period, unless reserved.

Two cents a day is charged for each book kept overtime.

If you cannot find what you want, ask the Librarian who will be glad to help you.

The borrower is responsible for books drawn on his card and for all fines accruing on the same.